VEIT ETZOLD

TĂIETURA FINALĂ

Ai 438
de prieteni
pe Facebook.

Și un dușman.

VEIT ETZOLD

TĂIETURA FINALĂ

Original: *Final Cut* (2012)

Traducere din limba germană de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2014

Dacă aş avea libertatea de a-mi decide liber reşedinţa, alegerea mea s-ar îndrepta către un astfel de oraş din carne în descompunere şi oase putrede, căci apropierea sa îmi transmite fiori de extaz în suflet, îmi face sângele să alerge prin vine şi inima să-mi bubuie de fericire – căci doar apropierea morţii reprezintă pentru mine viaţă.

H.P. Lovecraft,
Morţii iubiţi

PROLOG

Numărul 12! El puse ambele canistre cu lichidul roşu-închis pe podeaua năpădită de mucegai a pivniţei, scoase costumul din cauciuc negru, îl făcu ghem şi îl azvârli în foc. Plasticul făcu băşici, care se umflară plescăind şi şuierând, apoi se micşorară, în vreme ce flăcările mistuiau cauciucul, umplând încăperea cu tavan înalt cu un miros penetrant.

Aruncă în foc tot ce purtase pe el: masca, ochelarii, pantofii.

12 costume.

12 victime.

12 vieţi.

Îi bubuia capul. În creierul său se dezlănţuise o durere teribilă. Stomacul îl ardea ca un tăciune aprins.

Dinaintea sa vedea coşciugul – şi ceea ce se afla deasupra. El văzuse asta de o mie de ori. Şi de fiecare dată avea senzaţia că era scuturat de şocuri electrice. Amintirea celor petrecute îl izbi şi de data asta ca o lovitură de ciocan, îl făcu să îngenuncheze, aşa gol cum era, în vreme ce vomita un crescendo de greaţă şi disperare într-un şuvoi de fiere verde.

Apoi se prăbuşi, rămase gemând şi tremurând pe podeaua din piatră, în vreme ce focul îi distrugea hainele, iar ochii lui erau aţintiţi asupra sarcofagului care se înălţa deasupra sa în lumina difuză a bolţii din pivniţă.

Iar acolo se afla întinsă ea.

De ani întregi.

De decenii întregi.

•

Pierdută, dar nu trecută. Ascunsă, dar nu uitată. Moartă, dar visând.

Iar el era întins în pielea goală pe podeaua umedă, tresărind, zăcând în propria mizerie, iar în interiorul său se aduna ceva, aşa cum se adunase mai devreme voma care până la urmă îşi croise drum spre exterior. Apoi un urlet sfâşie liniştea, un urlet atât de îngrozitor, cum numai Lucifer ar fi putut să-l scoată, după ce fusese aruncat de Dumnezeu în abisul fără sfârşit. Un urlet de teamă animalică şi de o lipsă sufocantă de speranţă.

El făcuse ce nu ar fi avut voie niciun om să facă. Ceva ce îl condamna să ardă pentru vecie în focurile iadului. Ceva ce nu avea să-şi ierte niciodată.

Îl ucisese pe singurul om pe care îl iubise vreodată.

Îşi pierdu cunoştinţa şi fu cuprins de întuneric.

PARTEA ÎNTÂI

SÂNGE

Şi sufletul tău va fi străpuns de sabie.

Luca, 2, 35

1.

— În numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, şopti tânăra femeie care îngenunchease în confesional.

Vocea îi tremura, anunţând un şuvoi de lacrimi.

— Dumnezeu, Cel care ne luminează inimile, să-ţi dăruiască în mila Sa înţelegerea păcatelor tale, zise preotul cu voce calmă şi sonoră.

Femeia nu-i putea decât întrezări chipul printre gratiile din lemn ale ferestruicii care-i separa pe păcătoşi de cel care le dădea absoluţiunea păcatelor.

Nu ştia nici ea prea bine ce o aducea în fiecare an aici, mereu pe 23 octombrie, de mulţi ani. Să fi fost credinţa? Nu, cu siguranţă nu. Mai degrabă vina, care se tot aduna în ea şi de care simţea nevoia să se elibereze, pentru că o apăsa ca un bolovan greu de mai multe tone.

În fiecare an îşi spunea cât de inutilă era spovedania. Căci cine îi putea ei garanta că astfel era absolvită de vină? Că avea să găsească iertarea? Promisiunea vagă a lui Isus Cristos, sub înfăţişarea unui preot, de a o elibera de povara vinei, Fiul Domnului oricum nu o respecta mai niciodată. După o spovedanie îşi găsea liniştea doar pentru puţin timp şi asta doar pentru că putuse să povestească cuiva istoria ei. Dar coşmarurile şi temerile fără nume o bântuiau în continuare.

Încercase toate metodele posibile: terapie conversaţională, tratament psihologic, yoga, tai-chi, cursuri de meditaţie. Nimic din toate astea nu o ajutase – aşa că tot spovedania era mai bună.

Cu fiecare an care trecea, vina devenea mai greu de suportat. Era ceva sumbru, rău, nimic palpabil, care se aduna în ea şi urca la suprafaţă ca un cadavru de înecat plin cu gaze puturoase înălţându-se încet şi fantomatic

dintr-o mlaştină pestilenţială. Acest ceva din interiorul ei devenea tot mai mare şi mai ameninţător, până când ea nu mai putea suporta şi trebuia să înţepe băşica umflată a vinei ei, pentru ca acele gaze puturoase să se elimine.

Doar că nu dura mult şi putoarea îngrozitoare se răspândea din nou în ea şi o apăsa pe suflet.

Aşa că în fiecare an pe 23 octombrie se regăsea într-un confesional al catedralei Sfânta Hedwig din Berlin. Este biserica arhiepiscopului de Berlin; mulţi preoţi spovedeau aici cu schimbul. Câteodată, se confesa unor preoţi care îi cunoşteau deja povestea. Dar pe acest preot, care o asculta acum, nu-l mai văzuse.

— Am venit să-mi mărturisesc păcatele. Ultima mea spovadă a fost acum… acum un an. Cel mai mult mă preocupă… sora mea… începu ea ezitant, căci, ca de fiecare dată, nu ştia cum să înceapă. Sora mea avea opt ani când a fost răpită. Făptaşul… a violat-o şi a ucis-o. Şi a fost vina mea.

— Cât timp a trecut de atunci? întrebă preotul.

— Douăzeci de ani.

Pe 23 octombrie 1990, într-o miercuri, îşi văzuse sora pentru ultima oară. Exact la ora 16:00.

— Voiam să o iau de la şcoală… de la şcoala de muzică. Ea se bazase pe mine, dar eu nu am venit. De aceea i-a căzut bestiei în mâini.

Ea începu să plângă încetişor.

— A ţinut-o prizonieră zile în şir şi a violat… a violat-o în repetate rânduri. Iar la sfârşit, acum vocea ei era doar o şoaptă, a ucis-o.

Acum lacrimile îi curgeau deja pe faţă ca un şuvoi al disperării.

— A făcut şi fotografii… despre cum a…

Preotul rămase o vreme tăcut. În cele din urmă îşi drese vocea:

— Este o întâmplare îngrozitoare. E bine că aţi venit să vă spovediţi la mine. El făcu o pauză. L-au prins pe făptaş?

Ce întrebare stranie pentru un preot care ascultă o spovedanie!

Femeia scutură din cap.

— Nu. Cei de la poliţie spuneau atunci că vor face tot ce le stătea în putinţă. Astăzi ştiu că nu au făcut nimic, absolut nimic. Şi-au băut cafelele din pahare de carton şi s-au tot uitat la ceas până se crăpa de patru ca să poată pleca acasă, în vreme ce sora mea înnebunea de durere şi de spaimă. Ştiu asta sigur.

— De unde?

— Pentru că fac şi eu parte din acelaşi grup. Dar eu sunt altfel decât acei rataţi de atunci. Căci eu chiar vânez astfel de monştri precum ucigaşul surorii mele. Îi vânez şi îi ucid.

— Sunteţi poliţistă şi vânaţi criminali?

— Ucigaşi în serie. Ea înghiţi în sec. Câteodată nu ştiu dacă fac bine, căci aşa îmi amintesc de fiecare dată cum am eşuat în primul şi cel mai teribil caz al meu. Dar acesta a fost destinul meu. Trebuie să vânez astfel de bestii… trebuie să le găsesc şi trebuie să le ucid…

Ea începu din nou să plângă.

Văzu cum preotul dădea din cap de partea cealaltă a ferestruicii.

— Ura pe care o simţiţi e de înţeles. Dar nu trebuie să răspundeţi la moarte prin moarte. Isus ne învaţă să dăm dovadă de milă. Pentru a putea găsi iertarea trebuie să învăţăm să iertăm.

— Chiar şi pe ucigaşul surorii mele?

— Chiar şi pe el.

Ea făcu o pauză lungă. Iertare pentru acel violator? Acel măcelar? Imposibil. Ura ei pentru acea creatură era neţărmurită. Ar fi vrut să-l sfâşie în bucăţi, să-l stoarcă de sânge şi să-l transforme în pulbere, ca să nu mai rămână din el nimic altceva decât o negură roşiatică.

Ea aşteptă până când revolta lăuntrică i se mai domoli.

— Ce se întâmplă cu criminalul după ce moare? întrebă ea. Ce credeţi?

Preotul îşi încrucişă degetele.

— Omorul încalcă a cincea poruncă. Şi este un păcat de moarte. Dacă nu-şi mărturiseşte vina şi nu dă dovadă de căinţă reală, va fi osândit pentru vecie.

— Iadul, zise ea.

Înghiţi şi îşi şterse lacrimile cu mâna.

— N-am să pot dormi în linişte decât după ce îl voi fi trimis acolo. Va suferi în iad?

— Copiii de la Fatima au avut la începutul secolului trecut o viziune a iadului, pe care le-a dezvăluit-o Sfânta Fecioară.

Preotul cită din viziunea despre iad, pe care se părea că o ştia pe dinafară.

— Pluteau în acel foc din cauza flăcărilor care ieşeau din ei, fără greutate sau echilibru, în mijlocul ţipetelor şi gemetelor de durere şi disperare, care ne-au îngrozit şi ne-au făcut să tremurăm de frică.

— Asta e bine, făcu femeia. Altceva nici nu a meritat.

— Nu trebuie să gândiţi aşa, zise preotul. Mânia este şi ea un păcat. Iar iadul înseamnă cazne veşnice. Niciun creştin nu ar trebui să-şi dorească să ajungă cineva acolo.

— Sper să-i ia pielea de pe el, să-l castreze, să-l taie în bucăţi şi să fie supus la cazne şi torturat până la sfârşitul veacurilor! şuieră ea şi strânse pumnii. Şi nu-mi pasă dacă voi ajunge şi eu în iad pentru asta.

— Cum vă numiţi?

— Clara.

— Constat, Clara, că durerea vă e foarte mare, iar ura vă îneacă sufletul. Preotul făcu semnul crucii. Dar Dumnezeu Tatăl, în neţărmurita Sa îndurare, ni L-a trimis pe Isus Cristos, pentru iertarea păcatelor noastre.

El o privi pe Clara.

În ciuda grilajului care-i despărţea, ea recunoscu compasiunea din ochii săi când rosti cuvintele de absoluţiune.

— În numele Bisericii te absolv de păcate, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Preotul făcu din nou semnul crucii. Rosteşte un *Ave Maria* în faţa Maicii Domnului şi încearcă să-ţi alungi amărăciunea din inimă. Maica Domnului se va ruga pentru tine. El se uită la ea. Şi mă voi ruga şi eu.

Clara se ridică.

— Merită toată osteneala asta cu mine?

— Nimeni nu e pierdut, zise preotul. Nu pot să las de izbelişte un suflet chinuit. Te voi include în rugăciunile mele. Iar Domnul te va ierta.

— Bine, răspunse Clara. Dar, când îl voi întâlni pe făptaş, cu siguranţă că nu-l voi ierta.

Ea se ridică în timp ce preotul o privea atent.

— O să-l ucid.

Clara Vidalis, comisar principal la departamentul omucideri de la LKA din Berlin şi expert forensic şi în patopsihologie se ridică şi se îndepărtă de confesional cu paşi repezi înainte ca lacrimile să-i înece din nou vocea.

2.

Internetul este o reţea atotcuprinzătoare şi globală, care permite comunicarea cu oricine şi cu toată lumea, schimbul instantaneu de informaţii, care reducea lumea la dimensiunea unui chip de calculator. Oamenii nu mai vorbesc unii cu alţii, ci cu pagini web, nu se mai întâlnesc, ci se văd pe reţelele sociale. Se expun unor stimuli care au asupra creierului acelaşi efect precum nicotină şi cocaina. Drogurile electronice. 60 de miliarde de mailuri sunt expediate în fiecare zi în lume, viaţa omului se transferă tot mai mult din realitate în lumea artificială formată din bits şi bytes.

Calculatoarele vechi erau acţionate cu butoane mari, în vreme ce azi iPhone-urile şi iPad-urile vor să fie mângâiate şi dezmierdate ca o iubită geloasă, care nu tolerează pe nimeni lângă ea.

Şi la fel cum fiecare cer are şi iadul său, internetul îşi creează propria lume a umbrelor şi propria negaţie a societăţii conectate şi aparent luminate.

Căci internetul nu este doar cel mai mare mijloc de comunicare din lume şi cel mai cuprinzător acumulator de cunoştinţe din toate timpurile. Internetul este în acelaşi timp şi cel mai mare loc al faptei din lume. De la pornografie infantilă până la clipuri horror – reale sau jucate – de la instrucţiuni pentru sinucidere, până la indicaţii pentru construirea de bombe, de la filme cu happy slapping la înregistrarea de accidente mortale şi catastrofe, până la imagini cu tineri în stare de ebrietate, prăbuşiţi în cine ştie ce colţ în pielea goală în propriile excremente, vizibili pentru toată lumea, internetul este un stâlp al infamiei modern, plin de obscenităţi şi anomalii, o lume a umbrelor în care se manifestă cele mai întunecate pofte, cele mai perverse abisuri şi cele mai crude fantezii.

Adresa de internet giftgiver.de era o astfel de pagină. În cercurile homosexuale SM, un „giftgiver" este un bărbat care infectează pe cineva cu virusul HIV în timpul unui act sexual anal efectuat fără protecţie. Faptul de a purta în sine boala, de a o da mai departe şi a-i infecta pe alţii – în sine o infracţiune – este considerat la giftgivers o virtute. O avalanşă a perversiunii, în care nu faci decât să dai mai departe, dar din care nu eşti salvat niciodată.

Jakob era unul dintre userii care îşi trăia aproape zilnic bizarele fantezii pe giftgiver.de, stabilea legături şi îşi dădea întâlniri pentru orgii sexuale sau pentru sordide acţiuni în cine ştie ce cotlon de parcare. Jakob fusese „înţepat" demult, aşa cum este numită dezvirginarea de către bărbaţii din acel cerc. La un moment dat, se infectase cu virusul HIV la un contact sexual anal neprotejat la o petrecere dintr-o pivniţă întunecată. De atunci era şi el un giftgiver, care nu doar purta virusul, ci devenise unul dintre cei care-l răspândea.

Jakob era şi un „sub" sau „bottom" – unul care se lăsa folosit, chinuit, umilit. El juca rolul „femeii" la poşte, îi satisfăcea pe ceilalţi cu gura şi se lăsa lovit, legat şi scuipat. Ba chiar îl stârnea când alţii urinau pe el. Ceilalţi erau „dominatorii", „doms" sau „tops".

Dar, la un moment dat, nici măcar asta nu îi mai ajungea. După ce trăise cele mai variate fantezii sado-masochiste, voia acum să meargă până la limită. Voia să se lase legat şi tăiat cu un bisturiu. Jakob nu ştia nici el prea sigur dacă această fantezie pândise dintotdeauna în adâncurile sale, ca un demon ascuns şi pervers, sau dacă preocuparea permanentă cu iadul virtual al paginilor SM îi trezise această poftă.

În cele din urmă postă pe giftgiver.de următorul anunţ:

Boy pasional, 31, 182, 78. Ras, zvelt. Coada 17/5. Ar dori să fie chinuit de dom atractiv, poate cu cuțite? Particip la orice, doar fără amputații sau desfigurări. Caută-mă.

•

Primi răspuns chiar în aceeași zi:

Dom, 39, 191, 90. Leagă-te cu cătușe de pat, apoi îți arăt cum stă treaba cu bisturiele. Poți să le comanzi pe un website. (*Anexă*). *Îți place poza mea*?

Străinul îi trimise lui Jakob o fotografie care înfățișa doar corpul său antrenat; chipul îi era ascuns de o mască neagră. Dar corpul atletic îi plăcu lui Jakob. În afară de asta, el îi trimise lui Jakob un formular din care reieșea că era medic și client pe mai multe site-uri medicale, astfel încât putea comanda bisturiele pentru uz chirurgical. Jakob se decise pentru bisturie de unică folosință cu mâner verde.

Îl cuprinse un amestec excitant de teamă și poftă când apăsă butonul de comandă pe pagina de internet, după ce își dăduse numărul cardului. Dar ce se întâmpla dacă străinul nu respecta limitele? Dacă Jakob se trezea complet la mâna lui? În mod ciudat acest gând îl excită chiar mai tare.

Când după patru zile sosiră și bisturiele, Jakob trimise un mesaj:

Au sosit bisturiele. Tu când vii?

Răspunsul îl primi rapid.

Ajung în jumătate de oră la tine. Lasă ușa deschisă ca să pot să intru. Leagă-te cu o cătușă de pat. De restul am eu grijă. Fă o poză cu tine și trimite-o pe numărul meu, ca să mă conving că ai respectat instrucțiunile.

Jakob își făcu o poză și o trimise la adresa de mail pe care o primise.

După câteva minute, pregătise deja totul și se legase cu o mână de pat. Ușa de la apartament o lăsase deschisă. Bisturiele erau pregătite.

Apoi începu așteptarea.

În cele din urmă auzi pași pe coridor.

Fu cuprins de un amestec de dorință, excitare și teamă.

3.

Albert Torino îşi setă BlackBerry-ul pentru recepţie, îşi îndesă hârtiile şi laptopul în geanta sa din piele de şarpe şi porni nesigur pe picioare pe culoarul Boeing-ului 747 care tocmai aterizase la München, venind din Sao Paolo.

Îşi trase trolerul din compartimentul de bagaje şi îşi luă de la însoţitoarea de zbor sacoul cu dungi fine, în timp ce mesteca şi înghiţea o aspirină fără apă. Abia dacă dormise, la fel ca întotdeauna când îşi petrecea noaptea în avion. Şi asta chiar dacă la Business Class îţi puteai transforma scaunul într-un pat şi primeai pernă şi pătură şi cosmetice plus alte farafastâcuri de care oaspeţii din spate de la transportul pentru vite nu se puteau bucura.

„Poate că e din cauză că, se gândi Torino, dacă te setezi pentru somn dai naştere unei aşteptări care nu permite să obţii ce-ţi doreşti, adică somnul."

În rest, Torino putea să doarmă bine absolut oriunde, în special la prezentările de marketing ale cine ştie cărui maimuţoi de la vreo firmă de publicitate, care doreau să-l convingă să achiziţioneze pentru firma lui tot felul de campanii inutile de branding.

Savură gustul amar al aspirinei, care i se răspândi în gură. Durerea de cap părea că începea să cedeze un pic.

Albert Torino era media-manager. După ce lucrase timp de câţiva ani pentru posturi private mari şi răspunsese acolo pentru formate pe cât de controversate, pe atât de succes, el îşi înfiinţase propria firmă, Integrated Entertainment, unde niciun consiliu de administraţie lipsit de creier şi niciun controler impotent nu putea să-i spună ce avea de făcut. El era şeful; finanţarea pentru următorul său proiect exista deja în proporţie de 80 la sută, iar ideea sa era strălucită: căutau copii de pe stradă din mahalalele din Sao Paolo, îi antrenau şi îi stârneau la luptă în cuşti, unii împotriva celorlalţi în Ultimate Fighting. Spectatorii îşi puteau alege favoriţii şi stabili cine cu cine trebuia să lupte.

Acelaşi lucru, decisese Torino, se putea face şi cu un format cu superstaruri. Armele copiilor străzii sunt pumnii, ale femeilor, felul în care arată. Fetele puteau să lupte cu armele lor unele împotriva celorlalte, la fel ca Ultimate Fighter din mahalale, doar că utilizând frumuseţea şi viclenia feminină în locul pumnilor. Iar spectatorul care alegea femeia potrivită putea câştiga ceva neobişnuit.

Ce?

Ei, ce credeţi?

Ideea lui Torino avea să cutremure lumea mass-mediei. Germania era New Orleans, iar el era uraganul Katrina.

Stewardesa de la ieşire îl salută din cap, în timp ce îl studia de sus până jos. „Drăgălaşă, se gândi el, chiar dacă nu se putea compara cu ce se găsea în Brazilia. Dar oricum noi trăim în Germania, care e mai rigidă."

Traversă culoarul, trăgând după sine trolerul şi geanta din piele, în vreme ce gustul aspirinei îi dispărea treptat din gură. Cu bărbia împinsă înainte, cu ochii căprui alergând neliniştiţi de colo-colo, Albert Torino îţi dădea impresia că voia să fie peste tot, de teamă să nu piardă ceva important.

Se mişca cu o eleganţă aproape graţioasă şi o uşurinţă caracteristică multor oameni de statură mai mică. Părul său negru era dat cu gel şi pieptănat pe spate, pielea bronzată şi puteai să-l iei drept un sunnyboy, dacă nu ar fi avut câteva kilograme prea mult, care semnalau victoria vinului şi meselor bune asupra dietelor şi sălilor de fitness.

Scoase cu mâna stângă casca telefonului său BlackBerry din buzunar şi şi-o puse la ureche. Cincisprezece mesaje noi. Ca de fiecare dată după un zbor de douăsprezece ore. După ce ascultă ultimul mesaj, chipul i se lumină. Venise Tom Myers.

Torino grăbi pasul, înălţându-şi bărbia şi mai sus şi se îndreptă spre Senator Lounge de la Lufthansa.

4.

Bărbatul era îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum din latex negru. Pe deasupra purta un palton negru. Era înalt, cel puţin un metru nouăzeci, cu alură sportivă. Mişcările sale erau suple şi aproape silenţioase, aşa cum le puteai observa la un sportiv care practica artele marţiale – o graţie de panteră, care se poate transforma într-o clipită în brutalitate explozivă. Peste masca neagră de latex purta ochelari din cauciuc; în mâinile îmbrăcate cu mănuşi de cauciuc ducea două genţi sport mari şi negre.

Închise uşa cu piciorul şi traversă coridorul cu paşi repezi.

Jakob era întins pe pat cu mâna stângă prinsă în cătuşe. Din combina muzicală se auzea Sweep de Blue Foundation.

— O să-ţi asigur un orgasm cum nu l-ai mai trăit niciodată, zise bărbatul care se aşeză pe pat cu repeziciunea unei insecte şi închise a doua cătuşă pe încheietura liberă a lui Jakob. Privirea i se plimbă prin încăperea mare. Mai întâi se uită la laptopul care se afla pe birou. Pagina giftgiver era deschisă, la fel şi profilul lui Jakob. Bărbatul se duse la combină, dădu muzica mai tare şi

apoi se întoarse lângă pat şi îi lipi lui Jakob o bandă lată de scotch pe gură, înainte ca acesta să-şi dea seama ce i se întâmpla.

Jakob simţi că îl cuprinde frica. Dacă nu nimerise pe cine trebuie? În acelaşi timp, această nesiguranţă îl excita, iar valurile de adrenalină care îi treceau prin corp îi dădeau o senzaţie de extaz.

Bărbatul se duse la birou şi scoase unul dintre bisturiele de unică folosinţă din ambalajul său de plastic. Apoi deschise una din genţile negre şi scoase un castronel din oţel inoxidabil, de genul celor folosite la spital, plus două găleţi de plastic.

„Ce se petrece aici? se întrebă Jakob, pe jumătate înspăimântat, pe jumătate excitat. Jocuri de clinică? Erotică cu fecale? Ce vrea să facă tipul cu găleţile?"

Jakob nici nu apucase să se întrebe bine asta, când străinul îi fixă cu o îndemânare îngrijorătoare şi picioarele cu cătuşele de pat.

Din combină se auzea o altă melodie, *Poker Face,* de Lady Gaga. Auzi prima strofa.

Russian Roulette is not the same without a gun.

El se apropie de Jakob cu bisturiul în mâna dreaptă şi castronul metalic în stânga. Trecu partea boantă peste bustul gol al lui Jakob. Acesta gemu surd şi se trezi cu o erecţie incredibilă. Apoi străinul întoarse cuţitul şi îl trecu apăsând uşor peste bustul lui Jakob, lăsând în urmă o dâră subţire de sânge. Jakob trepida de excitaţie.

And baby when it's love, if it's not rough, it isnt't fun.

— O să-ţi aminteşti mereu de mine, zise bărbatul.

Înainte ca Jakob să se poată întreba ce ar putea să însemne această remarcă, străinul făcu o tăietură şi mai adâncă şi mai însângerată pe pieptul lui Jakob. Acesta urlă de plăcere. Când străinul efectuă a treia tăietură şi îşi trecu în acelaşi timp mâna peste umflătura zdravănă din pantalonii lui Jakob, acesta avu un orgasm cutremurător.

— Căci eu voi fi ultimul lucru pe care îl vei vedea, continuă străinul.

În timp ce rostea aceste cuvinte, iar Jakob ejacula extatic în pantaloni, aproape pierzându-şi cunoştinţa, străinul mişcă iute bisturiul în sus şi îi tăie lui Jakob artera carotidă. Acesta privi nedumerit într-o parte, surprins şi şocat în acelaşi timp. Sângele ţâşni ca o arteziană în sus, un nou orgasm al morţii, care îi urmă celuilalt la secundă, în vreme ce Jakob scotea sunete guturale pe sub banda adezivă, care generau împreună cu muzica un fundal sonor bizar. El încercă să se ridice, dar străinul îi împinse corpul cu o putere incredibilă înapoi pe pat. Sângele ţâşni pe covor şi pe noptieră, pe care se aflau o revistă porno jerpelită şi câteva DVD-uri. Apoi, el îi răsuci lui Jakob

capul într-o parte cu o energie brutală şi lăsă sângele să curgă în castronul de metal.

Când castronul şi găleţile de plastic erau aproape pline, corpul scuturat de spasme al lui Jakob se lăsă moale. Viaţa se stinse din ochii larg deschişi în care se reflectaseră surpriza şi spaima deopotrivă.

Străinul se duse la laptop, clică prin pagini, îşi făcu nişte însemnări, apoi închise calculatorul, îl puse într-una din cele două genţi sport negre, împreună cu acumulatorul şi modemul wireless. Deschise a doua geantă sport şi scoase două recipiente din plastic. Apoi luă din nou bisturiul şi se apropie de cadavrul de pe pat.

Treaba nu se terminase.

Dimpotrivă.

Ea abia începuse.

5.

Clara răsuflă adânc privind în sus spre cupola uriaşă care se arcuia sus deasupra ei şi care îi conferea o senzaţie de libertate, dar şi de protecţie în acelaşi timp. Ea miji ochii pentru a putea vedea limpede în ciuda lacrimilor, în vreme ce cuvintele preotului îi răsunau în minte: *Pentru a putea găsi iertarea, trebuie să învăţăm să iertăm.*

Câte spovedanii trebuie să fi ascultat până acum acest preot, spovedanii care trebuiau să rămână pe vecie încuiate în inima sa şi pe care le împărtăşea doar cu Isus şi Dumnezeu, aşa cum cerea secretul spovedaniei? Clara se întrebă în treacăt dacă şi ucigaşul surorii ei se spovedise. Atunci ar trebui să existe un preot care ştia cum arată criminalul, ce făcuse el şi poate unde era de găsit. Oare exista cu adevărat cineva care ştia totul, dar care nu avea să mărturisească asta niciodată?

Clara alungă gândul ca pe o insectă supărătoare: o bestie precum ucigaşul surorii lui nu avea nimic în comun cu Dumnezeu, cu siguranţă.

Statuia Fecioarei, în faţa căreia ardeau zeci de lumânări, se afla în stânga altarului. Maria îl purta în braţe pe Pruncul Isus; sub ea strălucea secera lunii, în vreme ce deasupra ei străluceau razele soarelui. Prietenul unei prietene, un istoric de artă, îi explicase odată Clarei că Maria cea fără de păcat şedea pe o seceră de lună în Apocalipsa după Ioan:

Şi s-a arătat din cer un semn mare: *o femeie înveşmântată cu soarele şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din*

douăsprezece stele. Şi era însărcinată şi striga, chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască. Şi alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne, şi pe capetele lui, şapte cununi împărăteşti. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naşte.

În mod straniu, Clara reţinuse acest fragment. Nu doar pentru că imaginea unui balaur înfometat care vrea să înghită un Prunc nevinovat era aşa de înspăimântător, ci pentru că îi amintea Clarei constant de propria situaţie, de sora ei Claudia, asupra căreia se năpustise tot un balaur al răului. Dar, în vreme ce în Biblie copilul este salvat de arhanghelul Mihail, care învinge balaurul, pe Satana, balaurul Clarei îi luase totul.

„Dacă Dumnezeu e într-adevăr atât de milostiv precum susţine Biserica, atunci de ce îl interesăm noi, oamenii, atât de puţin? se întrebă Clara. Unde e Dumnezeu când ai nevoie de El? Viaţa e mereu o suferinţă? Şi dacă viaţa este tortura trupului, atunci iadul este tortura sufletului?"

Clara rămase tăcută în faţa stelei cu Fecioara, în timp ce lumânările transformau semiîntunericul din biserică într-un covor cu picăţele de lumină şi întuneric.

„Maria", se gândi ea. Singurul om din istoria creaţiei, care a trăit aparent fără pată şi prihană. Iar promovarea a venit prompt: mama Fiului lui Dumnezeu, regina cerurilor.

Dar dacă peste tot ar exista atâta puritate, Clara ar trebui să-şi găsească o altă slujbă.

Ea aruncă un euro în recipientul din alamă şi aprinse două lumânări pentru Claudia. „N-o să te uit niciodată", zise ea în gând, în timp ce alte două luminiţe se alăturau covorului amestecat de culori şi lumină din arcada semiîntunecată.

Un sunet metalic o făcu să tresară. Un bărbat mare, puternic, aruncase şi el monede în recipient şi aprinse o lumânare. Mişcările sale aveau o supleţe pe care Clara o observase la membrii trupelor de comando. Avea părul blond, tuns scurt şi purta o pereche de ochelari din oţel inoxidabil mai.

— Frumuseţea adevărată e mereu de neatins, nu-i aşa? zise el, se uită apoi la chipul Maicii Domnului şi din nou la Clara.

Mâna sa stângă tremură un pic când aşeză lumânarea pe podea.

Clara aprobă doar din cap. Tipul nu era dezagreabil, dar ea nu avea chef de vorbă.

Bărbatul părea să fi observat asta.

— Îmi cer scuze, zise el şi se retrase. N-am vrut să vă deranjez. La revedere.

Clara rămase în faţa statuii şi privi în urma străinului, în timp ce lumânările pe care le aprinsese ea aruncau lumină şi umbre tremurătoare pe chipul Mariei.

6.

Totul îmi face greaţă. Oamenii, viaţa şi eu însumi. Câteodată am impresia că am murit de ani de zile şi că doar au uitat să mă îngroape. Poate că ar fi fost mai bine dacă m-aş fi sinucis atunci când mi-am simulat moartea lângă lac. Atunci scrisesem o scrisoare de adio, am intrat în apă, am înotat departe în larg şi mi-am lăsat jacheta acolo. Apoi m-am întors la mal şi nu am mai văzut căminul niciodată. De atunci toţi mă cred mort şi aşa şi trebuie să fie.

Poate că am murit cu adevărat. Poate că ceea ce consider acum a fi realitatea e doar un vis. Şi dacă încă mai trăiesc, oare să o fac acum de-adevăratelea? O supradoză de insulină sau somnifere, o bârnă stabilă şi o funie de tavan, o tăietură rapidă cu lama de ras?

Dar eu am o misiune de îndeplinit. Fata se numeşte Jasmin. A anunţat azi pe Facebook întreaga lume că se duce în weekend la Hanovra. Aşadar, pot să pregătesc nestingherit totul în locuinţa ei. Am văzut-o în Gara Centrală. Mulţi au văzut-o şi mulţi s-au uitat după ea cu priviri pofticioase. Căci ea arăta ca Elisabeth pe vremuri. Frumoasă, blondă şi strălucitoare.

Şi tipul de vreo douăzeci şi ceva de ani cu care se aşezase să bea cafeaua în gară o dorea. În ochii acestui tip am văzut că o voia pe blondă, neapărat, dar în disperarea surdă care se ascundea în spatele privirii pofticioase se vedea lipsa de speranţă. Tipul ştia că nu urma s-o aibă niciodată pe blondă. Ştia că ea probabil era bucuroasă că trebuia să prindă trenul şi că avea un motiv să scape de el.

Dar de ce se întâlnise oare tipul cu ea? El ar fi trebuit să ştie că întâlnirea nu avea decât să-i stârnească o dorinţă care nu avea să fie ostoită niciodată şi care avea să-l facă nefericit pentru multă vreme.

Poate că îi ajungea să se consoleze cu iluzia că întâlnise femeia visurilor sale – chiar dacă ştia că nu urma s-o aibă niciodată. Sau poate că nu voia să creadă că era un laş care lăsa o şansă să treacă pe lângă el fără să o folosească, oricât de mică ar fi fost. Probabil că îşi dăduse întâlnire cu ea pentru ca atunci când se va masturba mai târziu să aibă din nou o imagine clară în faţa ochilor.

Oare tipul va deveni şi el un ucigaş în viitor? Unul care schimbă o femeie vie dintr-o cafenea pe un cadavru despicat şi eviscerat, pentru că femeile moarte nu spun nu? Nu aveam să aflu niciodată, dar gândul era interesant.

Jasmin se întoarce duminică seară. Asta nu scrie pe Facebook, ci pe contul ei de la căile ferate, pe care l-am spart. De aceea o să plec duminică de acasă. O s-o aştept pe Jasmin în faţa locuinţei ei. Şi o s-o ucid.

7.

Înserarea transformase cerul într-o mare de culori, asemănătoare cu bolta catedralei Sfânta Hedwig în care se reflectau lumânările. Clara se sui în maşina de serviciu, un Audi destul de vechi, porni pe bulevardul Unter den Linden şi o coti la dreapta pe Friedrichstraße, înspre Tempelhof, spre centrala LKA[1] Berlin.

Clara lucra la criminalistică, în secţia forensică şi de patopsihologie, care fusese reechipată de curând. Cu cât oraşul era mai mare, cu atât existau mai mulţi nebuni, iar Berlinul nu era o excepţie. Aşadar, Senatul nu voia să pară că nu acordă destulă importanţă subiectului.

Clara avea să mai petreacă fix două ore la birou, să se întâlnească cu un coleg, să rezolve nişte acte pentru un dosar mai vechi şi apoi se va duce acasă. Până pe 23 octombrie, care îi dăduse de furcă şi în zilele trecute, săptămâna decursese destul de relaxat, ceea ce chiar fusese necesar. Ultimul caz, la care lucrase împreună cu directorul criminalist Winterfeld, şeful şi superiorul ei de la departamentul de criminalistică, fusese căutarea „vârcolacului", un ucigaş psihopat care lăsase o dâră însângerată prin Berlin. Acesta ucisese cu bestialitate şapte femei, le violase înainte şi după moarte. Cazul întinsese la maximum nervii tuturor, cu atât mai mult cu cât şeful poliţiei dăduse ordin strict ca nicio informaţie să nu ajungă la presă, ceea ce nu uşura defel lucrurile.

Clara îşi conduse maşina pe Friedrichstraße şi se îndreptă spre clădirea pătrăţoasă care se înălţa între faţadele clasice ale vechilor case de oraş.

Clara mai lucrase de destule ori cu Winterfeld. Acesta avea 59 de ani şi era divorţat de două ori, dar ea încă nu reuşea să-l înţeleagă pe deplin. Pe de o parte, tipul era un pragmatic dur, care nu suporta aiureli şi susţinea cu toată seriozitatea că avea ceva precum al şaselea simţ. Piesa sa de rezistenţă era – se întâmplase mai demult la Hamburg – că îl prinsese pe „criminalul cu

[1] Landeskriminalamt – Oficiul poliţiei judiciare a landului Berlin.

pungă", un pederast care le trăgea copiilor pungi de plastic peste cap în timp ce îi viola. Asta era ce îl excita, zvârcoleala copiilor care se atenua pe măsură ce rămâneau fără oxigen, își pierdeau cunoștința și mureau în vreme ce el se consuma în ei. Bărbatul era profesor de meserie, unul din acei tipi care organiza la școală concertul de Crăciun și era primul la dat zăpada în fața casei. Un tip extrem de pedant.

Hannah Arendt fusese cea care instituise termenul de „banalitatea răului". John Wayne Gacy fusese un astfel de reprezentat șters. Heinrich Himmler – la fel. Și Klaus Beckmann, criminalul cu pungă, făcea parte din aceeași categorie.

Winterfeld o luase atunci pe Clara sub aripa lui împreună cu Sarah Jakobs, o tânără comisară talentată, care începuse să lucreze la LKA cu câțiva ani mai târziu decât Clara, dar care apoi se mutase la departamentul de infracțiuni economice. Clara nu o mai văzuse de multă vreme. Se zvonea că Sarah descoperise o chestie cu adevărat importantă și se mutase în alt loc și cu altă identitate până se liniștească lucrurile.

Sarah fusese ca o soră mai mică pentru Clara, dar un fel de „soră mică mare". Tânăra femeie, blondă și cu ochi căprui, era exact opusul Clarei care era brunetă, cu ochi albaștri și ten cu influențe mediteraneene. Adevărul era că prin venele ei curgea sânge italian, spaniol și german.

Îi lipsea Sarah în acea lume dominată de bărbați, în care lucra. Cei mai mulți comisari și polițiști cu funcție de conducere erau bărbați, la fel și majoritatea infractorilor. Clara petrecuse multe seri cu Sarah pe balconul ei din Schönhauser Allee, la un pahar de vin, povestind în vreme ce jos viața trepida. Nimic nu sugera mai mult vara decât culoarea unui vin alb rece într-un pahar aburit, privită în fața soarelui la apus, iar pentru Clara asta însemna relaxare pură. Fără chelneri care te lăsau să aștepți cu orele. Fără turiști care se înghesuiau cu rucsacurile pline și fundurile late pe scaunele din cafenele. Fără muzica enervantă cu care barmanul simțea nevoia să-și distreze clienții. Doar o masă, două scaune și vin alb, în vreme ce dedesubt, pe stradă, oamenii alergau într-o direcție sau alta, vecinii discutau și bicicliștii își sunau soneriile. Pe geamurile deschise ale mașinilor duduia muzica, iar aceasta se estompa de îndată ce mașinile porneau de la stop și totul pe fundalul ciripitului vrăbiilor și al uguitului porumbeilor.

Obișnuiau să vorbească despre cazurile lor, despre corupția din economie, rețele de traficanți și de trafic de persoane, despre crime, crime pasionale și ucigași în serie. Dar de multe ori vorbeau și despre lucruri obișnuite precum cărțile pe care le citeau, despre expozițiile care erau în oraș și, desigur, despre bărbați. Cei drăguți care erau plicticoși de cele mai

multe ori şi cei care nu erau drăguţi şi care erau mereu cu un picior în patul alteia.

De la înălţimea Chorinerstraße, unde locuia Clara, din când în când apărea din subteran un metrou, care rula apoi câteva sute de metri pe o schelă metalică, transformându-se scurt din metrou subteran în metrou de suprafaţă înainte să dispară din nou sub pământ la înălţimea Bornholmerstraße.

Clara se gândi la Vincent, prietenul lui Sarah, care îi povestise într-una din serile de vară petrecute împreună o poveste horror scrisă de H.P. Lovecraft: în Antarctica, un cercetător descoperă într-o peşteră subterană un vierme gigantic care se târăşte printr-un tunel săpat prin gheaţă, iar numai din cauza dimensiunilor sale uriaşe mai mulţi colegi de echipă sunt daţi dispăruţi. „Lucrul care nu ar trebui să existe", numise Lovecraft viermele. Unul dintre cercetători, care la sfârşitul poveştii sfârşeşte într-un azil de nebuni, nu a mai putut, până la sfârşitul vieţii, decât să recite la nesfârşit staţiile de metrou dintre Battery Park până la Central Park din New York. Dar nu viermele e ciudat până la urmă, spusese Vincent, ci metroul. Lumea modernă încearcă să treacă peste monstruozităţile trecutului, dar creează noi fantome, care sunt poate şi mai îngrozitoare.

Clara înţelese la ce se referea Vincent, când un nou metrou ieşi bubuind din regatul subteran asemenea unui ţipar gigantic care vrea să înghită o insectă de la suprafaţa apei. Arhetipurile, spusese Vincent, sunt adânc înrădăcinate în noi. Ştim că nu există monştri, dar tot ne temem de ei, pentru că această teamă primordială este la fel de veche ca însăşi omenirea.

Clara îşi conduse maşina pe lângă Tempelhofer Ufer, se îndreptă pe Mehringdamm spre marginea oraşului, parcă maşina în parcarea subterană de la LKA şi intră în lift. În vreme ce parcurgea coridorul de la etajul trei, îşi ascultă mesajele pe telefon. Din fericire, nu era nimic important.

Ea intră în bucătărie şi îşi turnă un pahar de cafea din cafetiera veche şi pufăitoare. Se obişnuise să-şi bea cafeaua neagră, cel puţin cât era la serviciu. Cafea neagră exista peste tot; nu trebuia să ceri mereu lapte, care de cele mai multe ori era acru, iar zahărul şi îndulcitorul fie îţi stricau dinţii, fie silueta sau ambele. Ceea ce nu însemna că nu-şi permitea din când în când de la Starbucks câte un caramel-macchiato super dulce şi cremos, dar serviciul era serviciu, iar Starbucks era Starbucks.

Clara tocmai voia să iasă din bucătărie când auzi paşi grei pe coridor. Directorul criminalist Winterfeld îi ieşi în întâmpinare, cu primul nasture de la cămaşă desfăcut, cravata lărgită şi în mână cu un pachet de trabucuri La Paz, pe care le deschise cu greu, în vreme ce nasul lui coroiat tăia coridorul

precum carena unei nave apa, iar privirea ochilor săi albaştri era aţintită pe Clara.

— A, señora Vidalis, zise el şi îşi trecu mâna prin părul cărunt, tuns scurt, în timp ce deschidea tacticos fereastra mare de vizavi de bucătărie, pentru a „fuma din nou spre afară", cum zicea el. Era mereu ceva ceremonios în felul în care deschidea Winterfeld fereastra, aproape că aducea cu un preot care deschide tabernacolul, ca să scoată hostiile sfinţite pentru euharistie. Haideţi să ţineţi companie unui om bătrân, continuă el în timp ce deschidea complet fereastra şi vântul rece de toamnă pătrundea înăuntru.

Winterfeld trase aerul proaspăt, care mirosea deja a zăpadă şi a iarnă, în piept, pentru a-şi aprinde imediat o ţigară şi a sufla vălătuci de fum în aerul înserării.

Ei rămaseră o vreme unul lângă celălalt. Clara ţinea paharul de cafea cu ambele mâini şi savura căldura plăcută, căci vântul de toamnă o înfrigurase puţin. Winterfeld sufla aproape meditativ, la intervale scurte, câte un nor de fum pe fereastră.

— Astăzi e 23, zise el în cele din urmă fără să se uite la Clara. Nu trebuie să vorbiţi despre asta, dar sper doar că vă este cât de cât bine.

Winterfeld cunoştea povestea Clarei.

— Da, am fost iar să mă spovedesc, zise Clara şi sorbi din cafea cu înghiţituri mici. Nici nu ştiu de ce fac asta mereu, dar după aceea mă simt într-adevăr un pic mai bine. În orice caz mă ajută mai mult decât yoga pe care o practic.

Ea îşi mişcă umerii în sus şi în jos.

— La yoga am ajuns în faza în care aproape că pot să-mi disloc braţul din umăr, dar de calmat nu mă calmează.

— Asta cu dislocatul braţului poate fi utilă, dar ideea cu spovedania nu e nici ea rea, zise Winterfeld.

— Într-un fel*, fraţii,* şi când spunea asta, se referea la Biserica Catolică, au inventat psihanaliza. Asta s-ar putea să nu le convină agnosticilor, dar aşa e. E bine să spui tot ce ai pe suflet – aşa funcţionează lucrurile la biserică şi la fel funcţionează şi la Freud. Trebuie să verbalizezi, să rosteşti ce ai pe suflet şi apoi îţi e mai bine. El se uită la Clara. De câte ori nu am avut criminali care s-au predat singuri, pentru că nu au mai suportat să fie singuri cu vina lor?

Clara dădu din cap.

— Cum ne-a spus colegul de la FBI, care ne-a vizitat anul trecut? *Not everyone is built for guilt*.[2]

— Când are dreptate, are dreptate, zise Winterfeld şi trase din ţigară.

[2] Nu oricine e făcut să se simtă vinovat. (engl.).

Tăcură iarăşi o bună bucată de timp.

— Am mai vrut să vă spun… Winterfeld îşi trecu mâna prin păr şi pufăi din trabuc. Aţi făcut treabă excelentă în cazul cu vârcolacul. Nu mi-a mai fost dat să întâlnesc un infractor atât de dezorganizat şi animalic. Nici nu vreau să ştiu cum s-ar fi desfăşurat procesul.

Winterfeld ridică din umeri.

— Ei bine, acum prietenul nostru se află în frigiderul din Moabit şi săptămâna viitoare va fi la doi metri sub pământ. Acolo poate să se cerceteze singur. Pe buzele lui apăru un zâmbet uşor, când se întoarse din nou spre Clara. Trebuie să vă transmit felicitări şi din partea lui Bellman. Ştiţi vechiul proverb: „Când apa curge la deal, cineva mulţumeşte pentru un favor", iar Bellman nu e deloc excepţia, dar de data aceasta pare să fie serios. Vrea neapărat să vorbească cu dumneavoastră şi să vă felicite personal pentru munca excelentă. Cât mai staţi pe aici?

— Până vineri, zise Clara.

Încă două zile ca să închidă cazul şi să rezolve cu documentele, apoi venea concediul. Două săptămâni. Nu ştia încotro. Probabil ceva Last Minute. Undeva. Cumva.

— O să mai treacă pe aici. Până mâine la prânz e la Wiesbaden la BKA[3], dar apoi sunteţi sus de tot pe lista sa de priorităţi.

— Mă bucur, zise Clara, care avusese întotdeauna sentimente amestecate faţă de Bellman, şeful LKA Berlin.

Era un organizator foarte bun, dar, când lucrurile nu mergeau cum trebuie sau cum şi-ar fi dorit el, putea deveni foarte neplăcut, mai ales dacă afla ulterior despre neajunsuri.

— Şi? întrebă ea şi se uită şmecherește la Winterfeld. Ce face al şaselea simţ? Eu socoteam că nu vă place liniştea, pentru că nu e liniște, ci doar calmul dinaintea furtunii. Sau de data asta chiar avem liniște?

Winterfeld ridică din umeri şi scuturã scrumul două etaje mai jos, unde se dezintegră printre tufe şi ţevi de încălzire.

— Câteodată liniştea chiar e liniște. Dar aveţi dreptate. De cele mai multe ori e liniştea cătării cu laser, înainte să urmeze împuşcătura. El trase adânc aer în piept şi îşi puse trabucurile în buzunar. Dar poate avem noroc. Poate chiar avem parte de un pic de liniște. Oricum plecaţi în concediu, iar eu şi Hermann o să ne ocupăm de toată hârţogăria, să vorbim cu cei de la psihologic cu privire la profilul de infractor al vârcolacului şi apoi vom avea, sper, un weekend liniştit.

[3] Bundeskriminalamt – Oficiul poliției judiciare federale.

Hermann era asistentul lui Winterfeld şi, de asemenea, expert în infracţiunile computerizate, un bărbat înalt şi tăcut, tuns chilug, şi care era întotdeauna prezent sută la sută când era nevoie de el. Putea să arate înspăimântător şi chiar era. Clarei i se părea ca un urs grizzly căruia trebuia să-i dai mereu suficientă miere ca să rămână blând ca un ursuleţ de pluş.

Winterfeld mai pufăi o singură dată, strivi trabucul de marginea ferestrei şi azvârli chiştocul jos, în întuneric.

— Apropo, cei de la departamentul psihologic, zise el în timp ce închidea fereastra, Martin Friedrich mai e la birou. Mâine pleacă la Wiesbaden, ca să ţină un discurs la sesiunea de toamnă a BKA, şi nu ştiu dacă se întoarce înainte de plecarea dumneavoastră în concediu.

— Ei, atunci o să-i fac o vizită, zise Clara şi îşi termină cafeaua. La etajul patru?

— Unde altundeva?

— Asta sună de parcă ar aparţine locului.

Winterfeld o privi din nou, maestrul experimentat care fusese şi pe perioada pregătirii ei.

— Pentru chinezi, cifra patru e număr cu ghinion, pentru că sună la fel cu cuvântul pentru moarte.

— Am mai învăţat ceva, zâmbi Clara. A fost greu să faceţi legătura asta?

— Simplu nu a fost. Winterfeld zâmbi. Vă doresc o seară frumoasă.

Cu asta se întoarse şi o porni în jos pe coridor.

8.

— Scuze, zise domnişoara de la ghişeul Senator Lounge, după ce Torino făcuse deja trei, patru paşi pe lângă ea. Pot să vă văd cardul? Sunteţi senator?

— Ce aş putea fi altceva? întrebă Torino agresiv şi flutură cardul de parcă ar fi vrut să alunge o muscă. Un îmblânzitor de şerpi?

Intră în noua Senator Lounge. După ce Lufthansa şi administraţia aeroportului zăvorâseră şantierul timp de doi ani, făcând-o pe misterioşii, acum Torino era dezamăgit la vederea noului salon. Ce naiba făcuseră idioţii aceia în tot acest timp? Pufnind, îşi lăsă trolerul şi geanta şi studie locul din privire. Asta numai muncitorii germani îşi puteau permite. Să facă gălăgie de la şapte dimineaţa, să rasolească totul şi la sfârşit să prezinte o factură pe care ar fi invidiat-o orice bancher de investiţii.

Se uită în jur şi îşi descoperi partenerul de discuţii. Tom Myers, Managing Director al *Xenotech,* coborâse din Olimpul HON Travelers, rezervat pentru cei mai buni clienţi ai Lufthansa, în micimea Senator Lounge, pe de o parte, pentru că Albert Torino era „doar" Senator şi, pe de altă parte, pentru că numărul VIP-urilor care ar fi putut prinde frânturi de discuţii era mult mai redus aici. Dacă voiai să discuţi nestingherit, cel mai bine te aşezai în Business Lounge. Acolo se aflau doar şefuleţi şi practicanţi de la cine ştie ce firme de consiliere care nu prea contau.

Tom Myers era răspunzător pentru strategia globală a *Xenotech,* cel mai mare portal Web din lume. *Xenotube,* canalul video al gigantului de pe internet, era cea mai vizitată pagină cu video din lume – un canal la care doar Myers avea cheia, ca un fel de Sfântul Petru al internetului.

Torino pusese ochii pe *Xenotube* pentru un nou format de show. Acum trebuia să-l prelucreze pe Myers, deoarece acesta nu punea prea mare preţ pe piaţa de acţiuni cu starlete porno, chiar dacă în principiu ideea i se părea a fi „în regulă", aşa cum sublinia el. Dar, era de părere Torino, de înţeles nu o înţelesese.

Myers – cu părul blond roşcat, ochi albaştri şi bărbie proeminentă care se întindea în lounge ca o stâncă – îşi ascunsese faţa în *Financial Times,* pe deasupra căruia privea din când în când spre intrare şi spre tabelul electronic cu timpurile de decolare ale zborurilor.

— Albert, zise el şi se ridică la vederea lui Torino. *Here you are*! *How was your flight*?

— *Work and pleasure in good measure,* zise Torino şi continuă în engleză. Aproape am terminat prezentarea pentru investitori, mâncarea a fost OK, dar de dormit nu am prea putut dormi.

Myers arătă spre fotoliul de lângă el, Torino îşi lăsă trolerul şi geanta, îşi luă un cappuccino de la automat şi se aşeză lângă Myers.

— Aşadar, făcu Myers. Hai să trecem la treabă, în douăzeci de minute trebuie să fiu în avionul de Frankfurt. Vrei să faci un fel de *American Idol* sau *Germania caută un superstar*?

— Aiurea, zise Torino şi îşi puse zahăr în cappuccino, amestecând mai greu cu o linguriţă lungă în pahar. Astea sunt fumate. Toate emisiunile cu staruri sunt făcute de tot soiul de încuiaţi, pentru care e un scandal şi dacă cineva face sex înainte de căsătorie.

— Asta spun toţi. Myers luă o înghiţitură de apă. M-am uitat doar în fugă pe e-mailul de la tine, dar am înţeles măcar atât că utilizatorul îşi poate alege singur superstarul.

— Corect, zise Torino. În formatele obişnuite, spectatorului i se pun sub nas candidaţii, care află apoi de la juraţi că nu sunt decât nişte celule

embrionare inutile şi că ar trebui să se arunce cât mai repede de pe pod. Dar pentru un mic procent, asta nu e valabil – iar aceştia devin noile staruri.

— Funcţionează în continuare, observă Myers.

— Da, pentru că toate legumele care stau pe canapea şi se uită la televizor, de acolo, din Zombieland – şi făcu un gest spre uşa de la Senator Lounge, de parcă dincolo de ea ar începe o altă lume – ăştia înghit orice. Câtă vreme nimeni nu le serveşte ceva cu adevărat nou, toţi se mulţumesc cu acelaşi rahat, chiar dacă e vechi şi a fost deja folosit şi răs-folosit.

— Şi?

— Şi? îi întoarse Torino întrebarea. Asta nu mai are nimic de a face cu cultura participativă a noilor medii de comunicare. Spectatorilor li se oferă în mod dictatorial ceva ce poate nici nu vor să vadă. Doar pentru că le place producătorilor ceva nu înseamnă că şi spectatorii apreciază aceleaşi lucruri. Viermele, zise Torino în continuare, ridicând degetul arătător, trebuie să-i placă peştelui, nu pescarului.

— Drăguţă comparaţie, zise Myers. Şi mai departe?

— Contraîntrebare, replică Torino. Ce părere ai avea tu ca spectator căruia îi plac modelele slabe dacă postul TV te-ar asalta cu tot felul de rotofeie de la Weight Watchers? Sau dacă ţie îţi plac grăsunele şi la televizor vezi doar fete de genul Miss Etiopia?

Myers îşi ridică gânditor bărbia şi îşi muşcă buza de jos.

— Poate că mi-ar veni ideea că aş vrea să hotărăsc singur cine apare la televizor.

— Exact, zise Torino. Tu, ca spectator, vrei să-ţi poţi alege singur top modelul.

— Asta înseamnă că spectatorii pariază pe modele adevărate? Ca la cursele de cai?

— Corect. Torino aprobă din cap în timp ce amesteca în cappuccino şi privea în urma unei cete de afacerişti chinezi care se îndreptau spre ieşire. Modelele îşi pot face pe platformă o pagină proprie de internet, pe care să se prezinte spectatorilor – ca în acele forumuri de contact unde poţi căuta prietenii, sex sau orice altceva. În acelaşi timp, spectatorii îşi pot alege favorita prin intermediul acestei platforme şi să acorde puncte.

— Şi de pariat, se pariază cu bani?

— Cu ce altceva? Trăim în lumea reală. Cine investeşte mulţi bani într-o acţiune pune cursul în mişcare, la fel va creşte şi în emisiune cursul respectivului model. Cele douăzeci de femei care au la final cursul cel mai mare sunt invitate la castingul pentru emisiune.

— De asta se cheamă emisiunea *Shebay*? Pentru că se poate licita pe femei?

— Printre altele, aprobă Torino. Spectatorii compun portofoliul de femei care ajunge în emisiune. Dintre aceste femei va fi apoi aleasă Miss *Shebay.* Spectatorul este astfel implicat în selecţia câştigătoarei. Dacă avem noroc, totul nu va fi nici măcar considerat joc de noroc şi putem să conducem totul, server, marketing şi restul comod din Germania.

Myers mai luă o înghiţitură de apă şi împături ziarul *Financial Times.*

— Ai zis, printre altele. Ce ar mai fi?

— Tocmai am discutat, rânji Torino, despre faptul că în calitate de spectator te enervezi când la televizor îţi sunt servite cine ştie ce păpuşele de care nu te-ai atinge nici cu cleştele după trei ani de stat la mănăstire.

— Da, am înţeles, zise Myers şi puse ziarul şi laptopul în servietă. De asta te-ai gândit la o licitaţie ca la bursa de acţiuni.

— Exact, făcu Torino. Aceasta este oferta pe care şi-o alege spectatorul singur.

— Mai lipseşte numai cererea.

— Corect, zise Torino şi se aplecă înainte. Sau mai bine dorinţa. El lăsă linguriţa din mână şi îşi apropie vârfurile degetelor. Tom, de câte ori nu ai văzut într-un astfel de show o femeie care ţi s-a părut atât de sexy, încât îţi venea să te bagi cu ea direct în pat?

— După cum ştii, sunt căsătorit şi de aceea…

— Haide, nu mă aburi. Toţi păţim asta. Şi exact aici e problema. Vezi cele mai tari puicuţe la TV şi cele mai sexy profiluri pe cine ştie ce forumuri de contact – dar câtă vreme tu eşti Mister 08/15 care aduce acasă doar 1 300 de bani în mână, nu o să câştigi niciuna dintre ele.

— Sigur că nu, zise Myers. E oricum doar o emisiune TV, şi nu o vizită la bordel.

— Dar de fapt, de ce nu? întrebă Torino aparent nevinovat şi neştiutor.

— Pentru că ecranul e ecran şi bordelul, bordel.

Torino bătu uşor din palme.

— Iar aici intervenim noi. Femei sau bursa de acţiuni, ecran sau bordel – la noi sunt amândouă!

Myers îşi muşcă din nou buza de jos.

— Vrei să zici că spectatorii vor avea şansa de a ajunge în pat cu una dintre păpuşele?

— Bingo. Oricine poate câştiga o noapte cu favorita sa, indiferent dacă devine sau nu Miss *Shebay,* şi fiecare poate câştiga o noapte cu învingătoarea.

— Iar cei care plătesc cel mai mult au şansele cele mai mari?

— Da. Dar mai rămâne o şansă mică şi pentru cei care nu au atâţia biştari. Torino zâmbi. Spectatorul mediu din Zombieland nu are chiar atâţia bani.

Dacă ar avea, nu şi-ar petrece atâta timp în faţa televizorului, ci s-ar agita ca să câştige şi mai mulţi bani, aşa ca noi. La noi, chiar şi cei cu venituri mici pot să se culce cu un superstar. Drepturi egale pentru toţi.

Myers bău restul de apă şi îşi închise servieta.

— Eşti cam la fel de marxist ca Ronald Reagan. Iar fetele ştiu la ce să se aştepte?

— Ce crezi? Totul e etanş. Trebuie să semneze contracte de confidenţialitate şi apoi mai sunt obligate legal şi în alte moduri. Avocaţii lucrează la ultimele formulări.

— Şi dacă apare cine ştie ce împuţit, fata tot trebuie să se lase încălecată de el?

— Ei bine, există anumite cerinţe minime cu privire la igienă. Dar în principiu e valabil: cine vrea să fie frumos trebuie să sufere. Iar cine vrea să ajungă celebru, Torino zâmbi în timp ce îl studia pe Myers neîntrerupt, trebuie să sufere şi mai mult.

•

Myers rămase tăcut o vreme.

— O idee destul de stranie, zise el apoi. Dar se potriveşte cu vremurile noastre bolnave. Trebuie să aveţi grijă să nu existe lacune legale. Sau emiteţi din Olanda.

Torino îl privi pe Myers cu atenţie.

— Câţi vizitatori aţi avut pe site luna trecută doar din Germania?

— Circa zece milioane.

— Atunci este foarte simplu. Torino îşi termină cappuccino şi trânti paharul pe masă. Emitem prima dată pe TV. Dacă apar probleme legale, atunci facem livestream – pe *landing page* la *Xenotube.*

— Voi vreţi cei zece milioane de utilizatori pentru porcăria voastră?

Myers se ridică şi se uită la ceas.

Era limpede că găsea ideea lui Torino fascinantă, dar şi puţin revoltătoare.

— O porcărie care o să facă furori, zise Torino şi care va transforma dintr-o lovitură cei zece milioane de utilizatori în douăzeci de milioane.

Myers îşi puse servieta de piele pe umăr.

— Nu ştiu zău…

— Ba ştii, făcu Torino. Iar acum ai timp o oră până la Frankfurt ca să te hotărăşti.

— O să mă gândesc.

El dădu mâna cu Torino.

— Dar nu prea mult, aprobă acesta din cap. Viaţa e scurtă. Timpul înseamnă bani. Şi un an…

— Ştiu, zise Myers şi se putea vedea cum i se învârteau deja rotiţele. Un an înseamnă cinci ani de internet.

9.

Profesor doctor Martin Friedrich, şeful secţiei pentru analiza operativă a cazurilor din LKA, era un corifeu. Studiase medicina şi psihiatria la Clinica Universitară a Charité şi la Johns Hopkins din Baltimore, audiase la Universitatea din Virginia şi în Quantico cursuri de ştiinţe forensice şi ţinuse prelegeri la Harvard, Londra şi Berlin despre „Profilul unui ucigaş în serie". Friedrich era un workaholic, care nu ştia ce înseamnă timpul liber.

După studiul de medicină şi specializarea ca psihiatru, învăţase arta profilingului – analiza personalităţii unui ucigaş în serie – la FBI, la nimeni altul decât Robert Ressler, bărbatul care îl ajutase pe Thomas Harris să scrie *Tăcerea mieilor.* Ressler nu doar că dusese profilingul la perfecţiune, ba chiar instituise termenul de „ucigaş în serie". Înainte de asta se vorbea despre „ucigaş în masă", dar acest termen nu era tocmai corect: ucigaşul clasic în masă vrea doar să ucidă cât mai mulţi oameni, în vreme ce ucigaşul în serie ucide în mod repetat.

Clara citise mai multe cărţi ale lui Ressler, printre ele şi *Cine se luptă cu monştrii* şi *Am trăit în interiorul monstrului.* Citise şi interviurile lui Ressler pe care acesta le purtase cu renumiţi ucigaşi în serie, printre ei John Wayne Gacy, care negase până la executarea sa că ucisese treizeci şi trei de bărbaţi tineri, pentru că la ritmul său de lucru de optzeci de ore pe săptămână ca antreprenor „nici nu ar fi avut timp pentru aşa ceva" – aici apărând, desigur, întrebarea de unde apăruseră cele peste douăzeci de cadavre descompuse de adolescenţi descoperite sub pivniţa casei sale.

Ressler făcuse un interviu şi cu Jeffrey Dahmer, „canibalul din Milwaukee", care agăţa homosexuali prin baruri, îi ducea la el acasă, îi narcotiza, viola, ucidea şi diseca. Apoi fierbea cadavrele şi construia din oase şi cranii altare în sufragerie. Pe unii îi torturase, altora le deschisese craniul pe viu şi le picurase acid pe creier pentru a-i transforma astfel în zombi ai plăcerii. Dahmer susţinuse că se simţea singur şi că bănuia că nu va găsi pe nimeni care să vrea să trăiască cu el – cel puţin nu pe cineva în viaţă. De aceea decisese să păstreze morţii lângă el sau, mai bine zis, resturile acestora. Dahmer a murit în închisoare, ucis de un alt deţinut, care i-a înfipt o coadă de mătură în creier, direct prin ochi.

Dar Gacy şi Dahmer erau excepţii. Cei mai mulţi ucigaşi în serie ucideau corespunzător cu preferinţele lor sexuale. Şi pentru că majoritatea ucigaşilor în serie sunt bărbaţi şi cei mai mulţi bărbaţi sunt heterosexuali, victimele tipice ale ucigaşilor în serie sunt femeile!

„Wow, se gândise Clara pe atunci, am nimerit la serviciul potrivit!"

Clara nu avusese până atunci de a face decât indirect cu Martin Friedrich: acesta realizase, pentru echipa comisarului Winterfeld, un profil detaliat al criminalului „vârcolac", fără ca Winterfeld sau Clara să fi ştiut că Friedrich lucra deja pentru ei: Bellman şi şeful poliţiei consideraseră important să nu implice presa în acest caz şi de aceea fuseseră ridicate ziduri chinezeşti chiar în interiorul departamentelor. Şi cum Martin Friedrich nu lucra pentru LKA, Berlin decât de câteva săptămâni şi nimeni nu ştia încă dacă „cel nou" sosise deja sau nu, totul decurgea conform planului.

Friedrich, aflase Clara, avea o pasiune pentru Scoţia. Acolo îşi petrecea de regulă concediile, în general cu un geamantan plin cu cărţi, printre ele mereu şi un exemplar cu operele complete ale lui Shakespeare. În analiza forensică despre „Vârcolac", pe care Friedrich o scrisese pentru investigaţii, le ceruse tuturor celor din echipă să-l citească pe Shakespeare, „cel mai bun psiholog din istoria omenirii". „Dacă îl citiţi pe Shakespeare, notase el, veţi găsi toate suişurile şi coborâşurile sufletului omenesc. Râsul şi veselia, comicul şi absurdul, dar şi ascunzişurile, cruzimea şi lucrurile de nerostit." El era deosebit de impresionat de figura tragică a lui Macbeth, care fusese instigat de soţia sa diabolică să-l ucidă pe regele Scoţiei.

Având în vedere fascinaţia pentru Shakespeare, pasiunea pentru Scoţia, whisky-ul scoţian şi domeniul său de lucru în care Friedrich era un expert absolut, nu e de mirare că primise în SUA cu câţiva ani în urmă, o poreclă care i se potrivea de minune şi pe care o tolera foarte bine: MacDeath.

MacDeath îşi luase în primire noul birou abia săptămâna trecută. Acum şedea la biroul elegant din lemn de stejar cu ochelarii negri de baga pe nasul aflat în mijlocul feţei sale prelungi şi puţin palide, şi clămpănea un mail în calculator. Clara păşi în cadrul uşii şi bătu uşor în tocul acesteia. Friedrich ridică privirea. Avea trăsături fine, încadrate de un păr negru, tuns scurt, cu uşoare accente cărunte la tâmple, ceea ce îi conferea aerul unui bărbat cu spirit frumos, căruia nu-i puteai bănui interesul pentru abisurile naturii umane. Dar aşa se întâmpla adesea. Ce spunea Foucault? Nebunia şi acţiunea se exclud reciproc. Sau, după cum spunea Winterfeld: cine scrie despre tranşarea femeilor, de regulă nu se apucă să le tranşeze el însuşi.

— Bună seara.

Friedrich se ridică şi se apropie cu paşi săltăreţi de Clara.

Purta o cămaşă albă şi un pulover albastru-închis pe sub care legase, în manieră tipică de Harvard, o cravată roşie.

— Dumneavoastră sunteţi doamna cu fantoma, corect? El miji ochii. Am lucrat împreună în ultimele săptămâni fără să o ştim.

Avea o strângere de mână fermă. Zdravănă, uscată şi prietenoasă.

— Ziduri chinezeşti, după cum se spune.

Clara îi ţinu mâna o vreme, apoi îi dădu drumul.

— Winterfeld tocmai m-a învăţat că cifra patru aduce ghinion în tradiţia chineză, pentru că sună aproape la fel cu cuvântul pentru moarte.

— Aha! Friedrich îşi băgă mâinile în buzunare. Aşadar, eu m-am nimerit bine aici la etajul patru?

— Se prea poate, zise Clara şi se uită prin încăpere.

În spatele biroului era un dulap din lemn de stejar în care rafturile se curbaseră sub greutatea cărţilor. Pe dulap se afla o servietă veche de medic, din piele scorojită, alături un craniu de om. Pe peretele de vizavi de dulap atârnau două postere înrămate cu grijă. Unul înfăţişa *Judecata de Apoi,* fresca lui Michelangelo din Capela Sixtină; celălalt era un afiş al filmului *Titus,* ecranizarea după Shakespeare de Julie Taymor. Pe afiş apărea Anthony Hopkins în rolul lui Titus Andronicus.

— Este o ecranizare excepţională a piesei lui Shakespeare, zise Friedrich văzând că privirea Clarei adăsta asupra afişului care îl înfăţişa pe Hopkins ca general roman. Destul de sângeroasă şi nu neapărat aşa cum te-ai fi aşteptat din partea unei regizoare care a regizat şi *Regele leu,* dar e un eveniment să-l vezi pe Hopkins în rolul lui Titus Andronicus. Cunoaşteţi piesa?

Clara ridică din umeri, ceea ce însemna „am auzit de ea, dar să spun că o cunosc ar fi o exagerare".

— Titus Andronicus, zise Friedrich şi îşi dădu jos ochelarii de baga, este un vasal fidel al împăratului de la Roma, dar soarta lui e crudă. Aproape toţi fiii lui pier în război, iar împăratul cade în mrejele decadentei regine a goţilor, Tamora. La solicitarea acesteia sunt ucişi şi ultimii fii ai lui Titus, iar el e nevoit să-şi taie o mână pentru a-l salva pe unul dintre fii, care până la urmă tot este omorât. În afară de asta, fiica lui Titus, Lavinia, este violată de Chiron şi Demetrius, cei doi fii ai reginei goţilor. Pe urmă duc treaba la bun sfârşit, tăindu-i braţele şi smulgându-i limba.

— Încântător, zise Clara. Şi asta se poate numi „bun sfârşit"?

Friedrich îşi duse ochelarii la gură, stând cu braţele încrucişate în faţa afişului.

— La sfârşit, Titus îi invită pe regina goţilor şi pe împărat la un banchet la care se serveşte pateu. Un pateu special pentru regină, pateu constând din oasele măcinate şi scăldate în sânge ale fiilor ei.

— Înseamnă că nu a fost un banchet de împăcare, observă Clara.

— Iată-i deja gata mărunţiţi şi copţi într-un aluat pe care mama cu poftă l-a mâncat, devorând carnea propriilor progenituri, cită Friedrich din marele poet englez. Canibalism, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Clara aprobă din cap.

— Sună a Hannibal Lecter. Mai lipsesc doar bobul şi vinul Chianti.

— Asta e genial la filmul ăsta, completă Friedrich. Hopkins îl joacă pe Titus Andronicus nu ca Anthony Hopkins, el îl joacă în rolul cu care va fi asociat şi după moarte, Hannibal, canibalul.

El îşi scoase mâinile din buzunare şi se duse înapoi la birou, arătând spre unul dintre scaunele din piele.

— Luaţi loc.

Clara se aşeză.

— Trebuie să mă iertaţi, zise Friedrich şi se aşeză şi el la birou, lăsându-se pe spate. Pe vremuri voiam să mă fac profesor de engleză şi nu mă pot abţine să nu reacţionez pedagogic. Tot timpul simt nevoia să-i îndemn pe oameni să citească Shakespeare. Căci cine face asta învaţă să-i cunoască pe oameni. Binele şi răul sunt în noi toţi.

— Răul l-aţi clasificat excelent în ultimul caz, zise Clara. Cu ajutorul dumneavoastră am reuşit să-l prindem pe Bernhard Trebcken, Vârcolacul.

— Ce om bolnav! Friedrich făcu o grimasă. Un astfel de om nu am mai întâlnit de multă vreme, desigur, dacă mai putem să-l numim om.

El se uită spre plafon.

— Tipul exploatator al violatorului şi criminalului. Fără planificare, dezorganizat şi necalculat – şi de aceea foarte periculos. Îl interesează numai să domine complet victima, să o înjosească şi să o transforme în obiect: un corp mort… materie moartă. O privi pe Clara în ochi. Ştiţi că termenul de „Vârcolac” înseamnă de fapt să înhami calul cu spatele?

— În ce sens?

— În întreaga istorie a omenirii au existat ucigaşi în serie, chiar dacă acest termen încă nu era folosit. Bărbaţi, foarte rar şi femei, care şi-au ucis şi mutilat victimele. Populaţia nu-şi poate explica în mod normal cum poate fi un om în stare de aşa ceva. S-a ajuns la concluzia că o astfel de faptă o poate săvârşi numai un demon, un monstru în forma unui om şi cu puterea unei bestii, un amestec între om şi lup-vârcolac.

El se aplecă pentru a ajusta înălţimea scaunului.

— Dacă citim rapoarte despre atacurile vârcolacilor din secolul al XVI-lea, continuă el, ajungem la o asemănare surprinzătoare cu ucigaşul nostru. O încurcătură contradictorie. În Evul Mediu şi în Renaştere, aveam un vârcolac

care în realitate era ucigaş în serie, iar în secolul XXI avem un ucigaş în serie căruia i se spune Vârcolacul. Şi asta pe bună dreptate, nu-i aşa?

— Pe bună dreptate.

Clara puse picior peste picior şi se lăsă pe spate, privind craniul de pe dulapul de stejar din spatele biroului.

— Vârcolacul, continuă Friedrich, a tranşat câteva femei după violul care s-a petrecut înainte de moarte sau chiar post-mortem, cu un topor. A lovit cadavrele cu atâta furie oarbă, încât loviturile nu au desprins doar membre, ci au trecut prin salteaua patului şi au distrus parchetul de dedesubt. Asta au stabilit cei de la medicină legală.

— Cunosc dosarul, aprobă Clara din cap. S-a montat într-o asemenea furie, încât a azvârlit bucăţi din cadavre cu o ură incontrolabilă prin toată casa. Şi apoi le-a lăsat să zacă acolo.

— Visul oricărui proprietar de locuinţă. Friedrich îşi ţuguie buzele. Semn de tulburare schizoidă de personalitate, alăturată unor fantezii patologice de putere absolută.

El se uită la Clara.

— Cum aţi avut de a face cu criminalul?

— Eu l-am împuşcat.

— Oh. El ridică din sprâncene. L-aţi surprins în locuinţa uneia dintre victime, nu-i aşa?

Clara dădu din cap.

— Un semn clar că această forţă animalică de distrugere era legată de o ură sadică, aşa cum doar oamenii o pot avea. El scoase o hârtie din sertar şi o privi pe Clara. Voiaţi să ştiţi cum am ajuns la el?

Clara aprobă din nou.

— Sunt lucruri extreme la care trebuie cercetate caracteristici extreme. Caracteristici care nu au la început legătură cu faptele în sine. El frunzări mai departe. Unele din lucrurile pe care le-a făcut sunt foarte neobişnuite şi denotă voinţa absolută de a-şi umili complet victimele. Iar după modul de acţionare extrem nu a fost prea greu să delimitez profilul criminalului şi să îmi fac o idee despre cum arată şi acţionează acest om în viaţa normală.

Privirea i se îndreptă din nou spre document.

— Viaţa lui „anormală" permite deducţii cu privire la viaţa lui „normală" şi la felul în care trăieşte şi arată, în ceea ce priveşte viaţa anormală, continuă el, nu mai trebuie să intrăm în detalii, doar cunoaşteţi deja cazul.

Clara ştia chiar prea bine ce mai făcuse Vârcolacul. Unora dintre femei le despicase burta, înainte sau după moarte şi le mânjise cu propriile lor fecale. Dominaţie absolută, umilire absolută. Doar că, unde rămânea legătura cu viaţa lui „normală"?

Friedrich îşi strânse buzele, de parcă i-ar fi citit Clarei gândurile.

— Pe baza bestialităţii crimelor ai tinde să-l consideri un tip dezavuat, pierdut. Dar nu e aşa. Friedrich molfăi rama ochelarilor. Acest tip de violator pune preţ pe aspectul său exterior. Vrea să pară un tip grozav, un tip dur. Atunci când le umileşte şi le torturează pe femeile pe care le urăşte pentru că nu are succes la ele, când le violează şi le ucide, stima sa de sine creşte.

— L-aţi identificat datorită maşinii sale, nu-i aşa? întrebă Clara.

Friedrich aprobă din cap.

— O Corvette. În tot cartierul unde bănuiam că se aţinea ucigaşul nu era înmatriculată decât o singură Corvette. Iar aceasta îi aparţinea lui Bernhard Trebcken.

— Aşadar, putem identifica ucigaşi în serie cu ajutorul maşinilor lor?

— *A Corvette makes a girl wet,* cum zic americanii, replică Friedrich. Îmi cer scuze pentru formularea sexistă, dar exemplifică la ce mă referem. Ca să vă răspund la întrebare: da, poţi deduce un ucigaş în baza maşinii sale sau cel puţin maşina poate fi un indiciu. Aşa cum dansezi tangou, aşa eşti şi în pat. Aşa cum îşi alege un bărbat maşina, aşa tratează şi femeile.

— Asta nu sună cam a clişeu?

— A funcţionat? întrebă Friedrich, ridicând din sprâncene.

Clara zâmbi. Îşi aminti din nou de confesiunea ei şi de statuia Fecioarei din catedrala Sfânta Hedwig şi privirea i se opri pe *Judecata de Apoi.*

— Trebuie să-mi mai răspundeţi măcar la o întrebare, zise ea.

— Oricare, replică el şi adăugă zâmbind şmechereşte: Aproape oricare.

— De ce aveţi un Michelangelo în birou?

— Asta vă explic altă dată, când avem un pic mai mult timp. La un drink, în ordine?

„Drăguţă încercare", se gândi Clara.

— Sunt în concediu în următoarele două săptămâni, dar după aceea putem încerca.

— Aşa ar trebui, zise Friedrich.

Pe coridor se auziră paşi. În uşă apăru un chip. Silvia, secretara Clarei. Avea ochii mari şi vocea îi tremura.

— Clara… mai mult nu reuşi să zică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta alarmată.

— A venit ceva în poştă pentru dumneavoastră. Silvia înghiţi în sec. Ar trebui să vedeţi. Nu arată bine.

10.

Însoţită de Friedrich, Clara intră în birou, unde directorul Winterfeld o aştepta. Ceva îi spunea că deja concediul ei era în mare pericol.

— Uite, zise Silvia şi arătă spre biroul Clarei.

Acolo se afla un plic A5 maro. Pe el fusese scris cu marker negru doar un nume: CLARA VIDALIS. Alături, se aflau câteva picături dintr-o substanţă roşu maronie.

Clara se uită la plic şi, preţ de o clipă, privirea i se împăienjeni. Câteodată unele lucruri banale au ceva neobişnuit: poţi simţi că va urma ceva teribil sau că în ele se află ceva îngrozitor, chiar dacă sunt lucruri obişnuite: o sufragerie normală în care a fost comisă o crimă are o anumită aură. Sau un baros cu care i-a fost strivit cuiva craniul.

Sau acest plic.

Clara scoase mănuşi de plastic dintr-un sertar.

— Am găsit plicul în cutia poştală, zise Silvia şi vocea îi tremură uşor. Fără timbru, fără ştampilă. Probabil că a fost adus.

— Petele astea roşii mi se par suspecte, zise Winterfeld. Haideţi să vedem ce e în plic, apoi îl trimitem direct la laborator.

— Să-l deschid? întrebă Clara.

— Da, spuse Winterfeld trecându-şi mâna prin păr. Noi am scanat plicul, nu conţine explozibil, nu are miros de migdale ca bombele la plic. Înăuntru pare să fie ceva plat.

— Ei bine, zise Clara şi deschise plicul. Din el căzu ceva pe masă. Ea trase aer în piept atât de tare încât fu nevoită să tuşească.

Un CD. Pe acesta erau scrise cu ruj doar două cuvinte:

„Distracţie plăcută”.

— La naiba, ce e asta? întrebă ea.

Winterfeld stătea lângă ea cu braţele încrucişate.

— Silvia, zise Clara. Aduceţi-ne, vă rog, unul dintre laptopurile de exerciţiu de la IT. Cu CD-ROM deschis, ca să nu se şteargă rujul. Şi să fie un aparat ieftin, offline, la care nu contează dacă CD-ul e infectat cu viruşi.

— Mă întorc imediat, zise Silvia şi dispăru.

Toţi se uitară la CD ca la un copil descoperit în mod neaşteptat pe pragul uşii, cu care nimeni nu ştia ce să facă.

— Ce ar putea să fie? întrebă Clara.

Friedrich se apropie de birou şi studie CD-ul cu atenţie.

Winterfeld era deja la telefon şi vorbea cu cei de la investigaţii.

— Puteţi să veniţi la etajul trei? întrebă el. Trebuie să luaţi ceva şi să mergeţi imediat cu el în laborator. Da. Analiză de sânge.

Închise telefonul.

— Fie e cu adevărat un virus, zise Friedrich, sau vreo glumă proastă. Sau…

— Sau? se uită Clara la el.

— Sau e ceva foarte rău cu adevărat.

Silvia se întoarse după două minute cu un laptop.

— Uitaţi, zise ea. E offline, iar W-LAN-ul nu funcţionează. CD-ROM deschis.

Clara se întoarse spre secretară.

— Nu ştiu ce e pe el şi mai ales nu ştiu dacă aţi vrea să vedeţi asta, Silvia, zise ea.

— Aceasta este şi slujba mea.

— Cum doriţi.

Clara se uită la Winterfeld.

— Să încep?

Winterfeld aprobă din cap şi îşi trecu iar degetele prin păr.

Clara puse CD-ul în calculator şi făcu clic pe My Computer. Calculatorul recunoscu CD-ul după câteva secunde. Clara clică pe Deschidere. Pe CD se afla un fişier video:

JASMIN. MPG

„Ce o fi asta? se întrebă Clara. Un film porno? Un chat? Un film de amatori cu care cineva vrea să se dea mare?"

Uşa se deschise şi apăru un lucrător de la investigaţii cu o pungă pentru probe în mână.

— Plicul?

Clara îi întinse plicul cu mâna dreaptă pe care avea mănuşă şi îl puse în pungă.

— Decupăm o bucăţică şi o punem imediat sub microscop. Putem să facem o pre-verificare direct aici, dar dacă vreţi grupă de sânge şi altele de genul ăsta, e treaba băieţilor din Moabit.

Băieţii din Moabit erau cei de la medicină legală. Clara aprobă din cap.

— E în regulă. Un da sau nu e suficient, deocamdată.

— În ordine. Mă întorc imediat.

Bărbatul dispăru pe uşă cu plicul.

Winterfeld trase aer în piept şi îşi aranjă cravata.

— Aşadar, dăm drumul la film?

Clara îşi strânse buzele.

— Dăm drumul.

Dădu clic de două ori pe fişier şi media playerul se deschise. Apoi dădu sonorul mai tare pe laptop şi apăsă pe PLAY.

11.

Era deja ora 19:00 când Albert Torino îşi părăsi biroul de la *Integrated Entertainment* de pe Friedrichstraße pentru a se îndrepta spre studiourile de înregistrare din Potsdam, unde urma să aibă loc primul casting. Avusese diverse discuţii şi întâlniri cu avocaţi şi cu directorul executiv de la *Pegasus Capital.* Acesta investise deja mai multe milioane în *Integrated Entertainment* şi acum voia să afle mereu de la Torino ce avea de gând să facă mai departe. Investitorii pot fi uneori foarte enervanţi. Pe de o parte, vor ca afacerea operativă să progreseze şi să aducă profit, pe de altă parte, te împiedică să faci asta, ţinându-te toată ziua ocupat la telefon.

Foarte simplu, îi spusese Torino omului. Exact astăzi se continua afacerea. Începând cu ora 22:00. Destul de târziu, pentru că atunci taxa de folosire a studiourilor era mai mică.

Prima versiune dummy a paginii de internet pentru *Shebay* fusese deja pusă online. Se înscriseseră 500 de candidate, dintre care utilizatorii aleseseră 40 de favorite. Dintre aceste 40 de favorite aveau să fie selectate într-un casting live primele zece, din care va fi aleasă Miss *Shebay.*

Torino se sui în maşina sa, un Porsche Boxter, aflat în parcarea subterană, activă difuzorul telefonului şi îl sună pe Jochen, şeful de producţie de la faţa locului.

— E toată lumea acolo?

— Da. Pupezele te aşteaptă deja cu nerăbdare. Trebuie să ajungi imediat. Mai trebuie să rezolvăm cu machiajul şi toate cele. Ai primit *speaking notes*?

— Da, le ştiu aproape pe dinafară. Torino rânji, când se gândi la textele cu care avea să le mitralieze pe candidate în seara asta. Emisiunea era înregistrată, în funcţie de cât de bine mergea, aveau să pornească maşinăria de marketing şi să transmită totul ca o emisiune aparent live. Deşi *Xenotech* nu îşi asigurase încă toţi partenerii, investitorii furnizaseră câteva sute de mii pentru publicitate. Emisiunea avea să fie anunţată pe posturile TV private, pe internet şi prin intermediul mai mult sau mai puţin subtilei propagande orale: „Ştii că acum există o emisiune cu păpuşi tare bune, cu care poţi să te bagi şi în pat".

— Cu cele cu adevărat drăguțe, trebuie să te porți mai drăguț, zise Jochen, dar să fii sever. Noi suntem șefii. Noi decidem succesul sau eșecul. Fetele trebuie să înțeleagă asta, bine?

— OK.

— *Fortune is a woman*, continuă Jochen*, you've got to beat her.*

— Asta e Shakespeare? întrebă Torino în vreme ce Boxterul său gonea pe strada 17 iunie.

— E o realitate, zise Jochen. Fă-o așa cum scrie în scenariu, dar un pic mai agresiv. Știu că te pricepi. Trebuie să fim duri și răi și să le arătăm idioților de la casting de pe lumea asta cine se pricepe cu adevărat la treabă.

Torino aprobă în timp ce trecea pe lângă Coloana Victoriei. „Să sperăm că o să ne aducă noroc", se gândi el.

— Ca la marină, zise Jochen. Doar cine este redus la zero poate să crească până la 100. Pe lângă noi, concurența ar arăta ca un hotline pentru sinucigași.

— Așa va fi, zise Torino, în vreme ce își accelera Boxterul spre Kaiserdamm. Trebuie să mai dau un telefon, tipul se suie în curând în avion.

— OK, zise Jochen. Ne vedem în studio.

Torino încheie convorbirea ca să-l sune pe Tom Myers.

12.

Monitorul laptopului rămase multă vreme întunecat. Clara se întreba deja dacă totul nu fusese decât o glumă.

Rămase întunecat.

Zece secunde.

Treizeci de secunde.

Un minut.

Winterfeld se uită la ceas.

— Să dăm mai înainte?

Friedrich scutură din cap.

— Ar putea să fie cu intenție. Poate ratăm ceva sau chestia poate fi vizionată doar o dată.

Continuă să se uite concentrat în monitorul negru, în vreme ce camera mică din fundal filma ecranul.

Deodată apăru și imaginea.

Atât de brusc și atât de șocant, încât Silvia scoase un mic țipăt, iar Winterfeld șuieră printre dinți.

Nu era o glumă. Era cruda realitate.

Pe ecran se vedea acum o fată tânără, blondă, cu ochii înspăimântați de moarte și fața mânjită de lacrimi. Mascara neagră i se scurgea pe față ca o stranie pictură de război. Părea să fie legată de un scaun și privea când spre cameră, când spre stânga sau spre dreapta. Câteodată încerca să își întoarcă ușor capul spre spate, de parcă de acolo ar fi pândit-o ceva, cineva răspunzător pentru această înscenare demonică.

Apoi apărură mâinile. Două mâini mari în mănuși negre de cauciuc, care se așezară pe umerii fetei. Într-o mână sclipea o lamă.

Obrajii fetei se umplură de ceva, iar ea scuipă pe jos, în vreme ce corpul îi tremura, iar mâinile mari în mănuși de cauciuc rămâneau ca mâinile unei statui pe umerii ei.

Clara simți că o arde ceva acru, scârbos pe esofag. Apoi fata începu să vorbească.

— Eu… sunt Jasmin, zise ea ezitant, de parcă ar fi citit un text, iar tremuratul corpului i se simți în glasul care suna ca un tremolo sacadat. Eu… am murit deja, dar haosul va continua.

Silvia își duse mâna la gură și fugi din birou.

— Eu nu sunt prima… Fata miji ochii și se uită o ultimă dată aproape cu speranță în cameră, de parcă cei care o vedeau ar fi putut-o salva.

Clara avea impresia că fata o privea direct în ochi. Simți acidul din stomac în esofag, simți cum o mână deformată se întindea spre sufletul ei, pentru a i-l zdrobi între degetele ca niște gheare.

Apoi cu privirea fetei se întâmplă ceva. Se goli, rămase complet fără speranță. Ca ochii unui om care a murit demult.

— … iar eu nu sunt ultima.

Lama sclipi și tăie cu mare precizie gâtul fetei. Ea făcu ochii mari, șocată, având o expresie între uimire și eliberare. Apoi rana tăiată de bisturiul criminalului se deschise, o deschidere de doar câțiva milimetri, arătând la început ca o denivelare cosmetică, în vreme ce ochii fetei priveau prin cameră direct spre eternitate.

În birou timpul păru să stea în loc. Nu se auzi niciun sunet, până la foșnetul pachetului de trabucuri pe care Winterfeld îl zdrobise în pumn.

Apoi țâșni sângele. Acesta nu venea imediat, venea cu un pic de întârziere, dar venea. Șiroi preț de jumătate de minut în vreme ce mâinile negre rămaseră nemișcate. Capul fetei se lăsă în piept.

Ecranul se întunecă.

13.

Cea mai lungă secundă era cea în care aşteptai oroarea, înainte ca ea să se manifeste.

Secunda care trece după ce omul a văzut ceva îngrozitor şi înainte ca el să accepte oroarea cu adevărat. Secunda după ce primul avion s-a înfipt în World Trade Center, până când a izbucnit în partea cealaltă a clădirii uriaşa bilă de foc.

Sau secunda după ce lama a tăiat gâtul şi înainte ca sângele să ţâşnească din rană ca un fluviu al groazei.

Se făcuse întuneric. Şedeau în biroul lui Winterfeld şi tăceau. Clara, Winterfeld şi Friedrich. O copie a filmului fusese deja trimisă în versiune electronică la Wiesbaden. Acolo aveau să fie analizate datele cu privire la fizionomia fetei. Cu ceva timp înainte, cei de la investigaţii confirmaseră că pe plic se afla într-adevăr sânge. Clara s-ar fi mirat să fi fost altceva. Acum plicul era în drum spre medicina legală, la fel şi CD-ul, după care cei de la departamentul de IT făcuseră mai multe copii. După ce se termina investigaţia forensică, cei de la IT vor studia CD-ul ca să vadă dacă nu mai conţinea şi alte informaţii, de pildă adrese de IP, orice le-ar fi putut furniza indicii. Şi poate că descopereau totuşi nişte amprente pe el. Sau rujul cu care fusese inscripţionat era o marcă rară care ar fi putut permite deducerea unor informaţii despre făptaş.

Şi cea mai mare speranţă dintre toate: poate că totul nu era decât un efect special.

Dar Clara nu prea credea asta. MacDeath luase legătura cu un producător de filme horror, îl chemase de urgenţă la sediu, îl pusese să semneze o declaraţie de confidenţialitate şi îi înmânase o copie a filmului.

— Aţi văzut cu siguranţă lucruri mai rele? întrebase el.

Producătorul de filme horror, îmbrăcat cu un tricou cu Heavy Metal şi cu păr lung şi slinos, aprobase din cap.

— Dar nu aşa ceva. Ar putea să fie adevărat. Renunţaţi dacă simţiţi că veţi fi bântuit de coşmaruri. Vrem doar să ştim dacă ar putea fi un efect special.

— Voi reveni cu un răspuns în noaptea asta, zisese producătorul şi plecase cu CD-ul.

„Distracţie plăcută."

Clara puse capăt tăcerii apăsătoare. Nu exista nicio alternativă la a acționa. Viața o învățase că era întotdeauna mai bine să faci ceva. Uneori, era chiar mai bine să faci ceva greșit decât să nu faci nimic.

— OK, zise ea. Dacă e adevărat – și mă tem că este adevărat – avem de a face cu o nouă formă de violență.

Se ridică.

— Putem să ne lăsăm terorizați și să nu dormim toată noaptea sau ne putem concentra pe ce știm să facem mai bine și pentru ce suntem plătiți. Să-l găsim pe ticălosul care e în stare de așa ceva.

Winterfeld aprobă din cap și se ridică și el.

— Pentru cazuri deosebit de dificile, LKA acordă în mod excepțional investigatorilor ajutoare care de regulă nu se dau.

Se duse la dulap și scoase o sticlă de Johnny Walker Black Label și niște pahare de plastic.

— Ce ziceți? întrebă el în timp ce turna în pahare și le întindea colegilor. E efect special sau nu?

Friedrich ridică din umeri.

— Dacă este o animație pe calculator, asta ar fi extrem de scump. Un efort foarte mare doar pentru a speria niște polițiști.

— Poate o campanie proastă de marketing pentru un film horror?

Clara mai spera ca filmul să fie un fals, deși rațiunea îi spunea exact contrariul.

Winterfeld afișă o expresie sceptică.

— Nu poate fi nimeni chiar așa de prost, zise el. Toată lumea știe că poți să ai mari necazuri cu așa ceva. Gândiți-vă numai la anii 1980.

— *Cannibal Holocaust,* zise Friedrich.

— Un regizor italian, își continuă el explicația văzând privirea nedumerită a Clarei, Ruggero Deodato, a făcut atunci un film horror cu buget redus, dar care a avut efectul unei bombe și care este considerat și astăzi unul dintre cele mai extreme filme horror din lume.

Își luă ochelarii de pe nas.

— Este vorba despre o expediție în jungla amazoniană, totul filmat din mână, ca o versiune timpurie a Blair Witch Project. Multe dintre scene și trucuri arată și astăzi al naibii de autentic. În film mor toți participanții la expediție, iar la final ecranul se înnegrește.

— Dar nu a murit nimeni cu adevărat, nu? întrebă Clara aproape speriată și se așeză la loc pe scaun.

— Nu, dar Deodato a încheiat un acord cu actorii că se vor ascunde timp de un an după lansarea filmului, pentru ca toată lumea să creadă că au

murit. Mulţi spectatori chiar au crezut asta. Din păcate, au crezut asta şi cei la care Deodato nu s-ar fi aşteptat.

— Poliţiştii? întrebă Winterfeld şi bătu uşor cu paharul în masă.

— Cine altcineva? Au vrut să-l aresteze pe regizor. Pentru a scăpa, Deodato a trebuit să-i scoată la iveală pe toţi actorii care desigur erau în viaţă şi să dezvăluie toate efectele speciale dezgustătoare ale filmului, din care existau destule.

El luă o înghiţitură de whisky şi făcu o grimasă aproape dispreţuitoare că nu era Highland Scotch autentic.

— Pe scurt, cu aşa ceva poţi să ţi-o furi foarte uşor.

— Foarte încurajator, zise Clara şi se uită la una dintre fotografiile pe care cei de la criminalistică le făcuseră plicului în care se aflase CD-ul. Atunci să plecăm de la premisa că nu e vorba de efecte speciale. Şi că ucigaşul este suficient de îndrăzneţ să filmeze crima sub ochii poliţiştilor şi să lase victima să-şi ţină singură discursul de înmormântare.

Privirea ei trecu de la Friedrich la Winterfeld.

— Iar noi stăm aici şi nu putem face nimic.

Ea mirosi whisky-ul din pahar, fără să bea.

Ştia că ăsta nu era tot adevărul, dar, în mod inexplicabil, ştia şi că nu voia să ştie tot adevărul, cel puţin nu acum. Se ridică din nou şi păşi prin cameră.

— Fie nebunul vrea să ne arate ce ucigaş îngrozitor, trimis personal de diavol e el…

— Ceea ce i-a reuşit, interveni Friedrich.

— … fie fapta are o importanţă aşa de mare pentru el, încât trebuie să ne-o comunice.

Friedrich o privi în vreme ce Winterfeld scotea din cutie un trabuc.

— Aţi amintit un aspect, dar, spre surprinderea mea, nu l-aţi tematizat. Sau aţi ales să-l ocoliţi cu intenţie.

— Şi acesta ar fi? întrebă Clara, deşi ştia şi se temea deja de ce avea să spună MacDeath.

— Fapta are o importanţă pentru el. La fel şi destinatarul. El îşi puse ochelarii pe nas. Sau, mai bine zis, destinatara.

Se uită la Clara la fel cum o făcuse preotul la spovedanie.

— El v-a trimis dumneavoastră CD-ul.

14.

Tom Myers găsise în sfârşit câteva minute pentru discuţia cu Torino, după ce până atunci fusese aparent mereu nevoit să preia apeluri mai urgente, în vreme ce Boxterul lui Torino alerga spre ieşirea din oraş, înspre Potsdam.

— Nu puteai să suni un pic mai devreme? întrebă Myers. Atunci puteam să vorbim mai în liniște.

— Am fost în întâlniri cu avocaţii toată ziua, replică Torino. De asta am întârziat. Unde eşti?

— Sunt încă în Frankfurt. Iau ultimul zbor spre Berlin şi ajung în jur de 22:30 pe aeroportul din Tegel.

— Grozav, zise Torino. Atunci putem să bem un păhărel şi îţi spun cum a decurs emisiunea.

Myers făcu o scurtă pauză, în vreme ce Porschele trecea în goană prin Dreilinden.

— Ar putea să meargă, zise el apoi. Te sun când ajung. Cum a mers cu avocaţii?

— Veşti bune, făcu Torino. Se prea poate ca monopolul de stat pe jocuri de noroc în Germania să se clatine – nu ştiu ce hotărâre UE. Câteodată birocraţii ăia anchilozaţi de la Bruxelles pot fi şi utili. Pentru noi, asta ar putea însemna că am putea emite din Germania – serverul de emisie şi aşa mai departe – şi nu vom avea necazuri juridice. Până la urmă, la noi în emisiune se pariază pe ceva. Nu pe cifre, dar pe femei.

— Astea da veşti bune, zise Myers.

— Te-ai gândit deja la afacerea cu pagina de internet? întrebă Torino.

— Da.

— Şi? Te-ai decis?

— Nu. Adu-mi când vii feedback-ul postului cu privire la emisiune. Ce cred despre ea şi cât ar fi dispuşi să plătească. Ce-ar fi să ne vedem înainte de miezul nopţii la Grill Royal?

Expresia lui Torino se întunecă un pic. Tipic american. Legea cifrelor mari. Lucrurile valorează ceva doar dacă încă o mie de oameni sunt dispuşi să plătească pentru asta. Asta să fie ţara de origine a Microsoft şi Apple?

— Mi se pare că eşti încă sceptic.

— Chiar sunt. Treaba implică şi un risc.

— Doar oamenii care dorm nu riscă nimic, replică Torino. Ba chiar şi aşa, tot sunt unii care cad din pat şi îşi rup gâtul.

— Tocmai atunci trebuie să fim mai prevăzători.

— De ce? Voi oferiţi doar Landing Page. Nu aveţi nicio treabă cu conţinutul. Acesta vine de la noi.

— Asta aşa e, zise Myers în vreme ce Torino gonea în întuneric pe autostrada cu trei benzi, stropi rătăciţi de ploaie căzându-i pe parbriz. Voi faceţi porcăria şi noi o transmitem în întreaga lume. Dar, indiferent cât de departe arunci gunoiul de tine, un pic tot o să te atingă mereu. Ne vedem mai târziu.

Myers întrerupse convorbirea.

Torino acceleră furios la 200 la oră şi ascultă încă o dată scriptul pentru show ca fişier audio. Dispoziţia sa proastă era tocmai bună pentru ce îl aştepta.

15.

Turna cu găleata, când Clara porni în noapte pe Mehringdamm în jos cu mâinile îndesate într-un pardesiu împrumutat de la LKA. Lumina de la farurile maşinilor se dizolva în cea de pe stradă. Bicicliştii, pietonii, toţi se grăbeau să scape de ploaie. Dar Clara voia să fie afară, să fie liberă. Avea nevoie să-şi pună ordine în gânduri, ceea ce nu prea reuşea în spaţii închise. Criminaliştii lucrau, la fel şi cei de la tehnica criminalistă, iar computerul de la BKA funcţiona la capacitate maximă. Dar ea însăşi nu putea face nimic, absolut nimic.

Picăturile reci o loveau în faţă, însoţite de vântul rece de toamnă, care acum aducea şi mai tare cu sine miros de iarnă.

„El v-a trimis dumneavoastră CD-ul."

Friedrich îi spusese adevărul brutal în faţă. Tăiase cu un bisturiu ascuţit ceea ce dorise să ascundă şi adusese totul iar la suprafaţă. Rece, nemilos. Friedrich semăna puţin cu monştrii pe care îi vâna.

Dar, la naiba, avea dreptate. Plicul fusese pentru ea. Ceva era între ea şi ucigaş.

De aceea Clara avea acum un SIG Sauer în buzunar. Winterfeld insistase la început să primească imediat protecţie din partea poliţiei, dar Clara voia să fie singură, pentru a procesa totul, pentru a se putea gândi, pentru a reuşi să înainteze cumva. Arma trebuia să ajungă, deocamdată.

Filmul fusese îngrozitor, cel mai teribil lucru pe care îl văzuse Clara vreodată. Dar teama, tremurul, voma, cuţitul şi sângele nu reprezentau tot adevărul.

Erau ochii. Ochii fetei care privea în cameră. Ochi în care te-ai fi putut îneca. Ochi care o priveau pe Clara aproape cu reproş. Ochi care o mai priviseră o dată aşa.

Şi dacă te uiţi suficient de mult în abis, abisul va pătrunde şi în tine.

Privirea plină de spaimă de moarte a fetei de pe CD, disperarea totală, lipsa de speranţă şi în acelaşi timp micuţa scânteie de speranţă care mai apăruse o dată în faţa inevitabilului, înainte să fie strivit de o cizmă gigantică.

„Vii să mă iei?"

Fata era mai mare decât sora Clarei pe vremuri, dar asta nu schimba cu nimic rezultatul.

O viaţă fusese curmată din nou.

Iar Clara iarăşi nu reuşise să prevină acest lucru.

•

Îşi scoase pardesiul ud leoarcă şi îl salută din cap pe paznic, îndreptându-se spre liftul din clădirea LKA. Se uită la ceas. 23:20. Se duse în biroul de la etajul trei pentru a-şi strânge lucrurile şi a încerca să doarmă un pic. În faţa LKA o aşteptaseră deja doi poliţişti care îi comunicaseră că în noaptea asta va fi sub paza poliţiei, cel puţin câtă vreme lucrurile nu erau lămurite pe deplin. „Din partea mea, spusese Clara, există şi lucruri mai rele."

Puse pardesiul să se usuce pe unul dintre scaunele din bucătăria de pe etaj, acolo unde şi turnase în acea după-amiază cafeaua înainte de discuţia cu Winterfeld de la fereastră, când lumea mai era încă în ordine şi ea aştepta să plece într-un concediu de două săptămâni.

Intră în birou, îşi luă laptopul din docking station şi puse fără să-şi dea seama una dintre copiile CD-ului în geantă. Tocmai voia să stingă lumina de pe birou când observă că primise un mesaj. Apăsă pe butonul de ascultare.

Era vocea lui Friedrich.

— Bună seara, doamna Vidalis. Aţi plecat brusc şi probabil fără să vă luaţi mobilul, dar poate veţi asculta acest mesaj. El îşi drese glasul: Am primit veşti de la producătorul de filme. El spune că filmul are mereu aceeaşi setare de imagine, aceeaşi perspectivă şi distanţă a fetei faţă de cameră. Nu există tăieturi, zoomuri, nimic prin care să poată fi aplicate trucuri cu un buget acceptabil.

Clara simţi că se sufocă.

Friedrich vorbi mai departe:

— Nu este vorba de efecte speciale. E real.

16.

Torino îşi opri maşina în faţa halei mari, îşi luă servieta şi porni cu paşi iuţi spre intrare. Se duse direct la machiaj unde apăru şi Jochen, care din cauza masivităţii sale şi a ochilor mici şi verzi era poreclit „Jochen-Porcul", şi îi dădu ultimele instrucţiuni.

Conceptul era foarte simplu: *Up or out.* Fie fata trecea la nivelul următor, fie era dată afară. Emisiunea era transmisă deocamdată live pe internet. Torino avea o participaţie de 30 de procente, utilizatorii – o cotă de 70 de procente. Aşadar, dacă utilizatorii voiau ca o fată să treacă mai departe, trebuiau să voteze mai mult decât Torino. Dacă Torino vota cu out, aşadar, zero procente, însemna că mai mult de 70 de procente dintre utilizatori trebuiau să voteze pentru candidată, pentru ca rezultatul total să fie cincizeci de procente.

Torino trecu în revistă fetele ca instructorul de drill din marina americană pe Paris Island.

— Să privim lucrurile în faţă, zise el. Unele dintre voi arată foarte bine şi aţi reuşit să ajungeţi în emisiune prin intermediul paginii de casting de pe internet. Cine ştie ce utilizatori puberi de internet v-au ales şi au mai şi plătit bani pentru asta. Puteţi să fiţi mândre? Poate un pic, dar nu prea tare. Căci totul are şi un revers. Tipii care v-au ales vor ceva pentru asta. Şi anume, pe voi.

Parcursese tot rândul, iar acum se întoarse.

— Aveţi de ales? Mă tem că nu. Eu nu-mi fac iluzii. Ştiu că cele mai multe dintre voi sunt prea proaste ca să meargă în linie dreaptă. Voi credeţi că Waterloo e noua piscină de la Aquaworld şi că *Flautul fermecat* e cine ştie ce jucărie sexuală de la Beate Uhse[4]. Credeţi toate că veţi deveni bogate şi celebre şi asta cu muncă puţină, cât mai puţină. Cel mai bine cu un bogătan care se plimbă toată săptămâna prin lume şi vă pune vila lui la dispoziţie ca să puteţi să v-o trageţi cu băiatul care întreţine piscina sau cu antrenorul de fitness.

Unele dintre fete chicotiră.

Torino îşi coborî vocea.

— Toate astea sunt posibile, zise el. Astea şi chiar mai mult. Puteţi să vă îmbogăţiţi, puteţi deveni celebre. Şi puteţi deveni staruri. Dacă sunteţi dispuse să plătiţi pentru asta. Şi dacă sunteţi dispuse să jucaţi după regulile care vă vor face staruri.

[4] Cel mai mare lanţ de sex-shopuri din Germania.

El lăsă cuvintele să se stingă şi se uită la fiecare dintre fete, pe rând.

— Există o poartă spre celebritate şi o poartă spre banalitate. Există o poartă spre cer şi există o poartă spre iad. El se uită scurt spre echipa de producţie din jurul Porcului Jochen, care stătea mai departe de scenă, în spatele reflectoarelor. Şi această poartă, continuă Torino, suntem noi.

•••

Prima candidată avea o faţă frumuşică, dar fundul şi şoldurile erau atât de late, încât Torino se întrebă dacă show-ul său nu avea cumva mare succes la nevăzători.

Se aplecă în faţă.

— Şi?

— Mă numesc Mandy, zise fata. Numele vine de la…

— Tu mai faci din când în când şi sport? o întrerupse Torino, fără să aştepte să afle de unde venea numele.

Fata se înroşi uşor.

— Da, zise ea înghiţind în sec. Fac spinning, alergări, gimnastică pe jazz şi fitness.

— Cinci minute pe lună sau cum? Dacă faci fitness, ce anume?

— Ieri am lucrat pentru burtă şi şolduri.

Fetele din tribună chicotiră. Ele erau şi juriu, şi acuzat în acelaşi timp, pentru că toate trebuiau să treacă prin faţa lui Torino.

— Burtă şi şolduri ai din plin, zise Torino şi fetele chicotiră mai departe. Mai bine te-ai ocupa de sâni. Out! Ce zic băieţii de la computer?

Fu afişată o informare de la comunitatea online. Aprobare de doar 40 de procente. Nu ajungea pentru a o salva pe Mandy.

Ea plecă târşâindu-şi picioarele de pe scenă. Fata care venea după ea îi văzu lacrimile de pe faţă.

Următoarea avea, ce-i drept, un corp frumos, după cum i se părea lui Torino, dar felul absolut ciudat cum privea pe toată lumea cu ochi ca de peşte şi deschizând şi închizând încet gura făcea ca mimica ei să arate ca a unui peşte abisal.

„La naiba, se gândi Torino, ce utilizatori perverşi au ales-o pe toanta asta?"

— Eu sunt Nadine, zise peştele abisal.

— Părinţii tăi au avut vreodată urmaşi vii? întrebă Torino.

— A… da, desigur, zise Nadine şi privi nesigură în jur, gura închizând şi deschizându-i-se şi mai încet.

Apoi îşi îndreptă ochii de peşte spre Torino.

— Ei, așa între noi, zise Torino aparent prietenos, ai un corp decent, dar fața strică tot. Mă tem că faci parte din categoria „Punem steagul deasupra și ne sacrificăm pentru patrie". Ce ziceți, fetelor?

Fetele țipară de încântare.

— Vaci proaste! strigă peștele abisal spre tribună. Sunteți doar geloase pe corpul meu.

— Nu contează numai corpul, strigă Mandy, pe care Torino o desființase mai devreme din pricina fundului ei.

— Așa, dar aproape, Mandy, aproape, trebuie să-i dau dreptate lui Nadine, zise Torino. Arătă spre fată și mai adăugă de la el: Dacă ți-ai pieptăna părul pe frunte, Mandy, ar trebui să ne uităm la picioarele tale ca să vedem unde e fața și unde spatele. La Nadine nu e nevoie de asta.

— Vezi?! zbieră Nadine care acum vedea în Torino un aliat.

Dar acesta închise cu încântare capcana în care Nadine tocmai intrase singură.

— Dar, serios acum, Nadine, zise el, nu cred că aici e cineva invidios pe tine. Poate pe corpul tău, dar cu siguranță nu pe fața ta. Fața ta e așa de urâtă încât ar putea să fi fost proiectată de Le Corbusier[5].

Fetele din tribună se cocoșară de râs, chiar dacă probabil cele mai multe nu auziseră niciodată numele acesta.

Torino lăsă degetul mare în jos. Nici utilizatorul TED nu o ajută mai departe, iar peștele abisal se retrase de pe scenă, de data asta cu lacrimi în ochii rotunzi.

O fată probabil de vreo 19 ani, cu părul blond-roșcat, intră pe scenă.

— Hi, eu sunt Eva.

— Nu arăți chiar așa de rău, zise Torino în loc de salut.

Fata zâmbi.

— Mulțumesc, răspunse ea. Dorm numai pe spate, așa nu fac riduri.

— Un sfat bun, zise Torino, unele dintre colegele tale arată de parcă ar dormi în dulap.

Se lăsă scurt liniștea. Fata se uită în jur puțin neliniștită.

Torino reluă:

— Mai știi și altceva în afară de dormitul pe spate?

— Scriu poezii, zise fata destul de nesigură.

— Oho, făcu Torino, un Goethe feminin. Atunci recită.

Fata începu șovăitor:

— Suntem amândoi una, suntem născuți unul pentru celălalt. Visam că ne iubeam și nu ne pierdeam niciodată.

---

[5] Charles Edouard Jeanneret-Gris „Le Corbusier" – arhitect elvețian, promotor al curentului brutalist.

Liniște.

— E o poezie de dragoste, zise fata și își trecu o șuviță după ureche.

— Ah. Am crezut că era Declarația de Independență.

— Ce?

— Nu contează. În orice caz e o porcărie și nu ai scris-o tu. Prietenul tău plin de coșuri a căutat-o noaptea trecută pe Wikipedia, așa-i?

Gura fetei tremura ca la cineva care e pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Deocamdată, nu am prieten. Iar poezia eu am scris-o! E adevărat!

— Cu atât mai rău, zise Torino, căci rahatul rămâne tot rahat. Out!

El lăsă degetul mare în jos.

Dar utilizatorii votaseră altfel și o salvară pe Eva – poate pentru că tocmai nu avea prieten.

Torino ridică din sprâncene.

— Ai avut noroc, zise el. Sper că următoarea nu scrie și ea poezii. Hai, valea!

Eva părăsi scena și trecu cu fruntea sus pe lângă tribună.

Trecură câteva minute până apăru pe scenă următoarea candidată. Era îmbrăcată într-un șal mare, care îi acoperea tot corpul și își ridicase un colț și în dreptul feței, astfel încât i se vedeau numai ochii, ca la o dansatoare orientală.

— Ei, cineva vrea să facă lucrurile mai palpitante, zise Torino. E doar un joc sau vrei să îi scuteşti pe oameni de apariția ta?

— Judecă singur, zise o voce limpede ca de clopoțel, în vreme ce șalul negru căzu la pământ.

Liniște.

Se auzea doar scârțâitul cablurilor care alunecau pe jos când erau mutate camerele de colo-colo. Din tribună nu se auzea niciun sunet, Torino nu zicea nimic, chiar și Jochen-Porcul stătea cu ochii holbați și aproape uită să îndrepte reflectorul spre persoana care atrăgea acum toate privirile.

Femeia avea un corp perfect. De parcă l-ar fi sculptat un sculptor grec sau un Leonardo da Vinci, încercând să scoată în evidență corpul feminin impecabil. Dar aici era autentic, în 3D și în lumea reală.

Era îmbrăcată cu un bikini argintiu care mai mult dezvăluia decât acoperea, de parcă nici nu ar fi existat. Privirea lui Torino alunecă de la picioarele perfecte spre șoldurile rotunde, dar nu late, peste abdomenul plat până la sânii perfecți care se impuneau aproape agresiv în spațiul dimprejur. Torino simți că i se întărise ceva în pantaloni. Buzele roz începură să vorbească, iar ochii albastru-cenușiu de sub părul platinat îl priveau seducător.

— Eu sunt *Păcatul,* zise ea.

Torino deschise gura, dar nu reuşi să rostească nimic, pentru că nu ştia ce ar fi putut răspunde la această afirmaţie deosebit de potrivită.

— Sigur că asta eşti, zise el în cele din urmă.

— Poate îţi plac? Ea se uită mai întâi la Torino, apoi se întoarse spre tribună. Şi vouă?

Ea se uită în ochii fiecărei fete. Şi acestora le venea destul de greu să-şi ia privirea de la tânăra care strălucea în bikiniul ei argintiu la concurenţă cu reflectoarele.

„Chiar şi pupezele o cred grozavă, se gândi Torino şi îşi aranjă pantalonul când ştiu că nu era nicio cameră îndreptată spre el. „Panaramele astea sunt oricum toate lesbiene, dar dacă sunt în stare să nu-şi sară în păr, ăsta e cel mai bun indicator că fetiţa are potenţial de star."

De parcă i-ar fi citit gândurile, *Păcatul* se întoarse şi se îndreptă spre el cu paşi înceţi.

„La naiba, se gândi el, dacă asta îmi pune mâna la şliţ va trebui să tăiem tot sau să mai filmăm o dată."

Dar nu se ajunse până acolo căci fantoma blondă se opri la vreo doi metri în faţa lui.

— Dar tu nu spui chiar nimic, constată ea.

Torino îşi smulse privirea de la ea. Jochen, care se afla lângă camere şi tehnică, îi tot făcea semne disperate să deschidă gura să spună ceva. Parcă îl întreba cine era moderatorul acolo.

— Până acum o apariţie bună, zise Torino şi se enervă că avea gura aşa de uscată, încât cuvintele sunară gâjâite.

— O bază bună de plecare şi de dezvoltare. Să nu ţi se suie la cap. Ăăă… trufia vine înainte de cădere.

Torino se supără că nu reuşise să zică altceva mai deştept. Văzu cum Jochen scutura din cap şi-şi dădea ochii peste cap, arătându-i cu degetele lui groase scriptul.

— Înainte ca lucrurile să cadă, zise *Păcatul* şi se uită frivol spre pantalonii lui Torino, ele trebuie mai întâi să se ridice. Sau nu?

Torino îşi drese glasul.

— De asta suntem aici, zise el sec. De data asta votul e clar: Up! Ce zic ceilalţi?

În tribună era linişte. TED apăru pe monitor.

98 de procente.

— Vot clar şi din partea utilizatorilor, zise Torino după ce luă o înghiţitură de apă.

Nu îşi dorea nimic altceva decât să rămână singur cu *Păcatul,* dar nu în faţa camerelor şi tuturor oamenilor din studio.

— Felicitări! Treci mai departe.

Păcatul părăsi scena, în vreme ce fetele din tribună se holbau în urma ei, iar şalul negru rămase pe scândurile luminate de reflectoare.

17.

„Nu sunt efecte speciale."

Cuvintele lui MacDeath îi răsunau tot mereu în urechi Clarei în timp ce deschidea uşa locuinţei, îşi punea pardesiul şi geanta pe canapeaua din sufragerie şi aprindea lampa de lângă.

E adevărat!

Ea îşi mişcă umerii în sus şi în jos pentru a mai reduce încordarea din muşchi. Pulsul îi gonea, stomacul o ardea. Întinse braţele spre tavan, auzi cum îi trosneau încheieturile şi scrâşneau tendoanele. Oftă şi se duse la dulap, unde îşi turnă o porţie dublă de whisky.

În mod normal încerca să evite să bea alcool în timpul săptămânii, mai ales băuturi tari, dar nu funcţiona întotdeauna, mai ales că la birou mai băuse un pahar de whisky. Dar în mod normal înainte de plecarea acasă nu primea crime filmate în direct pe DVD, trimise de un ucigaş pervers la LKA pe numele ei.

Clara deschise uşa balconului, ieşi afară şi savură vântul rece care sufla pe Schönhauser Allee şi bău cu înghiţituri mici.

„Un film care arată o crimă adevărată", se gândi ea.

Snuff movies erau una dintre cele mai stranii legende produse de secolul XX şi doar ideea că mafia subterană furniza „clienţilor" nesatisfăcuţi de filmele porno normale materiale deosebit de explicite era suficientă pentru a-i îngrozi pe cei mai mulţi oameni. Căci *snuff movies* se numesc filmele în care oamenii sunt torturaţi şi ucişi în faţa camerelor de filmat, pentru a o oferi distracţie unui public cu gusturi cât se poate de ciudate.

„Un film care arată o crimă adevărată", se gândi Clara din nou.

Era un *snuff movie*?

Fără efecte speciale.

Totul e adevărat.

Clara învăţase la Academie definiţia FBI pentru *snuff movies*: „Într-un *snuff movie,* o persoană e vie la început şi moartă la sfârşit. Reprezentarea unei crime reale serveşte excitării sexuale a spectatorului şi din acest motiv filmul este vândut doar clienţilor care plătesc bine".

Conform acestei definiţii a FBI, abia intenţia valorificării comerciale a unei crime cu imagine şi sunet transformă un *snuff movie* într-un *snuff* autentic.

Dar rămânea întrebarea: Chiar existau *snuff movies*? Unii credeau că primul *snuff* fusese filmat în anul 1969, când Tex Watson şi Susan Atkins din *Charles Manson Family în Bel Air,* Los Angeles, o omorâseră pe Sharon Tate, însărcinată, şi şapte alte persoane în mod bestial. Toţi ştiau că Sharon Tate era însărcinată, dar doar poliţia ştia că Tex Watson îi smulsese copilul din burtă cât ea era încă în viaţă. Cu toate astea nu se găsise niciodată un film despre aceste orori, aşa că întrebarea rămânea: existau *snuff movies* într-adevăr? Sau Clara tocmai văzuse primul *snuff* autentic?

Dacă omul e dispus să plătească, atunci apare şi oferta. Aşadar, dacă oamenii plăteau pentru *snuff movies,* atunci acestea existau.

Filmele *snuff* erau ca Sfântul Graal, ziceau alţii, printre aceştia şi FBI-ul. Mereu căutat, adesea discutat, dar niciodată găsit.

„Să sperăm", se gândi Clara. Dar de ce îi trimisese ei cineva acest video? Avea oare fapta importanţă? Sau avea ea, Clara, vreo importanţă în film? Era oare un indiciu despre mafia *snuff* care opera pe ascuns şi filma execuţii îngrozitoare pentru spectatori perverşi? Era oare un membru al bandei care voia să-l dea în gât pe altul, transmiţând CD-ul poliţiei? Sau mafia voia să arate cât era de puternică? Voia să demonstreze că LKA nu avea nicio putere în faţa reţelei globale de vânzare a filmelor care se mai numeau şi *torture porn*?

Sau…

Clara încercă să alunge gândul, dar creierul era stoic de conştiincios în analiza sa:

Poate că voiau să o pregătească pe ea, să-i sugereze că urma ea pe scaunul de tortură?

Începu să tremure, şi nu din pricina vântului rece care îi sufla în sufragerie, înfoind perdelele ca pe nişte fantome. Ea mai luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi se uită cu un sentiment liniştitor la maşina de poliţie care se afla parcată jos în stradă.

Nu exista altă posibilitate. Trebuia să descopere ce mesaj se ascundea în film. Dacă MacDeath avea dreptate şi îi fusese adresat ei, trebuia să existe un indiciu de vreun fel. Dar până acum nu găsise niciunul.

Clara ridică privirea spre cerul unde se înghesuiau nori negri de ploaie în trecere pe firmamentul întunecat al nopţii. De fapt, intenţionase să ia o tabletă, pentru a putea dormi câteva ore, dar un gând i se insinuă în minte, aşa cum mai înainte simţise arsura lichidului din stomac care urca pe esofag. Era un gând la fel de perfid ca şi cel despre cum avea să devină următorul

„star" într-un *snuff-video.* Un gând îngrozitor, absolut irațional, dar care tocmai de aceea nu putea fi oprit. Latura rațională a creierului ei, care trăgea întotdeauna lozul necâștigător, furniza deja argumente în rafală, aruncându-le asupra acelui unic gând: este mult prea târziu… cei de la criminalistică lucrează deja… așteaptă până mâine, oricum nu poți întreprinde nimic… dacă te mai uiți o dată la film n-o să mai poți dormi toată noaptea.

Dar, ca de fiecare dată, toate contraargumentele erau inutile, iar gândul întunecat urcă din nou și răzbi la suprafață.

Clara se duse la geanta ei, își luă laptopul și CD-ul. Trebuia să știe dacă exista vreun indiciu. Și, dacă exista, trebuia să-l găsească.

Avea să se mai uite încă o dată la film.

Și dacă era nevoie, încă o dată.

Și încă o dată.

18.

— Ce naiba ai pățit? Jochen-Porcul se holba la Torino de pe scaunul din dreapta al Boxterului cu ochi și mai îndepărtați ca de obicei, în vreme ce Torino conducea mașina de la Potsdam spre Berlin. Recunosc că tipa era bună, dar tu ești moderatorul, și nu ea.

Torino tăcu câteva secunde și se uită la asfaltul ud de ploaie care se întindea dinaintea lui. Tocmai încercase să ia legătura cu Tom Myers, dar de o oră nu îi intra decât căsuța vocală a acestuia. Unde naiba era individul? Torino își puse BlackBerry-ul înapoi în buzunar.

— La asta m-am gândit și eu, zise el. Dar ia-o așa. Dacă moderatorul dur care le ia pe fete așa de tare încât nu mai rămâne nimic din ele, Torino făcu un gest cu degetul mare și arătătorul și se uită preț de o secundă la Jochen, deci dacă nici moderatorul nu mai știe ce să facă și rămâne fără cuvinte, atunci treaba e cât se poate de autentică, nu?

Se uită iar la Jochen. Acesta tăcea.

— Nu? insistă el.

— Poate, răspunse Jochen.

— Poate, îl maimuțări Torino. Cu siguranță!

Goneau din nou pe lângă Dreilinden. Torino văzu scurt ursul de piatră care-i saluta dintre cele două sensuri pe călătorii care ajungeau la Berlin.

— Cum a fost atunci cu Verona Feldbusch la Kerner, când aia a început brusc să dea apă la șoareci că Bohlen o trata ca dracu'? Când a fost asta? în 2001?

— Aia a fost făcătură! pufni Jochen.

— Da, dar nouăzeci şi nouă la sută din tipii din Zombieland au pus botul şi au crezut că e adevărat şi li s-a părut tare. Tare şi autentic.

— Vrei să spui că lipsa de profesionalism poate să fie autentică?

Torino aprobă din cap.

— Da, în momentul potrivit.

Acum Jochen rămase tăcut.

— E un argument, zise el în cele din urmă. Dar tipa chiar era bună rău.

— Bună rău? Torino se uită din nou la Jochen, în timp ce căuta ceva la radioul care emitea muzică pop miorlăitoare. Aşa ceva n-am mai văzut niciodată! Ce crezi dacă firmele de discuri, agenţii sau show-urile de top modele au văzut emisiunea? Toţi caută una ca ea. Şi cine are drepturile? Noi! Noi avem contractul.

Duse mâna la buzunar şi scoase un stick USB.

— Iar ăsta e pentru Myers. Poate să se uite direct la Grill Royal, când ajunge. În calitate Blu-Ray.

Vorbea despre înregistrarea cu apariţia *Păcatului.*

— Dacă nici asta nu-l face să se răzgândească, atunci e impotent.

— Deci vrei să tragi din toate poziţiile, da? Cu prezenţă media uriaşă şi aşa mai departe?

Jochen se încruntă.

— Desigur, iar cârpei ăleia zgârcite de la *Pegasus Capital* o să-i dau cu asta peste nas.

El dădu din cap a aprobare, în vreme ce maşina gonea pe Spanische Allee, iar la distanţă, la linia orizontului cu nori negri de ploaie se zărea silueta turnului de televiziune.

— Suntem revoluţionari! Noi descoperim staruri care chiar sunt dorite. Pentru că sunt alese de cei care le vor şi mai ales pentru că pot să ajungă în pat cu ele. Dacă nici ăsta nu e un stimulent! Asta înseamnă analiza consumatorilor, şi nu naiba ştie ce sondaj psihologic idiot. Este dezvoltarea unor staruri, nu vreo interpretare şchioapă de cântece de prin anii şaptezeci. Noi o să scriem istorie media!

Rămaseră o vreme în tăcere.

— Cum o cheamă, de fapt, pe *Păcat*? întrebă Torino.

— Andira. Am verificat mai devreme, zise Jochen. Dacă vrei să o împingi în sus, trebui să câştige la prima finală.

— O să o facă.

— Şi dacă nu?

— Atunci avem noi grijă! rânji Torino arătându-şi dinţii.

Îi sună telefonul. Recunoscu numărul.

— Tom, ce faci?

— Tocmai am aterizat, avionul nu putea să decoleze din Frankfurt şi acum am aterizat la Schönefeld, din pricina interdicţiei de zbor de noapte la Tegel, zise Tom Myers de la capătul celălalt.

Era cu puţin înainte de miezul nopţii. Torino păţise şi el de câteva ori treaba cu aterizarea la Schönefeld.

— Pot să ajung în treizeci de minute la Grill Royal, explică Myers. E în ordine?

Torino rânji spre Jochen.

— Se potriveşte la marea artă.

— Mai putem să comandăm ceva de mâncare? întrebă Myers.

— Am eu grijă de asta.

Încheie convorbirea în timp ce Boxterul gonea pe Kaiserdamm în direcţia Berlin Mitte, iar la aeroport Tom Myers se suia într-un taxi.

19.

Era ora unu dimineaţă, când Clara porni calculatorul şi puse CD-ul în driver.

Déjà-vu ca şi mai înainte. Fişierul cu numele jasmin.mpg. Dublu clic. Ecranul care rămase negru aproape un minut.

Apoi chipul. Mascara care curgea pe obraji în jos. Anunţul propriei morţi, pe care victima trebuia s-o facă înainte de execuţie, de parcă ar fi vorbit despre altcineva, de parcă ea ar fi fost deja moartă. Şi, până la urmă spunea exact asta.

„Eu sunt Jasmin. Eu sunt deja moartă. Dar haosul continuă."

Mâinile mari cu mănuşi negre ţinând cuţitul, care apăreau de nicăieri, rămânând în suspensie câteva secunde, înainte ca Jasmin sau cum o chema cu adevărat să îşi anunţe moartea.

Clara opri filmul, înainte să vină scena de care se temea, scena care stârnea ceva în adâncul ei, poate pentru a scăpa în sfârşit, pentru a putea spune, în sfârşit, da, am văzut-o de două ori, am rezistat de două ori şi nu m-a distrus, ba poate chiar m-a întărit.

Se ridică, îşi turnă încă un pahar de whisky şi ieşi pe balcon. Jos, maşina poliţiei şi pe cer, norii negri care acopereau jumătate din lună cu un giulgiu întunecat.

„Internetul e plin de astfel de filme", se gândi Clara. Discutase odată cu directorul de la *Obscene Publications Squad*[6] de la Scotland Yard despre asta. Există filme despre care se ştia că nu erau reale, dar care arătau reale şi existau filme care apăreau mereu ca o fantomă pe internet, indiferent de câte ori închideau autorităţile un site sau un server. Ca într-o cursă iepure-ţestoasă a perverşilor, apăreau din nou, trimise de pe un hard ascuns, de pe un calculator ascuns dintr-un loc ascuns al lumii, transmise de cine ştie ce hackeri demenţi, care îşi doreau cele cincisprezece minute de faimă – dacă nu pentru ei, atunci măcar pentru ceea ce extrăseseră din străfundurile internetului şi făcuseră vizibil pentru toată lumea, în timp ce ei urmăreau cu încântare diabolică numărul de accesări.

De la 300 la 1 000.

De la 1 000 la 10 000.

De la 10 000 la 100 000.

La astea se adaugă comentariile.

You think this is real?

No, i'ts fake. :)))

Check this out, this is REAL![7]

Şi apoi cine ştie ce link spre altă pagină, care apare pe un motor de căutare.

Clara inspiră aerul rece şi bău whisky-ul cu înghiţituri mici. Ochii o ardeau de oboseală, aşa cum gâtlejul o ardea de la whisky. Cu toate astea ştia că nu avea să doarmă în noaptea asta, dacă nu descoperea ce se ascundea, dincolo de crimă, în acest filmuleţ.

You think this is real?

Clara cunoştea filmele. Le văzuse la Scotland Yard şi ele încă mai existau.

The Dark Side of Porn era un reportaj despre *snuff movies* şi despre întrebarea dacă existau sau nu. Se vedeau scene de film despre care se credea că ar fi reale. *Cannibal Holocaust, Faces of Death*[8], *Flowers of Flesh and Blood*[9]. Reportajul era brutal, cu imagini pe care nu le puteai uita prea uşor, o lovitură brutală în stomac, dar relatarea în sine era la obiect: niciuna dintre scenele din filme nu era reală şi nicio clipă nu se afirma că ceva era real.

Two girls one cup[10] era autentic şi încă online. Abia era şters de undeva că şi apărea în altă parte. Două femei care se dedau celor mai ciudate scene

---

[6] Brigada publicaţii obscene.

[7] Crezi că asta e real? Nu, e un fake. Ia vezi asta, e real!

[8] Chipurile morţii.

[9] Flori din carne şi sânge.

[10] Două fete, o ceaşcă.

erotice cu fecale, filmul având doar un minut şi jumătate, dar era de departe cea mai scârboasă chestie pe care o văzuse Clara vreodată. Dar era doar scârboasă, nu murea nimeni.

Three guys one hammer[11] în schimb era un film care putea stârni unor oameni care nu vedeau în fiecare zi ce vedea Clara tulburări psihice de durată – iar acesta era în continuare online. Îi arăta pe „Dnepropetrowsk Maniacs" din Rusia care distrugeau chipul victimei lor cu un ciocan şi o înjunghiau în burtă cu o şurubelniţă, înregistrat cu telefonul unuia dintre ucigaşi.

Era tortură, era crimă – şi era real.

Despre *Two girls one cup* ca şi despre *Three guys one hammer* existau o sumedenie de filme de amatori care îi arătau pe oamenii care se uitau la aceste filme şi le înregistrau reacţiile. Oameni care îşi întorceau, scârbiţi, privirea sau care de cele mai multe ori vomitau.

„Privitul privitorilor, se gândi Clara. Internetul ridicase perversiunea spectacolului la un nou nivel."

20.

— O să leşin imediat dacă nu mănânc şi beau ceva, zise Torino când cobora scările spre mall pe Friedrichstraße împreună cu Jochen şi intra în Grill Royal ca un general de armată.

Parcaseră maşina în apropiere de Friedrichstadt-palast şi parcurseseră cei câţiva metri pe jos în aerul umed de ploaie. Înăuntru însă nu se arăta a fi cine ştie ce distracţie, mai ales că era miercuri seară. Majoritatea oaspeţilor erau pe picior de plecare. Doar la câteva mese se mai aflau câţiva clienţi care mai savurau un pahar de grappa sau un espresso după-masă.

— Aţi dori să beţi ceva? întrebă un chelner, când Torino şi Jochen se aşezaseră la una dintre mesele libere.

— Am vrea mai ales să mâncăm ceva, zise Torino. Ne e foarte foame. Aveţi un meniu, ceva?

— Îmi pare rău, domnul meu, zise chelnerul, dar bucătăria a închis deja. Am mai avea doar nişte măsline cu baghetă.

Torino scutură din cap.

— Nu se poate! bombăni el. Unde naiba ne aflăm? La Berlin sau Ghana?

— Berlin, din câte ştiu.

[11] Trei tipi, un ciocan.

Chelnerul stătea țeapăn cu expresie imperturbabilă pe chip.

— OK, la naiba. Atunci adă măslinele.

Se uită la Jochen. Acesta ridică din umeri.

— O să mâncăm mai târziu o șaormă, dacă ăștia de aici chiar n-au chef să facă bani.

— Ce doresc domnii de băut?

Torino ridică din sprâncene.

— A, de băut există, carevasăzică?

— Desigur. Chelnerul părea să fie imun la ironii. Doar că e ultima comandă.

— Altceva m-ar fi și mirat. Atunci două beri mari, zise Torino și se uită la Jochen. Sau?

— Chiar așa. Jochen aprobă binevoitor din cap și își dădu ochii rotunzi peste cap. Dar să fie reci. Nu pișoarca aia caldă care se servește în cârciumile de fițe din Prenzlberg.

— Ați auzit, făcu Torino. Reci de să-ți înghețe ouăle.

— Imediat.

Chelnerul plecă să le aducă berea.

•••

Albert Torino și Jochen aveau fiecare o farfurie cu mișmaș de măsline, brânză feta și baghetă în față și tocmai se pregăteau să ciocnească halbele de bere când în ușă apăru Tom Myers și se uită cu bărbia în vânt și ochii mijiți prin sală. Îi zări iute pe Torino și pe Jochen și se grăbi cu pași repezi spre ei.

— Bună seara, oameni buni! făcu el.

— Tom! Torino se ridică. Dimineață la München, seara la Berlin, așa e viața pentru un Global Player. Pe Jochen îl cunoști?

— Am vorbit la telefon, zise Myers dând mâna cu Jochen și apoi așezându-se. Berea e bună?

— Becks, făcu Torino. Calitatea cea mai bună din Bremen! Germania de Nord. Pe vremuri un mândru oraș hanseatic. Din păcate, în ultima vreme s-a transformat într-un munte de datorii socialist. Dar bere încă mai știu să facă.

— Ai grijă, zise Jochen, de fel din Bremen, amenințându-l cu degetul.

— Iau și eu, aprobă Myers. Ce ați comandat.

— Măsline cu brânză și baghetă. Altceva nu mai au. Torino scutură din cap. Ca în RDG.

— Păi, o să vreau și eu înainte să mor de foame.

Myers ridică din umeri și își puse BlackBerry-ul ca pe un înger protector lângă el pe masă.

— Același lucru și pentru prietenul nostru, strigă Torino și-și flutură mâna.

Chelnerul făcu semn din cap că înţelesese.

— Nu acelaşi lucru, ci încă o dată la fel, zise Jochen. Acelaşi lucru ar însemna că vă împărţiţi mâncarea.

— Sigur n-o să fie nevoie la succesul pe care o să-l avem în curând, zise Torino şi se întoarse spre Myers. N-o să crezi ce am trăit azi, Tom.

După ce veniră berea şi mâncarea cu măsline pentru Myers, Torino îi povesti toată istoria. Nici nu mai apucă să mănânce, în vreme ce Jochen şi Myers ascultau molfăind încetişor.

— Ce zici de asta? întrebă Torino după ce termină.

— Tu ai rămas fără grai? întrebă Myers. N-ai mai ştiut ce să spui?

Myers îl studie pe Torino în timp ce se ştergea la gură şi lua o înghiţitură zdravănă de bere.

— Nici nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Dar aşa a fost. Torino băgă mâna în servietă, scoase laptopul şi conectă stickul USB cu înregistrarea. Deschise fişierul şi îi arătă lui Myers: Ea e.

Myers ştia să se stăpânească prea bine pentru a arăta o reacţie mai intensă, dar lui Torino nu-i scăpă că se uita cu fascinaţie crescândă la secvenţa în care apărea Andira, *Păcatul.*

— Dacă asta nu e ceva pentru *Xenotube,* zise Torino, nici eu nu mai ştiu ce e. Transmitem săptămâna viitoare. Posturile private stau deja la coadă şi avem oferte de la mărci de discuri, care vor să o ia pe Andira sub contract. Mai gândeşte-te.

El îl privi stăruitor pe Myers şi îşi ridică apoi privirea aparent dezinteresat spre tavanul restaurantului.

— Doar să nu dureze prea mult de data asta.

Myers îşi muşca buza de jos şi îşi trecu mâna peste bărbia proeminentă, în vreme ce împingea farfuria spre mijlocul mesei şi mai luă o înghiţitură de bere.

— Este într-adevăr foarte interesant, Albert. Dar dacă ne băgăm, vrem să avem cotă din încasările viitoare. Ţi-am mai spus, formatul e genial, dar e şi un pic respingător, iar asta s-ar putea să ne coste. Consideră participarea noastră la profit… el făcu o pauză de gândire… ca o asigurare de risc.

Torino îşi strânse buzele.

„Aşa trebuia probabil să fie, se gândi el, gratis e doar moartea, după cum se ştie."

— Şi la ce participare la profit v-aţi gândit? întrebă el.

Prima regulă a negocierilor: lasă-l mereu pe celălalt să facă prima ofertă.

— Avem nevoie de ratingul pe care l-aţi putea atinge fără noi, încasările estimate din publicitate, media ofertelor de la firmele de discuri şi fabrici de

staruri care sunt dispuse să dea bani pentru Andira, precum şi planurile de extindere pe viitor ale firmei.

Privirea lui rămase agăţată undeva la mijlocul încăperii, fără a se uita la ceva anume.

— Am înşirat tot? Cred că da.

— Şi când îmi puteţi transmite estimarea voastră? întrebă Torino.

— Oricând îmi poţi furniza datele voastre.

Torino se uită la ceas şi bănui că nu avea să doarmă nici noaptea asta prea mult.

— Cel mai bine cât de repede posibil?

Myers aprobă din cap.

— Trimite-le către mine şi asistenta mea, cel mai bine încă din noaptea asta, atunci o să ai mâine propunerea unei declaraţii de intenţii şi după show un precontract de la avocaţii noştri.

Torino îşi strânse din nou buzele, pe de o parte, de bucurie, pe de altă parte, de îngrijorare. În sfârşit, se contura încheierea afacerii, dar el şi Jochen vor fi nevoiţi să lucreze toată noaptea la prognozele pe care Torino tocmai le lansase în discuţie. Pe de altă parte, Myers părea să muşte în sfârşit momeala. O premieră pe Landing Page la *Xenotube* cu mai mult de zece milioane de vizitatori în Germania – era prea frumos ca să fie adevărat.

— Vei primi totul, zise Torino şi întinse mâna.

Myers i-o strânse cu fermitate.

— *Shebay* pe Landing Page la *Xenotube*? întrebă Torino, de parcă ar fi vrut să stabilească un precontract verbal.

— Nu e improbabil, zise Myers şi îl bătu pe Torino pe umeri. Încearcă să dormi mai repede în noaptea asta şi trimite-mi totul cât de repede poţi.

•••

Shebay pe Landing Page la Xenotube.

Pentru cei cu auzul fin, aceste cuvinte putură fi auzite şi la patru mese distanţă. Bunăoară de bărbatul care şedea cu un pahar de apă în faţă printre ultimii clienţi la o masă din sală. Un bărbat înalt cu chip colţuros şi mişcări încete şi suple care se puteau transforma în cel mai scurt timp într-o brutalitate explozivă. Un bărbat cu păr blond tuns scurt şi ochelari cu ramă mată din inox care îi studia pe cei trei bărbaţi de la masă atent şi discret, în vreme ce îşi ţinea mâna stângă, care tremura un pic, cu cea dreaptă.

21.

Clara mai luă o gură de whisky şi se aşeză din nou la calculator, unde chipul ud de lacrimi al fetei şi cuţitul aşteptând într-o linişte demonică erau în stand-by.

Ea apăsă din nou pe play şi tresări când cuţitul, aparent fără avertisment prealabil, trecu din nou peste gâtul fetei, când văzu cum ochii priveau în gol şi după o secundă, care i se păru cât o eternitate, sângele începu să curgă, mai întâi nesigur, parcă explorând noul mediu, apoi din ce în ce mai tare, până când capul fetei se lăsă în piept, iar cuţitul şi mănuşile negre dispăreau din ecranul care se întuneca.

Clara bău şi restul de whisky dintr-o înghiţitură şi trânti paharul pe masă.

Văzuse ceva.

Ceva ce prima dată nu observase.

„Dacă mă mai uit de câteva ori la film o să înnebunesc", se gândi ea. Dar trebuia să ştie ce era acolo.

„Secunda aceea, se gândi ea. Întârzierea dintre acţiune şi rezultat. Dacă e undeva, atunci acolo."

Ea dădu filmul înapoi până când apărea luciul lamei şi îl lăsă să se deruleze încet în zecimi de secundă.

Nu ştia dacă înregistrarea cu încetinitorul a crimei îi amintea de o parodie proastă sau dacă încetinirea dureroasă nu înrăutăţea lucrurile. Dar atunci văzu din nou. Lucea ceva. În alb. Între secvenţe. Ea încetini filmul şi mai mult, văzu un stand-by intrând în altul.

Din nou albul.

Era un nume. Şi o cifră. Un nume şi o cifră care apăreau preţ de o clipă în imagine şi apoi dispăreau imediat.

Ea derulă din nou, privi din nou secvenţa cu încetinitorul. Apoi din nou. Şi din nou.

După care îşi dădu seama de tot.

Jasmin Peters 13

Ea îşi mai turnă un ultim pahar de whisky şi puse mâna pe telefon. Tura de noapte de la criminalistica din LKA.

— Uitaţi, zise ea, lucraţi încă la cazul Jasmin, crima de pe CD… da, exact. Ştiu că nu puteţi să faceţi minuni, dar în film este ascuns numele complet al victimei. Jasmin Peters. Împreună cu cifra 13… da, nu ştiu ce înseamnă, cu

siguranţă ghinion, dar poate că vă ajută informaţia. Deci, Jasmin Peters 13. Daţi-mi de ştire imediat ce găsiţi ceva. Mulţumesc. Noapte bună.

Era ora 2:30.

Clara închise telefonul, dădu pe gât băutura şi închise laptopul cu un sentiment de mulţumire, în vreme ce al patrulea pahar de whisky îi transforma gâtlejul în lavă încinsă.

Apoi se prăbuşi pe pat şi adormi în câteva secunde.

22.

Clara fu smulsă dintr-un somn fără vise de soneria telefonului mobil. Ea răspunse în timp ce privea clipind spre ceas. Era 5:10.

— Alo? zise ea cu glas adormit.

— Winterfeld, răsună vocea de la celălalt capăt.

Clara se limpezi brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Cei de la criminalistică au spus că vreţi neapărat să fiţi prima care află dacă au găsit ceva. Urmă o pauză scurtă în care el îşi trecea probabil din nou mâna prin păr. Ei bine, au găsit ceva.

Clara se aşeză pe pat şi aprinse veioza.

— Ce anume?

— Numele Jasmin Peters şi cifra 13, zise Winterfeld. Dacă totul e aşa cum pare, atunci a fost fix la ţintă.

— Se poate un pic mai concret? întrebă Clara.

Iarăşi profesorul care trebuie să ţină pe toată lumea în suspans. Ea se ridică, se duse la biroul din sufragerie şi îşi puse casca bluetooth în ureche şi laptopul şi mapa cu documente în servietă.

— Laboratorul a analizat sângele de pe plic şi a comparat grupa de sânge A RH pozitiv cu numele de Jasmin Peters. Există mai multe Jasmin Peters care au donat sânge acum câţiva ani. Acum se realizează comparaţia ADN, dar poate că aşa vom fi mai rapizi.

Clara cunoştea procedura. La fiecare luare de sânge care se realiza într-un spital, se testau într-o aşa-numită reacţie încrucişată, anticorpii pentru a determina grupa de sânge. În acelaşi timp era determinat şi înregistrat şi codul ADN. Deoarece numărul grupelor de sânge era infinit mai mic decât cel al codurilor ADN, identificarea prin intermediul grupelor de sânge era metoda mai rapidă, dar era şi mai inexactă. Însă Winterfeld părea să se grăbească.

Vorbi mai departe.

— Cu ajutorul datelor de la direcţia pentru evidenţa populaţiei şi a rezultatelor clinice au fost identificate mai multe persoane din Berlin cu numele de Jasmin Peters şi grupa de sânge A RH pozitiv.

— Şi? Clara se duse în bucătărie şi porni fierbătorul de apă, apoi turnă praf de cappuccino într-un pahar.

— În Berlin există câteva duzini de Jasmin Peters cu această grupă de sânge.

— Dar?

— Dar există doar una care stă la numărul 13.

— Şi cine e ea?

Clara privi cu ochii mijiţi afară în lumina murdară a dimineţii de toamnă. Ploaia bătea în geamuri.

— Jasmin Peters, Sonnenallee 13 în Neukölln, zise Winterfeld. Echipa de intervenţii a pornit deja. Cel mai bine mergeţi cu escorta de poliţie direct acolo. Când puteţi fi jos?

Clara se uită la ceas, uită de fierbător, cappuccino şi timpul la baie, care durează de obicei la femei atât de mult.

— Zece minute.

— Bine. Spuneţi-le colegilor să ruleze cu girofarurile pornite. Ne vedem în cincisprezece minute.

23.

Era ora 5:40. Ploaia cădea deasă şi părea, în această dimineaţă cenuşie de toamnă, ca un perete pe care se reflectau felinarele de pe Sonnenallee. Două maşini de poliţie, două salvări şi maşinile de intervenţie ale comandoului de intervenţii rapide erau deja în faţa casei, când maşina în care se afla Clara opri în dreptul numărului 13. Clara coborî şi văzu cum se apropia rapid un Mercedes negru, care frână brusc cu un scrâşnet. Directorul Winterfeld coborî, se uită posomorât spre cerul cenuşiu din care ploaia continuă să cadă şi îşi ridică gulerul de la palton.

— Bună dimineaţa, Clara, zise el, în timp ce poliţiştii de la intervenţii alergau să-şi ocupe poziţiile, echipaţi cu puşti de asalt şi berbece, iar Marc, şeful lor, le urla comenzi.

— Etajul patru, apartament cu două camere, spre curtea din spate, continuă Winterfeld. Nu se vede dacă… deodată îi sună telefonul.

— Winterfeld… da, sunt deja aici… în zece minute? Perfect. Închise telefonul. MacDeath, zise el. Ajunge în zece minute. O să ia un zbor mai târziu spre Wiesbaden.

Clara dădu din cap şi se uită la faţada udă de ploaie, care odinioară trebuie să fi fost în stil clasic, dar care acum era în ultimul hal de murdărie. Privirea i se îndreptă de la uşa de la intrare mânjită cu graffiti spre numărul 13.

— Nu pare să fie o capcană, zise Winterfeld, dar nu se ştie niciodată.

Băgă un încărcător în SIG Sauerul său şi încărcă arma; apoi el şi Clara îi urmară pe poliţiştii de la intervenţii mobile în interior. Clara ridică siguranţa armei în timp ce traversau coridorul pe care zăceau ziare vechi şi cutii de carton rupte, trecând pe lângă cutii poştale demolate şi două pungi pline cu gunoaie. Doi bărbaţi tineri, de vreo douăzeci de ani, care probabil tocmai se întorceau de la o băută în oraş, se dădură înspăimântaţi la o parte când şirul condus de cinci poliţişti mascaţi şi îmbrăcaţi în negru, cu puşti de asalt Heckler & Koch şi de Marc, care ducea berbecele, trecu pe lângă ei.

— Aveţi al şaselea simţ, nu-i aşa? zise Clara în timp ce urca alături de Winterfeld primul şir de trepte. Ce ne aşteaptă acolo?

— Nimic bun, răspunse acesta şi-şi trecu mâna prin păr.

Lanternele de pe puştile de asalt ale echipei de intervenţii tăiau întunericul din casa scării, căci doar ici şi colo mai tremura câte o luminiţă rătăcită. Mirosea a chiştoace de ţigări şi tencuială udă. Una dintre acele locuinţe îndrăgite de studenţi, pentru că sunt ieftine şi „autentice” orice ar însemna asta.

Cizmele grele ale poliţiştilor tropoteau pe scări în sus. Apoi se auzi o bufnitură surdă, când Marc, care forma împreună cu Philipp avangarda, sparse uşa de la etajul patru.

„Nimic bun”, spusese Winterfeld ca răspuns la întrebarea despre ce îi aştepta. Clara apucă arma mai strâns şi încercă să-şi închipuie ce ar putea fi. Cadavrul? O locuinţă goală? Sau totul fusese degeaba? Să fi fost informaţiile greşite? Cinci mascaţi aveau s-o smulgă din somn pe Jasmin Peters şi s-o sperie îngrozitor?

Clara urcă treptele până la etajul patru. Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai dureros i se strângea stomacul. Simţi din nou valul de acid urcându-i pe esofag, ca de fiecare dată când ştia că o aştepta ceva cumplit.

Văzuse destule locuri ale crimelor. Toate erau diferite, dar se şi asemănau într-un fel: atmosfera apăsătoare care atârna în aer şi care emana în continuare aura de spaimă. Certitudinea că un om implorase pentru viaţa lui, suferise şi strigase şi murise de moarte violentă. Dar cel mai rău lucru era mirosul. Clara cunoştea mirosul morţii, de care nu mai scăpai zile întregi,

dacă apucai să-l inspiri o dată. Dar la faţa locului, la Crime Scene sau Killing Scene, cum i se spunea la FBI, se mai adăuga şi un alt miros: mirosul de sânge şi intestine. Un miros care nu se potrivea deloc acolo. Căci un asemenea miros exista într-un abator, dar cu siguranţă nu într-o locuinţă în care se aflau mobile şi cărţi.

Era mirosul metalic, de aramă al sângelui, amestecat cu duhoarea dulceagă a morţii, iar acest amestec transforma un loc al faptei într-un loc al morţii, câteodată traversat de duhoarea excrementelor, căci, uneori, cuprinsă de spaima morţii, victima nu-şi mai putea controla funcţiile corpului.

Acesta însă nu mai era mirosul morţii. Era mirosul răului.

Clara încă nu simţea niciun miros, dar de la etajul patru se întindea spre ea ceva întunecat, de nepătruns, ceva îngrozitor şi ea aproape că se aştepta să-şi întindă ghearele spre ea şi să-i sufle în faţă un miros de putrefacţie, sânge şi durere.

Ajunsese la uşa locuinţei care atârna în balamale cu yala spartă, în timp ce doi poliţişti asigurau sufrageria în dreapta, baia în stânga, iar Marc şi Philipp traversau coridorul.

Clara se uită în jur. Locuinţa tipică a unei tinere femei, poate studente, poate la prima ei slujbă într-un oraş mare. Un poster cu Skyline-ul New Yorkului pe coridor, alături o vestă de salvare de la British Airways, pe care ea sau un prieten o şterpeliseră ca amintire dintr-un avion şi care atârna acum ca un trofeu lângă poster.

— Nimic, strigă unul dintre poliţişti din bucătărie.

— Nimic, anunţă altul din sufragerie.

Scurtă privire spre stânga. În bucătărie se afla o masă mică, sticle de vin înşirate pe un raft. Scurtă privire spre dreapta. Canapea, masă de cafea, atât cât se putea vedea în lumina difuză a zorilor. Un birou cu un scaun şi alături un raft cu cărţi. Un palmier de cameră cu frunze mari la fereastră. Pe un raft fotografii de vacanţă.

Uşa zgâriată de la capătul coridorului era închisă precum o gură care nu rosteşte adevărul decât dacă e deschisă cu forţa. Dacă în această locuinţă se afla ceva ce nu trebuia văzut, atunci această uşă ascundea cu încăpăţânare ce se afla în spatele ei.

Marc, care se afla direct lângă uşă, făcu un semn, iar Clara şi Winterfeld se retraseră în sufragerie, în timp ce Philipp, aflat şi el pe coridor, se lipi de perete. Se prea putea să se afle cineva în dormitor şi să tragă prin uşă. De aceea coridorul trebuia să fie liber, când aveau să deschidă uşa.

Philipp se uită la Mac. La semnul acestuia, Philipp apăsă clanţa în jos şi deschise uşa sărind înapoi, când aceasta se deschise spre interior. Dură parcă o eternitate, dar în interior nu se clinti nimic.

Marc se uită la Philipp şi făcu semn cu capul în direcţia camerei. Marc era şeful, dar nu era atotştiutor.

Liber?

Philipp aprobă din cap.

Liber.

Cei doi dispărură în cameră. Clara simţi din nou gustul acid din stomac în esofag. Marc şi Philipp erau profesionişti: împreună cu ei îl capturase pe Vârcolac şi acesta fusese un individ periculos.

Cu toate acestea, nesiguranţa era cel mai greu de suportat, chiar şi după cincisprezece ani de serviciu – întrebarea: ce se ascundea în spatele unei uşi care ducea spre o altă lume? O lume compusă din teamă, durere, sânge şi moarte.

Clara aşteptă.

O secundă. Două. Trei.

Doamne, dar ce se petrecea acolo?

Cinci secunde, şase.

— Rahat! strigă Marc brusc. Şi apoi încă o dată: Rahat!

— Ce este? strigă Winterfeld.

— Trebuie să vedeţi singuri.

Clara trase aer în piept şi intră în cameră.

Ieri fusese o zi specială.

Ieri se gândise din nou că în urmă cu douăzeci de ani, exact în acea zi, îşi văzuse surioara pentru ultima oară.

Ieri primise pentru prima oară un plic adresat ei de la un ucigaş.

Şi tot ieri văzuse pentru prima oară o crimă pe un CD.

Dar ce vedea acum era dincolo de orice aşteptare.

•••

Clara cunoştea mirosul morţii – dar aici nu exista aşa ceva. Poate doar un miros slab de piele veche care mucegăise un pic.

Şi mirosul uşor citric de insecte.

Şi apoi văzu gândacii.

Se târau peste tot, prin toată camera, pe podea şi pe pat, pe dulap, pe noptieră, pe scaun şi pe lampă. Şi pe cadavrul de pe pat.

Pe baza fizionomiei, Clara aprecia că era vorba de o femeie între douăzeci şi treizeci de ani. Pielea feţei era complet uscată şi întinsă ca un pergament subţire peste oasele obrajilor, iar dinţii de sub buzele uscate şi retrase erau

dezveliţi într-un rânjet îngrozitor. Doar părul blond îi mai amintea Clarei de persoana pe care o văzuse în film.

Ochii nu mai erau decât două bile de albuş şi erau îndreptaţi spre tavan. Trunchiul, de la gât până la burtă era despicat; vârfurile coastelor tăiate se iţeau din piept ca o carenă de corabie scufundată. Tot corpul era acoperit de o ceaţă de mucegai alb ca vata.

Clara privi tăcută această instalaţie a groazei, în timp ce stătea lângă Marc, Philipp şi Winterfeld, care se uitau şi ei spre pat fără să-şi găsească vorbele. Winterfeld uită chiar să-şi treacă mâna prin păr.

— M-am aşteptat la ceva îngrozitor, dar scena e mult peste aşteptările mele, zise el. Ce părere aveţi?

Clara nu era medic legist, dar îşi dădu seama imediat că întreg corpul fusese mumificat. Fără să se apropie prea mult de cadavru, se uită în trunchiul deschis şi văzu şira spinării, coastele din spate, dar niciun organ: niciun plămân, inimă sau stomac.

— Ucigaşul a scos evident toate organele interne, zise ea. Probabil că a stocat şi sângele.

Ea se uită la cei trei.

— Asta explică şi de ce nu există mirosul morţii: mumiile care se usucă nu miros.

— Iar morţii care se usucă nu prea ies în evidenţă.

Vocea pe care o mai auzise, răsună din uşă. Acolo stătea Martin Friedrich, alias MacDeath, într-un pardesiu cenuşiu de toamnă. Sub puloverul albastru purta astăzi o cravată albastru-deschis. Se pare că stătea deja de ceva vreme în uşă împreună cu unul dintre poliţiştii care îl însoţiseră la etaj şi care acum privea cu gura căscată scena.

— Ba chiar deloc dacă ne gândim că suntem într-un oraş unde la fiecare cinci minute oamenii se mută şi nu se prea preocupă dacă nu şi-au văzut vecinul de ceva vreme.

MacDeath se apropie de pat.

Clara se uită la partea dreaptă a feţei cadavrului, unde gândacii mâncaseră o parte din obraz încât se vedeau măselele.

„Are dreptate, se gândi Clara. Nimănui nu i s-a simţit lipsa. Căci nu a existat un miros al morţii. Niciun miros al răului."

Dar absenţa mirosului nu făcea situaţia mai tolerabilă. Dimpotrivă: o făcea şi mai rea.

— Asta înseamnă că ucigaşul are tot interesul ca nimeni să nu descopere cadavrul prea devreme?

Friedrich aprobă din cap.

— Cred că orice ucigaș are interesul ca nimeni să nu descopere prea repede cadavrul. De aceea crima perfectă e o crimă fără cadavru.

— În mod normal, ucigașii ascund sau scapă de cadavre, zise Clara.

— Ceea ce e o problemă, de cele mai multe ori, răspunse Friedrich, mai ales pentru ucigaș. Fie ascunde cadavrul într-un loc unde poate fi găsit, de exemplu într-un râu, un container de gunoi, o pădure sau o stradă întunecată…

— Sau îl ascunde la el acasă, completă Clara. Așa ca Gacy.

— Gacy și mulți alții, zise Friedrich. Amândouă ridică probleme: în primul caz, cadavrele sunt descoperite mai devreme sau mai târziu. În al doilea caz, când e vorba de a le ascunde în spațiul privat, situația e similară. Există mereu un vecin care a văzut cum cineva a cărat ceva greu într-un sac de plastic în casă sau în grădină. Sau cineva care a intrat într-o locuință, dar n-a mai ieșit.

Clara făcu un pas în lateral astfel încât pentru ca criminaliștii să poată fotografia cadavrul.

— Spațiile publice sunt frecventate, pe când cele private nu atât de mult, zise Friedrich. Ați sparge ușa unei prietene bune, pe care n-ați văzut-o de mai multă vreme?

Clara scutură din cap.

— Dar ce câștigă nebunul acesta dacă omoară fata și o lasă aici în locuință să se usuce? întrebă Winterfeld. Bani? Viol? Răzbunare? Toate la un loc?

— Asta mă întreb și eu, zise Friedrich, și asta trebuie să aflăm.

Se apropie de pat și studie gândacii.

— E normal ca la un cadavru să apară așa de mulți gândaci? Și mai ales, de unde vin? El se întoarse. Fereastra e închisă și aici…

Arătă spre podea.

— E cu siguranță de la el.

Clara observă și ea acum micile recipiente cu apă, care fuseseră plasate de-a lungul pereților și în care pluteau mai multe duzini de gândaci morți. Ucigașul dăduse în unele locuri mobila la o parte pentru a plasa recipientele.

— Sunt pentru gândaci? întrebă Clara.

Friedrich urmări camera celor de la criminalistică; aceștia fotografiau recipientele cu apă.

— Așa cred. A vrut să împiedice ca gândacii să se suie pe pereți sau să iasă pe fereastră, orice pentru…

— Pentru a nu ieși în evidență? Pentru a nu atrage atenția vecinilor? îi completă Clara gândul.

Ea se întoarse spre Winterfeld.

— Atunci a adus anume gândacii aici?

— Așa se pare, încuviință Winterfeld. Cadavrele sunt adesea năpădite de insecte, larve de muște și de gândaci, dar aici sunt mai mulți ca de obicei.

— Accelerarea biologică a mumificării prin intermediul gândacilor?

— Vechii egipteni foloseau aceeași metodă, aprobă Winterfeld. Ar trebui să-i întrebăm imediat pe biologii de la medicină legală ce fel de gândaci sunt ăștia.

El deschise telefonul și formă un număr. În timp ce vorbea, Clara se mai uită o dată la cadavru. Observă ceva, iar greața și uimirea o loviră cu brutalitate, așa cum o făceau de fiecare dată când descoperea ceva la care nu se așteptase: ucigașul dăduse patru găuri în craniul fetei, din care ieșeau acum gândaci negri.

— Ticălosul naibii, zise ea și arătă spre descoperirea îngrozitoare pe care tocmai o făcuse.

Polițistul care tocmai îl adusese pe MacDeath sus se întoarse cu spatele.

— I-a expus craniul.

Chiar și Friedrich, care până atunci nu se trădase în niciun fel, înghiți în sec.

— Voia ca totul să fie mumificat, zise el. După o pauză adăugă: E unul din soi rău de tot. Ieri CD-ul, astăzi asta. Și încă nu știm ce mai urmează. Ar trebui să avem grijă. Se uită la Winterfeld și la Clara. Și de noi.

„Și de noi, răsună în capul Clarei. Ieri CD-ul, astăzi asta." Iar CD-ul fusese trimis pe numele Clarei. Ce voia tipul ăsta? Să-i arate ce putea să facă?

Ea mai dădu o dată ocol patului, în vreme ce restul echipei de criminalistică aștepta deja la ușă, iar gândacii mișunau printre picioarele lor. În fundal Clara auzi clicul mobilului lui Winterfeld, când acesta formă un număr și vorbi:

— Winterfeld. Suntem la locul faptei CD-ului de ieri-seară, Jasmin Peters, sunteți informați? Bine… Crimă. Victima a fost mumificată, se pare că cu ajutorul unor gândaci. Aveți entomologi la institut, nu-i așa? Foarte bine, anunțați un expert, vom trece pe acolo. Mulțumesc.

„E unul de soi foarte rău", își repetă Clara în gând cuvintele lui Friedrich. În cameră totul parcă se petrecea cu încetinitorul: Friedrich care își nota ceva în agenda sa de modă veche; cei de la criminalistică aprinseseră o lumină UV, măsurau încăperea cu laser, treceau cu pensula cu grafit peste mobile și ușă și făceau alte fotografii; sunetul sec al mobilului lui Winterfeld, pe care acesta îl închise după convorbire.

Clara se uită pe fereastră, unde se anunța o altă zi umedă de toamnă, cu o culoare murdar-cenușie. Privirea îi trecu mai departe. Lângă pat, un dulap. Pe un scaun, un pulover cu glugă. Pe noptieră, o carte de Thomas Harris și o

revistă glossy cu sfaturi de viaţă. Pe dulap şi pe rafturi era praf; în rest, camera arăta de parcă ieri fata ar fi fost încă în viaţă.

„Unul de soi foarte rău."

Ea se uită din nou spre pat şi adăstă o clipă asupra chipului fetei, de parcă un magnet perfid i-ar fi atras mereu privirea spre acea imagine îngrozitoare, spre chipul frumos odinioară, care acum privea fără ochi spre tavan. Doar părul mai arăta la fel ca în clipa morţii. Ca pe CD. Blond, cu şuviţe platinate.

„I-a deschis creierul."

Clara se forţă să-şi smulgă privirea de la chipul mumificat şi se uită din nou prin cameră. „Prima impresie e hotărâtoare." Căci de multe ori, prima oară vedeai lucruri pe care mai târziu, la o cercetare mai atentă, nu le mai observai. Privirea Clarei trecu pe pereţi, peste posterul cu Monet, planta de pe pervaz şi micul secreter care se afla la perete, lângă uşă. Pe secreter se afla un laptop. Pe peretele de deasupra secreterului se afla un calendar din acelea cu file care trebuiau smulse.

Şi simţi din nou lovitura brutală în stomac.

Data din calendar era 10 martie.

24.

Clara şedea pe bancheta din spate a Mercedesului negru, Winterfeld era la volan. MacDeath se aşezase pe locul din dreapta. Clara îşi scosese un blocnotes şi îşi notă câteva diagrame şi scheme pe o foaie.

— Credeţi că acel cadavru se află acolo de pe 10 martie? întrebă ea. De mai bine de o jumătate de an?

— E foarte posibil, zise Winterfeld, în timp ce conducea maşina pe lângă Hermannsplatz, unde câţiva tineri drogaţi şi alcoolizaţi aproape că-i săriră în faţa maşinii.

— Poate că ucigaşul nostru ar trebui să se ocupe mai ales de d-ăştia, bombăni el, frânând brusc şi i se adresă apoi iar Clarei: După prima impresie, şase luni sunt foarte probabile. Ce ziceţi?

Întrebarea i se adresă lui MacDeath.

Acesta aprobă.

— Mai multe trebuie să afle băieţii cu mănuşi de cauciuc, zise Winterfeld şi şterse cu mâna parbrizul aburit. Au trimis nişte gândaci deja la Moabit. Cadavrul va fi trimis şi el acolo, după ce termină cei de la criminalistică.

Umblă la sistemul de încălzire a maşinii, în timp ce frâna la un alt stop.

„Băieţii cu mănuşi de cauciuc” erau medicii legişti de la Moabit, care aveau să efectueze apoi autopsia cadavrului lui Jasmin Peters. Apoi se va şti în sfârşit dacă era vorba într-adevăr de Jasmin Peters, dar probabilitatea era de pe acum aproape de sută la sută. Dacă moarta era altcineva, asta însemna că un alt cadavru zăcuse timp de şase luni în locuinţa aceea fără ca Jasmin Peters să bage de seamă.

„Atât de improbabil, încât e imposibil”, se gândi Clara.

Laptopul de pe secreter fusese luat de cei de la criminalistică. La secţie vor trebui mai întâi să spargă parola şi să cerceteze tot hardul, să verifice fotografii, scrisori şi e-mailuri ca să vadă cu cine fusese Jasmin Peters în contact ultima oară, dacă era înscrisă pe reţele sociale – orice ar fi putut oferi indicii despre identitatea criminalului, dacă ea îl cunoştea dinainte sau dacă el apăruse brusc în viaţa ei, aşa cum apăruse îngrozitorul CD în viaţa Clarei.

— În privinţa violului, zise Friedrich, nu sunt sigur. Şi mă tem că la starea în care e cadavrul nici n-o să aflăm prea multe.

Se întoarse spre Winterfeld.

— Ce părere aveţi?

— Nu sunt medic legist, zise Winterfeld. Dar la cât de brutal a acţionat criminalul, totul e posibil.

— Sau nu, adăugă Friedrich şi se întoarse spre Clara. Mie mi s-a părut că punctul culminant a fost filmarea crimei. Ceea ce nu se prea potriveşte cu violul, acolo e vorba de alte puncte culminante. Iar cu cuvintele „Jasmin Peters 13”, a ajutat poliţia să găsească rapid, cât mai rapid posibil, cadavrul. De parcă ar fi vrut neapărat să ajungem astăzi, şi nu mâine în locuinţă. Ce credeţi?

— Aţi formulat lucrurile aşa de frumos, răspunse Clara şi îl urî pentru acest adevăr neplăcut, dar limpede precum cristalul. El mi-a trimis mie CD-ul. Poate că îl interesează ce părere am… cum reacţionez.

— Şi cum reacţionaţi?

Ea zâmbi ironic.

— Unii primesc praline sau flori de la Fleurop. Doamna Vidalis primeşte de la admiratori necunoscuţi CD-uri mânjite cu ruj, pe care pot fi văzute crime. Ea îşi închise blocnotesul. Iar pentru că noi, poliţiştii, suntem, evident, mai înceţi la minte, binevoitorul ucigaş ne ajută şi ne spune numele victimei şi numărul casei. Nu, serios, reacţionez destul de tulburată. Iar faptul că a pus-o pe Jasmin să spună că nu e nici prima, dar nici ultima ne arată că e vorba de un ucigaş în serie. Care nu se opreşte aşa de uşor. Iar dacă a mai ucis şi alte femei – atunci a filmat şi acele crime? Şi dacă da, cui i-a trimis materialul? Şi îi ajunge asta ca stimulent? Şi dacă nu mi-a trimis decât mie

un film şi doar despre această crimă, atunci ce a făcut cu celelalte femei? A filmat şi acele crime? Şi de ce? Ca să se stimuleze, să se excite?

Friedrich aprobă din cap.

— Crime în serie asupra unor femei, crime care să nu aibă motivaţie sexuală sunt foarte puţin probabile. Poate că violul a avut loc înainte sau chiar post-mortem. El se întoarse iar spre Clara: sau poate nu. Cred că pentru el a fost important să vă arate mai ales dumneavoastră crima. Uciderea victimei, cu viol sau fără, mi se pare mai degrabă a fi un viol exercitat asupra dumneavoastră.

Se uită stăruitor la ea.

— Sunt sigur că a stat toată noaptea să-şi imagineze cum vă uitaţi la CD şi ce reacţii vă declanşează asta.

Gândul acesta nu-i plăcu Clarei defel. Şi era cu atât mai rău, cu cât era foarte plauzibil.

— Dar de ce?

— Pare să creadă că există un fel de legătură între el şi dumneavoastră, răspunse Friedrich. Poate vă gândiţi dacă a existat cumva ceva în trecut, persoane, evenimente care să permită o astfel de legătură. Eu o să fac acelaşi lucru.

•••

Clara se uită pe fereastra maşinii, spre ploaia de afară care cădea în şiroaie cenuşii în bălţile murdare de pe Mehringdamm, în vreme ce Winterfeld conducea spre centrala LKA.

„Ceva din trecutul meu", se gândi ea. Se surprinse pe sine când îi trecu prin minte că studierea filmului în acea noapte, cadavrul mumificat, gândacii şi toate celelalte spaime fuseseră o schimbare bine-venită pentru a-i abate gândul de la ameninţarea cea mai mare, pe care încerca s-o ignore, dar care exista în continuare: ucigaşul îi trimisese ei, Clarei, CD-ul.

De ce?

25.

Clara o privi pe tânăra femeie de pe masa metalică din laboratorul de medicină legală de la Moabit, se uită la chipul cu pielea întinsă ca pergamentul, care pe vremuri fusese frumos, la corpul odinioară graţios şi elegant, la ochii cândva plini de viaţă, dar care acum nu mai erau decât o masă diformă. Corpul omenesc este compus din 70 de procente de lichid. Mumiile cântăresc adesea doar între douăzeci şi treizeci de kilograme.

Fata era mult prea tânără pentru a zăcea aici – doar douăzeci şi şase de ani, aşa cum rezultase din datele de la evidenţa populaţiei. Avusese visuri, speranţe, dorinţe, planuri. Care se sfârşiseră toate în acea zi sângeroasă, când monstrul cu bisturiul şi cu camera venise în casa ei.

— Preferăm cu toţii să începem, decât să sfârşim.

Acesta era doctor von Weinstein, directorul adjunct al Institutului de Medicină Legală. Cu tenul său bronzat, părul negru pieptănat pe spate, înspicat cu şuviţe cărunte şi ochelarii argintii de designer, el nu corespundea deloc clişeelor despre medicii legişti.

Autopsia era încă în desfăşurare. Winterfeld stătea în capul mesei de autopsie, acolo unde se afla capul mumiei. Asistenţii deschiseseră complet cavitatea pieptului şi abdomenului. Unul dintre ei tocmai se pregătea să deschidă craniul lui Jasmin cu un fierăstrău electric pentru a scoate creierul. Clara cunoştea procedurile, aliniatul 89 al Codului de Procedură Penală: deschiderea cadavrului trebuie efectuată întotdeauna, desigur dacă starea cadavrului o permite, în aşa fel încât să includă deschiderea capului, pieptului şi abdomenului.

Şi aici l-a găsit din nou, aici în sala de autopsii din Moabit, mai puternic ca niciodată: mirosul morţii. Acest miros dulceag, perfid, pe care odată ce l-ai simţit nu-l mai uiţi niciodată.

— Defecte provocate de insecte, zise von Weinstein şi privi cu ajutorul unei lanterne mici în abdomenul moartei, unde afurisiţii de gândaci încă mai mişunau. Iar tot sângele a dispărut din artere.

Clara urmări fasciculul luminos. Resturile intestinelor şi stomacului rămăseseră în corp, iar acolo se aflau gândacii, care mişunau în interiorul înspicat cu cristale de putrefacţie, ca într-o peşteră grotescă cu stalagmite.

— E foarte neobişnuit, continuă von Weinstein şi lovi cu bisturiul în corpul cadavrului ca un dirijor. Pe Clara obiceiul acesta o deranjase dintotdeauna, pentru că îl considera lipsit de pietate, dar poate că pentru Weinstein era o posibilitate de a menţine o distanţă faţă de ororile la care era expus în fiecare zi.

— Există oameni care sunt atât de părăsiţi şi de uitaţi, continuă Weinstein, încât nimeni nu le acordă nicio atenţie şi zac în locuinţa lor luni, ba chiar ani întregi până îi găseşte cineva.

Fu nevoit să ridice vocea, căci asistentul începuse deschiderea craniului femeii. Mai devreme tăiase calota craniană şi îndepărtase pielea capului, trăgând-o peste faţă, pentru a expune oasele craniului. Acum calota era deschisă, iar asistentul scoase la lumină resturile mici ale creierului, le puse într-un vas şi le cântări cu un cântar de mare precizie. Mai rămăseseră doar cinci sute de grame.

— Mulţumesc, îi zise von Weinstein asistentului, ajungem imediat şi la subiectul ăsta.

Se uită la Winterfeld şi la Clara, care priveau cutremuraţi resturile fărâmicioase care reprezentaseră odinioară viaţa şi gândirea lui Jasmin Peters.

— În mod normal, continuă von Weinstein, este vorba despre cazul extrem de izolare socială. Oameni care în urma unui divorţ sau a pierderii unei persoane dragi s-au prăbuşit devin dependenţi de alcool sau medicamente şi duc o existenţă vegetativă, fără contacte sociale.

Amuţi şi răsfoi într-un raport al celor de la criminalistică.

Winterfeld se uită la ceas. Clara ştia că von Weinstein avea tendinţa de a explica adesea excesiv de amănunţit lucrurile şi nu trecea imediat la subiect. Dar Winterfeld era uneori exact la fel; poate că de aceea acest obicei îl deranja la von Weinstein cu atât mai mult.

— La obiect, domnule coleg, zise Winterfeld. Avem de a face cu o crimă, nu-i aşa? Mai ales având în vedere înregistrarea video.

— Într-adevăr, zise von Weinstein şi aprobă din cap. Tăietura de aici, arătă el cu bisturiul spre gâtul femeii, şi prezentarea crimei pe CD se suprapun sută la sută.

— Dar ce e neobişnuit, continuă el, mergând în jurul mesei, este că aici în mod evident criminalul a folosit un proces de mumificare pentru a evita mirosul descompunerii, care duce, de regulă, la descoperirea cadavrelor.

Von Weinstein îşi exemplifică explicaţia, trăgând aer în piept.

— Cadavrele miros, mumiile nu.

— Ultima foaie de calendar din locuinţă era din 10 martie, zise Clara. E posibil ca crima să fi fost comisă în acea zi?

— E posibil, aprobă von Weinstein. Gândacii au avut astfel suficient timp pentru a extrage toată umiditatea din corp. Criminalul, continuă el şi arătă spre creierul uscat, care se mai afla încă în vasul metalic, i-a dat chiar găuri în craniu, pentru ca gândacii să deshidrateze şi creierul.

— Înţeleg unde vreţi să ajungeţi, zise Clara, că în mod normal aceasta este o soartă a oamenilor singuri şi bolnavi, pe care după moarte nu-i descoperă nimeni căci cadavrele li se usucă în mod natural, de exemplu, pentru că se află lângă un calorifer, iar corpurile îşi pierd din pricina insectelor toată umiditatea şi astfel cadavrul nu mai miroase.

— Aşa este, zise von Weinstein şi se uită la Winterfeld. Vă amintiţi de beţivul de şaptezeci de ani de anul trecut?

Winterfeld aprobă din cap.

— Fereastra locuinţei sale, continuă von Weinstein, a rămas deschisă luni întregi, chiar şi în miezul iernii, fără ca să fie observată de cineva. Chiar şi

radioul a cântat săptămâni întregi, până când compania de electricitate a închis curentul, pentru că facturile nu au mai fost plătite. Chiria, în schimb, era trasă direct din pensie şi virată, astfel încât proprietarul nu s-a gândit la nimic rău.

— Visul oricărui proprietar, zise Winterfeld, un chiriaş foarte liniştit, care plăteşte la vreme.

Clara îl privi uşor dojenitor.

— Chiriaşul nostru era şi iubitor de animale, zise von Weinstein, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva la gluma nesărată a lui Winterfeld.

„Aşa sunt bărbaţii, se gândi Clara. Femeile se duc şi plâng pe umărul celei mai bune prietene, bărbaţii încearcă să treacă peste sperieturi cu glume proaste."

— Pe fereastra deschisă în locuinţă au intrat porumbei şi alte păsări, continuă von Weinstein. Podeaua era plină de guano de pasăre. Mai ştiţi?

Winterfeld aprobă.

— Nu a fost o imagine prea drăgălaşă.

Von Weinstein aprobă, parcă încântat de disconfortul lui Winterfeld.

— Undeva în acel amestec de guano, mizerie şi gunoi se afla cadavrul lui Manfred Timm, ciugulit şi mâncat de câini. Era pe jumătate dezbrăcat. Dopurile de bere i se încastraseră în carne. Aproape ca o lucrare de Damien Hirst. Strânse din buze. Vă amintiţi?

— Da, din păcate. Dar unde vreţi să ajungeţi? întrebă Winterfeld.

— O mumificare nu e precedată în mod normal de o moarte violentă, replică von Weinstein. Cineva e alcoolic… e bolnav, singur. Şi moare fără ca să fie exercitată vreo violenţă exterioară. Dacă e ronţăit de animalul său de casă, iar urmele de muşcături arată ca lovituri de cuţit, trebuie să dovedim că nu a fost crimă. El bătu din nou cu bisturiul în corpul cadavrului. Dar această femeie, Jasmin Peters, era evident foarte frumoasă. Avea prieteni, fotografii din diverse concedii şi era cunoscută în zonă. A fost ucisă. Şi cineva, probabil ucigaşul, a vrut să ascundă faptul că zăcea moartă în casă.

— Corect, zise Winterfeld, făptaşul a făcut totul pentru ca crima să nu fie observată. I-a scurs tot sângele, a dat drumul gândacilor în cameră şi i-a deschis creierul, pentru ca totul să se usuce fără să apară mirosuri suspecte.

— Foarte corect, aprobă von Weinstein.

Clara se cutremură şi se gândi la primul raport al celor de la criminalistică, veniţi în cameră imediat după investigatori. Unii criminali îşi plănuiau din vreme crima, dar acest criminal nu plănuise cu mare exactitate doar crima, ci şi perioada de după. Închisese uşile şi ferestrele şi le izolase cu spumă şi plasase lângă toţi pereţii recipiente cu apă, pentru ca gândacii să nu se urce pe pereţi şi să ajungă în vreun fel în locuinţele vecinilor.

— Știu ce vreți să spuneți, zise Clara, șocată de ideea care îi venise. Criminalul nu putea doar să lase cadavrul să zacă acolo, fără să emane vreun miros. Trebuia din când în când să se ducă și să controleze lucrurile.

— Așa este, replică von Weinstein. În mod evident a adunat gândacii morți și a umplut recipientele cu apă.

— Poate comparația șchioapătă, spuse Clara, dar, dacă vrei să-i vinzi unui client un produs, atunci te pregătești pentru discuția de vânzare, îți vinzi produsul și te ocupi în continuare de client, pentru ca și pe viitor să fie mulțumit de produs. Dacă acest criminal nu dorea ca cineva să o dea dispărută pe Jasmin Peters…

— Trebuie să aibă grijă ca absența ei să nu stârnească întrebări, îi completă Winterfeld ideea.

Preț de o clipă, toată lumea rămase tăcută. Apoi Clara vorbi din nou:

— De regulă, criminalii planifică o crimă până în cele mai mici detalii, ucid victima, o ascund și își caută prada următoare dacă sunt ucigași în serie.

Ea se uită la von Weinstein, la Winterfeld și la asistent, care se afla încă lângă cântarul cu resturile de creier.

— Criminalul nostru a făcut mai mult de atât. Nu s-a preocupat numai de pregătirea faptei, ci și de perioada de după. În mod normal, vânzătorii își vând produsul și nu se mai gândesc apoi la client. Criminalii fac același lucru, planificarea crimei, crima și ascunderea cadavrului. Dacă e vorba de un ucigaș în serie, lucrurile funcționează până când e prins. Criminalul nostru nu și-a uitat clientul – victima – nici după moarte.

Ea își lăsă capul în jos și vorbi mai departe:

— El a extins lanțul valorii crimei cu o componentă.

•••

Clara bău recunoscătoare cafeaua neagră turnată într-o ceașcă cu logo-ul Hertha BSC Berlin. Von Weinstein o preparase personal în bucătăria Institutului de Medicină Legală. Winterfeld tocmai terminase de vorbit cu centrala. În ultimele șase luni nu fusese înregistrată nicio reclamație de dispariție cu privire la Jasmin Peters, ceea ce la cercul mare de prieteni pe care îl avea era foarte neobișnuit.

„Criminalul trebuie să fi făcut mai multe în afară de mumificarea cadavrului”, se gândi Clara. Iar asta îi întărea convingerea că aveau de a face cu un criminal deosebit de calculat, răbdător și viclean. Iar dacă îi transmitea poliției aproape direct locul faptei era fie incredibil de prost, fie își putea permite această dezvăluire. Clara se temea că ultima variantă era cea reală. Căci ce spusese MacDeath? E unul de soi foarte rău.

Se aflau într-o încăpere separată de sala de autopsii, prin care puteai urmări, pe un geam mare, cum lucrau medicii legiști. Resturile pământești

ale lui Jasmin Peters se aflau pe masa din mijloc din sala de autopsii de la Moabit. Unul dintre cei cinci asistenţi tocmai îndepărta ceva din abdomen şi îl punea într-un recipient de sticlă.

Clara mai luă o înghiţitură mare de cafea şi fu recunoscătoare pentru aroma puternică a acesteia, care mai acoperea mirosul dulceag al morţii care i se instalase în nas. Pe de o parte, se simţea cât se poate de trează, pe de altă parte, nu putea să nege că noaptea trecută nu dormise decât trei ore. Iar whisky-ul pe care îl băuse încă îi apăsa în cap ca un bolovan.

— O să mai avem nevoie de ceva timp ca să studiem cadavrul, zise von Weinstein. Identificarea nu a fost rezolvată încă sută la sută.

Pentru asta, medicii legişti trebuiau să investigheze dantura, o procedură pe care Clara se bucura că nu avea s-o vadă. Deoarece toţi oamenii au o dantură individuală, identitatea unei persoane putea fi stabilită destul de uşor cu ajutorul acesta, dacă existau radiografii prealabile. În acest scop erau secţionaţi şi îndepărtaţi muşchii de pe maxilare, deschise încheieturile şi îndepărtat maxilarul inferior. La maxilarul superior, oasele şi dinţii erau desprinşi din zigomatic. Clara văzuse asta odată şi îi ajunsese.

Apoi cele două maxilare erau trimise la secţia de endodonţie şi acolo erau comparate cu actele şi radiografiile existente.

— Nici motivul crimei nu a fost lămurit încă. Von Weinstein făcu semn spre sala de autopsie. În acest stadiu al descompunerii nu e foarte simplu să stabileşti dacă a existat un viol. Sau dacă a fost maltratată înainte de crimă.

El îşi termină cafeaua.

— De cât timp veţi avea nevoie? întrebă Winterfeld şi îşi trecu mâna stângă prin păr, în timp ce cu dreapta îşi ducea ceaşca de cafea la gură.

— Ar trebui să fim gata până în jurul prânzului. El aruncă o privire spre sala de autopsii. Vă sun cum terminăm, iar dosarul va sosi imediat după aceea. Poate vin chiar eu cu el.

— Aşa facem, mulţumesc, zise Clara.

Mobilul îi sună. Un număr de la LKA.

— Clara Vidalis.

— Clara, aici e Hermann, zise o voce de la celălalt capăt. Mă aflu aici cu tehnicienii de la IT. Tocmai trecem în revistă laptopul lui Jasmin.

— Şi?

— Conform paginii ei de Facebook, Jasmin Peters e încă foarte în viaţă.

Clara simţi cum începe să-i curgă adrenalina prin vene şi se simţi mult mai trează ca după cafea.

— Ce spui?! exclamă ea.

Winterfeld şi MacDeath o priviră curioşi.

— A comunicat neîntrerupt din martie şi până acum cu prietenii, zise Hermann.

Clara luă un pic telefonul de la ureche şi privi neîncrezătoare spre sala de autopsie în al cărei centru se afla corpul mumificat al unei tinere femei care comunicase, se pare, până de curând online cu prietenii ei.

— Ce tot spui?

— Ultima postare, zise Hermann, e de ieri.

— Venim imediat! Clara încheie convorbirea. Vă explic în maşină, zise ea spre Winterfeld şi MacDeath, în timp ce îşi luase deja pardesiul şi geanta şi se îndrepta hotărâtă spre ieşire. Trebuie să ajungem imediat în centrală.

26.

În secţia pentru tehnică criminalistică, Hermann stătea împreună cu doi specialişti IT la un birou mare, plin cu şuruburi, platine, CD-uri inscripţionate în grabă şi DVD-uri, harduri, reviste IT, stickuri USB şi tot felul de cabluri. Clara se întrebase întotdeauna cum se putea munci într-un asemenea haos, dar până acum secţia de IT îşi făcuse treaba foarte bine, aşa că haosul probabil era necesar pentru relaxarea într-o lume altminteri sterilă şi logică – o lume care consta doar din cifre de unu şi zero. În mijlocul mesei se afla laptopul deschis al lui Jasmin, un Apple MacBook Pro argintiu. Cei de la secţia forensică identificaseră deja sângele de pe plic ca fiind al lui Jasmin Peters. Chiar şi pe rujul cu care fusese inscripţionat CD-ul se găsiseră particule ADN ale tinerei femei. CD-ul în schimb, nu conţinea nimic altceva în afară de fişierul .mpg cu crima, fără rootkits ascunse, fără viermi, fără viruşi. Dar faptul că moarta Jasmin Peters încă mai postase ieri ceva făcea ca tot restul să pară neimportant.

— Ultima postare e de ieri? întrebă Clara încă o dată.

Nu-i venea să creadă, chiar dacă îşi dădea seama că era imposibil să fi fost Jasmin cea care trimisese postarea.

Hermann ronţăia ursuleţi de jeleu şi aprobă din cap, întinzându-i punga Clarei. Dar aceasta n-avea chef de dulciuri.

„Jasmin Peters e în Shanghai", citi Hermann mestecând.

Numele utilizatorului era scris cu litere bolduite, aşa cum se obişnuia pe Facebook. Apoi venea ceea ce voia să povestească utilizatorul.

El citi mai departe.

„Azi am fost pe Pearl Oriental Tower. Am stat două ore la coadă. Privelişte incredibilă."

Clara asculta tensionată şi citea textul în acelaşi timp. Pe pagina de Facebook a lui Jasmin erau postate fotografii cu skyline-ul din Shanghai.

Hermann continuă.

„Apoi am aflat că poţi vizita şi clubul de la etajul 92 al Shanghai Financial Center. Acesta e mult mai sus şi e gratis, plus că nici nu trebuie să stai la coadă."

Hermann se uită la Clara şi citi ultima propoziţie.

„După aceea eşti întotdeauna mai deştept."

— Douăsprezece comentarii, douăzeci de persoane au dat like.

Clara se ridică, îşi muşcă buzele şi rămase pe gânduri.

— Ce ticălos rafinat, zise ea apoi. O trimite pe Jasmin virtual în China, ca să n-o dea nimeni dispărută aici.

Se uită la ecran.

— De când e acolo?

— După cum se arată, în februarie era încă la Berlin şi îşi termina studiile, zise Hermann, asta scrie pe contul ei de gmail, în care am intrat.

— Ce a studiat?

— Istoria culturii şi economie la Universitatea Humboldt, zise Hermann şi mai luă nişte ursuleţi.

— Şi apoi?

— Apoi le-a comunicat prietenilor şi părinţilor că pleacă într-o călătorie Last Minute în jurul lumii. El se uită la Clara. Pe 11 martie. Apoi urmează postări din India, Thailanda, Japonia, Coreea de Sud şi China. Apoi urmează Australia în program.

Clara privi mohorâtă spre ecran.

— Oare chiar avusese de gând să plece în călătorie sau acesta e planul lui?

Hermann îşi scărpină chelia.

— În weekendul de 9-10 martie şi-a vizitat părinţii la Hanovra, dar se pare că nu le-a spus nimic despre călătoria în jurul lumii.

Hermann clică prin pagini în timp ce mai lua câţiva ursuleţi.

Clara se întreba mereu cum reuşea Hermann asta. Nu era slab să-l sufle vântul, dar nu se îngrăşa de la junk food aşa cum ar fi fost de aşteptat.

— Uite, zise el. Vineri, 9 martie, ora 14. O postare pe Facebook, probabil pusă chiar de ea.

„Jasmin Peters se suie imediat în tren ca să petreacă un weekend relaxat în Hanovra."

El derulă alte cinci pagini.

— Cinci persoane au dat like, zise el. Unul mai voia să bea cu ea o cafea la gară, o prietenă a întrebat dacă va fi miercurea următoare la Clärchens Ballhaus, şi tot aşa.

— Criminalul a ştiut probabil de această postare, a ştiut că Jasmin nu va fi acasă în weekend? întrebă Clara.

— Da, şi a putut pregăti totul în linişte.

Hermann molfăi un pumn întreg de ursuleţi.

— Pe vremuri existau idioţi care se plimbau prin gări şi aeroporturi cu numele şi adresele scrise mare pe geamantane, astfel încât potenţialii infractori să afle nu numai cine era plecat de acasă mai multă vreme, ci şi adresa clară a acestuia. El mestecă încetişor şi continuă: Astăzi idioţii anunţă asta pe Facebook, fără să se gândească la faptul că potenţiali criminali pot să citească şi ei asta. Nu neapărat cineva de calibrul ucigaşului nostru, dar e oricum o piaţă vastă de infractori. Asigurătorii s-au apucat să verifice foarte exact aceste anunţuri, când apare câte o spargere.

— Evident că, dacă asigurările găsesc un motiv să nu plătească, atunci nu plătesc, zise Clara. Părinţii ei locuiesc într-adevăr în Hanovra?

Hermann aprobă din cap.

— Alfred şi Irmgard Peters. Locuiesc într-un orăşel pe nume Springe, între Hanovra şi Hameln.

— Au fost deja informaţi? întrebă Clara.

— Asta vor prelua colegii de acolo, dar abia după ce cadavrul va fi identificat sută la sută. Hermann clică mai departe. Părinţii sunt în contact pe e-mail cu Jasmin. Aici e un mail din seara de joi, 7 martie, pe care i l-au scris lui Jasmin.

Hermann deschise contul de mail.

Clara parcurse textul.

Dragă Jasmin,

te rog să nu uiţi că avem bilete la concert sâmbătă. O să vină şi unchiul Wolfgang cu familia. Ştiu că te enervează cu prelegerile lui juridice, dar familia e familie. Cu prietenele tale o să poţi ieşi apoi, ca să savurezi viaţa de noapte. Şi nu te teme, nu mai e „mizeria dodecafonică" de data trecută, aşa cum ai numit-o, ci Beethoven, Bach şi Schubert la Konzerthaus.

Ne bucurăm că vii!

Mama

PS: Tata te salută, s-a dus cu Nikki la veterinar.

— A răspuns?

— Da, zise Hermann. Nimic spectaculos.

Dragă mama, dragă tata,

OK, facem afacerea. Vin cu plăcere la concert, dar apoi chiar trebuie să ies, iar duminică seară trebuie să fiu din păcate din nou la Berlin. Dar o să avem timp să povestim.

Pe vineri. Ajung la 17.30. Veniți să mă luați?

Salutări,

Jasmin

Veniți să mă luați? Cuvintele îi răsunară Clarei în minte şi o făcură să se cutremure, de parcă cineva i-ar fi injectat gheaţă în vene.

Astăzi: *Veniți să mă luați*?

Atunci: *Vii să mă iei*?

Atunci, chipul surorii ei, Claudia, în uşă, în drum spre şcoala de muzică. *Vii să mă iei*? Iar ea, Clara, nu se dusese să o ia. O lăsase pe Claudia să ajungă drept în braţele criminalului ei. Acesta o luase şi apoi o lăsase la marginea pădurii ca pe o bucată de carne însângerată, violată, într-un sac negru de plastic.

Veniți să mă luați?

Părinţii lui Jasmin veniseră precis să o ia, cu un VW Passat break sau o altă maşină asemănătoare şi se duseseră de la gara centrală din Hanovra direct la Springe. Acasă, mâncarea era pregătită şi apoi au petrecut toţi o seară plăcută lângă şemineul din sufragerie. A doua zi shopping în Hanovra, seara concertul şi apoi cu prietenele prin baruri. Duminică odihnă, masa de prânz şi plimbare cu familia şi câinele.

Apoi înapoi la Berlin.

Pe 10 martie.

În Sonnenallee 13.

La etajul patru.

— A mai postat ceva de ieri, de când cu China şi turnul? întrebă Clara.

Hermann scutură din cap.

„M-ar fi şi mirat, se gândi Clara. Acum când poliţiştii ştiu că e moartă nu mai are niciun rost să menţină în continuare faţada."

— Putem să aflăm de pe ce calculator au fost efectuate postările?

Hermann aprobă.

— Merge cu adresele IP care sunt legate în mod normal de fiecare postare. Asta doar dacă utilizatorul nu a fost deştept şi a deconectat acea funcţie. Dar asta nu e chiar aşa de simplu, zise el căscând. Adresele de IP sunt salvate de providerul de internet sau telefonie, iar noi le putem compara prin intermediul societăţii de telefonie cu un posibil cont de utilizator. Am trimis deja solicitările.

— Şi dacă a folosit un internet-café?

— Atunci avem ghinion, zise Hermann. Dar s-ar putea ca aceştia să aibă o cameră de înregistrare. Atunci putem verifica cine şedea la computer la momentul postării şi sperăm că faţa există în baza de date a BKA.

„Satul global", se gândi Clara. Pe de o parte, internetul era un cosmos infinit, dar cu accesele şi codurile potrivite puteai să urmăreşti şi să descoperi aproape tot. Deşi se temea că ucigaşul nu avea să le facă viaţa aşa de uşoară.

„Să vedem", îşi spuse ea şi se gândi din nou la mailul lui Jasmin.

— Ştim de ce trebuia neapărat să se întoarcă pe 10 martie seara la Berlin?

— Încă nu, zise Hermann. Tocmai încercăm să aflăm prin cross-referencing pe ce pagini mai era activă în afară de Facebook.

— Şi care ar putea să fie? întrebă Clara.

— Tot felul. Hermann ridică unul dintre CD-urile de pe masa supraîncărcată şi se uită cu ochii mijiţi la suprafaţa strălucitoare. Alte reţele sociale, reţele de carieră…

Clarei îi veni o idee:

— Dar cum e cu paginile de contact? De găsire de parteneri?

Hermann aprobă, se scărpină în cap şi puse CD-ul din nou pe masă.

— Dar avea nevoie de aşa ceva? întrebă el. Sigur că era single, dar, aşa cum arăta, ar fi putut găsi oricând pe cineva.

— Asta credeţi voi, zise Clara. Dar femeile frumoase găsesc greu bărbatul potrivit, căci cei pe care ele îi consideră interesanţi nu au curajul să le abordeze. Iar cei care au curaj sunt de regulă prostănaci.

— Aşa să fie? întrebă Hermann.

Clara zâmbi şi aprobă din cap.

— Şi de aceea să fi intrat pe pagini de dating? se minună în continuare Hermann.

Se părea că această informaţie cu privire la psihicul feminin îl interesa.

— Acesta ar putea fi un motiv. Clara se aşeză pe masă şi privi afară, unde un soare palid de prânz se străduia să-şi croiască drum printre norii de ploaie. Un alt motiv ar fi că acolo este văzută de mult mai multă lume decât în viaţa reală.

— Exhibiţionism digital? făcu Hermann.

— Un alt fel de ego-shooter, zise Clara. Băieţii joacă jocuri pe calculator – Halo, Medal of Honour şi toate celelalte porcării – femeile frumoase au minutul lor de faimă pe astfel de platforme. Primesc mereu mailuri de la admiratori, pe care le pot arunca cu încântare la coş. Doar dacă nu nimereşti peste unul rău.

Clara se ridică din nou.

— Peste un nebun cu o predilecţie pentru filme cu sânge şi gândaci mâncători de carne?

Hermann foşni în punga cu ursuleţi, fără să mănânce din ei.

Clara aprobă din cap.

— Ar trebui să investigăm şi latura asta. Toate platformele cunoscute. Şi cele exotice.

Hermann le făcu semn din cap celor doi tehnicieni IT.

— OK, zise el, să verificăm toate astea. Revenim peste două ore. Până atunci vom avea sigur ceva. Sau?

Ridică din sprâncene spre cei doi tehnicieni.

Bărbaţii aprobară din cap.

Hermann o privi încrezător pe Clara, fiind din nou ursuleţul care ştia ea că era; apoi privirea îi alunecă încă o dată spre monitor. Brusc, făcu ochii mari şi bătu cu degetul aşa de zdravăn în pagina de Facebook, de parcă ar fi vrut să distrugă monitorul.

— La naiba! Uite!

Acum văzu şi Clara postarea. Care apăruse cu exact o secundă în urmă.

De data asta nu simţi doar gustul acru din stomac urcându-i spre esofag. De data asta trebui să respire adânc, ca să nu vomite pe loc, când citi cele patru cuvinte care apăruseră în acea clipă pe contul de Facebook al lui Jasmin Peters:

Jasmin Peters e moartă.

27.

Clara şedea la biroul ei, în timp ce ploaia de toamnă răpăia pe geamuri cu o încrâncenare agresivă.

Ucigaşul fusese online, când erau şi ei online; transmisese de pe contul lui Jasmin Peters ultimul adevăr îngrozitor, pe care oricum îl ştia toată lumea.

Jasmin Peters e moartă.

Departamentul de IT lucra la capacitate maximă ca să depisteze adresa de IP, pentru a găsi puncte de legătură şi a afla de pe ce computer fusese scrisă informaţia.

„Într-o lume în care comunicarea devine tot mai digitalizată e viu doar cel care trăieşte digital, se gândi Clara. Chiar dacă în realitate e mort."

Se uitaseră şi pe celelalte postări. Cumva ucigaşul, care preluase după moartea lui Jasmin toată comunicarea, reuşise să renunţe la orice contact

telefonic. Dar oare era chiar aşa de greu? medită Clara. Nu atât de greu pe cât s-ar crede. Atunci când eşti în China e de la sine înţeles că renunţi la convorbiri telefonice scumpe pe mobile europene. Nu ai timp să cumperi un telefon mobil chinezesc cu cartelă preplătită şi să te enervezi cu instrucţiunile de folosire, aşa că încerci cu Skype. Dar acesta nu funcţionează, pentru că nu există conexiune WLAN, pentru că legătura e prea lentă, pentru că nu eşti în Europa, unde standardele tehnice sunt altele şi tot aşa.

Clara îşi aminti de mailul pe care părinţii lui Jasmin îl trimiseseră către contul de Skype al fiicei lor:

Păcat că nu funcţionează treaba cu telefonul. Ne-ar fi plăcut să-ţi mai auzim vocea. Dar se pare că îţi merge bine.

Răspunsul lui Jasmin:

Da, îmi e bine. Am încercat ieri, dar am impresia că Skype e blocat de guvernul chinez. La fel ca Google. Dar sunt bine şi o să ne vedem cel mai târziu la sfârşitul lui octombrie.

Pe vremuri se trimiteau cărţi poştale. Dacă voiai să le falsifici, trebuia să falsifici scrisul de mână al cuiva. În lumea digitală a lucrurilor înlocuibile, nu trebuia să mai falsifici nimic. Şi stilul putea fi imitat uşor, doar existau destule mailuri salvate, pe care persoana le scrisese deja. Totul era la fel, dar, cu toate astea era privit diferit. Căci atunci când un mail venea de pe contul lui Jasmin Peters sau de pe contul de Facebook, atunci era de la Jasmin Peters.

Da?

Nu.

Clara îşi scosese pantofii şi se aşezase turceşte pe scaunul de birou. Îşi deschisese blocnotesul. Pe o pagină mare schiţase o diagramă.

Jasmin Peters 13, scria acolo.

Ce însemna cifra 13? Să fi fost doar numărul casei? Sonnenallee, numărul 13? Sau numărul făcea referire în vreun fel la victimă?

Clara se gândi la cuvintele acesteia:

„Nu sunt prima şi nu sunt nici ultima".

Să fi fost numărul victimei, dacă era vorba de un ucigaş în serie?

A 13-a victimă?

Oare ucigaşul mai ucisese alte douăsprezece femei, ale căror mumii zăceau pe undeva?

Dar de ce atrăsese abia acum atenţia asupra sa? Avea oare de a face cu legătura specială dintre el şi Clara, pe care o tot susţinea MacDeath? Să fi fost vorba de faptul că în acest caz numărul victimei şi numărul casei coincideau? De aceea alesese făptaşul acest caz special pentru a se dezvălui?

Clara se gândi la metroul care ieşea la Schönhauser Allee din subteran şi rula o bucată de drum la suprafaţă, la lumina zilei. La fel stăteau lucrurile şi cu spaimele de tot felul. Erau mereu prezente, fie că le puteai vedea sau nu. Metroul rula şi atunci când nu îl vedeai. Crimele se petreceau şi rămâneau nedescoperite, cadavrele erau ascunse fără să mai fie găsite vreodată. Dar cândva teroarea răzbătea până la suprafaţă, la lumina zilei, pentru a întuneca cu răutatea sa odioasă soarele şi a dispărea apoi din nou în lumea subterană lipsită de lumină, de unde izbucnise.

„În momentul în care metroul iese din subteran, poţi să le observi şi să le studiezi, dar doar pentru scurtă vreme", se gândi Clara. Această fereastră de timp trebuie folosită înainte ca ea să dispară şi să devină din nou invizibilă.

Ea desenă din nou o schiţă pe o pagină. O fată cu numele de Jasmin şi în spatele ei un bărbat în negru. În faţa calculatorului lui Jasmin, în faţa lumii exterioare.

De ce au oamenii nevoie, ca să nu-şi facă griji pentru alţii?

Răspuns: *Să nu existe factori deranjanţi care să umbrească această lipsă de griji.*

Ea desenă două casete.

Prima casetă: Fără mirosuri. Mumificare.

Şi mai ce?

Certitudinea că celălalt mai există, deoarece chiria e plătită, pentru că scrie mailuri şi postează şi răspunde la mesaje.

A doua casetă: Semne de viaţă.

Semne de viaţă, chiar şi când eşti mort.

Aceasta era ultima verigă din lanţul de valori. „After Sales" i se spunea în limbajul de specialitate. Să te asiguri că ai un client mulţumit, că nu sosesc reclamaţii şi că produsul nu va fi schimbat.

Clara înconjură cele două casete cu mumificarea şi semnele de viaţă cu o casetă mai mare. Titlu: *After Kill.*

Ce se întâmplase *Before Kill*?

Comparaseră din nou înregistrarea video. Jasmin era aşezată pe un scaun în faţa secreterului, cu laptopul în faţă. Programul video şi camera web ale Macului înregistraseră execuţia ei, ucigaşul stând cu cuţitul în spatele ei.

Se întâmplase în locuinţa ei.

De ce nu strigase?

Speranţă, se gândi Clara. *Poate că ucigaşul o ameninţase că avea să o supună şi la alte chinuri, dacă ţipă. Speranţa te face să crezi până la sfârşit că lucrurile se vor termina la un moment dat cu bine. Cu ce ar fi ajutat-o dacă ţipa*? *Ucigaşul i-ar fi putut face de petrecanie într-o secundă. Chiar dacă poliţia l-ar fi prins apoi, ea tot ar fi fost moartă. Aşa că mai bine să*

coopereze. Poate că astfel va scăpa. Un pervers care vrea să-şi facă un filmuleţ şi care va dispărea apoi.

Clara se gândi la scena de film. Speranţa dispăruse din privirea lui Jasmin în clipa în care simţise lama rece a cuţitului la gât. Când ştiuse că după filmare nu va urma altceva în afară de moarte.

Hermann găsise un fişier Word pe calculator. Acolo erau scrise cuvintele pe care Jasmin le rostise, predica pentru propria înmormântare. Un prompter ca la crainicii de televiziune. Un prompter al morţii.

„Eu sunt Jasmin. Eu sunt deja moartă. Dar haosul continuă.

Nu sunt nici prima, dar nu sunt nici ultima."

Cei de la criminalistică descoperiseră resturi de sânge pe covorul de sub secreter. A RH pozitiv. ADN-ul cadavrului şi al sângelui erau identice. Crima se petrecuse acolo. Fără îndoială.

Dar ce a urmat apoi?

Criminalul lăsase cadavrul să sângereze, până se scursese tot sângele, apoi l-a despicat şi a îndepărtat organele interne. Probabil că sângele l-a transportat în canistre, organele în cine ştie ce recipiente pe care probabil că apoi le-a ars.

Pe Clara o cutremură un gând.

Sau le-a mâncat cumva?

Ea se scutură şi alungă acel gând dezgustător. Mai întâi, lucrurile importante.

Cum intrase făptaşul în locuinţa lui Jasmin?

Sunase la sonerie?

O altă casetă la *Before Kill*:

Atac.

Reuşise cumva să intre în locuinţă. Fie o luase pe Jasmin prin surprindere şi intrase cu forţa, fie ea avea încredere în el.

El să fi fost cel cu care îşi dăduse Jasmin întâlnire? *O lovise şi o ameţise, iar ea se trezise apoi legată de scaun*?

„Ascultă, o să facem un filmuleţ. Dacă ţipi, te omor. Dacă participi, o să rămâi în viaţă!"

Medicii legişti găsiseră urme de cloroform, câteva particule minuscule în ceea ce fusese odată interiorul nasului fetei.

Clarei îi veni o altă idee.

Fişierul Word cu textul execuţiei era datat 10 martie şi fusese salvat la ora 17:15.

Dar Jasmin sosise abia la 18:15 la Berlin.

Pregătise oare ucigaşul totul liniştit?

În locuinţa lui Jasmin?

Jasmin anunţase întreaga lume că pleca la Hanovra. *Jasmin Peters se suie în curând în tren pentru a petrece un sfârşit de săptămână relaxat în Hanovra.*

Cât de greu e să obţii o cheie de la o locuinţă care nu-ţi aparţine?

Pentru cineva hotărât nu e foarte complicat.

Dacă ucigaşul citise postările lui Jasmin, atunci ştia că nu avea să se întoarcă decât duminică seară.

Clarei îi veni un gând înspăimântător.

Nu a vizitat-o deloc. A aşteptat-o.

Nu e aşa că pe oamenii care ţi se par interesanţi îi cauţi pe Google? Apoi începi să le urmăreşti postările pe Facebook, te enervezi că vorbesc cu toată lumea şi scriu o sumedenie de mailuri, dar nu au timp pentru tine? Erotomanie, pasiunea neîmpărtăşită pentru cineva, care mai apoi poate căpăta accente obsesive, ba chiar patologice.

Cunoşti adresa, studiezi locuinţa pe Google Maps, poate locuinţa părinţilor, care stau în altă parte, apoi intri pe Google Street View şi te uiţi la detalii şi speri că nu e nimic pixelat.

Stalkerii merg chiar mai departe. Ei pătrund în locuinţa obiectului dorinţei lor, se uită în jur în sufragerie, pândesc pe balcon şi aşteaptă până când cel sau cea adorată intră în sufragerie. Unii pătrund în locuinţe când idolii lor nu sunt acasă, se întind pe pat şi se masturbează înainte să părăsească din nou locuinţa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Oare aşa făcuse? Mai întâi Facebook, apoi Google Maps, apoi contul de e-mail al lui Jasmin, până a aflat totul, până când trebuia să o întâlnească pe viu, pentru că era singurul climax care mai rămăsese?

El intrase probabil la prânz în locuinţa lui Jasmin şi se uitase la camere. Fotografiile de vacanţă din sufragerie, sticlele de vin din bucătărie, posterul cu New York şi vesta de salvare de la British Airways. Poate că se uitase şi în dulapul ei, studiindu-i hainele elegante şi cele casual, îi văzuse pantofii şi desuurile.

Apoi aşteptase liniştit într-un colţ al dormitorului şi ascultase până se auziseră paşi pe scară. Recipientele, găleţile, vasele cu gândaci erau deja puse în colţurile dormitorului. Iar proprietara camerei, care urca entuziastă treptele, nu bănuise nicio secundă ce lucruri ciudate o aşteptau în dormitorul ei. Nu avea idee că pe scaunul secreterului şedea cineva sau că în spatele uşii de la dormitor pândea un animal de pradă, înfometat, atent, răbdător.

O altă casetă sub cuvântul Atac.

Pândă.

El aude zgomotul făcut de cheie în uşă, aude cum cheia este pusă cu un clinchet metalic pe raftul din hol. Unde se va duce în continuare? Ea se duce în sufragerie şi porneşte muzica. Ucigaşul îi aude paşii mai încet din pricina muzicii. Când vine în dormitor? Poate se mai duce în bucătărie să-şi facă un ceai sau în baie.

El pândeşte în spatele uşii de la dormitor cu buretele înecat în cloroform în mână, aşteaptă fără să respire, atât de liniştit de parcă ar fi fost mort.

Acum paşii se apropie.

Ea vine cu geanta, trece de uşă şi aruncă geanta pe pat.

Rămâne uimită când vede computerul. Acesta e pornit, stă lucitor pe secreter. Doar îl oprise? Şi dacă nu, ar fi trebuit demult să intre în stand-by.

Mai mult timp nu are.

Tresare când simte mâinile. El îi apasă buretele cu cloroform pe faţă. Ea îşi pierde cunoştinţa.

Acum e exact aşa cum îi trebuie lui.

Aduce scotchul.

Şi cătuşele.

Aranjează calculatorul şi porneşte camera.

Clara simţi cum îi bate inima în piept. Pe frunte îi lucesc perle de transpiraţie. Văzuse totul cu ochii minţii. Se desfăşurase atât de real în mintea ei, de parcă aşa s-ar fi petrecut cu adevărat.

A aşteptat-o, se gândi ea. Nu avea cum să fie altfel. Era la ea în casă când s-a întors. Două persoane au intrat în acea duminică în locuinţă, dar numai una a părăsit-o apoi.

În acel moment se deschise uşa biroului. Ea tresări, atât era de adâncită în gânduri.

— Poftiţi la mine în birou, señora. A sosit doctor von Weinstein, zise el cu un pachet de cigarillos în mână, din care fumase probabil iar la geam una. A venit cu raportul entomologului, cu informaţii noi despre gândacii ăia. Iar cei de la IT au descoperit şi ei ceva.

El îşi miji ochii.

— Încet-încet se încing lucrurile!

28.

Venise după-amiaza. Umbrele înserării îşi întindeau deja degetele pe cerul oricum mohorât şi murdar cu nori de ploaie.

Şedeau la masa mare de şedinţe din biroul lui Winterfeld. Hermann, MacDeath şi von Weinstein se aşezaseră deja când sosiră Winterfeld şi Clara.

Winterfeld se aşează pe scaunul din capătul mesei, în faţa lui aflându-se dosarul cazului pe care Weinstein îl adusese cu el de la medicină legală.

Von Weinstein, acum îmbrăcat în cămaşă şi sacou, fără halat alb şi şorţ de plastic, era aproape de nerecunoscut şi relata despre cele mai noi rezultate ale cercetării. Toţi îl ascultau liniştiţi, iar Clara se aşează cât de încet putu şi îşi deschise blocnotesul. Hermann moşmondea ceva la laptopul lui Weinstein, pentru a-l conecta la proiectorul care se afla şi el pe masă.

— … am luat legătura cu doi dentişti. Dentistul lui Jasmin Peters din Berlin şi cel din Springe. Dantura se potriveşte perfect în ambele cazuri, două implanturi sus dreapta şi stânga. Extracţia măselelor de minte a avut loc în 2004 şi numerele patru au fost îndepărtate în anii 1990 în cadrul unui tratament maxilo-ortopedic. Von Weinstein aprobă de confirmare. Astfel am identificat cadavrul. Se efectuează comparaţia ADN-ului mumiei cu cel al particulelor de piele de pe haine, dar asta e doar o formalitate.

Hermann îşi notă ceva.

— Sută la sută?

Von Weinstein aprobă din nou.

— Sută la sută.

Hermann se întoarse spre Winterfeld.

— Le dau de veste colegilor din Hanovra, ca să-i informeze pe părinţi.

Winterfeld aprobă din cap. Clara era bucuroasă că de treaba asta se ocupau poliţiştii din Hanovra. Să dai o asemenea veste era uneori mai greu decât să vânezi cel mai cumplit criminal. Trebuia să fii ferm şi hotărât – aproape fără milă. Unii acceptau vestea ţinându-şi cumpătul, nu spuneau nimic. Alţii mulţumeau pentru informaţie şi plângeau apoi singuri. Alţii îşi ieşeau din minţi, distrugeau locuinţa, trebuiau liniştiţi cu injecţii cu calmante.

— Suntem nevoiţi să vă aducem la cunoştinţă că fiica dumneavoastră a fost ucisă.

Nu trebuia să-ţi dezvălui sentimentele, să nu trezeşti speranţe. Stăteai doar foarte puţin, după care plecai. Restul îl rezolvau psihologii, care erau mereu prezenţi. O discuţie de cinci minute, care distrugea lumea cuiva pentru totdeauna.

— Nu putem să mai stabilim exact momentul morţii, continuă von Weinstein, în timp ce Winterfeld se uita la diversele foi din dosar, citind fragmente de raport, dar, pe baza gradului de mumificare, martie anul acesta e foarte probabil momentul morţii.

Clara se uită la hârtiile pe care le studia Winterfeld în timp ce îl asculta pe von Weinstein. O fotografie indica maxilarele inferior și superior care fuseseră îndepărtate; o altă fotografie arăta chipul mumificat fără maxilar; în locul bărbiei și buzelor, se căsca o gaură mare care arăta ca un strigăt în chipul grotesc și mumificat.

— Altceva? întrebă Winterfeld.

— Bineînțeles, zise von Weinstein. Bănuiala unui delict sexual e aproape confirmată. În zona vaginului am descoperit urme de spermă.

„Delict sexual, se gândi Clara. Doamne Sfinte. Mai întâi a violat-o și pe urmă a făcut filmul? Sau a ucis-o mai întâi și pe urmă.

Vocea lui Winterfeld îi întrerupse gândurile.

— Se potrivește cu probele culese de la fața locului? Hermann?

Hermann dădu la o parte laptopul și cablul de la beamer și își drese vocea înainte să vorbească:

— Mai întâi, niște vești bune. Cei de la criminalistică au găsit ADN masculin în locuință. La fel și pe cadavru. Ambele sunt identice.

— Identice cu ADN-ul spermei?

Winterfeld se uită întrebător la von Weinstein.

— Identice, confirmă acesta și aprobă din cap.

— Bingo, făcu Winterfeld. Asta înseamnă că avem ADN-ul individului care a fost în locuința lui Jasmin, a tipului care a violat-o și mai mult ca sigur a și omorât-o.

Se uită la ceilalți.

— Nu-l avem pe tipul ăsta salvat pe undeva? A mai avut condamnări? Sau iar trebuie să facem teste de salivă în tot Berlinul?

— Eu sper că nu, zise Hermann. Acum se efectuează analize. Întrebăm mai întâi la spitale, dacă mai au probe de sânge sau de țesut ori ceva asemănător cu care să se poată efectua teste ADN. Dar nu mă aștept la cine știe ce. Ce ziceți? i se adresă el lui von Weinstein.

— Dacă luarea de sânge nu s-a efectuat cu prea mult timp în urmă și ADN-ul e înregistrat în baza de date, am putea avea noroc. Dar în mod normal aveți dreptate, de regulă sunt salvați cu ADN doar recidiviștii. La BKA se lucrează de ceva vreme la construcția unei baze de date de ADN, care să-i cuprindă pe toți cetățenii germani, asemănătoare cu baza CODIS a FBI-ului în SUA.

Începu să-și curețe ochelarii și adăugă:

— Această bază de date este alimentată de câteva luni încet-încet cu ADN-ul și datele personale ale tuturor locuitorilor, nu doar ale celor cu cazier.

— Asta înseamnă că dacă făptașul a fost cu puțină vreme în urmă pentru tratament medical într-un spital mare… interveni Clara.

— … înseamnă că putem găsi persoana cu acel ADN, completă von Weinstein. În rest, va fi complicat.

— Salutări de la Big Brother, dar bine pentru noi, zise Winterfeld. Să ne întoarcem la gândaci.

Făcu un gest de invitaţie spre doctor von Weinstein, care reluă explicaţiile.

— Unul dintre entomologii noştri e specializat pe procese de descompunere şi urmele lăsate de insecte pe cadavre, zise von Weinstein şi îi făcu un semn lui Hermann.

Acesta băgă cablul laptopului în proiector. Pe ecranul de pe peretele de vizavi apăru imaginea unui gândac negru. Unul dintre gândacii găsiţi cu sutele în cameră: cap mic, carapace sub formă de ou, două antene, şase picioare, totul negru mat.

— *Blaps Mortisaga,* zise von Weinstein, cu raportul entomologului în mână. E numit şi vestitorul morţii, pentru că în vremurile de demult apariţia lui anunţa catastrofe.

„Aşadar, ce e mai rău urmează", se gândi Clara.

— Aceşti gândaci nu au decât douăzeci până la treizeci de milimetri şi fac parte dintre speciile care trăiesc aproape exclusiv în aşezările omeneşti. Iar acolo mai ales în locuri umede şi întunecoase, precum hambare sau pivniţe. Gândacii sunt nocturni. În timpul zilei se ascund în cotloane întunecate şi noapte pornesc în căutarea hranei.

— Cu ce se hrănesc? se interesă Clara.

— *Blaps Mortisaga* sunt omnivori, zise von Weinstein. Asta înseamnă că se hrănesc cu orice, indiferent dacă e plantă sau vietate, indiferent dacă e vie sau moartă.

— Aşadar, sunt potriviţi pentru a extrage umiditatea dintr-un cadavru? întrebă Winterfeld.

— Da, aşa cum o pot face doar foarte puţine vietăţi.

Von Weinstein aprobă din cap.

— Pot să şi zboare? interveni Clara.

— Unii da, alţii nu. Cei cu care avem noi de a face nu pot zbura.

Clara aprobă. „Ar fi contraproductiv", se gândi ea.

— Ar mai trebui să ştim şi altceva?

Von Weinstein scutură din cap.

— Asta a fost, deocamdată.

— Mulţumesc, zise Winterfeld şi închise dosarul cu documente. Clara, Hermann, voi v-aţi uitat în calculator. Ce aţi găsit acolo?

— Ucigaşul a preluat întreaga comunicare a lui Jasmin Peters, zise Clara. El a efectuat în numele ei postări pe diverse platforme de reţele sociale,

precum Facebook, din cele mai diverse locuri, pentru a-i face să creadă pe prietenii ei de aici din Berlin şi pe părinţii ei că mai e încă în viaţă.

— Deştept individ, zise Winterfeld. Răsfoi raportul din nou. Voi spuneţi aici că ultima postare a avut loc exact când vă aflaţi la calculator, ca un fel de concluzie cinică: Jasmin Peters e moartă.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Credeţi că ştia că sunteţi online?

Hermann aprobă din cap.

— S-ar putea. IT-ul încă mai cercetează ca să afle exact, dar, aşa cum se pare, el a instalat pe laptopul lui Jasmin un rootkit care îl anunţă imediat când cineva e online cu laptopul. Şi nu puteam să fim decât noi.

— Vânătorii şi vânatul, zise Winterfeld şi se întoarse spre Hermann. Ştiţi deja de pe ce calculator a fost efectuată ultima postare?

— Postările pe care le-a efectuat în locul lui Jasmin au fost toate efectuate de pe alt calculator decât cel din locuinţa lui Jasmin. Pe acela l-a lăsat în tot acest timp în locuinţa ei.

— Ceva urme? întrebă Winterfeld.

Hermann închise prezentarea cu gândacii şi trecu la altă prezentare.

— E foarte dificil să urmăreşti înapoi postări mai vechi de câteva luni, zise el, dar am reuşit să aflăm adresa de IP de pe care s-a făcut postarea cu anunţul morţii, dacă vrem să-i spunem aşa. Din păcate, nu ne ajută foarte mult.

El clică pe tastatura laptopului de prezentare şi pe ecran apăru o hartă a Berlinului. O adresă din apropiere de Kottbusser Tor era încercuită cu roşu.

— O cafenea cu acces wireless la internet pe Skalitzer Straße, circa un kilometru şi jumătate în linie dreaptă de la locul faptei. Băieţii din patrulă au fost acolo, zise Hermann. Ştiţi cum e, că poţi să te aşezi acolo cu laptopul şi să te conectezi la WLAN. În această cafenea asta se face chiar fără parolă.

Reţele WLAN fără parolă deveniseră o raritate, dar tot mai existau. Cei mai mulţi provideri de Wireless Hotspots trecuseră rapid pe reţele protejate cu parolă, după ce cele fără parolă fuseseră folosite în exces de pedofili care îşi descărcau din maşină dintr-o parcare în secret pornografie infantilă. Pedofilii nu puteau fi descoperiţi, dar proprietarii de cafenele şi de hoteluri se trezeau cu mascaţii la uşă, care de regulă nu ştiau de glumă.

Winterfeld îşi făcea morocănos de lucru cu cutia lui de trabucuri. Hermann continuă:

— Aşadar, făptaşul fie a fost în acea cafenea când a făcut postarea, fie se afla într-o maşină în faţa cafenelei şi s-a conectat scurt şi apoi a plecat imediat.

— Ne ajută cumva informaţia?

Winterfeld era şi mai morocănos.

— Ne-ar ajuta dacă am putea asocia adresa de IP cu o conexiune privată înregistrată, zise Clara. Aşa ştim doar că un laptop a folosit în această după-amiază reţeaua de internet a cafenelei şi căutăm acum acul în carul cu fân.

— Nu avem nicio posibilitate de a afla mai multe? întrebă Winterfeld.

— Singura posibilitate, vorbi din nou Clara, este să luăm toate protocoalele IP de la toate reţelele WLAN ale cafenelelor din Berlin şi să obţinem astfel o urmă a făptaşului prin Berlin. Dar asta e posibil doar dacă foloseşte mereu acelaşi laptop cu care intră pe internet şi rămâne online.

Ea se uită la Hermann.

— Am dreptate?

— Da. Hermann se uită la cei din încăpere. De îndată ce e offline sau foloseşte un alt computer, ceea ce nu e improbabil, datele de dinainte nu ne mai ajută.

Winterfeld mai încercă o dată.

— Şi dacă am declanşa o acţiune de căutare?

— Eu vă înţeleg. Clara zâmbi deşi nu prea se simţea în stare, însă zelul lui Winterfeld avea aproape încăpăţânarea unui copil. Dar ce vrem să anunţăm în căutare? Este căutată o persoană despre care credem că e bărbat şi care s-a aflat după-amiază în jurul orei 18:00 lângă cafeneaua de pe Skalitzer Straße. Nu ştim cum arată, dar poate că avea un laptop la el. Poate că şedea în maşină sau nebăgat în seamă cu laptopul pe toaleta din cafenea. Vă rog, trimiteţi informaţii la… Clara scutură din cap. E cea mai bună metodă să nu aflăm nimic şi să ne facem de râs.

Winterfeld se îmbufnă şi mai tare.

— Aşadar, e o probă…

— … pe care nu o putem urmări mai departe.

Winterfeld strânse din buze şi îşi trecu mâna prin păr.

— Asta înseamnă că individul se plimbă liber pe aici, şi noi nu putem face nimic?

Clara şi Hermann ridicară din umeri. Winterfeld deschise cutia de trabucuri şi trase adânc aer în piept.

— Ei bine, măcar avem ADN-ul.

— Deocamdată, verificăm şi celelalte contacte online pe laptopul lui Jasmin Peters, zise Hermann. I-am găsit profilul pe mai multe platforme de dating şi acum urmărim legăturile să vedem cu cine a comunicat până în martie. Am trimis deja cereri către administratorii site-urilor.

Winterfeld se ridică şi se duse la uşă împreună cu von Weinstein.

— Bine, zise el. Următorii paşi: fie reuşim să identificăm ADN-ul individului, fie trebuie să strângem plasa mai strâns în jurul contactelor

online. O verificare în masă a ADN-ului populaţiei îl consider doar ca plan B. Cel mai bine ar fi dacă l-am prinde pe făptaş în mediul din care provine: internetul.

El îşi duse la gură un trabuc şi strânse pumnul, în timp ce deschidea uşa cu mâna cealaltă.

— Şi apoi: identificare şi distrugere. Îi făcu semn cu ochiul Clarei. Mă duc să fumez.

29.

Albert Torino abia aţipise când îl trezi soneria telefonului său BlackBerry. Se afla la biroul său din Friedrichstraße şi îşi reveni doar cu greu.

Noaptea fusese un coşmar. El şi Jochen compuseseră cât putuseră de bine o prezentare în care erau cuprinse scrisorile de intenţie ale posturilor TV. Torino reuşise să reziste doar cu ajutorul unor stimulente, căci noaptea trecută în avion nu reuşise să doarmă, iar jetlagul încă îi dădea de furcă. Cel mai mare post privat de televiziune era dispus să transmită toată emisiunea, dacă exista şi susţinerea *Xenotube. Pegasus Capital* avea să mai ofere alte trei milioane pentru o campanie uriaşă, când *Shebay* va putea fi văzută pe Landing Page la *Xenotube.* Şi două firme de discuri destul de importante fuseseră de acord să iniţieze joint ventures pentru a produce discuri cu candidatele de top. Dreptul de a filma noaptea petrecută de Miss *Shebay* cu ofertantul de top şi să vândă filmul ca porno rămânea la Integrated Entertainment mai ales pentru că nici *Xenotube,* nici televiziunea privată nu aveau de gând să-şi strice imaginea cu filme XXX. Era de ajuns că făceau referire la asta şi participau indirect la profit, asta aducea destui bani în casă.

Tom Myers şi avocaţii săi văzuseră că prezentarea fusese pe alocuri cusută cu aţă albă, ceea ce nu era de mirare la o prezentare făcută în toiul nopţii, când nu poţi suna pe nimeni cu care să te sfătuieşti, dar la final Myers fusese de acord cu o posibilă declaraţie de intenţie, fără să concretizeze totul sută la sută. Condiţia participării era să primească 25 de procente din toate profiturile pe care avea să le facă *Integrated Entertainments* cu *Shebay* în următorii doi ani, ceea ce includea în mod expres posibilele formate porno şi valorificarea acestora pe internet, dar fără dovada implicării directe. *Xenotube* nu voia să îşi mânjească reputaţia cu mizerii, dorea doar banii pe care acele mizerii îi produceau. O înţelegere a naibii de dură, considera Torino, dar cel care avea banii făcea şi jocurile. Iar cel care avea spectatorii

putea să se amestece cât voia, căci zece milioane de spectatori erau zece milioane de spectatori.

Torino îşi drese glasul şi răspunse la telefon. Numărul indica o suburbie a Berlinului. „Ar putea fi Potsdam, se gândi el, poate e Jochen-Porcul."

— Torino.

— Albert! Jochen, de regulă atât de liniştit, părea acum agitat. Ghici cine m-a sunat chiar acum?

— Moş Crăciun, mârâi Torino, căruia nu-i plăcea să fie ţinut în tensiune.

— Cam aşa, zise Jochen, care încă nu avea chef să dezvăluie tot. Oricum primim cadouri din plin.

Făcu o scurtă pauză, pe care Torino o folosi ca să-şi dea jos picioarele amorţite de pe birou.

— Ai deja program mâine? întrebă Jochen în loc să-i dea în sfârşit amănunte.

— Da. Torino îşi masă picioarele care începeau să-l furnice, semn că îi revenea circulaţia. O să mă duc să-i scutur pe câţiva care nu ştiu să treacă la obiect.

— Bine, hai să-ţi spun pe scurt. Jochen pricepuse în sfârşit că ar fi bine să dea amănunte. Vineri chiar trebuie să pocneşti pe cineva. Dar nu cu pumnii, ci verbal şi anume pe târfele de la *Shebay.*

Torino se îndreptă iute de spate, în vreme ce Jochen continua să vorbească:

— Şeful postului de televiziune m-a sunat acum cinci minute. Ne-a văzut materialul. Au un slot liber la ora 20:30. Moderatorul de la *Sport fără frontiere* s-a îmbolnăvit brusc. Nu au înlocuitor şi doi invitaţi de marcă au anulat şi ei în ultima clipă.

Torino îşi lipi telefonul de ureche, deschise outlook-ul de pe laptop şi parcurse deja în minte paşii care erau necesari până vineri. „Asta e mâine, se gândi el. La naiba, e chiar mâine!"

— Asta înseamnă că ne oferă un slot pentru *Shebay*?

— Aşa este.

Torino simţea chiar prin telefon atitudinea încântată a lui Jochen.

— Dacă lucrurile merg bine, continuă Jochen, vom primi un spaţiu de emisie permanent şi o campanie de marketing făcută de postul de televiziune.

— *Pegasus Capital* o să sară în sus, zise Torino.

Totul suna bine, aproape prea bine, căci, atunci când ceva sună prea bine ca să fie adevărat, de cele mai multe ori chiar aşa şi e.

— Acum între noi, vulpile bătrâne, zise Torino şi făcu o pauză scurtă. Care-i clenciul?

Jochen răspunse după o pauză de două secunde:

— Ei bine, vor ca *Xenotech* să emită deja de vineri împreună cu ei. Aşa ajungem la ambele grupe de spectatori: la leneşii care stau de douăzeci de ani în faţa televizoarelor şi dependenţii de internet.

Torino îşi scutură piciorul care acum revenise la viaţă şi se scărpină în cap. El îi cunoştea pe cei de la *Xenotech.* Ăştia voiau să fie în centrul atenţiei sau deloc. Cam ca el.

— Deci avem emisiune vineri, rezumă Jochen. Dar ne trebuie emisie pe *Xenotube* şi marketing pe web împreună cu postul privat de televiziune. Dacă ne reuşeşte asta imediat, primim spaţiu de emisie permanent. Dacă nu, căsnicia e deocamdată de probă. Trebuie să-l faci cumva pe Myers să înţeleagă. Şi dacă ne reuşeşte asta, suntem regi!

— Şi mai trebuie să mobilizăm şi toate fetele pentru vineri, zise Torino. Nu le-am spus că mâine trebuie să stea iarăşi drepţi.

— De asta mă ocup eu, zise Jochen. Le sun pe fete şi le spun că trebuie să ne rezerve toată ziua de vineri dacă vor să obţină o carieră. Altfel, n-au decât să se aşeze la supermarket la casă.

— Chiar aşa, zise Torino. Pe Andira o sun eu, ea o să fie starul serii. Şi apoi pe Tom Myers.

— Fiecare cu ale lui, zise Jochen.

Torino încheie convorbirea. Prin vene îi alerga adrenalina şi capul îi vuia de câte lucruri mai trebuia să rezolve.

30.

Clara şi Hermann se aflau din nou în faţa laptopului argintiu al lui Jasmin Peters. Alături se afla un al doilea calculator în care Hermann îşi făcea de lucru. Deschise o pagină mov, pe care se vedeau fotografii ale unor femei şi bărbaţi atrăgători.

— Aceasta este *Dategate,* zise Hermann. O pagină pentru relaţii şi contacte pentru sex. Am sunat deja la ei. Ne trimit toate adresele de IP relevante din ultimele opt luni.

— Aşa de mult le stochează? ridică Clara din sprâncene.

— Şase luni e obligatoriu, dar ei stochează mai mult, pentru că revând datele, zise Hermann. Mai întâi au negat, dar când le-am spus că ne-ar face mare plăcere să le facem o vizită cu girofarurile aprinse, au acceptat.

Întinse mâna după ursuleţii din jeleu, care se aflau în mijlocul haosului de şuruburi, platine, CD-uri şi cabluri de pe masă.

— Acum vrei? întrebă el.

— Oricum n-are cum să fie mai rău, zise Clara şi luă trei ursuleţi din pungă.

Hermann deschise o fereastră pe pagina de dating. Apăru poza unei femei frumoase. Numele era Lady J, dar imaginea o arăta clar pe Jasmin Peters cu părul blond-deschis desfăcut şi o bluză strâmtă pe o plajă.

— Asta e ea, zise Hermann, în timp ce Clara parcurgea iute interesele, preferinţele sexuale şi hobby-urile din profilul ei.

Hobby-uri: *citit, sport, balet, călătorii, yoga, călărie* (*dar nu numai pe cai*;-)

Privirea îi alunecă iute pe text în jos.

Caut un bărbat care să nu se gândească doar la acel lucru, ci să ştie şi să-l stăpânească aşa cum trebuie.

— O, zise Clara. Ce diplomată! Căci cei mai mulţi bărbaţi de pe aceste site-uri caută exact asta.

— Aşadar, mai puţine vizite la muzeu şi la şcoala de dans? întrebă Hermann, mestecând meditativ la ursuleţii din jeleu.

— Probabil că da, zise Clara. A primit multe mesaje?

— Cu duiumul. Hermann deschise o altă fereastră unde erau afişate peste o sută de mailuri de la bărbaţi interesaţi. Pe astea le-am recuperat din fişiere, căci le ştersese deja.

„Recuperate", se gândi Clara. Un cuvânt favorit al celor de la IT. Şi totul devenea straniu, căci în lumea digitală nu puteai şterge cu adevărat aproape nimic. Totul se putea reconstrui într-un fel sau altul. Nimic nu putea fi uitat, şters ca şi cum nu s-ar fi petrecut. Oricum, computerele te întrebau destul de agresiv dacă erai sigur că voiai să ştergi ceva – şi chiar şi ce ştergeai nu era cu adevărat şters. Căci până şi datele de care nu mai avea nimeni nevoie apăreau în urma recuperării ca nişte fantome. Cantităţile de date creşteau şi creşteau, iar întreg sistemul se umfla într-o sarcină diabolică a informaţiei.

Hermann dădu clic pe profilul lui Jasmin.

— Lady J pare să fi fost unul dintre starurile de pe Dategate.

Răsfoi mailurile. Lângă calculator bâzâia o imprimantă laser. Hermann se aplecă şi scoase o foaie de hârtie.

— Uite, zise el, un mic exemplu.

Clara parcurse iute rândurile. O întreagă armată de persoane interesate o bombardaseră pe Jasmin cu cele mai diverse mailuri.

DREAMBOY: De ce nu mai dai niciun semn? Aş putea să te invit azi la masă. Ce zici?

STALLION: Ai ochi foarte frumoşi.

GÜNTHER: Eu sunt ceva mai în vârstă, dar ce zici, ne-am putea vedea?
TRIPLE X: Pot să fiu sclavul care te linge?
DREAMBOY: Ei, cum rămâne?
SPORTY: Ei, Lady J., am scris o poezie pentru tine, citeşte mai jos…
STALLION: Dar şi în rest eşti foarte frumoasă.
GÜNTHER: Asta înseamnă că îţi par prea bătrân?
SPORTY: Tocmai ţi-am trimis o poză. Ei?
SPORTY: Zi ceva despre fotografie. Ai o poză fără sutien?
PRINCESS: Te interesează şi femeile?
SPORTY: OK, merge şi cu sutien. Sorry. Dă-mi un semn.
TRIPLE X: Ce spui? Nu îţi plac? Vreau să fiu sclavul tău, stăpână.
MR. BOND: O să gătesc pentru tine.
PRINCESS: OK, atunci nu.
SPORTY: Tocmai ţi-am trimis o invitaţie pentru chat. M-ar bucura.
GÜNTHER: Nu trebuie să facem sex de prima dată.
SPORTY: Mai sunt online până la ora unsprezece. Dă un semn.
GÜNTHER: Sunt un tip sensibil.
SPORTY: De ce nu mă contactezi dacă eşti online?
TRIPLE X: Trebuie să plec la serviciu. Ia legătura cu mine.
STALLION: îmi aminteşti de Cameron Diaz.
SPORTY: Târfă proastă!

— Doamne Sfinte, zise Clara. Dar e fără sfârşit.

— Femeilor le plac astfel de mailuri? întrebă Hermann. Mi se par destul de stângace abordările.

— Asta funcţionează, zise Clara şi zâmbi uşor chinuit. Dar într-o epocă în care pe fiecare canal de internet există pornografie pentru spectatori de orice vârstă, cât vezi cu ochii, se schimbă şi regulile de comportament.

Clara ridică din umeri.

— Toţi vor să ajungă cât mai repede la problemă.

Se gândi scurt la ultimul ei prieten, căruia îi dăduse papucii cu un an în urmă. O înşelase. Tot cu o femeie pe care o cunoscuse online. Ea alungă gândul.

— Jasmin Peters nu părea să fie foarte entuziasmată de aceste mailuri, zise Hermann.

— Cine se poate bucura de aşa ceva? Nu merge aşa de repede treaba asta cu dispariţia moralei. Fără să-şi dea seama, Clara întinse mâna după ursuleţii de jeleu. Lăsând la o parte toate astea, aceasta e celebritatea de care îţi vorbeam mai devreme. Îţi aminteşti?

Hermann aprobă din cap.

— Să fii în centrul atenţiei şi să poţi să respingi pe toată lumea?

— E ca o intoxicaţie. Primeşti un mail după celălalt şi fiecare îţi spune că eşti dorită, că toată lumea te vrea.

Ea răsfoi lista.

— Dar tu eşti departe. Nu trebuie să vorbeşti cine ştie ce ca să fii lăsată în pace în club, nu trebuie să cauţi formule de politeţe şi să treci la o recepţie de la un grup la altul, unde oamenii sunt mai puţin enervanţi. Nu trebuie să faci absolut nimic. Arunci mailurile la gunoi şi asta a fost.

— Cu câteva excepţii, zise Hermann şi deschise un alt profil. De pildă, ăsta de aici. Jaques. Cu el s-a întreţinut destul de mult. Singurul.

Un bărbat cu părul şaten în jur de treizeci de ani. Tenul uşor bronzat, ochii alerţi, o expresie amuzată pe chip.

— Frumos individ, zise Clara.

— Crezi? Hermann părea chiar un pic invidios. Mie mi se pare că arată a homosexual.

— Metrosexual, îl corectă Clara. Orice femeie îşi doreşte un bărbat care să se comporte masculin, dar care o şi înţelege. Pentru că partea din urmă nu prea predomină, femeile se împrietenesc cu homosexuali, care sunt mai sensibili. De aceea ideal e un bărbat care se comportă ca un homosexual, dar care nu e.

— Iar asta înseamnă metrosexual?

Hermann molfăia din nou un ursuleţ.

— Exact. *Just gay enough to get the girl*[12]. Clara împături foile. Ce scrie tipul?

— Abordarea e mai îndemânatică.

Hermann îi întinse alte foi.

> *Dragă Lady J., Iartă-mă dacă îţi scriu aşa direct, dar plaja pe care te afli nu e cumva în Fuerteventura, Puerto del Rosario? Îţi scriu pentru că am fost deseori acolo, iar un prieten de-al meu chiar şi-a deschis o agenţie de turism. Poate te interesează.*
>
> *Toate bune, Jaques.*

Clara ridică apreciativ din sprâncene.

— Tipul ştie să se vândă. O ia pe căi ocolite. Nu imediat cu „mamă, ce ţâţe ai, vrei să te bagi cu mine în pat?" În schimb, încearcă să creeze puncte comune, care să-i lege.

Ea se uită la Hermann.

---

[12] Doar atât de gay cât să pună mâna pe fată. (engl.).

— Şi? Ea a răspuns?

— Chiar foarte repede, aprobă el. Citeşte.

Hei, Jaques. Ce chestie! Eşti primul care a recunoscut plaja din Fuerteventura. E chiar Puerto del Rosario, are un nisip grozav.

Treaba cu agenţia sună interesant.

Salutări, Lady J.

Hermann clică mai departe şi imprimanta bâzâi. Clara trecu un pic absentă peste rânduri şi apoi se uită la fotografia lui Jasmin de pe site. O plajă albă, în fundal un mic sat de pescari, două bărci, pe mal, spre sat câţiva palmieri.

— Pornind de la premisa, zise Clara şi se uită la Hermann, că acesta nu este un tip simpatic pe nume Jaques, ci criminalul, de unde ştie că e vorba de Fuerteventura? Ar putea fi oricare altă plajă de undeva din sud.

Hermann ridică din umeri.

— Există posibilitatea ca el chiar să fi fost acolo.

Clara era sceptică. Exista posibilitatea, dar probabilitatea era foarte scăzută.

— OK, şi dacă nu a fost niciodată acolo? Dacă şi-a pus în minte să o omoare pe această femeie? Şi dacă trebuie neapărat să-i câştige încrederea? De unde ştie că e vorba de Fuerteventura dacă nu a fost niciodată acolo?

Hermann clătină din cap din nou.

— Poate chiar e un tip drăguţ şi noi ne cramponăm de imaginea criminalului.

— Deocamdată, trebuie să gândesc într-o singură direcţie, iar în acea direcţie tipul acesta e criminalul.

Clara observă că avea o voce aspră, dar asta nu schimba lucrurile: trebuia să se transpună în modul de gândire al ucigaşului.

Ce era important la modul de operare al ucigaşului? Primul contact cu Jasmin trebuia să reuşească. Prima lovitură. Ca la interviurile de angajare. De aceea şi manevra reuşită de deschidere, punctele comune prin imaginea de fundal. Să nu-i spui femeii ce îi spun toţi ceilalţi excitaţi. Şi nici să nu întrebi ca prostul: „Pe ce plajă te afli?" Nu, să ştii unde se află. Să creezi puncte comune. Şi dacă nu ştii, atunci trebuie să afli. Şi următoarea întrebare: de ce tocmai această femeie? Pentru că i-a văzut fotografia. De ce a rămas agăţat acolo? Pentru că îi amintea de cineva? Pentru că trebuia să fie această femeie, şi nu alta? Dar de ce?

În astfel de clipe, Clara putea vedea în mintea criminalului. Îi putea vedea dorinţele, putea să-i urmărească succesiunea gândurilor, să-i simtă dorinţa.

În astfel de momente, metroul ajungea pentru scurtă vreme la suprafață, devenea vizibil asemenea teribilului vierme din peșterile de gheață din Antarctica la H.P. Lovecraft, înainte să dispară din nou în adâncuri și să gonească invizibil spre o nouă spaimă.

Hermann își împleti degetele și le trosni.

— Vrei să știi foarte exact?

— Vreau să-i înțeleg modul de operare.

— Cum a făcut-o? Hermann răsuflă adânc. În funcție de cât de bine se pricepe la internet, și-a descărcat poza lui Jasmin și a căutat fundalul într-o bază de date cu imagini ca să găsească una similară. E posibil, însă numărul fotografiilor e limitat.

El deschise o nouă fereastră în browser.

— Cealaltă modalitate e Google.

— Google? Cum așa?

— Poate să compare toate pozele pe care le găsește Google cu plaje cu această imagine. La milioanele de fotografii ale milioanelor de oameni care postează fotografii din concediu, șansele sunt destul de mari ca una dintre ele să poarte întâmplător numele de Fuerteventura, Puerto del Rosario. Dacă are noroc, găsește chiar trei poze cu numele ăsta și atunci știe sigur.

— Am putea verifica asta?

Hermann scutură din cap.

— Nu foarte repede.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Clara. Pentru că ai nevoie de un computer performant și chiar și atunci ar putea dura o vreme?

— Exact, aprobă Hermann. Durează cu siguranță o zi, dacă nu mai mult.

— Iar criminalul are probabil un astfel de computer și răbdarea și timpul pentru a efectua căutarea?

Hermann se posomori și el aprobă din nou din cap.

— Se prea poate.

— Nu-mi place însă ceva, zise Clara. Că individul acesta pare să fie foarte răbdător, metodic și deștept.

— Da, nici mie nu mi se pare genul care să dea buzna într-o benzinărie cu o pușcă în mână.

— Acum serios, Clara își luă picioarele de pe scaun și se ridică. Avem nevoie de un punct de pornire. Dacă ADN-ul tipului nu e salvat, nu avem nimic. Cum se continuă atunci distracția? Ea luă foile cu schimbul de mesaje între Lady J. și Jaques și citi *sotto voce*:

— Ce face prietenul tău la agenție… modele și companii de marketing… tu ce faci? Ei bine, la asta mă gândeam. Ea se uită la Hermann. Tipul susține că lucrează pentru o agenție care s-a specializat să lanseze staruri noi.

— Probabil că a fost destul de proastă încât să creadă asta.

Clara ridică din umeri.

— Şi bărbaţii, şi femeile sunt mereu destul de proşti încât să creadă ce îşi doresc să audă.

Ea citi mai departe.

— Poate ar trebui să ne întâlnim… OK. Ea răsfoi mai departe. Apoi vrea să vadă fotografii de ale lui. I le-a trimis?

Hermann clică prin contul de mail al lui Jasmin.

— Da, unele în costum, altele la plajă. Apoi a mai adăugat şi nişte fotografii seminud.

— Păi, trebuia să se întâmple şi asta, zise Clara. I-a trimis şi ea ceva?

— Cam la fel, dar nu atât de dezbrăcate ca ale lui. El clică mai departe. La un moment dat, el i-a trimis un număr de mobil.

Clara îşi ridică brusc capul ca tras de o catapultă.

— Avem numărul lui de mobil?

Hermann surâse chinuit.

— Din păcate doar preplătită, iar cartela a expirat. A fost cumpărată în luna februarie a acestui an în Alexanderplatz, cunoaştem magazinul. Din păcate, clientul a plătit cu numerar. Iar înregistrările camerelor de supraveghere nu s-au păstrat.

— La naiba! Clara strânse din buze. Deşi la acest criminal m-ar fi mirat să procedeze atât de neatent.

Ea rămase puţin pe gânduri.

— Există vreo posibilitate de a descoperi numărul acesta pe internet şi în alt mod, prin alte chaturi sau bloguri ori mai ştiu eu ce?

— Am încercat cu el, zise Hermann. Dar nu am găsit nimic.

Se uită la profilul lui Jasmin.

— La ea lucrurile stau puţin altfel.

— La ea se poate afla? întrebă Clara.

— Aici începe.

Hermann trecu prin pagini şi arătă cu degetul mare spre o propoziţie.

Clara citi cu voce tare.

— *OK, atunci să vorbim zilele astea la telefon. Eu sunt până luni la prânz la Berlin.* Ăsta este criminalul. Apoi ea: *Poate reuşim să ne vedem duminică seară la un drink*? *Ar trebui să fiu după ora 19*:*00 deja în oraş. Dar trimite-mi mai întâi un SMS.*

Clara se uită la Hermann. Aceasta era întâlnirea. Tipul era vânzătorul perfect. Rămăsese nebulos, nu insistase cu întâlniri, ci o lăsase pe ea să propună o întâlnire. Şi ea căzuse în plasă.

Duminică seara pe 10 martie. Undeva la un drink. Dar nu a fost vorba de vin alb, ceai sau vreun cocteil.

Ci de sânge.

Mult sânge.

Clara citi mai departe.

Ăsta e numărul meu de mobil.

Oare Jasmin îşi pecetluise astfel propria execuţie? Ea se uită la Hermann.

— A putut să obţină ceva cu el?

— E într-adevăr numărul de mobil al lui Jasmin Peters. Avem două: mai întâi contract iPhone cu T-Mobile. Hermann scoase o foaie pe care o imprimaseră mai devreme tehnicienii de la IT. La fiecare contract există nume, data naşterii, banca, studii şi adresa persoanei. Cu aceste date afli tot.

— Dar numărul de iPhone e altul decât cel pe care i l-a dat Jasmin.

Hermann aprobă.

— Aşa funcţionează lucrurile de cele mai multe ori. Mulţi din cei care intră pe chaturile astea au două numere. Unul pentru viaţa reală, serioasă, şi altul pentru… el ridică din umeri. Pentru aşa ceva.

— Şi ăsta e cu contract?

— Nu, e preplătit. Ultima cartelă a fost cumpărată în februarie la Media Markt Neukölln Arcaden.

— Şi criminalul ar fi putut afla pe baza cartelei preplătite cine era Lady J. şi unde locuia?

— Din păcate, da. Hermann clică pe o altă pagină de web pe calculatorul lui Jasmin. Numele era copyscape.com. O listă de pagini web.

— Ce fel de pagină e asta?

— Copyscape verifică toate conţinuturile de pe internet care mai apar şi în altă parte. De exemplu, numărul de mobil. El se scărpină în cap şi mai luă nişte ursuleţi. Numărul acesta de mobil poate fi alocat unui nume în alt loc. Dacă acest loc există, îl va găsi.

— Iar Google nu poate?

— În principiu merge şi cu Google, dar Copyscape e specializat pe astfel de dubluri. Pagina e folosită de regulă de designerii web ca să vadă dacă nu le-au fost furate creaţiile şi încălcate drepturile de Copyright.

Clara îşi întinse braţele în spate pentru a scăpa de tensiunea din ceafă.

— Şi criminalul nostru a găsit ceva?

— Noi am găsit cu siguranţă ceva, zise Hermann. A existat o pagină de Wiki.

El se uită scurt la ea. Aceste documente de pe web la care lucrează mai mulţi oameni deodată. Primise de la un grup de studiu de la facultate unul dintre aceste articole ca să scrie în grup un referat despre el. Mai demult în

semestrul al treilea. Dar mai e online. Internetul are memorie bună. Şi ce nu se şterge rămâne.

El făcu clic pe articol. Era vorba de strategii de marketing pentru o firmă de băuturi. Ceva dintr-un seminar de economie. Acolo era scris numele lui Jasmin Peters, împreună cu alţi patru colegi, doi băieţi şi două fete.

— Domeniul e protejat, zise Hermann, dar nu cu o criptare de mai mult de 100 de biţi, astfel încât poţi să intri relativ uşor. Şi chiar dacă nu poţi, Google poate.

— Google intră aşadar în domenii protejate?

— Trebuie să-ţi închipui asta ca pe o călătorie la Roma, zise Hermann. Multe drumuri duc acolo. În mod normal, iei avionul sau te duci cu maşina. Dacă autostrada e blocată, o iei pe drumurile naţionale. Dacă şi alea sunt blocate, o iei pe drumul de ţară. Cumva tot ajungi la Roma, chiar dacă cele mai mari căi de acces sunt blocate. La fel face şi Google. Robotul Google trece în revistă pagini întregi de internet căutând cuvinte-cheie importante. La un moment dat, cunoaşte toate drumurile. Iar Google are un singur scop: să adune informaţii. Când drumurile principale sunt blocate, robotul găseşte drumurile de ţară.

Clara desenă cu pixul mai multe drumuri pe foi.

— Aşadar, asta înseamnă că autostrada cere taxă. Cine nu o are nu trece. Dar trece pe drumurile de ţară.

Hermann aprobă din cap.

— Exact. Autostrada este drumul direct, iar acolo se cere o parolă. Dar pe drumul de ţară poţi să ocoleşti parola.

— Criminalul nostru a trebuit să manipuleze Google?

— Trebuia să ştie cum funcţionează semantica la Google, pe baza căror criterii găseşte robotul Google informaţiile şi le consideră demne de a fi stocate.

— Şi această informaţie e publică?

— Stă scrisă în orice manual de marketing pentru optimizarea căutărilor unui motor de căutare, zise Hermann. Cele mai multe firme care au pagini de internet vor să fie găsite de Google şi, de preferinţă, să se afle printre primele rezultate.

„Frumoasa, noua lume a internetului, se gândi Clara. Secretele marketingului pe internet, utile şi pentru criminalii în serie."

Bătu cu pixul pe hârtie.

— Înapoi la Wiki. Ce a făcut?

Hermann clică pe anumite pagini.

— Prin Copyscape a găsit o pagină în care a introdus numele Lady J. şi numărul de telefon. Poate şi hobby-urile precum călăria şi aşa mai departe. Apoi fie a lucrat ca un hacker sau, dacă e şmecher…

— Ceea ce cred că individul este, interveni Clara.

— Şi eu. Hermann aprobă. Sau a introdus întrebarea la Google în aşa fel încât acesta a luat-o pe drumul de ţară şi imediat a intrat într-un document Wiki, care era, de fapt, protejat.

Clara dădu gânditoare din cap.

— Înţeleg. Şi cum a putut stabili al cui era numărul?

Hermann se duse cu mausul pe altă pagină.

— În acel document Wiki exista o listă a celor care au participat la acea lucrare, zise el. Acolo erau toate numele, adresele de mail *şi* numerele de mobil. În caz că era nevoie să se pună de acord.

Clara urmări săgeata mausului lui Hermann.

Jasmin Peters, semestrul 3, economie şi istoria culturii, mail: *jpeters@gmx.de*

Urma numărul de telefon. La naiba. Jasmin îşi dăduse numărul cartelei, nu acela de abonament. Dar nici asta nu servise la nimic. Totul era la fel de transparent ca o carte deschisă.

— Acum îi ştia şi o altă adresă de mail, numărul preplătit şi numele adevărat.

Hermann surâse.

— Plasa se strângea tot mai tare.

— Şi a continuat tot aşa? întrebă Clara. A căutat iarăşi numele şi numărul de mobil şi a spart alt site? În căutarea identităţii de Facebook şi a adresei reale?

Hermann aprobă.

— Iar dacă criminalul nostru se pricepe atât de bine la computere precum credem noi…

— … atunci descoperă şi asta. Află cine e, vocea lui Hermann deveni tristă, şi unde locuieşte.

— La naiba! Clara îşi frânse degetele. Atunci şi-a semnat condamnarea la moarte. Tipul avea numărul ei, apoi a verificat pe Facebook şi a văzut că e plecată în weekend şi până când, apoi a stabilit întâlnirea la un drink şi s-a uitat pe contul ei de tren să vadă când se întoarce. Aşa a putut să pregătească tot.

— Dacă acesta este ucigaşul. Hermann se uită la fotografia de pe ecran. Un tip care ucide femei, filmează crima şi trimite CD-ul cu filmul mi se pare că ar trebui să arate altfel.

— Cu coarne şi gheare şi scuipând foc, nu-i aşa? Clara râse fără să vrea. Acesta este mereu avantajul criminalilor, că nimeni nu crede că ei ar putea fi criminali.

Amândoi se uitară ca hipnotizaţi pe ecran la chipul prietenos, marcant, bronzat cu ochii căprui şi părul şaten, se uitară la mailurile lui Jasmin Peters, la mesajele de pe Dategate şi la protocoalele IP. „Atât de multe date, se gândi Clara, şi nici măcar o singură soluţie." Ea băgă de seamă că o cuprindea oboseala, că pleoapele îi deveneau grele şi imaginile şi cuvintele de pe monitor se vedeau ca prin ceaţă. Se vedea pe o plajă, apropiindu-se de un băiat prietenos.

„Bună, zise băiatul, eu lucrez la o agenţie de pe plajă. Vindem mobile şi ştim unde locuieşti…"

Pe coridor răsunară paşi grei. Visul Clarei dispăru ca un fum.

Uşa se dădu de perete şi apăru chipul directorului Winterfeld.

— Încărcaţi şi dezasiguraţi, strigă el şi bătu cu pumnul în palma deschisă. L-am găsit!

Clara se trezi instantaneu.

— Dacă totul merge bine, îl arestăm pe iubitorul de gândaci încă din seara asta.

Winterfeld stătea în cadrul uşii mândru, cu mâinile în şolduri.

— Avem alte piste? întrebă Clara.

— Evident. Winterfeld rânji. Am găsit o potrivire de ADN!

31.

Winterfeld stătea în biroul lui ca Iuliu Cezar înainte de intrarea triumfală în Roma. Ultima rază de soare care îşi făcuse loc cu greu printre norii negri de ploaie cădea pe hârtia care se afla în faţa lui pe birou şi îi conferea un aspect aproape profetic. Şi nu era vorba decât de un fax de la Casa de Sănătate, aşa cum îşi dădu Clara seama din antet, chiar dacă un fax cu informaţia hotărâtoare.

— Am trimis proba ADN la BKA, în speranţa că luarea de sânge nu s-a petrecut cu prea mult timp în urmă şi datele au fost introduse proactiv în baza de date ADN a BKA. A fost ideea lui Weinstein.

— Şi?

— Pe tip îl cheamă Jakob Kürten, 38 de ani, locuieşte în Kreuzberg, Oranienstraße, numărul 20. Ia priviţi.

Scoase o foaie de hârtie, de data asta de la Oficiul pentru Evidenţa Populaţiei şi le arătă o fotografie a lui Jakob Kürten.

— Jaques şi Jakob! strigă Clara agitată. Am avut dreptate! Fotografia lui Kürten de la Evidenţa Populaţiei era mai severă, dar se vedea imediat că el era „Jaques" de pe Dategate. Din ambele fotografii privea un tânăr a cărui faţadă prietenoasă ascundea cel mai teribil abis care se poate ascunde în psihicul unui om.

Clara parcurse faxul.

— *Charité*[13], murmură ea.

— I s-a luat în decembrie anul trecut sânge la *Charité,* zise Winterfeld. Un asistent a salvat proba de sânge şi ADN-ul în baza de date.

— De ce? Făcuse ceva?

— Nu, dar are ceva în el care îl poate face un criminal. Motiv suficient ca să i se salveze datele.

— Şi ce are?

— Jakob Kürten e seropozitiv.

„Seropozitiv?" Clara se uită de la Winterfeld la Hermann, care era un pic nedumerit.

— Poate să fie ăsta un motiv? întrebă ea. El a infectat-o şi vrea să se răzbune?

— Foarte posibil. Winterfeld le dădu Clarei şi lui Hermann faxul şi îşi trecu mâna prin păr. Poate că a mai infectat numeroase alte femei, dar cumva asta nu i-a mai ajuns. La un moment dat…

— La un moment dat a vrut să le ucidă direct, şi nu indirect prin intermediul virusului, îi luă Clara vorba din gură. Imediat, şi nu peste cinci ani.

— Profil interesant de criminal, zise Winterfeld.

— MacDeath ştie de asta? întrebă Clara.

Winterfeld scutură din cap.

— Are probleme cu Bellmann. Vrea să rămână acum aici la Berlin din pricina cazului, în vreme ce Bellmann se baza pe faptul că îl va susţine la prezentarea BKA la Wiesbaden.

Telefonul lui Winterfeld sună. Acesta răspunse.

— Da? Sunteţi gata? Minunat, în cinci minute afară, zise el şi închise.

— Trupele de intervenţie. El rânji. Au luat deja sub observaţie locuinţa din Oranienstraße, numărul 20. Tocmai s-a aprins lumina în bucătărie.

El îşi puse hamul pistolului pentru arma de serviciu şi îşi luă paltonul care se afla pe un scaun.

---

[13] Renumit spital din Berlin. (n.red.).

— Prietenul nostru e acasă şi va avea musafiri!

— Dar e intervenţie mare astăzi, zise Clara. Mă duc să-mi iau lucrurile. Mergem împreună?

Winterfeld zâmbi cu un zâmbet de maestru binevoitor.

— Cine poate să spună nu?

— Bănuiesc că nu există un dosar despre Kürten? se interesă Clara mergând spre ieşire.

— Nu. Winterfeld scutură din cap. Nimic. Nici măcar o traversare pe roşu. Până la infectarea cu HIV absolut nimic. Banal.

— Pare să fie omul nostru, zise Clara.

32.

Totul era ca de dimineaţă şi cu toate astea, diferit.

Cerul întunecat şi posomorât, poliţiştii îmbrăcaţi în negru şi cu măşti de la unitatea de intervenţie, care urcau scările cu berbecele şi armele Heckler & Koch până la etajul trei şi ai căror paşi răsunau pe casa scărilor. Winterfeld şi Hermann urmaţi de Clara, toţi cu armele în mâini şi cu siguranţa scoasă. Casa scărilor în care doi locuitori se uitară suspicioşi pe uşă în vreme ce altul se retrase plin de respect şi temător la perete, făcându-le loc.

Clara simţi cum îi bătea inima. De data asta trebuiau să ia în calcul şi o rezistenţă. De data asta era cineva în locuinţă, cineva care omorâse o femeie, poate mai mult de una. Cineva calculat, rece, fără scrupule şi căruia nu-i păsa dacă mai omora.

Ajunseseră sus. Descoperiseră în mumia lui Jasmin Peters ADN-ul lui Jakob Kürten. Aflaseră cu cine şi cum comunicase ultima oară Jasmin. Ştiau cum reuşise Jakob să obţină încrederea fetei. Şi în cele din urmă îi aflaseră identitatea pe baza ADN-ului şi ştiau că acest bărbat aparent prietenos o violase pe Jasmin Peters şi o ucisese. Părea prea simplu pentru a fi adevărat.

„Dacă totul era într-adevăr prea simplu?" se întrebă Clara temătoare.

•••

Uşa se trânti cu o bufnitură de perete. Trupele de intervenţie năvăliră în hol şi asigurară mai întâi bucătăria, unde văzuseră lumina.

Dar acolo nu se afla nimeni.

Apoi sufrageria.

Nimeni.

Baia.

Nimeni.

Pe pereţii din hol erau unele reproduceri moderne cu Picasso şi Van Gogh. În bucătărie erau vase în chiuvetă. În sufragerie, un raft cu cărţi. Fotoliu. Un televizor. Niciun computer.

În spate se afla o uşă, tot închisă. Nici de acolo nu se auzea nimic. Oare dormea Kürten? Asculta muzică la căşti? Sau aştepta cu un pistol după uşă pentru a trage de îndată ce auzea primii paşi în faţa camerei?

Marc şi Philipp deschiseră uşa şi năvăliră înăuntru.

Apoi liniştea din cameră.

După câteva secunde, Philipp ieşi cu spatele din cameră, de parcă l-ar fi împins afară o forţă demonică, invizibilă. Se uită la Clara, Winterfeld şi Hermann, care aveau armele pregătite. Dar Philipp nu părea să se fi retras din faţa primejdiei. Pe chipul lui se oglindea o uimire uriaşă. Scutură din cap şi arătă cu mâna stângă spre cameră.

— Trebuie să vedeţi asta.

•••

Era ca un déjà-vu. Iar se simţi mirosul de piele în aer, amestecat cu mirosul ca de citrice al insectelor. Şi iar era plin de gândaci.

Doar că aici data morţii era mult mai îndepărtată.

Cadavrul din pat era atât de uscat, încât la prima vedere nu-ţi puteai da seama dacă era bărbat sau femeie. Pielea cenuşie se întindea ca un pergament peste oasele corpului, în vreme ce mâinile şi picioarele erau legate cu cătuşe de pat, ceea ce îi conferea cadavrului aspectul unei reprezentări de martir din Evul Mediu. Pieptul era deschis complet şi toate organele fuseseră scoase. Pe chipul cu gura deschisă şi ochii goi care priveau spre tavan, părea să mai fie o umbră a unei expresii îngrozite. La gât se vedea o deschidere. Pe covor şi pe noptieră se vedeau stropi maronii de sânge uscat.

Clara se uită în jur. Pereţii erau vopsiţi în roşu. Jaluzelele trase. Pe perete era fixată o cruce a Sf. Andrei pe care puteai să legi participanţii la o sesiune Sadomaso în diverse feluri, care mai de care mai bizare. Alături se aflau un costum din piele, un bici, lanţuri şi cătuşe. Pe podea era o pereche de cizme până la genunchi. Alături, o mască de gaze.

„Sadomasochismul, se gândi Clara, aşa cum îl cunoaştem din mediile de homosexuali hardcore." Ea se uită la toată instalaţia. În mod normal criminalii ucid în funcţie de preferinţele lor sexuale. Oare ucisese Kürten o femeie şi un bărbat? Era bisexual?"

— Asta e locuinţa lui? întrebă ea.

Winterfeld aprobă din cap, în vreme ce Philipp şi Marc le dădeau indicaţii celorlalţi membri ai trupei de intervenţie să cerceteze mai atent camerele

din spate, pentru a nu exista pericolul unei ambuscade. Clara cunoştea procedura. Poliţistul de la uşă stătea de pază şi va anunţa poliţia locală ca să izoleze locul faptei. Fură anunţaţi colegii de la medicină legală şi o maşină porni de la Moabit spre ei.

— Jakob Kürten, Oranienstraße 20, repetă Winterfeld. De data aceasta a vrut ceva foarte special.

Clara aprobă din cap şi ocoli patul. A ascuns cadavrul chiar în locuinţa lui. Aşa iese şi mai puţin în evidenţă.

— Asta înseamnă că trebuie să mai aibă o locuinţă. Şi probabil că acolo se află acum.

Winterfeld se uită la obiectele de pe perete.

— Aici a organizat cineva o sesiune SM cu victime care nu bănuiau nimic, adăugă el. Iar pe una a ucis-o chiar aici şi a mumificat-o fix ca pe Jasmin Peters.

Clara se duse la marginea patului şi arătă spre rana uscată de la gâtul cadavrului.

— Tăietură adâncă la aorta de la gât.

— Moarte prin sângerare, zise Winterfeld. Kürten a strâns sângele şi l-a luat cu el, la fel ca la Jasmin Peters. E clar omul nostru.

Clara ridică din umeri.

— Doar că nu e aici.

Winterfeld îşi trecu mâna prin păr.

— Oricum ar fi, tot l-am descoperit. Îi cunoaştem una dintre locuinţe, avem ADN-ul lui, îi cunoaştem modul de operare. De îndată ce oamenii noştri vor răscoli locuinţa, vom şti mai multe despre el.

— Medicina legală trebuie să stabilească mai întâi dacă aici avem de a face cu un bărbat sau cu o femeie, zise Clara. Dacă Kürten nu are preferinţe pentru un sex, asta e destul de neobişnuit.

— Tipul ăsta e neobişnuit cu totul, replică Winterfeld.

33.

Se lăsase noaptea. Clara se uita la fotografiile pe care cei de la criminalistică le făcuseră de la faţa locului. Din organul sexual nu se mai vedea decât o fâşie de piele, dar înainte ca analizele ADN să ofere un rezultat, la autopsie fusese localizată prostata şi astfel se putuse stabili că era vorba despre un bărbat.

Criminalii în serie ucideau de regulă în funcţie de preferinţele sexuale, iar Jakob Kürten nu era o excepţie. „Ce monstru!" se gândi Clara. Un criminal în serie bisexual, care ucidea şi femei, şi bărbaţi, era o raritate.

Criminalistica cercetase toată locuinţa şi mai verificase o dată lucrurile la Evidenţa Populaţiei. Jakob Kürten nu mai era înregistrat şi în altă locuinţă. Părinţii săi locuiau la Duisburg, dar nu se dorea deocamdată implicarea lor în caz: nu se ştia niciodată dacă părinţii nu se aliau cu copiii lor, chiar dacă aceştia erau nişte criminali.

Clara mai descoperise şi o factură de livrare pentru bisturie chirurgicale cu care Kürten îi tăiase artera victimei sale. Bisturiele fuseseră comandate pe numele lui; ambalajul şi factura de livrare se mai aflau încă în locuinţă. Kürten se dăduse drept medic la furnizorul de materiale chirurgicale. Firma trimisese faxul cu confirmarea la LKA.

Victima încă nu fusese identificată, dar Clara trecu în revistă posibilităţile. Să-l fi invitat Kürten pe bărbat la nişte jocuri sexuale, apoi îl legase de pat şi îl ucisese? În pantalonii de piele care îmbrăcau picioarele complet descărnate ale victimei se găsiseră urme de spermă. Victima avusese un orgasm înainte de moarte.

„Kürten făcea sex cu victimele sale. Şi apoi le ucidea."

Clara se uită la chipul bronzat, la părul şaten şi la privirea puţin şugubeaţă.

„Jakob Kürten."

Faptul că răul se putea ascunde într-o făptură atât de prietenoasă nu era o surpriză pentru ea, dar de data asta era foarte şocată. Metroul întunecat ieşise din nou la suprafaţă şi se arătase preţ de câteva secunde, pentru a dispărea apoi din nou în abisurile întunericului.

Clara se uită la toate pozele, în vreme ce cadavrul era autopsiat la medicină legală. Ea trebuia să aştepte aici până când se stabilea a cui viaţă o distrusese Jakob Kürten în acea locuinţă.

Când suntem mici ştim că omul negru există, îi trecu Clarei prin minte. *Ne trezim noaptea şi vedem ceva. În colţul camerei nu este un dulap, nici zmeul pe care l-am înălţat cu tata duminica trecută şi care acum se află agăţat de uşa de la balcon. În întunericul nopţii, există creaturi despre care noi, copiii, ştim că se apropie de patul în care dormim şi care se opresc de îndată ce ne trezim. Ştim că pândesc în camera noastră, în spatele uşii, pe balcon şi sub pat.*

Văzu cu ochii minţii chipul surorii ei Claudia, căreia îi spunea mereu poveşti de noapte bună. Poveşti cu prinţi şi balauri.

„Există balauri cu adevărat?" întrebase Claudia.

„Nu, nu există", venise răspunsul Clarei.

„Dar aici există”, replicase sora ei şi făcuse semn spre cap.

„Aici ai dreptate”, îi confirmase Clara.

„Dar dacă există aici, voise Claudia să ştie mai departe, ducându-şi mânuţa la cap, atunci trebuie să existe şi în realitate.”

Clara trebui să se abţină să nu plângă, aşa cum se întâmpla mereu când se gândea la sora ei moartă.

„De ce ne putem închipui lucruri? Pentru că putem crea lucruri din nimic? Nu. Tot ce există în imaginaţia noastră există şi în realitate.”

Clara văzuse asta. *Snuff movies,* CD-uri pe care se înregistra o crimă, oameni morţi de luni întregi, pe care alţii îi credeau în viaţă.

În copilărie era îndreptăţită să creadă că zmeul de pe uşa balconului nu era zmeul construit la şcoală la ora de atelier, ci o şopârlă teribilă, care îşi întindea gâtul spre ea, din întunericul camerei.

„Când suntem copii ştim că omul negru se află sub pat şi aşteaptă să iasă de acolo, deşi părinţii ne spun că el nu există, că e doar un basm şi că nu va veni niciodată. Şi la un moment dat începem să credem şi noi asta. Dar oare e adevărat?”

Crima brutală pe CD, mumificata Jasmin Peters, mortul anonim, legat de pat din Oranienstraße. Clara ştia că aveau dreptate cei mici: omul negru exista cu adevărat. Şi orice ar fi spus părinţii, el se afla într-adevăr sub pat. Se află acolo dintotdeauna şi la un moment dat iese de sub pat şi se apleacă peste noi.

Îi trecură prin minte nişte cuvinte ale unui cântec al trupei Metallica.

Hush little baby, dont say a word,
And never mind that noise you heard.
It's just the beast under your bed,
In your closet, in your head.

Omul negru.

Telefonul o smulse pe Clara din gândurile ei. Erau colegii de la medicină legală.

— Doamna Vidalis? zise von Weinstein.

În vocea sa se simţea ceva ce Clarei nu-i plăcea, dar nu-şi dădea seama de ce.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum vreţi s-o luaţi. Von Weinstein făcu una dintre pauzele lui sugestive. O veste bună şi una proastă.

Clara oftă.

— Astăzi am nevoie mai întâi de ceva bun.

— Am identificat cadavrul, zise von Weinstein.

— Asta e grozav. Clara era din nou alertă. Spuneţi-mi.

— Am verificat de rutină ADN-ul lui Jakob Kürten pe care l-am găsit la faţa locului la Jasmin Peters, cu ADN-ul cadavrului din locuinţa lui Kürten.

Von Weinstein făcu o pauză şi păru să-şi caute cuvintele.

— Avem acum o cu totul altă situaţie.

Clara deveni nerăbdătoare:

— Vă ascult.

Von Weinstein trase adânc aer în piept.

— Mortul nu este o victimă a lui Jakob Kürten.

„Zi-i odată!" se gândi Clara şi se încruntă.

— Adică?

— Mortul, zise von Weinstein, este Jakob Kürten.

34.

Mortul este Jakob Kürten.

Cel pe care îl consideraseră criminalul era în realitate victimă.

Iar criminalul, nevăzut şi de negăsit, era în libertate şi îşi plănuia probabil următoarea acţiune.

Clara cunoscuse mulţi monştri cu chip de om, dar acest criminal era ceva nou. Ce precizie, ce minte îngrozitoare era necesară pentru a-i lua bucăţi de piele mortului Jakob Kürten şi să le răspândeşti în camera lui Jasmin Peters astfel încât criminaliştii să descopere aparent ADN-ul făptaşului? Ce perfecţionism pervers să-i provoci lui Kürten un orgasm şi să plasezi apoi sperma în vaginul celeilalte victime, pentru a simula un viol şi să pui investigatorii pe o pistă falsă!

Şi de ce nu existau urme ale adevăratului făptaş? Niciun ADN? Nicio amprentă? Nimic?

La fel ca omul negru care pândeşte de sub pat, el era parte a nopţii. Întunecat, fără formă, de neatins şi rău.

Clara înjură, se ridică şi îşi strânse lucrurile. Azi nu se mai putea face nimic. Avea să se ducă acasă cu escorta poliţiei, îşi va mai turna un whisky şi va dormi până mâine-dimineaţă. Ce obţinuse? Nimic. Pe cine prinsese? Pe nimeni. Pe cine protejase? Pe nimeni.

Tocmai voia să-şi scoată laptopul din *docking station,* când observă că în ultimele cinci minute intrase un mail. Era ora 22:00. Putea să fie important? Poate că era Bellmann din Wiesbaden, care îi transmitea că discuţia lor

trebuia amânată, deoarece săptămâna asta era încă în Wiesbaden şi apoi ea avea concediu.

Clara deschise programul de outlook şi citi mailul.

Către: *Clara Vidalis, LKA*

Când văzu expeditorul, aproape că i se opri inima în loc.

Jakob.kuerten@gmx.net

Un mail fără text.

În anexă un fişier video cu denumirea *citeştemămaiîntâi.* Alături un pdf: „citeştemădupă".

Clara simţi că o ia cu frig pe şira spinării.

Din nou un mesaj de la cineva care era mort de multă vreme.

Era din nou un film? Din nou o teroare fără nume, care fusese înregistrată?

Nu-i mai păsă de regulamente, de scanarea de viruşi, de anunţarea superiorilor. Dacă nu afla imediat ce se afla în aceste două fişiere, avea să-şi piardă minţile.

Cu mâinile umede de transpiraţie, ea duse săgeata mausului pe primul fişier de film.

citesştemămaiiîntaâi.mpg

Clică de două ori pe ea. Playerul se deschise.

Ecranul negru.

Trei secunde. Patru. Cinci.

Apoi urmă înregistrarea.

Dar nu fu redată nicio crimă. Nu de data asta.

Văzu camera cu patul pe care se afla cadavrul mumificat al lui Jasmin Peters. Apoi uşa se dădu de perete. Doi poliţişti îmbrăcaţi în negru se năpustiră în cameră cu puştile în mână. Apoi mai urmară alţi doi bărbaţi. Şi o femeie.

Clara ştia deja cine erau aceşti oameni, dar gândul era prea bizar şi prea teribil pentru a se putea obişnui cu el.

Bărbaţii erau Philipp şi Marc, apoi urmară Hermann şi Winterfeld şi apoi ea, Clara Vidalis.

În această dimineaţă.

Ora 6:00.

Apoi ecranul se întunecă.

Apăru apoi o altă cameră.

Cu crucea pe perete şi cătuşele alături, masca de gaze, cizmele.

Camera lui Jakob Kürten.

Din nou poliţiştii îmbrăcaţi în negru.

Apoi Hermann şi Winterfeld.

Apoi Clara.

Astă-seară.

Ora 20:00

Ecranul se întunecă.

Clara simți iar cum îi urca acidul din stomac în esofag și spaima îi împingea afară aerul din plămâni.

Criminalul o filmase. O dirijase acolo unde dorise și unde voia s-o aibă. Iar el știuse exact unde erau și când.

Clara strânse mausul cu mâna transpirată, ca pe un talisman, când rațiunea o făcu să-și aducă aminte ceea ce simțurile văzuseră tot timpul și creierul uitase, dar scurtă vreme: acesta nu era doar un mail. Era al doilea mesaj al criminalului.

Către ea.

Clarei nu-i mai păsa. Duse mausul spre fișierul pdf cu mișcări tremurate. Apoi dublu clic.

Și în cele din urmă citi textul.

Clara Vidalis,

nu există fericire fără lacrimi – și nici viață fără moarte.

Ați crezut cu siguranță că m-ați prins. Dar nu ați avut mai mult noroc decât Jakob Kürten cel mumificat când mai avea sânge în el.

Ce credeți, câți alți oameni zac de luni sau de ani întregi în locuințele lor? Oameni pe care nimeni nu-i caută, pentru că un cadavru mumificat nu miroase. Pe care nimeni nu-i caută, pentru că nimeni nu trebuie să-i caute? Pentru că sunt o irosire fără rost de material celular, creaturi inutile, a căror moarte e un sacrificiu sfânt?

V-ați notat chiar acum să aveți grijă vara să vă uitați după lumini de Crăciun aprinse, care încă mai sclipesc în mod straniu la unele ferestre și privirea vi se îndreaptă spre Berlin, peste miile de case despre care nu știți dacă nu cumva zace în ele o victimă de-a mea? Și nu ați găsit-o și nu o veți găsi niciodată?

Poate că vă împăcați cu ideea că victimele sunt pierdute, dar că la un moment dat mă veți prinde pe mine. Artizanul, centrul.

Dar asta nu puteți. Pentru că eu nu exist. Sunt de neatins, de nerostit. Eu sunt Nimicul. Eu sunt Totul. Făptașii pe care îi căutați sunt victimele mele, iar criminalii pe care îi prindeți sunt morții mei.

Jasmin nu a fost prima. Și nu a fost ultima.

Aţi vrut să mă urmăriţi şi aţi fost urmăriţi de mine. Aţi vrut să mă prindeţi şi aţi fost prinşi de mine. Şi dacă vreţi să mă ucideţi, veţi fi ucişi. Căci eu sunt virusul care se înmulţeşte şi este peste tot. Eu sunt virtualul care e de neatins.

Eu sunt singura Killer Application reală.

Sunt mai mult decât micii şi proştii infractori, pe care îi vânaţi şi îi prindeţi voi. Aceşti făptaşi naivi care gândesc cu ce au mai prost pot cădea mai devreme sau mai târziu în capcane rudimentare, pentru că nu sunt altceva decât o protoplasmă tremurătoare şi fără minte. Eu însă sunt mai mult, sunt mai mare, sunt peste tot. Eu sunt cel care vă pune vouă capcane.

Căci acolo unde alţii sunt doar umbră, eu sunt noaptea.

Acolo unde alţii sunt doar ucigaşi, eu sunt moartea.

Eu sunt omul cu coasa.

Eu sunt apusul.

Eu sunt Cel Fără de Nume.

PARTEA A DOUA

FOCUL

Mille piacer' non vaglion un tormento.
O mie de plăceri nu merită un chin.

Petrarca

1.

Nr. 13 era istorie.

Jasmin nu era doar moartă, ci şi descoperită. El îi trimisese Clarei CD-ul şi apoi îi scrisese un mail. Acum devenea palpitant. Cum va reacţiona ea? Temătoare? Impresionată? Cutremurată? Va înţelege de ce fusese aleasă tocmai ea ori va trebuie să-i explice mai bine?

Trimisese mailul de la o cafenea de pe aeroportul Schönefeld, folosise reţeaua WLAN a cafenelei, apoi se deconectase imediat, închisese laptopul şi plecase în trombă de acolo. Ştia cât de repede putea poliţia să depisteze o adresă IP dacă voia; de aceea era întotdeauna un risc să trimită un mail. Cafeneaua putea fi depistată cu viteza fulgerului şi o maşină care gonea de acolo putea fi zărită de cineva. Dar, pentru a urmări eficient o maşină, era nevoie de un elicopter, iar elicopterele nu puteau zbura în apropierea aeroporturilor, deoarece rutele de aterizare trebuiau să rămână libere.

Tahometrul arăta o sută de kilometri la oră. Destul de repede pentru a părăsi aeroportul, destul de încet pentru a nu fi oprit pentru viteză excesivă. Văzu cum drumul dispărea sub roţile maşinii, de parcă vehiculul ar fi înghiţit asfalt. Purtase mănuşile negre de latex şi pusese laptopul pe locul din dreapta.

Laptopul lui Jakob Kürten.

•••

Zece minute mai târziu, era acasă în pivniţa cu bolţi mari unde se afla coşciugul pe care zăcea *ea.* De ani întregi. De decenii.

Flăcările tresăriră şi se unduiră în jurul carcasei laptopului lui Jakob Kürten, dezmembrând platine, rezistenţe şi cabluri care se deformau şi se

topeau cu un şuierat. Turnase benzină pe laptop şi îl aruncase în şemineul mare. Focul normal nu era în stare să ardă corpul unui om în aşa fel încât să nu mai poată fi depistat ADN-ul, asta putea face doar crematoriul, în două ore la 800 de grade Celsius. Dar un foc normal putea foarte bine să transforme un computer în cenuşă albastră din care niciun expert IT nu mai putea scoate nimic. Avea să pulverizeze resturile de cenuşă cu ciocanul şi să le spulbere apoi în vânt. Jakob Kürten îşi trăise pe acest computer fanteziile perverse, îşi aranjase întâlniri şi trimisese fotografii obscene.

Până când nimerise în cel mai mare extaz al vieţii lui.

Nimerise peste el.

Cel Fără Nume.

Care îl ucisese, îl eviscerase şi îi luase sângele şi sufletul, care se afla în acest computer şi le arsese şi se pulverizase.

Nici Jakob Kürten nu fusese primul. Şi nu era nici ultimul.

El, Cel Fără Nume, era mâncătorul de suflet al epocii digitale. Aşa cum demonii puteau lua în stăpânire spiritul unui om şi cei înnebuniţi erau împinşi spre acţiuni necugetate, el, Cel Fără Nume, ocupa identităţile altor oameni pentru a le impune propria voinţă. El aducea morţii la viaţă şi îndeplinea în numele ei marele său plan.

Se uită la sarcofagul pe care se odihnea *ea.*

Apoi deschise geamantanul care se afla pe masa mare din partea cealaltă a pivniţei în faţa şemineului – dincolo de terminalele mari de calculatoare din capătul încăperii. În geamantan se afla echipamentul pentru următoarea vânătoare. Costumul de latex, masca, ochelarii, mănuşile – şi restul de bisturie comandate de Jakob Kürten. Alături cele două canistre pentru sânge şi pungile sigilate pentru organe.

Se uită la câteva fotografii cu bărbaţi tineri şi atrăgători. Alături se aflau un laptop şi buletinul respectivului. La fel şi cardul pentru trenuri, cardul de credit, cheia de la locuinţă şi de la maşină. Informaţii despre contractul de închiriere, datele de conectare la Facebook şi altele. Erau noile identităţi cu care avea să ia legătura cu următoarea victimă feminină.

Buzele i se întinseră într-un rânjet rece.

— Cine aş vrea să fiu azi? mormăi el ca pentru sine şi trecu cu degetele peste fotografii.

După trei minute luase o decizie. Se mai uită o dată spre sicriu, apoi în şemineu unde laptopul lui Jakob Kürten nu mai era decât o masă amorfă gri. Apoi se duse la calculatorul său de la marele terminal din capătul încăperii şi deschise o pagină.

Dategate.

Vocea îi răsună ca o rugăciune în arcadele pivniţei.

— A venit vremea pentru numărul 14.

2.

Scrumul ţigării era lung cât un deget, dar nu cădea. Conform tuturor legilor fizicii ar fi trebuit să cadă, dar nu o făcea. Fenomenul îi amintea Clarei de incidentul cu un bărbat care arsese de viu în maşina sa cu câţiva ani în urmă. Nu îşi pierduse cunoştinţa, nu se sufocase de la monoxidul de carbon. Arsese de viu, conştient fiind. Pompierii veniseră prea târziu, iar uşile maşinii nu se puteau deschide. Bărbatul ar fi trebuit să fie mort de mult, dar nu murea. Aşa cum nici scrumul nu cădea, deşi toate legile fizicii susţineau contrariul.

Era miezul nopţii. Clara şedea pe canapeaua din sufrageria ei cu un pahar de whisky dinainte şi ţigara în mâna stângă, în vreme ce privea prin cameră fără să vadă ceva cu adevărat.

Renunţase la fumat cu doi ani în urmă. Oare o lua acum de la capăt? Pentru că primise acel mail? Pentru că acest criminal îngrozitor, teribil, rece şi fără identitate o luase în vizor? Ce voia de fapt de la ea? Să o impresioneze? Să-i dea raportul? Să se excite? Să primească laude pentru cât era de grandios şi de periculos? Sau voia să o pregătească pentru ceva? Că ea va fi următoarea? Şi că el o va găsi, cu sau fără protecţia poliţiei?

Mâine va vorbi cu MacDeath, care rămăsese la Berlin. Trebuia să ştie care ar putea să fie motivul acestui psihopat. Şi apoi trebuia să-şi dea seama ce simţea ea cu privire la toată povestea. Iar asta nu ştia. Ştia doar că şedea aici, bea şi fuma şi privea în gol în timp ce criminalul îşi găsise probabil deja următoarea victimă.

Criminalul era inteligent, periculos şi răbdător. Ştia mai multe despre investigatori decât investigatorii despre el. Instalase camere web în locuinţele lui Jasmin şi Jakob, care îi filmaseră pe poliţişti când intraseră în camere. Şi îşi bătea joc de ei. Montase un timer la lampa din bucătărie din locuinţa lui Jakob Kürten, pentru ca lumina să se aprindă şi să se stingă periodic, pentru ca toţi să creadă că Jakob ar fi acasă şi în bună stare.

Criminalul era ca un virus. Luase forma unui bărbat atractiv, care murise demult, obţinuse încrederea fetei şi apoi o omorâse. Dar de ce? De ce se referise la Jasmin ca la o „victimă sfântă”? Să fi fost un criminal motivat de ritualuri religioase? Sau doar un nebun, chiar dacă unul foarte periculos?

Mailul fusese trimis dintr-o cafenea, *Coffee Inn* de pe aeroportul din Schönefeld, aşa cum descoperiseră specialiştii IT. Dar cum puteai să găseşti

pe cineva, dacă nici măcar nu știai cum arată? La fel de bine puteai să-i controlezi pe toți bărbații de pe site-urile de întâlniri, să-i urmărești și să-i interoghezi. Era vorba de mii și mii de oameni. Iar criminalul era undeva printre ei, ca „Bărbatul din mulțime" al lui Edgar Allan Poe.

Bărbatul din mulțime, care e singur, dar care nu vrea să fie singur. Care nu are voie să fie singur, căci mulțimea este ascunzătoarea lui. Pentru că poate lovi brutal din anonimitatea fără chip a mulțimii, iar în următorul moment să dispară din nou în ea.

Clara tresări când scrumul căzu pe parchet și se ridică apoi într-un norișor cenușiu de praf. Puse mâna pe pachetul de Lucky Strike pe care îl cumpărase de la chioșcul de noapte de pe Schönhauser Allee, aprinse a doua țigară, inhală fumul și îl suflă spre tavan unde formă la lumina plafonierei și a celor două lumânări de pe masa din sufragerie structuri bizare, simetrice și haotice în același timp.

„În curând o să pot fuma împreună cu Winterfeld la geam, se gândi Clara. Încă un obicei la fel de rău ca și băutura."

Ea se lăsă pe spate. Ce era mai potrivit? Fumatul sau băutul? După câteva minute de gândire, decise că fumatul era mai cinstit și ilustra mai bine mizeria existenței umane.

„Fumatul e singurul lucru pe care îl mai poți face într-o lume bolnavă ca asta, se gândi Clara. Un pic ca o victimă a focului, care duce cu sine în fum toate temerile și grijile, dar care tot te lasă singur. Țigările ardeau și în urmă rămâneau doar chiștocuri, pe care le călcai în picioare. Sticlele de bere, în schimb, erau sortate în lăzi, duse înapoi la producător, curățate și refolosite."

Mai luă o înghițitură de whisky și savură gustul aspru al scotch-ului care se amesteca cu aroma de fum a țigării. „Oamenii sunt ca niște țigări, se gândi ea. Sunt incendiați de emoții și de promisiuni și speranțe care îi menținincandescenți. Și după ce au ars sunt striviți și aruncați. Lumea nu e altceva decât o scrumieră uriașă și puturoasă."

Îi veni să râdă de comparația asta, dar amuți imediat. Râsul sună câteodată a nebunie, mai ales când râzi singur.

3.

O bubuitură asurzitoare. Apoi numai întuneric.

Era exact ora 14:17 când se întâmplă. Tatăl şedea la volan, mama chiar în spatele lui, Vladimir pe locul din spate, iar sora lui, Elisabeth, în spatele lui, pe banchetă.

Camionul cu remorcă rula în faţa lor. Transporta buşteni. Dintr-odată, unul dintre buşteni s-a desprins, a zburat prin aer şi a lovit cu o forţă uriaşă parbrizul pe partea şoferului. Pătrunsese ca o ghiulea prin parbriz, lăsând din capetele părinţilor doar o masă însângerată, în vreme ce maşina se îndreptă spre şanţ şi se rostogoli de câteva ori.

Cei doi copii supravieţuiseră ca printr-un miracol. Nici nu-şi dăduseră încă bine seama ce se întâmplase, când apăruseră deja poliţia şi cei de la Serviciile Sociale.

Copiii puteau să se întoarcă în patria lor îndepărtată sau puteau să rămână în Germania. Dar aici nu aveau rude, nimeni care să-i poată primi.

Nu mai rămânea, aşadar, decât orfelinatul de la marginea Berlinului – o clădire ale cărei ferestre cu gratii pe faţada de beton arătau ca un şir de capete de morţi chinuiţi. Totul avea la fel de multă nevoie de reparaţii ca şi locuitorii. Iar ambele reparaţii nu aveau să fie făcute probabil niciodată.

„Din ţărână eşti făcut, în ţărână te întorci până când Domnul te va chema la Judecata de Apoi", spusese preotul la înmormântarea părinţilor, când cele două sicrie fură coborâte în groapă, sub privirile încă amorţite de şoc ale lui Vladimir şi Elisabeth.

Directoarea orfelinatului vorbise scurt cu ei şi le spusese că avea să iasă la pensie peste câteva zile. Se părea că era un cămin prietenos, unde lucrurile se desfăşurau în linişte şi organizat, dar încă din prima seară Vladimir îşi dăduse seama că realitatea arăta cu totul altfel: căminul era un loc în care era valabilă doar legea celui mai puternic. Dacă te puneai cu cine nu trebuie, nu supravieţuiai. Trebuia să ţii capul plecat, gura închisă şi ochii mereu deschişi.

Vladimir şi Elisabeth erau acum singuri pe lume, singuri în cuşca cu lei a căminului, separaţi de culoare lungi de metri întregi. Şedeau pe terasă cu lacrimile şiroindu-le pe faţă, acolo unde ploaia cădea dintr-o plapumă cenuşie şi nesfârşită de nori. Fraţii se simţeau atât de mici şi de neajutoraţi ca o lacrimă pe un cer scăldat de ploaie.

Se uitară la pădurile de brazi de dincolo de drum, se ţineau de mână şi se simţeau atât de singuri pe cât se puteau simţi. De parcă s-ar fi aflat într-un univers rece, ostil, la ani lumină de pădurile de brazi, de mormântul părinţilor şi de pământ.

4.

Încă mai ploua când Clara intră la ora 8:30 în biroul ei. Raportul de la medicină legală se afla pe birou împreună cu fotografiile lui Jakob Kürten – cele ale lui Jakob în viaţă şi cele de la medicină legală şi de la locul faptei, care îl arătau în stadiul actual.

Clara rămase surprinsă citind raportul. Era vorba despre gândaci. Entomologii le cercetaseră stomacurile şi descoperiseră înăuntru resturi de ADN de la Jasmin Peters şi de la Jakob Kürten. Clara vorbi imediat cu cercetătorul care efectuase analizele, ca să afle de ce ADN-ul se mai afla încă după atâta vreme în stomacurile gândacilor.

— Având în vedere structura exoscheletală a acestor insecte, unii compuşi din proteine nu sunt digeraţi imediat, îi explică entomologul, ci sunt stocaţi într-o chitină sub carapace. Chitina constă din compuşi din carbon şi ADN. Asta înseamnă că o parte dintre compuşii de carbon preluaţi nu sunt digeraţi complet, ci servesc drept substanţă de construcţie pentru carapacea de chitină.

Clara stătea fascinată la fereastră cu telefonul în mână.

— Dacă ai noroc, continuă cercetătorul, ADN-ul e încă într-o stare în care poate fi identificat.

„O nebunie, se gândi Clara. Gândacii morţii ca punct de colectare mobil al ADN-ului.” Ea reflectă scurt dacă asta nu le oferea cumva posibilitatea de a-l identifica pe criminal. În mintea ei se înfiripase o idee, dar nu o putea încă formula şi se concentră din nou pe raport.

Specialiştii IT descoperiseră că Jakob Kürten îşi făcuse de cap pe diverse platforme SM, că fusese activ şi pasiv în filme porno cu homosexuali şi că se lăudase pe un chat sub pseudonimul „Plaguebearer” că infectase deja alţi doisprezece bărbaţi cu virusul HIV.

„Până la urmă, se gândi Clara, era şi el un fel de criminal în serie. Unul care a dat peste un criminal mai teribil decât el.”

„Fiecare diavol îşi găseşte până la urmă naşul”, obişnuia Winterfeld să spună.

•••

Mirosea a Earl Grey.

Martin Friedrich, poreclit MacDeath, avea un ceainic pe birou alături de ceaşcă şi farfurie, şi scria iar cu chipul contorsionat un mail pe calculator. Clara rămase în cadrul uşii deschise de la etajul patru şi bătu.

— Luaţi loc, imediat termin, zise MacDeath, care azi avea o cravată rubinie pe sub puloverul albastru şi arătă spre unul din scaune.

Apoi bătu cu arătătorul agresiv pe butonul de trimitere, ca un uliu care se năpusteşte din ceruri spre un biet şoarece de câmp.

Clara auzi zgomotul şuierat scos de computer când se trimitea un mail, iar MacDeath se întinse şi se lăsă pe spate.

— Da, făcu el şi îşi împreună mâinile, în lupta dintre bine şi rău, răul are parte de mai multă distracţie.

Se aplecă şi se uită la copia dosarului de cercetare care se afla la el pe birou.

— Dar chiar dacă m-aş număra printre cei buni, nu aş putea nega faptul că aici ni se oferă o sumedenie de lucruri. Îşi dădu ochelarii jos şi bătu cu rama lor în birou. Mi se păruse că Vârcolacul a fost ceva special, iar de atunci a trecut abia o săptămână.

Clara îşi dădu seama speriată că MacDeath avea dreptate.

Abia vinerea trecută îl prinseseră pe acel nebun, într-o mare de sânge şi de oase, cu un cadavru tranşat şi o ostatică în viaţă, dar complet traumatizată. Clara îl împuşcase. Privise răul în ochi şi îi dăduse lui Bernhard Trebcken, numit Vârcolacul, în momentul în care se auzise şuieratul împuşcăturii cu amortizor, un bilet doar dus până în iad.

— Dar acum tipul acesta, îi întrerupse MacDeath gândurile.

Cercetă iute cu privirea mailul pe care Clara îl primise seara trecută.

— Cel Fără Nume. Ridică din sprâncene şi luă cu atenţie o înghiţitură de ceai fierbinte. Îmi fac întotdeauna ceaiul singur, zise el. Earl Grey, cu tot ce trebuie. Ceaiul pe care îl aveţi aici, continuă el şi arătă cu degetul spre bucătăria de la etajul trei, este o catastrofă. Probabil că aşa era gustul ceaiului la secta Aum. Ştiţi de cine zic, nebunii care au organizat atentatul cu gaz asupra metroului din Tokio în 1995. Novicii erau obligaţi să-şi fiarbă ceaiul cu apa în care se îmbăiase mai înainte marele guru al sectei.

Ridică uşor ceaşca.

— De aceea Earl Grey. Doriţi şi dumneavoastră o ceaşcă?

Clara scutură din cap şi zâmbi. Îşi luase deja infuzia de cofeină împreună cu Winterfeld la fereastra deschisă. Şi prea multă cafea nu se potrivea cu sfatul doctorului pentru stomacul ei, ca să nu mai vorbim de whisky şi ţigări.

— Mulţumesc, zise ea. Deocamdată, nu.

— Cel Fără Nume, repetă MacDeath, evident bucuros că terminase iute cu chestiunea administrativă a ceaiului. Pretutindeni şi nicăieri. Mereu şi niciodată. E doar vizibil atunci când ucide.

— La fel ca metroul pe Chorinerstraße, când iese la suprafaţă, zise Clara. E mereu acolo, dar poate fi văzut doar atunci când iese din întuneric la lumină.

— Bună comparaţie, zise MacDeath şi îşi privi alternativ cele două tablouri care atârnau pe peretele din spatele Clarei.

Afişul filmului *Titus* cu Anthony Hopkins şi *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo.

— Robert Ressler, continuă el, a zis odată că omul normal, iar asta se potriveşte şi pentru profileri, nu poate gândi niciodată la fel cu un criminal în serie, pentru că atunci ar fi şi el unul. Dar poate să folosească pantofii însângeraţi ai unui astfel de monstru şi să umble o vreme cu ei.

— Şi când umblaţi în asemenea pantofi? întrebă Clara şi puse picior peste picior. Ce vedeţi atunci?

— Văd mai întâi diverse tipuri de criminali în serie. Există cei care vor să-şi satisfacă anumite impulsuri într-o criză de nebunie şi încearcă să facă asta numai pentru ei. Vârcolacul nostru era un astfel de individ. Nu cred că vreo femeie a făcut vreodată de bunăvoie sex cu el. Pe unele fie le-a violat, fie le-a plătit. Şi pe cele mai multe le-a abuzat şi le-a ucis.

— Individul nostru nu se încadrează în categoria asta, aş zice.

Cel Fără Nume i se părea Clarei deosebit de disciplinat, de o linişte ca de gheaţă sadică, aproape mai stranie decât nebunia furioasă a Vârcolacului.

— Cu siguranţă, nu, o aprobă MacDeath şi roase rama ochelarilor. Şi chiar dacă la prima vedere pare să fie vorba de violenţă motivată sexual, aceasta e doar prima impresie. Chiar dacă ucide femei şi plasează sperma altor victime în vaginul lor pentru a-şi râde de investigatori şi a simula un viol, selecţia victimelor – fetişişti homosexuali SM şi femei atrăgătoare – are ceva moralizant, acuzator şi punitiv. De aceea, modurile de operare sunt felul său de a comunica, iar răbdarea sa incredibilă este exact opusul unui făptaş spontan, dezorganizat, mânat de impulsuri.

Făcu o mică pauză, de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit.

— În ciuda mediului cu conotaţii sexuale în care îşi întâlneşte victimele, de pildă pe site-uri de întâlniri sau SM, acţiunile sale au ceva profund…

— Asexual? îi termină Clara fraza.

MacDeath dădu din cap.

— Bingo. Iar asta e foarte neobişnuit la criminali în serie. E posibil să considere sexualitatea ca pe ceva bolnav, murdar sau dureros, poate în urma unor experienţe traumatizante în copilărie. MacDeath îşi ordonă foile pe birou şi continuă: Iar asta ne aduce la a doua grupă de criminali în serie. Cei, să le zicem, pedagogici, care văd în acţiunile lor ceva ca o epopee a răzbunării, ceva demonstrativ sau le consideră o operă desăvârşită de critică socială. Care vor să atragă atenţia asupra a ceva care le este foarte important, dar nu pot transmite mesajul direct, ci trebuie să-l exemplifice prin fapte, pentru a nu se considera el însuşi un ratat.

— O formă ciudată de pedagogie, zise Clara.

În mintea ei apăru scurt imaginea filmului de pe CD, bisturiul şi tăietura milimetrică de pe gât, din care o secundă mai târziu începuse să se prelingă sânge, mai întâi încet şi nesigur, apoi tot mai repede.

MacDeath îşi făcu de lucru cu ajustarea înălţimii scaunului său.

— Dacă spuneţi că sună bizar, să ştiţi că aşa şi este. Există astfel de indivizi, nu mulţi, dar există. Cunoaşteţi povestea lui Charles Manson şi a bandei sale Helter-Skelter din 1969?

Clara aprobă din cap.

— Manson voia ca toată lumea să creadă că nu el şi aşa-zisa lui familie îi omorâseră pe Sharon Tate şi pe ceilalţi, ar fi vrut să pară că negrii îi omorâseră.

Negrii, care voiau să le servească una porcilor de albi bogaţi. Albii cred că negrii sunt criminalii, iar aşa se ajunge la război civil între albi şi negri. Şi cum Charles Manson credea că negrii erau prea proşti pentru a purta ei înşişi un război civil, spera că vor avea nevoie de un conducător. Un fel de conducător care să apară din anarhia războiului civil şi să creeze o nouă ordine mondială. Iar acest bărbat era Charles Manson. Cine altcineva?

— Sună a al Treilea Reich, zise Clara.

— Nu numai asta. MacDeath îşi mângâie bărbia. Manson era un mare admirator al lui Adolf Hitler. A numit ultima bătălie dintre negri şi albi, din care negrii trebuiau să iasă victorioşi sub conducerea lui Manson, drept Helter-Skelter. Un fel de Judecată de Apoi.

Clara se întoarse scurt spre *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo. În Apocalipsă nu scria nimic despre Charles Manson. La fel cum nu scria despre el nici în dosarul cazului la care lucrau acum.

— Şi ce legătură are Charles Manson cu criminalul nostru?

— Mai multe decât crezi, zise MacDeath. În ambele cazuri nu este vorba despre sex, ci despre putere.

— Acolo unde e vorba despre sex, e vorba de regulă şi despre putere, zise Clara. Dominare, supunere. Unora le place chiar să fie supuşi.

— Corect, zise MacDeath, dar atunci sexul e un mijloc de a obţine puterea, unealta. La Manson şi la criminalul nostru e vorba de altceva, care înseamnă pentru amândoi mult mai mult decât satisfacţia scurtă oferită de uşurarea cine ştie cărui impuls.

El îşi puse ochelarii şi se uită ferm la Clara. Ea îşi dădu seama că simţea nevoia să se foiască pe scaun.

— Manson, continuă MacDeath, a folosit crimele Helter-Skelter ca pe un fel de mediu de comunicare, cu care voia să le transmită albilor: „Ia priviţi ce au făcut negrii cei răi".

— Criminalul nostru, zise le mai departe, lăsându-se pe spate, face două lucruri. Dă socoteală pentru ceea ce a făcut. E un pic cam ca o mâță care îi aduce mereu stăpânei șoricei morți pe preșul de la intrare, fie că aceasta și-i dorește sau nu.

— Mereu? întrebă Clara. Adică, vor veni și mai multe?

— Cu siguranță, zise MacDeath. Oricât de trist ar suna. Tot mereu șoareci morți. De parcă ar vrea să fie lăudat pentru asta.

— Lăudat?

MacDeath aprobă.

— Știe că ați văzut deja unele lucruri. Probabil, cunoaște și povestea cu Vârcolacul, chiar dacă nu a fost făcută publică. Dar omul nostru nu pare prost. Așadar, știe că trebuie să ofere ceva impresionant cuiva ca dumneavoastră.

MacDeath se uită scurt pe fereastră înainte să continue:

— Cine vrea să iasă în oraș cu Nicole Kidman ar trebui să ofere mai mult decât un cheeseburger și o cutie de bere. Criminalul nostru vrea să vă ofere și dumneavoastră mai mult.

Închise ochii.

„Minunată comparație", se gândi Clara.

— Iar asta îi reușește, continuă MacDeath discursul, prin faptul că vă șochează mai întâi cu un film îngrozitor. Al doilea șoc urmează celui dintâi: crima s-a petrecut deja cu șase luni în urmă. Așadar, dumneavoastră și poliția ați fost pasivi timp de o jumătate de an. Și să fim cinstiți: dacă criminalul nu ar fi zis nimic, probabil că nici peste altă jumătate de an nu am fi știut nimic despre crimă. Apoi încearcă să repare ceva. Vă dă sentimentul că știți mai multe și sunteți cu un pas înaintea criminalului. Sentimentul de triumf, care vă sugerează: „Ura! L-am prins pe criminal. E Jakob Kürten, știm și unde locuiește și acum o să-l săltăm". Astfel vrea să vă stimuleze dorința de victorie, vrea să vă îndemne să înaintați, nu vrea să vă ofere neapărat un adversar, ci, mai degrabă, un partener de antrenament.

Clara simți că se cutremură.

— Atunci încearcă să mă transforme în complicea lui?

— Corect, aprobă MacDeath neimpresionat. În același timp, vrea să păstreze puterea. Iar acum am ajuns la subiectul putere. Putere absolută, care nu are nevoie de un ocol prin sexualitate.

Ridică din umeri, în vreme ce Clara se așezase pe marginea scaunului și asculta tensionată.

— Căci înainte să deveniți prea entuziastă și să-l subestimați, el vă demonstrează cu claritatea sclipitoare a unui bisturiu că nu aveți dreptate și

că el v-a dus de nas în tot acest timp. Că acela pe care l-aţi considerat a fi criminalul e, de fapt, şi el o victimă.

Clara răsuflă. Considera discuţia interesantă, dar obositoare. Mai ales pentru că avea mereu impresia că MacDeath o studia şi pe ea alături de criminal.

— De ce face asta?

MacDeath mai sorbi din ceaiul care acum nu ar mai fi trebuit să fie aşa de fierbinte şi răsfoi dosarul.

— Amintiţi-vă, zise el. Victima a fost obligată să citească un text. „Nu sunt nici prima, dar nici ultima." Şi: „Eu sunt deja moartă, dar haosul continuă". În aceste cuvinte se află un fel de profeţie şi un fel de anunţ, să-i spunem. Şi…

MacDeath făcu o pauză de mare însemnătate.

— Şi? întrebă Clara.

— Şi faptul că eviscerează victima şi o mumifică, ce credeţi? întrebă şi el. De ce o face?

— Doar am văzut, zise Clara. Pentru ca să usuce mai repede cadavrul şi să nu emane miros de putrefacţie.

Brusc îi trecu prin minte un gând, la fel ca mai înainte în birou, despre care ştia că era important, dar pe care nu reuşea să-l formuleze.

— Pentru ca să nu miroasă cadavrele, corect, zise MacDeath şi se lăsă pe spate pe scaun, împreunându-şi mâinile. Dar mai are şi un alt efect secundar, care probabil a fost gândit.

— Şi anume?

— A eviscerat cadavrele, aşa cum am constatat. Se ridică şi se uită la *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo.

Clara îi urmă privirea şi îl văzu pe Sfântul Bartolomeu, căruia îi fusese jupuită pielea şi care îşi ducea acum pielea cu el în împărăţia cerurilor ca dovadă a martiriului său.

MacDeath aprobă.

— La fel ca Sfântul Bartolomeu în acest tablou, care duce cu el pielea jupuită de care mai atârnă faţa. De altfel, este chipul lui Michelangelo însuşi, de parcă ar fi vrut să se strecoare pe lângă Bartolomeu în împărăţia cerurilor, fără să fie martir.

El arătă spre locul la care se uita şi Clara.

— Aşa cum Bartolomeu îşi duce cu el pielea, aşa a luat şi criminalul sângele şi organele cu el.

MacDeath trecu de tablou şi se postă într-un colţ al biroului, lângă dulapul pe care se aflau geanta de doctor şi craniul, şi îşi încrucişă braţele.

— Ritualuri tipice de sacrificiu. Sângele şi organele au fost oferite de când există omenirea drept sacrificiu pentru zei. Unele organe precum ficatul,

stomacul şi mai ales inima au o însemnătate specială. Sângele uman care arde pe altar, provenit de la un om ucis întocmai în acest scop, poate să conjure suflete pierdute.

— Un criminal cu pasiune pentru ocultism? întrebă Clara. Un satanist sau necromant?

Ea nu era sigură că asta se potrivea cu modul de operare distant şi raţional al criminalului.

— Nu neapărat, zise MacDeath, dar există posibilitatea ca el să comită crimele în onoarea cuiva. Filmarea crimei, despărţirea liturgică a victimei, sângele, organele pe care le ia cu el… Poate pentru Dumnezeu, pentru Satana sau pentru altcineva.

Clara căuta agitată în memorie ideea care îi trecuse prin cap cu câteva minute mai înainte şi care nu voia să reapară, în timp ce îl asculta pe MacDeath cu o ureche.

— Dar ce e cu mine? întrebă ea. De ce eu?

MacDeath se duse din nou la birou şi îşi trecu degetele peste dosarul roşu al cazului.

— Eu vă cunosc povestea, zis el. Ştiu cam ce s-a petrecut cu sora dumneavoastră. Şi cred că, după toate pe câte le-aţi văzut în cariera dumneavoastră de criminalist, faptul că sora v-a fost luată de acel ucigaş şi violator de copii este trauma cea mai mare prin care aţi trecut.

Bătu din nou cu degetul în dosar.

— Şi vă simţiţi în continuare vinovată, nu-i aşa?

Clara simţi cum inima începe să-i bată mai tare şi strânse pumnii.

— Vreţi să spuneţi, aşa cum se simte el vinovat? De aceea, aceste sacrificii? Organele şi sângele? Dar de ce se simte vinovat?

— E foarte posibil ca toate astea să fie speculaţii, zise MacDeath. Din păcate, nu avem niciun fel de informaţii despre criminal şi nu ştim de unde vine şi cum arată trecutul lui. Dar poate că are un motiv pentru care ucide femei şi le ia sângele şi organele, aşa cum aţi decis ca după pierderea surorii să vânaţi criminali în serie.

— Mă comparaţi cu acest criminal? întrebă Clara revoltată şi se ridică.

Mâinile îi erau umede şi tremura.

— Da, indirect. MacDeath afişă zâmbetul lui prietenos, la vederea căruia nu ai fi crezut niciodată în ce abisuri priviseră deja acei ochi negri. El ucide femei pentru a repara ceva. Dumneavoastră ucideţi criminali pentru a compensa ceva.

Clara îşi încrucişă braţele pe piept, de parcă ar fi vrut să se protejeze de această afirmaţie şocantă.

— Vreţi să spuneţi că pot fi comparată cu acel criminal?

MacDeath ridică din umeri.

— Nu puteți, dar trebuie să fiți comparată.

Clara tocmai se pregătea să iasă din birou, când gândul pe care îl vânase în tot acest timp se limpezi în mintea ei dintr-odată. Se afla dinaintea ei, limpede precum cristalul, iar ea îl apucă cu amândouă mâinile.

— Gândacii! exclamă ea.

— Poftim? făcu MacDeath iritat.

Clara uitase de furie.

— Ați spus că acel criminal vrea să repare ceva, la fel cum vreau și eu să compensez ceva. Problema noastră este că nu avem nici cea mai vagă idee cine e criminalul! Corect?

— Corect, aprobă MacDeath.

— Iar el a pus victima să ne transmită ceva. Clara păşea agitată în sus şi în jos prin cameră, încercând cu disperare să nu piardă şirul ideii. El a pus-o pe Jasmin să spună că nu e prima, dar nici ultima. Acum îl sfredelea pe MacDeath cu privirea. Prima! *Prima*!

Lui păru să i se aprindă un beculeț.

— Vreți să spuneți că prima victimă…

— Exact. Probabil că a mumificat-o şi pe ea. Clara se uita neliniştită prin birou. Probabil că a folosit aceiaşi gândaci, în funcție de cât de îndepărtată în timp e crima.

MacDeath dădu ceaiul pe gât şi scutură din cap.

— S-ar putea să fie aşa, colega! Atunci am avea o urmă!

— Colegii de la medicină legală, continuă Clara trebuie să cerceteze imediat toți gândacii. Dacă găsim într-unul din ei un ADN care nu corespunde cu cel al lui Jasmin Peters sau Jakob Kürten, asta ne-ar putea pune pe o pistă spre alte victime, poate chiar prima victimă.

MacDeath se încruntă.

— Recunosc, posibilitatea nu e foarte mare, dar cum nu avem altceva care să ne conducă la prima victimă, nu ne rămâne altceva de făcut. Puse mâna pe telefon. Iar prima victimă e importantă. Prima victimă e ca primul sex.

Formă numărul de la medicină legală.

— Pe acela nu-l uită nimeni. Şi fiecare criminal se întoarce mereu la scena primei sale crime. Sau la primul său cadavru.

5.

Ingo M. era unul dintre supraveghetorii din cămin, avea în jur de treizeci de ani, genul de individ căruia îi mai aluneca mâna câteodată. Avea un corp ca un butoi şi membre lungi şi osoase, cu mâini mari, cărnoase cu care „pusese la punct", cum spunea el, destui locuitori rebeli ai căminului.

Dar pe Vladimir părea să-l placă, deşi nu exista un motiv evident pentru asta. Nu încălca regulile, dar era atât de tăcut şi de inabordabil, încât adesea părea că nici nu exista.

— Vrei să vezi un film cu ninja? îl întrebase Ingo.

— De ce nu? răspunsese Vladimir.

S-au aşezat în camera lui Ingo, acolo unde erau instalate şi camerele care supravegheau coridoarele, şi s-au uitat la film.

„Pentru a lupta împotriva nopţii, trebuie să devii parte a ei", spusese actorul principal în rolul său de ninja.

Povestea filmului a cărui acţiune se petrecea în anii 1980 în SUA îi amintea lui Vladimir în mod înspăimântător de propria poveste. Un tânăr luptător de elită, care lucra într-o divizie de luptă antidrog a FBI, nimerise în ghearele unei reţele puternice de traficanţi. Baronii drogurilor îi uciseseră întreaga familie. Apoi el a fost prins de capii acestei reţele şi făcut dependent. Devenise dependent de substanţele pe care le combătuse, dar tot a reuşit să fugă. A cunoscut un maestru ninja, care l-a supus unei dezintoxicări fără compromisuri şi l-a educat să devină ninja.

Iar ninja s-a răzbunat, a ucis fiecare membru al reţelei de droguri, până a ajuns la cel care trăgea sforile, bossul bandei de traficanţi şi i-a ucis pe el şi pe gărzile sale de corp într-o luptă încrâncenată. La final, bossul rănit grav cerşea moartea, întins pe podea. Ninja şi-a scos sabia, o ridică, în vreme ce în ochii şefului apăruse speranţa, şi o înfipse alături, în podea. Spunând: „Harakiri este rezervat doar pentru samurai", el îl lăsă singur pe şeful pe jumătate mort să se confrunte cu soarta sa.

La sfârşitul filmului, Vladimir privea tremurând agitat ecranul. Încă îl mai vedea dinaintea sa pe ninja îmbrăcat în negru, care îşi ucidea toţi duşmanii şi părăsea apoi ecranul victorios.

Dar televizorul nu era realitatea. Realitatea era aici. Era căminul, camera lui Ingo în care se aflau, unde monitoarele clipeau, unde se afla scrumiera roşie-portocalie şi fereastra avea gratii, ca peste tot în cămin.

Şi realitatea era că Vladimir fusese atât de captivat de film încât nici nu băgase de seamă că Ingo îl privise excitat în tot acest timp şi se tot apropiase de el.

6.

Winterfeld se afla la fereastră cu un trabuc în mână şi sufla gânditor fumul în aerul rece şi umed al toamnei, în timp ce Clara stătea tremurând lângă el.

— Mai explicaţi-mi, vă rog, o dată, zise el. Aţi vorbit cu entomologii şi aceştia spun că acești gândaci pot stoca ADN?

— Aşa e, răspunse Clara şi îşi ascunse mâinile în buzunare, surprinsă cât de puţin părea să-i pese lui Winterfeld de frig. Moleculele ADN reprezintă structuri de proteine. Ele se descompun într-un sistem normal de digestie şi apoi nu mai pot fi identificate. Dar există excepţii.

— Care ar fi? întrebă Winterfeld trăgând din trabucul său.

— Insectele, mai ales gândacii dispun de un exoschelet, care constă din chitină. Aşa cum mi-au spus cercetătorii de la Institut, carapacea din chitină are nevoie de structuri de carbon. ADN-ul se compune, ca aproape toate componentele din chimia organică, din compuşi de carbon.

Ea rămase un pic pe gânduri şi încercă să redea exact informaţiile pe care le aflase.

— Dacă în organismul gândacului apare o nevoie de molecule de carbon, pentru a întări carapacea din chitină, e foarte posibil ca acești compuşi de carbon să fie stocaţi pe exoscheletul gândacului, fără să fie digeraţi de tot. Dacă digestia nu a fost atât de avansată, în exoschelet poate fi încă identificat ADN-ul.

— Asta înseamnă că gândacii sunt purtători mobili de ADN? Winterfeld privea în zare pe fereastră cu ochii mijiţi, dar se întoarse apoi spre Clara: Chiar dacă sunt morţi de mult?

— Corect. Clara îşi vârî capul între umeri, când o pală de vânt rece năvăli pe fereastră. Compuşii de chitină în care sunt integraţi cei de carbon acţionează ca un conservant natural. La fel ca o insectă preistorică, care a fost prinsă în răşină cu milioane de ani în urmă şi care azi se află într-un chihlimbar.

Ea îi salută scurt din cap pe doi colegi care treceau pe coridorul de la etajul trei.

— Gândacii sunt morţi, victima e moartă, dar ADN-ul mai există încă.

Winterfeld rămase o vreme tăcut.

— Credeţi că ucigaşul ştie asta? întrebă el apoi. Cum funcţionează metabolismul gândacilor?

— Sper că nu, replică Clara.

— În funcţie de când a avut loc crima asupra primei victime, acei gândaci ar putea să fie şi ei morţi?

Clara aprobă din cap.

— Asta înseamnă că el trebuie să fi luat din greşeală câţiva gândaci morţi odată cu cei vii şi i-a dus în locuinţa lui Jasmin Peters? Winterfeld pufni. Nu e o probabilitate prea mare, nu-i aşa?

Clara ridică din umeri.

— Nu avem şanse să răzbim mai departe dacă nu folosim această urmă.

Winterfeld îşi trecu mâna prin păr şi se uită la ceas.

— Ei bine, înseamnă că prietenii noştri de la medicină legală au acum de lucru. Vor trebui să analizeze sute de gândaci?

— Exact, spuse Clara. De asta am nevoie de susţinerea dumneavoastră. Trebuie să fie foarte clar că departamentul de investigaţii criminalistice susţine acest efort. Nu vreau ca departamentul de medicină legală să se apuce să se plângă la Bellmann şi eu să am necazuri.

— Dumneavoastră? Winterfeld zâmbi ştrengăreşte. Dacă va avea cineva necazuri cu Bellmann, eu voi fi acela.

Zâmbi şi suflă fumul în aerul de afară. Câteodată, avea o atitudine de tinerel.

Clara zâmbi şi ea.

— Vapoarele mari rezistă mai bine la furtună decât cele mici. Sunteţi din Hamburg, ar trebui să ştiţi asta. Mai ales că vântul rece de toamnă nu pare să vă deranjeze, adăugă ea şi făcu semn spre fereastră.

— Ce comparaţie frumoasă, señora! Aţi fi putut să vă faceţi diplomată.

— Deci? vru să ştie Clara. E totul în regulă?

— În cel mai rău caz câteva sute de gândaci şi poate cincizeci de ore de lucru pentru cei din Moabit?

— În cel mai rău caz, da, aprobă Clara.

Winterfeld răsuflă, azvârli chiştocul pe fereastră şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

Clara se întrebă câte chiştocuri zăceau deja acolo jos şi dacă le aduna cineva.

— Atunci, la atac.

Winterfeld îşi trecu ultima oară mâna prin păr.

— Aye, aye, Sir!

Clara salută cu mâna la frunte şi se duse în biroul ei, ca să-l sune pe MacDeath.

•••

Clara şi doctorul Martin Friedrich, alias MacDeath, stăteau în departamentul de entomologie al Institutului de Medicină Legală din

Charite. Pe pereţi erau aliniate cutii din sticlă cu gândaci, fluturi, viermi, miriapozi şi păianjeni. Von Weinstein îşi dădu jos ochelarii eleganţi şi se frecă la ochi încă ori din nou obosiţi.

— Avem aici precis vreo trei sute de gândaci morţi adunaţi din camerele, dar şi din cadavrele lui Jasmin Peters şi Jakob Kürten, zise el.

Din voce i se auzea supărarea.

— În afară de asta mai avem vreo cinci sute de gândacii vii, pe care îi ţinem în două terarii. Unul pentru Jasmin Peters şi altul pentru Jakob Kürten. Oftă demonstrativ, îşi puse din nou ochelarii şi îşi aranjă halatul. Şi voi vreţi să disecăm gândacii morţi şi apoi să-i adormim cu gaz pe cei vii şi să-i disecăm şi pe ei?

Clara aprobă din cap.

— Doamne Sfinte, dar e vorba de aproape o mie de mini-autopsii. Trebuie să-i deschidem, să punem carapacea de chitină sub microscop, să facem testul chimic şi apoi să mai facem şi comparaţie de ADN, asta dacă găsim aşa ceva.

— Aşa e. Clara se uită la MacDeath care aprobă şi el. O mie de gândaci, poate şi mai puţin, în funcţie de cât de repede găsim pe ei ADN-ul care să nu provină de la Jasmin Peters şi Jakob Kürten.

— E o nebunie, zise von Weinstein. Va dura o veşnicie. Şi chiar dacă reuşim s-o facem, tot nu avem certitudinea că putem afla al cui e ADN-ul.

Făcu un semn spre cutiile de sticlă lângă care stăteau.

— Ştiţi că aceşti gândaci sunt mâncători de cadavre? Poate au mâncat înainte un cadavru care e îngropat de ani buni. Asta ne-ar zăpăci întreaga investigaţie. Desigur, nu e foarte probabil.

Clara dădu din cap.

— În funcţie de când s-a petrecut prima crimă, vorbim de un gândac care are câţiva ani sau e mort de mult. Şi dacă a trecut atât de mult timp, probabilitatea ca acest gândac mort să se fi găsit printre cei vii, pe care i-am adunat din camerele celor două victime, e destul de mică. Ea se uită la von Weinstein. Dar avem altceva?

Von Weinstein aprobă, deşi ar fi vrut mai degrabă să scuture din cap şi să refuze.

— Nu avem. Dar riscul de a pierde mult timp degeaba e imens.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Clara ridică din umeri.

— Doctor von Weinstein, interveni MacDeath, departamentul de investigaţii criminalistice a cerut în mod expres această investigaţie Institutului de Medicină Legală. Chiar dacă acest caz nu a ajuns încă la presă,

există posibilitatea ca ucigaşul nostru să încerce să facă singur publice următoarele sale crime.

Se uită la von Weinstein cu aceeaşi privire analitică pe care o folosise ca s-o studieze şi pe Clara.

— Nu cred că ar da bine ca presa să afle că poliţia nu e deosebit de interesată să folosească toate posibilităţile pentru a-l găsi pe criminal. Ce ziceţi?

Von Weinstein se frecă din nou la ochi şi îşi puse ochelarii în buzunarul halatului.

— Aveţi dreptate, nu avem nimic altceva. Cu toate astea, e o bătălie cu morile de vânt.

— Cine luptă poate şi pierde, zise Clara îndreptându-se spre ieşire. Mai adăugă peste umăr spre von Weinstein: Cine nu luptă a pierdut deja.

7.

Se adunase ceva întunecat, atât de uriaş şi de ameninţător încât ocupase întreg orizontul şi posomorâse cerul. Şi se năpustise asupra lui Vladimir. Deodată. Din nimic.

Ingo îi ceruse lui Vladimir să facă lucruri dezgustătoare cu corpul său. Vladimir îi era dator; doar se ocupase în mod special de el, îi spusese Ingo. Se uitaseră împreună la filme şi îl protejase de bătăuşii din cămin. „Pentru asta poţi să fii puţin mai drăguţ cu mine", spusese el şi îşi descheiase pantalonii. Apoi îl împinsese pe Vladimir pe canapea şi îl întorsese pe burtă şi băiatul îi simţise respiraţia care mirosea a ţigări şi a chili con carne, când Ingo se împinsese peste el; îi simţise erecţia mai întâi pe corpul lui şi apoi în corpul lui. Ceva pătrunsese dureros în el, ceva ce nu avea ce căuta acolo. Ca la acele viespi care îşi depun ouăle în alte insecte cu acele lor lungi, pentru ca larvele de viespe să se hrănească din gazda lor.

Aşa ceva era acum şi în Vladimir. Îl măcina din interior, îl murdărea, îl distrugea. Mereu. Chiar şi când Ingo nu era acolo.

Vladimir stătea întins pe spate şi scâncea. Durerea îi năpădise abdomenul. „În mine e ceva care nu are ce căuta acolo". Trebuia să scape de ea, dar cum? Să-şi despice burta şi să-şi scoată intestinele pângărite ca să moară şi să trăiască sub formă de spirit curat, liber de mizerie şi dezgust? Sau în el fusese distrus ceva ce nu avea să mai primească niciodată înapoi? Ceva ce făcea un alt om din el?

Avea să-i spună directorului de cămin. Aşa ceva nu avea voie să se petreacă.

Dură mult până când Vladimir se opri din plâns.

8.

Era vineri seară devreme şi Julia se aşeză la computer ca să-şi verifice mesajele de pe Dategate. Poate va mai ieşi apoi cu câţiva prieteni pe pistă, dar asta oricum nu se făcea înainte de miezul nopţii. În fundal mergea televizorul, o emisiune nouă, *Shebay.* Julia asculta cu jumătate de ureche, cum moderatorul lua în râs câteva candidate. Deocamdată, se transmitea o înregistrare, apoi emisiunea cu decizia finală avea să fie transmisă în direct.

Julia se întrebă în treacăt dacă nu ar trebui să se înscrie la *Shebay* şi îşi parcurse mesajele. Erau cele obişnuite ale unor nesimţiţi excitaţi, câţiva mincinoşi care foloseau fotografii ale lui Christian Bale, crezând că femeile sunt suficient de proaste încât să creadă aşa ceva. Ba chiar erau şi câţiva pensionari entuziaşti care credeau că pe un astfel de site mai puteau da marea lovitură şi să se mai distreze un pic după ce hrăneau raţele în parc.

Julia se despărţise de câteva săptămâni de prietenul ei. El îi povestise de „firma" sa şi de Bentley-ul său, doar că acesta nu era niciodată acolo când voia Julia să-l vadă. Aerul e limitat, obişnuia individul să spună, iar rataţii trebuie să meargă pe jos. El însuşi se văzuse ca parte a celor privilegiaţi, dar până la urmă se dovedise că şi el era dintre cei care mergeau pe jos, la fel ca toţi ceilalţi. „Firma" sa era un mini-restaurant, care tocmai fusese închis de Autoritatea Sanitar-Veterinară. Ce idiot!

Julia trecu de pe Dategate pe Facebook. Unii dintre prietenii ei erau online.

Pisica mea e afară, sper că se va întoarce repede, scrise Julia.

Doi prieteni îi răspunseră.

Miau, scrise unul.

Salutări pisicii, era al doilea mesaj.

Cei doi prieteni o cunoşteau pe Princess, pisica bej, tigrată, în vârstă de trei ani a Juliei. Ea dormea noaptea mereu pe picioarele Juliei. Şi îi plăcea să se lase fotografiată. Julia postase câteva poze cu Princess pe Facebook.

Julia îşi cunoştea valoarea de piaţă. Ştia că nu trebuia să depindă de pisici, chiar dacă reprezentau mai puţin stres ca un tip. Ştia că la cum arăta putea avea pe oricine. Problema era doar că tipii grozavi, care aveau şi bani, erau

fie luaţi, fie nu-i întâlneai, căci nu reuşeai să intri în cluburile şi cercurile în care se învârteau aceştia.

Să fie un site ca Dategate un loc potrivit? Probabil că nu. Cu toate acestea, Julia petrecea ore întregi pe acea pagină. Nu ştia nici ea de ce. Poate pentru că se afla în centrul atenţiei şi era dorită – dar destul de departe pentru a nu fi nevoită să dea ochii în viaţa reală cu toţi acei indivizi.

Ea se mai uită o dată la mesaje. Patru mailuri noi. Unul ieşea în evidenţă.

Văd ceva în ochii tăi şi mă întreb dacă au mai observat şi alţii.

Julia tresări. Nimeni nu i se mai adresase aşa pe acest site. Destul de scurt şi direct, dar cumva astfel. Nici nu se compara cu idiotul acela închistat din Charlottenburg, care îi scrisese deja pagini întregi de mailuri: *Auzi, nu trebuie să facem nimic. Nu sunt sigur dacă ai înţeles cum trebuie mailul meu de mai înainte. Sigur că trebuie să ne distrăm şi asta putem să şi discutăm. Dacă nu-ţi plac măştile alea, atunci merge şi altfel. Fac aşa cum vrei. Cel mai bine ar fi să ne vedem între patru ochi şi ar fi totul mult mai simplu, nu crezi*?

Hm. Nu îmi răspunzi. Am făcut ceva greşit? *Am fost prea direct*? *Tocmai ţi-am scris că putem vorbi despre orice. Ai primit fotografia mea*? *Nici măcar nu mi-ai spus dacă îţi place. E o fotografie pentru interviu, alta nu am momentan, dar sper*…

Julia scutură din cap. „Iar eu sper că în timpul zilei mai faci şi altceva în afară de a scrie prostii din astea", se gândi ea şi aruncă fără milă mailul la gunoi.

Şi cele trei mailuri de la mitocanul din Marzahn nu erau mai bune. *Hey, pare că ai ţâţe mişto. Vrei să te dau chiar azi cu roatele-n sus*? *Uite numărul meu.*

Şi apoi încă unul.

Hi, eu sunt Ronnie. Pot să trec pe la tine şi să tragem un număr în maşină. Ai chef?

Julia se strâmbă. „Mai bine te-ai duce la şcoală să înveţi să vorbeşti, idiotule", se gândi ea şi şterse şi mailul acesta.

Al treilea mail la care densitatea cuvântului care începea cu f… îi sări imediat în ochi nici măcar nu-l mai deschise. Se uită la uşă, aşteptând să audă zgârieturile şi mieunatul pisicii, dar încă era linişte.

Şi se uită din nou la mesajul de dinainte.

9.

Albert Torino înghiți un Provigil, mușcă o dată din el și înghiți bucățile fără apă și apoi se uită prin studioul pe care Jochen i-l prezenta cu mândrie.

— Andira are timp? fu prima întrebare a lui Torino.

— E deja aici, zise Jochen. A renunțat special la un weekend la Londra. Pe celelalte le-am prelucrat bine. Cea grasă cu rățușca a renunțat, dar nu-i niciun păcat, în rest sunt aici toți.

— Grozav!

Torino își frecă mâinile și înghiți ultimele resturi ale stimulentului.

— Așadar, începu Jochen, tehnica, IT-ul toate sunt pregătite. Tu ai treizeci de procente din voturi, spectatorii din studio au treizeci de procente, iar oamenii de acasă, de la calculator, patruzeci de procente. Trebuie să fie online, conectați și să fi plătit zece euro cu cardul de credit.

Jochen rânji.

— Asta a adus deja bani buni. Suntem la cincizeci de mii de fani și sperăm ca astă-seară să fie șaptezeci de mii.

— Arta nu valorează nimic fără bani, zise Torino.

— Acum cu privire la setupul de aici, de la fața locului, zise Jochen și își înnodă șireturile de la puloverul lui cu glugă. Am organizat un fel de examen cu posibile pedepse. Băieții de la postul TV l-au numit RAI și IAD, dar stai să le luăm pe rând.

Arătă spre galeria din partea din față a studioului.

— Acolo, zise el, este podiumul pentru rezultate. Pupezele trebuie să se plimbe pe el, să dea din fund, să răspundă la întrebări și să se lase alese.

— Așa cum ai spus mai devreme? întrebă Torino. Treizeci, treizeci și patruzeci de procente?

— Exact, aprobă Jochen. Fă câțiva pași cu mine.

Cei doi se apropiară de podium. Galeria stătea pe un bazin mare, rotund, care la acest moment era încă acoperit cu draperii.

— Ce e dedesubt? întrebă Torino.

— Încet, zise Jochen și ochii lui rotunzi de purcel se rotunjiră și mai tare de încântare. Aici, continuă el și întinse mâna, arătând spre podium, aici vezi că se află două urme de tălpi. Gâștele trebuie să stea aici când se ia decizia.

Făcu o pauză de efect și trase iar de șnururile puloverului său cu glugă.

— Dacă răspunsul e up, atunci de sus vine un fel de leagăn cu corzi transparente și aripi decorative de îngeri, pe care gâsculițele se așază și sunt duse în Olimpul *Shebay.*

Jochen făcu un semn către cei de la tehnică.

— Puteţi să lăsaţi chestia aia în jos? Mulţumesc.

Leagănul cu aripi de îngeri coborî cu un huruit uşor, în timp ce se auzea o melodie eroic-sacrală.

— Drăguţ, făcu Torino. E totul OK, din punct de vedere al siguranţei?

— Aşa cred, răspunse Jochen, şi nu sunt decât trei metri, iar cine întreabă primeşte mai multe răspunsuri, aşa că mai bine nu întrebăm.

Torino se uită spre bolta studioului, unde urca leagănul cu aripi de înger.

— Dar acum devine palpitant, zise Jochen. Căci mai există şi out. Pentru respectivele nu va fi prea vesel.

Făcu un pas în lateral.

— Dacă o candidată e up, ea ajunge în Olimp. La out, îşi coborî el vocea, se deschide o gaură în podea şi tipa cade un etaj mai jos în acest noroi luminat cu lumină roşie.

Făcu din nou semn spre tehnică.

— Aprindeţi, vă rog, lumina şi daţi drumul la muzică!

Se auziră sunete diabolic-dramatice, de parcă regele vrăjitorilor din Angmar ar porni cu armata sa din Minas Morgul. Torino privi în jos şi văzu într-adevăr un noroi luminat de o lumină roşie intensă.

— Noroiul are doi metri şi complet nepericulos, zise Jochen. Nimeni nu poate să-şi rupă nimic. De asta au pus şi podiumul la trei metri înălţime de la podea. La urma urmei, toţi trebuie să le poată vedea pe fete. După aceea vom da la o parte cortina de pe acest cub.

Arătă în jos.

— Atunci o să poată privi toţi pe fereastră cum iese gâsculiţa din noroi.

— Va fi o bombă, zise Torino şi îl bătu pe Jochen pe umăr. Şi toate astea într-o zi şi jumătate. Bună treabă! Când începe?

— În două ore, zise Jochen, şi mai avem destule de făcut.

10.

Directorul căminului ascultase povestea lui Vladimir, dar nu o luase în seamă. Se întâmpla adesea ca micuţii să se plângă de ceva, chiar şi despre abuzuri sexuale ale îngrijitorilor. Pe director nu-l interesa cine ştie ce, dar ceea ce îi mai rămăsese din conştiinţă se întreba dacă totuşi se putea tolera aşa ceva.

Îl cunoştea pe Ingo M. – doar el îl angajase, căci era măcar un tip care reuşea să se impună şi să fie dur când trebuia. Din păcate, directorul observase şi că îi făcea plăcere să îi bată pe copii. Şi asta nu-i plăcuse. Dar

întotdeauna trebuia să accepți niște compromisuri. La mătușica aia binevoitoare care condusese înainte căminul un individ ca el nu ar fi primit probabil postul: femeia era adepta pedagogiei blânde. Dar acum, în schimb, în cămin domneau ordinea și disciplina, și nu anarhia ca mai înainte.

Așadar, probabil că povestea pe care i-o relatase un Vladimir palid și înspăimântat era adevărată. Directorul decise să vorbească cu îngrijitorul, dar cu siguranță nu avea să-l concedieze. Asta ar fi însemnat hârțogărie, iar Ingo M. ar fi apărut, probabil cu avocați, tribunalul muncii, tot programul. Și poate că apoi va trebui să angajeze pe altcineva care se va dovedi a fi prea blând și care nu va avea tăria să lovească așa cum o făcea Ingo M. – ceea ce nu corespundea regulilor, dar aici era necesar, căci în bazinul cu rechini vorba bună nu te ajută, violența fiind singurul limbaj pe care aceste progenituri nefericite îl înțelegeau. Cei mai mulți oricum sfârșeau prin a deveni pleava societății. Mai bine era dacă nici nu ar exista. Dar atunci și postul de director ar fi inutil. Nici asta nu era bine.

•••

Vladimir ieși din biroul directorului.

„O să vorbesc cu îngrijitorul, îi spusese acesta și îi arătase apoi ușa. Dacă te simți așa de rău, atunci du-te la asistentă."

Așadar, directorul va vorbi cu Ingo. Dar oare asta va ajuta? Ingo îl va lăsa atunci pe el în pace? Avea directorul destulă putere pentru asta?

În sinea lui simțea că nu avea să servească la nimic.

Ninja?

În mintea lui prindea încet contur o idee. Întunecată, puternică, rea. Ceva în el decise să realizeze ceva măreț.

Avea să-l ucidă pe Ingo.

•••

— Nu ți-e rușine, pederast mic?

Lovitura îl nimeri pe Vladimir direct în față. Simți sânge în gură. Gustul se amestecă cu acela al tocăniței de pui pe care o mâncase la cină.

Ingo se așeză pe băiat și îi apăsă brațele cu genunchii pe podeaua de beton. Se aflau jos în spălătorie, unde fiind sâmbătă nu lucra nimeni.

— Dai fuga la director să mă reclami? Asta e mulțumirea pentru că te-am ajutat, pui de năpârcă? Pentru că ne-am uitat împreună la filme?

Încă o lovitură. O durere ascuțită și un trosnet îngrozitor. Gâtlejul lui Vladimir se umplu de sânge. Îi spărsese nasul.

Ingo M. se simțea sigur pe el. Avea să susțină mai târziu că Vladimir s-a bătut cu un alt băiat. Îi va trosni și aceluia una, ca să arate a bătaie adevărată.

Vladimir strânse pleoapele şi privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi figura umflată a lui Ingo care se uita la el cu o grimasă de furie.

Violenţa e contagioasă. Dăm mai departe ce primim.

— Dacă mai îndrăzneşti să faci asta o dată, atunci o s-o păţeşti rău de tot, zise Ingo şi se aplecă în aşa fel încât Vladimir simţi respiraţia puturoasă a torţionarului său direct în faţă. De o să zici că ce ai păţit acum e paradis.

Îi deschise gura cu forţa lui Vladimir şi lăsă să se scurgă înăuntru un fir scârbos de salivă şi muci în gâtul băiatului.

Vladimir dădu să vomite, dar Ingo îi închise brutal gura.

— Asta e pentru tine, zise el. Un mic cadou din partea mea.

Violenţa e contagioasă.

Vladimir avea o senzaţie acută de vomă, de la mucii din gură, de la gustul de tocăniţă de pui, sânge şi mizerie. Mâna care îi ţinea brutal gura închisă îi provoca o durere îngrozitoare.

Şi ceva se trezi în Vladimir. Ceva mare, negru, de necontrolat. Ninja? Ceva în el, ceva pentru el.

Vladimir lovi brusc cu capul în sus. Fruntea lui îl lovi pe Ingo în nas, iar capul acestuia zbură pe spate. Scoase o exclamaţie surdă de durere, dar se controlă iute şi îl privi pe Vladimir cu un amestec de uimire şi ură, în timp ce sângele îi picura de pe buze. Era atât de derutat, încât luă mâna de pe gura băiatului.

Vladimir scuipă mucii afară. Se temea de reacţia care avea să urmeze cu siguranţă, se temea de lovituri şi de durere. Dar mai era ceva în el, care era mai puternic.

Ceva negru, mare.

Celălalt lucru.

Străinul.

Răul.

— O să te ucid, ticălos mic, gemu Ingo şi ridică mâna.

Vladimir se uită cu o privire rece în sus.

— Nu poţi să ucizi ceva ce a murit deja.

Ingo rămase surprins o clipă. Apoi nasul lui Vladimir primi o a doua lovitură. Acesta urlă de durere, când oasele se deplasară. În faţa ochilor îi jucau stele verzi.

Ingo îşi şterse sângele de pe faţă şi se uită plin de dispreţ la victima sa.

— Ar fi fost mai bine pentru tine dacă nu m-ai fi cunoscut, zise el.

Pe jumătate leşinat, Vladimir se uită printr-o perdea de ceaţă şi de sânge la chipul obraznic al lui Ingo, care şedea pe el.

— Da, zise el. Dar pentru tine ar fi fost chiar mai bine.

Vladimir primi o ultimă lovitură şi îşi pierdu cunoştinţa.

11.

Julia se uită încă o dată la mailul care sosise adineauri. Mailul care se deosebea de celelalte.

Văd ceva în ochii tăi şi mă întreb dacă au observat şi alţii.

Julia se uită la ochii ei din fotografia pe care o pusese pe Dategate. Apoi se uită la profilul expeditorului. Tommy, 32 de ani, blond, sportiv, arăta foarte drăguţ. Alături, era o fotografie cu el la piscină.

„Tipul are corp frumos, să sperăm că nu e o păcăleală", se gândi ea. Ea citi mai departe. Zodie: Gemeni. Domiciliu: Berlin, Prenzlauer Berg. Profesie: antreprenor.

„Antreprenor, se gândi Julia. Asta am mai avut. Cu siguranţă, nu e niciodată pentru că fie munceşte întruna, fie în realitate e şomer. Cu toate astea, hai să-i dăm o şansă."

Scrise un răspuns:

Şi ce vezi în ochii mei?

Trecură două minute.

Văd o linişte stranie.

Julia deveni şi mai curioasă.

Ce fel de linişte?

Acum răspunsul sosi mai repede.

De parcă ai fi încheiat ceva despre care ştii că încă nu s-a sfârşit. Şi văd şi o forţă, dar care încearcă să ascundă o slăbiciune.

Oare tipul o cunoştea? Ştia de legătura ei? Julia trecu pe Facebook şi îl căută un Tommy din Prenzlauer Berg.

Îl găsi repede. Aveau chiar destui prieteni comuni, dar încă nu erau „conectaţi". Apoi îi căută numele întreg pe Xing. Acolo era o fotografie de-a lui, în costum negru, undeva în faţa unui zgârie-nor. „Proprietar", scria acolo. Şi dedesubt firma: *Corvinus Capital.* Julia clică mai departe sub „eu caut", aşa cum se obişnuia pe Xing.

Eu caut: parteneri de afaceri, co-investitori, proiecte palpitante în domeniul renewables, biotech şi tehnologie.

Ea ridică din sprâncene. Tipul chiar părea să fie deştept.

Acum voia să ştie despre ce slăbiciune vorbea el.

Scrise:

La ce slăbiciune te referi?

De data asta răspunsul veni după un minut:

Ai fost rănită o dată. De cineva care îţi era foarte important. Căci, ce e iubirea? *Iubirea înseamnă să-ţi găseşti jumătatea pierdută a Eu-ului la altul*

și să devii un tot complet. Tu ai încercat asta. Și mai încerci încă. Am dreptate?

Nebunul cu Bentley nu fusese chiar așa de important pentru Julia, dar tot fusese dezamăgită. Și treaba asta cu a doua jumătate? Ei bine, cine n-o căuta?

Ea scrise:

Da. Povestește mai departe.

La scurt timp veni răspunsul:

Ai permis acestui om accesul la sinele tău interior, la ce aveai mai sfânt, iar el te-a rănit acolo. De atunci te protejezi, ca să nu mai fii rănită încă o dată. Asta te face puternică, dar te face și inabordabilă. Nu crezi?

Ea scrise:

Ai, probabil, dreptate.

Trecu o jumătate de minut. Apoi ea citi:

Îți doresc să găsești la un moment dat pe cineva în fața căruia să te poți deschide complet. Nu doar pentru ca el să te înțeleagă, ci și pentru ca astfel să puteți trăi într-o unitate deplină. Doar atunci ai găsit jumătatea pierdută a Eu-ului, pe care o cauți. Aceasta este fericirea adevărată. Aceasta este iubirea.

Tipul era într-adevăr diferit. Și nu îi ceruse nici măcar o dată o întâlnire. Cumva asta îi stârni Juliei interesul. Ea scrise:

Mă cunoști, deși nu ne-am văzut niciodată.

Apoi el: *Simt asta, într-un fel.*

Apoi ea: *Poate că ar trebui să vorbim la telefon.*

Iar el răspunse: *Așa ar trebui. Acesta este numărul meu.*

12.

Emisiunea se transmitea deja de douăzeci de minute. Câteva dintre candidate căzuseră deja în noroi, două ajunseseră în Olimpul *Shebay.*

Albert Torino parcurse șirul de spectatori masculini pentru a lua mici interviuri.

— Ai prietenă? îl întrebă el pe un individ cu coșuri și părul dat pe spate cu gel.

— Nu, făcu acela, de ce?

Torino fu puțin surprins de contra-întrebare.

— De ce nu?

— Prostii pot să-mi povestesc şi singur, zise tipul cu coşuri. Şi dacă vreau o femeie, mă duc la bordel.

Torino ridică din sprâncene.

— Aha, zise el, un adevărat pragmatic. Se uită la tipul geluit şi plin de coşuri. Poate pragmaticul nostru nu va trebui să plătească în seara asta. Ce zici de aia de acolo?

Se întoarse spre scenă unde următoarea candidată îşi ocupase poziţia şi îl aştepta neliniştită pe Torino. Avea un bust impresionant şi purta o rochie extrem de strâmtă, de te aşteptai să plesnească în orice clipă.

— Nu e genul meu, zise individul cu faţa mâncată de coşuri şi scutură din cap. E grasă şi urâtă.

— Nu e tocmai Miss Anorexia, zise Torino şi se îndreptă spre scenă uitându-se pe cartonaşe.

— Tu eşti Susi? Am dreptate?

Ea aprobă din cap şi îi strigă individului cu coşuri:

— Şi nu sunt grasă deloc, idiot ciupit de coşuri ce eşti!

Acela îi strigă şi el ceva, dar microfonul fusese oprit de mult.

— Stai cool, Susi, zise Torino. Cum le merge gemenilor?

— Care gemeni? întrebă Susi nedumerită, dar când îi urmări privirea lui Torino, îşi dădu seama la ce se referea.

— O, zise ea şi surâse nesigură. Tipilor le plac în general.

— Până la amicul bordelurilor de aici din faţă, zise Torino. Dar rochia…

Se uită cercetător la materialul strâmt, parcă pregătit să plesnească în orice clipă.

— E pentru îmbrăcat sau măsurat tensiunea?

Urlete încântate. Acum venise rândul spectatorilor să pună întrebări. Înainte ca Susi să poată răspunde, Torino porni cu microfonul de-a lungul rândului în care se afla şi cel cu coşuri, care acum striga obscenităţi fără microfon.

Torino se opri lângă un tânăr cu părul tuns scurt, negru.

— Cum te cheamă şi de unde eşti?

— Ronny, din Märkischer Viertel.

Rânji.

— Cum îţi place de Susi?

— E drăguţă. Mai ales în partea de sus. Mi-ar plăcea să-i văd ţâ…

Jochen făcu un semn din regie şi se auzi un piuit puternic.

„Aha, cenzura, se gândi Torino. Alt cuvânt pe care nu-l putem rosti în direct, ca să nu zburăm din programul de seară. E bine că emitem cu o mică întârziere."

— Hei, ticălosule, strigă Susi de pe scenă.

Auzise cuvântul în ciuda piuitului.

— Tot eu decid cine ce face cu mine!

— Mai citeşte condiţiile de participare, proasto! strigă Ronny. Îmi aparţii mie.

— Ia stai încetişor, zise Torino. Înainte să ai voie să te dai la ea, trebuie mai întâi să câştige. Şi tu la fel.

— Cum adică? Îmi aparţine mie, strigă Ronny cu încăpăţânare. Apoi zbieră spre Susi: După ce termin cu tine, o să umbli numai ca John Wayne.

Se duse în faţă şi umblă crăcănat prin faţa scenei.

Torino făcu o faţă uimită.

— N-aş fi crezut că cineva ca tine ştie cine e John Wayne, zise el.

Ronny vru să mai zică încă ceva, dar microfonul fusese deja deconectat.

— Up sau out? strigă Torino spre spectatori.

Majoritatea votară up. La fel şi Torino.

— Ai avut noroc, miss Cârnăcior, strigă el spre Susi. Dar data viitoare îmbracă-te cu altceva. Nu ştim dacă avem asigurare pentru explozia de haine.

— Sunteţi nişte proşti!

Susi făcu o grimasă, în parte de furie, în parte de încântare că ajunsese în runda următoare, în timp ce se ridica la cerul studioului pe leagănul cu îngeri.

Veni o altă candidată – Sonja, blondă, elegantă, delicată. Un tip gras cu pulover cu glugă din Lichtenberg, care îşi zicea „Lână" şi avea cam 120 de kilograme, îi dădu lui Torino de înţeles că ea era femeia visurilor lui şi că o s-o ia de nevastă după noaptea petrecută împreună. Sonjei nu părea să-i surâdă prea mult ideea.

— Sunt îndrăgostit, zise Lână.

— Nu eşti îndrăgostit, răspunse Torino. Eşti doar idiot. Şi gras pe deasupra.

Torino observase că avea succes dacă îi lua în balon şi pe bărbaţii din public.

„Până la urmă, se gândi el, toţi rataţii ăştia se urăsc între ei aşa de tare, că sunt încântaţi când unii dintre ei sunt ironizaţi."

Gladiatorii romani erau uneori aruncaţi în public cu săbii scurte şi uneori mai mureau şi spectatori. Ce contează, mulţimea vrea asta şi asta merită.

— Dar eu sunt îndrăgostit de Sonja, zise Lână. Nu e doar pentru o noapte, e ceva serios.

Torino aprobă din cap.

— Trebuie să fie ceva serios dacă tu cu 120 de kile ale tale vrei să te sui pe o femeie. Biata de ea ar putea să moară.

Lână mai dădu să zică încă ceva, dar i se tăie microfonul.

— Out! strigă Torino şi lăsă degetul în jos în direcţia Sonjei, ca un Nero modern, măcar şi numai pentru a-l sâcâi pe Lână.

Calculatorul TED votă şi el out, aşa că sub Sonja se deschise trapa, iar ea căzu ţipând în noroi.

13.

Julia formă numărul lui Tommy şi simţi cum inima începe să-i bată mai tare.

— Aici Tommy, zise o voce. Sunt în maşină, aşa că să nu te miri de zgomotul din trafic.

O voce plăcută, liniştită, sonoră şi foarte agreabilă. Cei mai mulţi erau agitaţi, vorbeau repede şi tare şi voiau să-şi prezinte în trei secunde cele mai bune calităţi sau să se scuze pentru ceva.

Hei, scuze, am întârziat patru minute, eram în metrou şi nu era recepţie, geamurile erau pline de graffiti şi nu am recunoscut staţia, aşa că am mers mai departe şi a trebuit să mă întorc, de asta a durat atât.

Aici a fost mai scurt.

„Tommy la telefon. Scurt şi cuprinzător."

Iar apoi referirea la maşină. Era pe drum. Cu afaceri?

— Bună Tommy, sunt Julia.

Ea se gândi la o introducere cât de cât inteligentă, dar, pentru că nu-i venea nicio idee, zise:

— E totul în regulă?

— Am avut dreptate, zise el în locul unui răspuns, în vocea ta se regăsesc toate faţetele care te fac atât de fascinantă.

Asta îi plăcu. Decise să spună doar strictul necesar şi să asculte.

— Ce fel de faţete?

— Ai multe laturi, eşti inteligentă şi neobişnuită. Eşti şi inimoasă, iar după ce capeţi încredere eşti omul cel mai minunat de pe lume. Iar tu eşti palpitantă. O femeie pe care s-o admiri şi să o doreşti. Făcu o mică pauză: Şi toate aceste faţete se regăsesc în vocea ta.

— Eşti dulce, zise Julia. Când ne vedem?

— La sfârşitul săptămânii viitoare? Mai devreme nu pot.

— Mai vorbim până atunci la telefon?

— Sigur. Acum trebuie să închei, mă sună cineva pe cealaltă linie.

— Eşti mereu ocupat? întrebă ea.

— Deocamdată e un pic stresant, mai multe afaceri deodată. Săptămâna viitoare va fi mai liniştită, atunci îţi povestesc despre toate astea.

— O, da, zise ea. A fost o convorbire drăguţă. Mă bucur că ne vedem.

— Ai grijă.

Ea închise şi se mai uită încă o dată la fotografiile de pe Dategate şi Xing.

Şi zâmbi.

•••

Şi el închise. Zâmbetul pe care trebuise să-l afişeze pentru a conferi vocii sale un timbru cald dispăru instantaneu. În clipa în care apăsă pe butonul mobilului şi încheie conversaţia, colţurile gurii i se lăsară în jos de parcă ar fi avut greutăţi legate de ele.

Chipul său din spatele ochelarilor cu ramă metalică erau iarăşi reci, o mască de gheaţă care nu dezvăluia nimic şi ascundea totul, în timp ce reflectoarele maşinii sale tăiau întunericul inundat de ploaie.

14.

Se lăsa întunericul. Cerul era încă cenuşiu şi înnorat ca fundalul monitorului pe care Clara tocmai scria raportul de cercetare, când sună telefonul. Înainte o sunase scurt pe mobil Bellmann, şeful LKA Berlin, care era încă la conferinţa de la Wiesbaden. Îi mulţumise pentru munca din cazul Vârcolacul şi trecuse imediat la cazul actual.

— Cum se poate ca un cadavru să zacă şase luni într-o locuinţă şi nimeni să nu observe nimic? întrebase el.

— Pentru că în ziua de azi oamenii comunică mai mult online. Asta înseamnă că cine trăieşte online trăieşte şi real, chiar dacă a murit demult, răspunsese Clara.

Bellmann oftase adânc şi rămăsese câteva secunde tăcut.

— În ce vremuri bolnave trăim noi, mormăise el apoi, de parcă nici el nu ar mai fi ştiut ce să facă, lucru care se întâmpla foarte rar.

— În vremuri bolnave, într-adevăr, aprobase Clara.

— Găsiţi-l pe nebunul ăsta, îi spusese Bellmann în încheiere, şi anume cât se poate de real.

Acum suna iar telefonul.

— Vidalis.

— Weinstein. Avem noutăţi.

Clara luă un pix şi trase o foaie de hârtie spre ea.

— Ascult.

— Până acum am cercetat în jur de treizeci de gândaci şi la aproape toţi nu am găsit ADN sau doar cel al lui Jasmin Peters ori Jakob Kürten.

— Aproape toţi? Ce înseamnă asta? întrebă Clara nerăbdătoare şi se necăji de stilul complicat şi tărăgănat al lui Weinstein.

— Dar la unul dintre gândaci am găsit ADN-ul unei persoane neidentificate până acum. E foarte posibil ca acest gândac să fi fost mort mai dinainte, aşadar, ADN-ul din el e mult mai vechi, dar pentru a constata asta, ar trebui să verificăm procesele de descompunere din carapacea de chitină.

— Metoda C-14? întrebă Clara.

— Metoda C-14 e prea aproximativă aici, merge doar de la 300 de ani în sus. Aici avem nevoie de analiză biochimică.

Clara trase adânc aer în piept.

„Prima victimă? Numărul unu? Ar putea fi aşa de simplu?"

— Putem identifica apoi ADN-ul?

— Depinde cât timp a trecut, zise von Weinstein. Putem să verificăm spitalele, la fel ca la Kürten, dar de data asta ar trebui să lucrăm mai temeinic. Şi acum nu ne putem pune speranţele în baza de date de la BKA. Aceasta există doar de câteva luni.

— Asta înseamnă? întrebă Clara.

— Clinicile înregistrează ADN-ul la donările de sânge şi probele de sânge. Trebuie să verificăm.

— Cât durează asta?

— Depinde cât de bune sunt bazele de date şi cât de veche e proba ADN, zise von Weinstein. S-ar putea să dureze şi săptămâni. Şi apoi ar trebui să ne gândim dacă efortul se justifică. Cu cât ne întindem mai mult în trecut, cu atât mai mult va fi precum căutarea acului în carul cu fân.

— Grozav, zise Clara realistă. Dar tot avem ceva. Mulţumesc frumos. Ne trimiteţi analizele?

— Sunt deja pe drum, zise von Weinstein.

15.

Prima parte din lumea lui Vladimir fusese distrusă la moartea părinţilor. Atunci avea zece ani.

A doua parte începuse să se dezmembreze după ce Ingo M. abuzase de el şi îl mânjise. Atunci avea doisprezece ani.

A treia parte făcu implozie când dispăru sora lui Elisabeth – singura care îl susţinea şi în care avea încredere deplină. Atunci avea treisprezece ani.

Elisabeth dispăru pentru că făcea ce făceau fetele la cincisprezece sau șaisprezece ani.

Pentru că avea un prieten, primul ei prieten.

Tobias îl chema. Era blond ca Vladimir și cam la fel de înalt. Lisa, așa cum i se spunea lui Elisabeth la cămin, se întâlnea des cu Tobias și se ducea cu el la plimbare în curtea căminului sau în pădurile din apropiere.

Ce făceau oare acolo?

Vladimir bănuia și se temea de asta.

Căci prin Tobias nu avea s-o piardă doar pe sora lui. Era mult mai mult de atât. Se putea ca acest Tobias să facă cu sora lui lucrurile murdare pe care le făcuse Ingo cu el, cu Vladimir. El i-ar băga chestia înăuntru, ar pângări-o, ar poseda-o, ar distruge-o.

Asta nu se putea întâmpla.

Vladimir vru să vorbească despre asta cu sora lui, dar ea nu voia să asculte.

— Vlad, încetează să mai faci scene, spusese ea. Ce e cu tine?

— Nu e bine ceea ce faci!

— Ce tot vorbești? Ai înnebunit? La un moment dat trebuie să ieși din faza în care fetele consideră băieții ridicoli și invers.

— Nu e bine că ești cu el.

— Acum te-ai transformat într-un apostol al moralei? E cel mai firesc lucru din lume.

— Dar eu sunt fratele tău!

— Iar Tobias e prietenul meu. Iar tu nu ești soțul meu. Așa că, maturizează-te!

Nu avea niciun rost. Trebuia să rezolve problema în alt fel.

Ninja?

•••

Vladimir cunoștea spălătoria din pivniță încă de la ultima întâlnire a sa cu Ingo. Știa că bucătăria și lăzile frigorifice se aflau în apropiere. Iar undeva era un atelier unde se afla mereu un ciocan mare. În afară de asta, Vladimir știa că Tobias cobora adesea acolo ca să fumeze pe ascuns.

„O să bage chestia aia în sora mea, ca una dintre viespile care își depuneau ouăle. Și asta o s-o schimbe. Dacă ea nu face nimic ca să împiedice asta, atunci trebuie s-o fac eu."

În viața lui pătrundeau mereu lucruri îngrozitoare.

Bușteanul în mașină.

Ingo în el.

Și acum Tobias în sora lui?

Nu!

Când Tobias stinse de data asta ţigara şi o aruncă într-una dintre toalete, auzi în spatele lui zgomot încet de respiraţie şi paşi înceţi. Înainte să se poată întoarce, văzu cu coada ochiului cum se mişca spre el ceva, suplu şi iute ca o umbră.

Simţi o durere îngrozitoare.

Apoi doar întuneric.

Întunericul etern.

•••

Vladimir învelise cadavrul lui Tobias în folie neagră şi îl ascunse jos de tot într-una dintre lăzile frigorifice ale bucătăriei căminului. Din atelier furase un fierăstrău. Acum se strecura în fiecare noapte ca să taie bucăţi din cadavrul îngheţat şi să le arunce în toaletă. Erau mai multe toalete una lângă cealaltă. Câte o bucată în fiecare toaletă. Cu toate astea, Vladimir era surprins cât de mult dura şi cât de multă masă exista într-un om şi cât de greu era să tai carne şi oase congelate. Dar treaba cu congelatul era bună, căci era curată, nu exista sânge, nu existau urme.

„I-a îngheţat sângele în vine, se gândi Vladimir. Asta se întâmplă dacă vrei să faci lucruri murdare cu sora mea."

Fără sânge, fără cadavre, fără faptă.

Bucăţile aveau să se dezgheţe abia în canalizare.

Şi până atunci bucăţile de cadavru erau departe.

Şi el, Vladimir, la fel.

16.

Sosise raportul de la medicină legală. ADN-ul pe care îl găsiseră după atâta vreme într-un gândac mort era al unei femei, dar o primă analiză nu dăduse niciun rezultat.

— Atunci asta nu ne duce cu niciun pas mai departe? întrebă Clara dezamăgită.

— Depinde cum vedem lucrurile, señora, zise Winterfeld. Ideea cu gândacii ne-a adus un rezultat mic. Dar, din păcate, nu ştim dacă ADN-ul este al unei persoane din anturajul criminalului. Ce propuneţi acum?

Clara ronţăia capătul pixului.

— Mă tem că trebuie să trecem la acţiuni mai ample, zise Clara.

Şedeau în biroul lui Winterfeld, unde ea venise să dea raportul. Hermann şi MacDeath se aflau şi ei la masa de şedinţe.

— Asta înseamnă că trebuie să cercetăm toate spitalele din împrejurimi şi din afara Berlinului şi să sperăm că undeva proba ADN a fost salvată.

Winterfeld îşi trecu mâna prin păr, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama ce sac fără fund aveau dinaintea lor.

— Câtă vreme sunt stocate ADN-urile la spital? întrebă el.

— Treizeci de ani, răspunse Clara.

— Şi desigur, nu totul este stocat digital, zise Winterfeld, şi nu poate fi verificat printr-o apăsare de buton, ci cele mai multe trebuie scoase din dosare, nu-i aşa?

— Mă tem că da. Clara răsfoi o copie a raportului de medicină legală. Sigur, există iniţiativa IT a BKA şi a Ministerului Sănătăţii de a uni toate aceste date într-o bază de date digitale, comparabilă cu CODIS, de la FBI. În acest fel am reuşit să identificăm ADN-ul lui Kürten. Dar aici n-o să fie aşa de simplu. Aici vorbim de analog, nu de digital.

— Grozav, zise Winterfeld. Criminalul este unul dintre cei mai buni specialişti IT pe care i-am văzut vreodată, iar la LKA trebuie să ne luptăm cu dosare îngălbenite.

— Aşa a fost dintotdeauna, zise Hermann.

— Dacă vreau să aflu ceva de la tine, Hermann, o să te întreb, mârâi Winterfeld.

Cei doi nu prea aveau nimic comun la o primă privire, dar erau prieteni buni. Iar Hermann avea, desigur, dreptate.

— Serios, acum, zise Winterfeld şi se uită la Clara. Avem un ADN, care probabil că nu a fost stocat digital nicăieri, fără niciun alt punct de pornire?

— Mă tem că aşa stau lucrurile, răspunse ea. Nu avem un cerc de suspecţi în care o persoană sau mai multe să prezinte aceleaşi caracteristici… de pildă să conducă un Golf negru. Dacă ar exista un asemenea punct comun, am putea realiza un cerc de suspecţi limitat şi am putea lua probe de salivă.

— OK, zise Winterfeld, putem să vedem dacă nu reuşim să depistăm repede un rezultat la clinicile din Berlin, dar nu e o opţiune să extindem totul la nivel federal câtă vreme nu avem alte puncte de referinţă.

Se uită la Clara.

— Ştiţi că nu sunt un birocrat, dar şansa e minimă şi dacă organizăm acţiunea va dura luni de zile.

— Aşadar, doar clinicile din Berlin? întrebă Clara.

— Da, zise Winterfeld. Ideea e bună, dar de îndată ce ADN-ul e mai vechi de câţiva ani, nu cred că mai găsim ceva.

Clara era dezamăgită, dar ştia că el avea dreptate. Să găseşti un ADN din milioane de structuri genetice posibile şi asta fără analiză digitală? Era mai

puţin probabil ca un câştig la loto. Rămânea doar speranţa ca acea crimă, dacă era vorba de o crimă, să nu se fi petrecut cu prea mult timp în urmă.

Winterfeld lăsă deoparte raportul de la medicină legală şi vorbi mai departe:

— Continuaţi şi cu internetul, corect?

— La viteză maximă, aprobă Clara.

— Bine. Altceva?

— M-am gândit la motivaţia criminalului, zise Clara. La înclinaţia lui de a comunica crimele.

— Şi la ce rezultat aţi ajuns? întrebă Winterfeld.

Hermann se aplecă şi el spre ea, interesat.

— Ar putea să mai existe şi alte puneri în scenă ale criminalului. Poate nu pe CD-urile pe care le primim noi, zise ea privindu-l pe MacDeath, ci pe o scară mai largă.

— Pe internet? întrebă Winterfeld.

— Da. Tipul e un mare amator de filme şi pare să se priceapă bine la calculatoare. La Jasmin Peters a aflat că fotografia ei era din Fuerteventura, comparând poza ei cu mii de alte poze de pe internet.

— Da, individul nu e prost, confirmă Hermann.

— Nu ar fi de mirare, continuă Clara, ca el să fi postat pe internet şi alte lucruri, despre care nu ştim nimic. Dacă ne-ar reuşi o legătură, am putea nu numai să-i luăm urma, dar să prevenim următoarea crimă.

Ea se întoarse spre Hermann.

— Cercetările voastre nu au adus încă niciun rezultat?

— Am verificat site-urile obişnuite din domeniul SM, chaturi, site-uri de întâlniri – convenţionale şi erotice, precum şi diferite platforme video cu cei mai diferiţi termeni de căutare.

— Şi?

— Până acum nimic.

— Până acum, omul nostru a trimis două mesaje, interveni MacDeath. Ambele adresate Clarei Vidalis.

„Îţi mulţumesc că mi-ai amintit", se gândi Clara.

— Se pare că e interesat de o lămurire personală mai degrabă decât de… MacDeath îşi căută cuvintele, de o predică pentru mase.

Winterfeld răsfoi raportul.

— Se prea poate, doar că noi avem nevoie de puncte de plecare şi momentan nu avem nimic. Acest tip îşi spune Cel Fără Nume, şi aşa şi e. Clara ar putea avea dreptate. Dacă e pe undeva pe internet, poate anunţă ceva, se laudă pe vreun forum cu faptele sale sau devine vulnerabil din alte puncte de vedere.

Lăsă paginile să-i treacă peste degete.

— La fel ca acel ucigaș de femei, pe care l-ați prins de curând și care și-a postat fiecare crimă pe Facebook.

— Vreți să spuneți ca nebunul acela din Bodenfelde, care punctual, după fiecare crimă, se lăuda la prietenii lui, și asta direct de pe mobil, pentru ca polițiștii să-l localizeze imediat prin satelit? întrebă Clara. Mă tem că ucigașul nostru nu e așa de prost. El postează numai de pe conturile victimelor sale și cu computerele acestora. Chiar e Cel Fără Nume.

Ea se uită la Hermann.

— Cum arată cu rețelele și forumurile care nu sunt pe radarul fiecăruia? Care sunt chiar mai exotice decât Dategate?

— Lucrez la asta, zise Hermann, dar până acum nu am găsit nimic. Am pus alerte pentru termeni specifici pe Google și pe alte motoare de căutare. „Nu sunt nici prima, dar nici ultima. Eu sunt deja moartă, dar haosul continuă. Cel Fără Nume, bărbatul din mulțime, noaptea, moartea" etc. Dar până acum nimic relevant. Până la corespondența cu cei care sunt deja morți.

— Și dacă mergem un pas mai departe? Dincolo de motoarele de căutare obișnuite?

— Ar trebui să facem asta, dar durează, zise Hermann.

— De ce?

— Există pagini care nu apar pe niciun motor de căutare. Toate acele cluburi de pedofili, „grillovers" și cum naiba se mai cheamă toate au o rețea ascunsă, în care circulă imaginile lor și pe care nici Google nu le găsește, pentru că acești oameni își programează site-urile în mod neconvențional. Au adrese care sunt așa de lungi că îți trebuie o pagină A4 întreagă ca s-o scrii, folosesc versiuni ciuntite ale hipercodului, de exemplu, htp în loc de http.

Hermann făcu un gest de parcă ar fi vrut să se întindă după ursuleții de jeleu, doar că punga se afla sus la el în biroul de la IT, și nu aici. Continuă și fără ursuleți:

— Google scanează mai ales semantica și bucățile de text de pe Landing Page-ul unui site. Rețelele de pedofili umplu Landing Page-ul cu simboluri criptice și numere, pe care Google nu le poate ordona în niciun context și ele apar, de facto, ca rezultatul opt sute de mii. Și acei oameni asta își și doresc.

— Avem informații despre asta? întrebă Clara.

— Despre băieții de felul acesta aș putea să povestesc romane întregi. Există un univers de site-uri ciuntite cu Landing Page-uri criptice, cu frameworkuri http scurtate. Ce se ascunde dincolo de ele este teroare pură.

El se uită la Winterfeld. Walter, tu știi povestea din Hamburg. Cu acei ciudați cu sugarul de șase luni care a fost violat de trei bărbați și apoi ucis.

Hermann se uită în jur de parcă amintirea i-ar mai fi dat încă de furcă.

— Totul e adevărat.

Clara știa povestea. După ce Hermann văzuse scenele, pe atunci era încă la Hamburg, a fost alcoolic timp de doi ani, dar apoi reușise să se redreseze. Acum nu era doar pe uscat, ci putea chiar să bea câte o bere, fără ca lucrurile să degenereze. Probabil că trebuia să treci printr-o astfel de baie de acid, pentru a renaște ca polițist mai bun și mai puternic.

„Ce lucruri vedem și noi, se gândi Clara. Mai ales pe internet. La prima vedere o altă cărămidă din marele drum spre cunoaștere. Dar dacă întorceai cărămida, dădeai peste un haos dezgustător de excremente, mizerie, larve, viermi și păianjeni, care, răscoliți, încearcă să scape în toate direcțiile."

Din păcate, slujba Clarei era tocmai să întoarcă astfel de cărămizi.

— Criminalul nostru provine din rețeaua de pedofili?

Clara se uită la MacDeath.

Acesta scutură din cap.

— Modul de operare este cu totul altul. Faptele nu au o motivație sexuală primară, iar ambele victime au între douăzeci și treizeci de ani. O cu totul altă grupă de vârstă.

— Ar putea să folosească rețele de genul acesta? nu-l slăbi Clara.

— Ar putea să-și posteze subiectele, interveni Hermann, codate, așa cum o fac cluburile de pedofili.

— Dar la ce i-ar servi asta? vru să știe Winterfeld. Doar nu are o comunitate sau așa ceva?

— Știm asta? întrebă Clara.

— Nu știm asta, zise MacDeath, dar nu s-ar potrivi. Peste nouăzeci de procente dintre criminalii în serie lucrează singuri. Iar acest tip e pentru mine un caz extrem de lup singuratic.

Își roase rama de la ochelari.

— Și este codat binar.

— Pe înțelesul nostru, te rog, zise Winterfeld.

— Fie o face pentru el și pentru noi, zise MacDeath și se uită la Clara, fie iese la scară largă în public.

— Credeți? Winterfeld se ridică prost dispus și luă un trabuc de pe masă. M-a sunat Bellmann acum o jumătate de oră. Vrea să evite cu orice chip ca presa să afle ceva despre asta sau să publice vreun detaliu. Un criminal care omoară fără vreo selecție femei de pe internet și poliția nu are habar cine e ar fi un subiect numai bun pentru presă.

Mută cutia de trabucuri dintr-o mână în cealaltă.

— „Criminalul de pe internet” sau mai știu eu ce. Asta ne mai lipsește! Oftă din rărunchi. Dacă criminalul pune ceva la cale sau anunță ceva, trebuie să aflăm primii despre asta.

Clara își înclină capul.

— Deși în continuare nu știm dacă îl interesează să aducă pe toată lumea în barcă, zise ea. Până acum pare să comunice cu LKA, respectiv cu mine.

— Da, zise Hermann, dar asta nu înseamnă că nu comunică și cu alții.

— Ar fi riscant pentru el dacă ar juca jocul acesta cu prea mulți oameni, zise Clara. La un moment dat, scapă o informație sau face o greșeală. Plasa ar deveni prea strâmtă pentru el dacă se destăinuie prea mult. Nu se potrivește cu stilul lui prevăzător.

— Adevărat, o aprobă MacDeath. Dar să nu uităm că pentru el există evident lucruri care stau în calea rațiunii și raționalității sale.

— Care ar fi acestea? întrebă Clara.

— Faptul că e nebun. MacDeath ridică din umeri. Și nu uitați ce v-am spus în această dimineață despre ritualurile de sacrificiu și mesajele din spatele lor. Vă amintiți?

Clara se enervă un pic de lecția pe care MacDeath voia să i-o predea de față cu Winterfeld, dar probabil că așa era firea lui și nu o făcea din răutate.

În afară de asta, își dădu seama abia acum la ce se referea MacDeath: „pedagogicul” de care vorbise de dimineață. Criminalul voia să lămurească lumea cu privire la ceva sau să atragă atenția asupra unei situații greșite, așa cum o făcuse Charles Manson la masacrul din Bel Air. Clara găsea în continuare nepotrivit termenul de „pedagogic” și nu știa ce ar putea fi pedagogic la un criminal care ucidea fete tinere și filma crima, dar poate că era un nou termen la modă în forensică.

— Ați vorbit de „zelul pedagogic”, zise ea și se uită la MacDeath. El își privește acțiunile ca pe un epos de răzbunare sau ca o operă completă și vrea să atragă atenția asupra a ceva ori să corecteze ceva. Sau ambele.

— Foarte corect, zise MacDeath. De aceea e fie liniștit, fie trece la acțiuni de amploare.

Își puse ochelarii la loc pe nas.

— Acum se pune doar întrebarea ce fel de pedagog e. Sau dacă preferă învățământul individual sau o prelegere în Audimax.

— Asta înseamnă concret pentru noi, că fie nu mai aflăm nimic, fie aflăm totul deodată? întrebă Winterfeld.

— Corect, răspunse Clara în locul lui MacDeath. În funcție de ce metodă de transmitere preferă, următorul său pas va fi sau liniștit și doar pentru noi, respectiv pentru mine, sau o va face tare și cu efect în presă.

— Şi asta înseamnă? întrebă din nou Winterfeld, deşi probabil că ştia răspunsul.

— Că în al doilea caz presa va afla de situaţie şi că ar fi bine să-l pregătiţi pe Bellmann pentru această eventualitate.

— Mereu eu, mârâi Winterfeld. Dacă merge bine a fost doamna Vidalis, dacă merge prost e de vină Winterfeld.

El închise un ochi şi o studie pe Clara.

— Şi noi iarăşi nu putem face nimic?

Clara ridică din umeri şi se întoarse spre Hermann.

— Bănuiesc că o căutare pe pagini http ciuntite în stilul reţelelor de pedofili, căutarea durează?

— Cu siguranţă, nu la fel de mult ca analiza voastră ADN. Hermann se lăsă pe spate. Dar va dura totuşi un timp.

— Atunci continuaţi, zise Clara. Nu putem decât să sperăm că va face o greşeală şi ne va crea un avantaj. Că vom găsi ceva de la el, care să ne permită să-l prindem şi să împiedicăm următoarea crimă. Şi că vom identifica rapid ADN-ul. Poate aflăm astfel informaţii despre trecutul lui.

— Parcă văd, zise Winterfeld şi se îndreptă cu trabucul spre ieşire. E aproape vineri seară, iar weekendul e în pericol serios. Mă duc să fumez.

17.

— Unde e? zbieră Elisabeth la el. A dispărut. Tu ai o legătură cu asta, aşa-i? Tu voiai să scapi de el. Spune odată!

Vladimir se uita la sora lui, care se postase în faţa lui ca o zeiţă a răzbunării.

— N-am nicio legătură cu asta, zise el.

În acelaşi timp însă se întrebă de ce ar fi trebuit s-o mintă. Acest individ, Tobias, trebuise să moară; nu se putea altfel. De ce ar trebui, aşadar, să se prefacă?

Elisabeth se apropie şi mai mult de el.

— Vlad, spune-mi cinstit, ai avut vreo legătură cu asta? I-ai făcut ceva lui Tobias? L-ai…

— Nu vreau să te pierd.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ce vrea să însemne că nu vrei să mă pierzi? Vrei să spui că o să faci să dispară pe oricine se apropie de mine?! Vocea ei deveni mai ascuţită: Tu ai făcut-o?

— Te-am protejat.

— M-ai protejat? Vocea ei se frânse. Îmi iei oamenii pe care îi iubesc şi care mă iubesc şi numeşti asta protecţie?

Pe chipul ei se oglindeau resemnarea şi dezgustul.

— Te urăsc.

— Am numai intenţii bune faţă de tine, zise el încă o dată. Nu vreau să te pierd în favoarea cine ştie cărui tip! Vocea lui deveni mai slabă: Mai degrabă te ucid şi pe tine.

Chipul ei încremeni.

— Să mă ucizi şi pe mine? Atunci chiar tu ai fost! exclamă ea. Tu l-ai ucis!

Ea ţipă şi mai tare şi mai ascuţit:

— L-ai ucis! Vocea i se rostogoli într-un soi de crescendo de urlete. Tu l-ai ucis.

— Nu mai urla aşa!

Ea începu să plângă.

— Îmi omori prietenul şi eu să nu urlu? Ea îl lovi cu pumnii. Tu l-ai ucis! Tu l-ai ucis!

El trebuia să facă ceva. Dacă ea aduna aici tot căminul şi el trebuia să meargă la director, aveau să pună întrebări. Nu putea permite aşa ceva.

— Tu eşti fratele meu! urlă ea. Eşti… ea îl lovi din nou, cu obrajii plin de lacrimi şi ochii de neîncredere şi dezgust. Eşti un monstru!

— Atunci dispari şi tu! se răsti el la ea şi o împinse brutal în spate.

Elisabeth se dezechilibră şi încercă să se ţină de ceva, dar nu apucă decât aer. Capul ei se izbi cu un sunet îngrozitor de stâlpul de metal al patului şi se îndoi cu un trosnet audibil într-un unghi grotesc. Preţ de câteva secunde, corpul ei se mai zbătu pe podea cu capul răsucit într-o poziţie bizară. Apoi rămase nemişcată, cu privirea goală spre tavan.

— Nu! strigă Vladimir şi îşi luă sora în braţe, încercând să o trezească, dar ochii ei rămaseră fără expresie.

Era moartă?

Îşi rupsese gâtul?

— Nuuu, mai strigă el încă o dată şi i se păru că abisul din infern nu era suficient de mare pentru a-i înghiţi durerea.

Ce făcuse? Omorâse singurul om pe care îl iubise vreodată.

Cu ultimele puteri, Vladimir ascunse cadavrul sub pat, reuşi să ajungă la toaletă şi vomită plin de scârbă faţă de el însuşi, se prăbuşi lângă veceu şi îşi pierdu cunoştinţa.

18.

Julia mai parcurse încă o dată paginile de pe Dategate, dar rămase agăţată mai departe la tipul drăguţ de mai devreme cu care tocmai vorbise la telefon. Tommy, care conform profilului său de pe Xing, se numea Thomas Zöllner. Oare unde locuia? Oare tot în Prenzlauer Berg, într-o locuinţă la mansardă sau deja într-un bungalow în Zehlendorf?

La Xing nu era indicată nicio adresă privată. Iar la firma sa era doar căsuţa poştală. În fine, nu conta. Era oricum promiţător.

Julia se uită cu un ochi la televizor, unde încă mai rula emisiunea de casting *Shebay.* De fapt toate erau cam banale, în afară de o candidată pe nume Andira. Julia trebuia să admită că femeia arăta spectaculos. Privirea îi trecu de la televizor la monitor. Clic. Trecu pe Facebook.

A venit pisica înapoi? o întrebase o prietenă.

Nu, tot n-a venit, răspunse Julia.

Pisicile fac numai ce vor, scrise prietena ei.

Cam ca bărbaţii, răspunse Julia.

În acel moment auzi zgârieturi la uşă, urmate de mieunatul binecunoscut.

S-a întors, scrise Julia repede şi se duse la uşă.

19.

Clara se uită la MacDeath cum îşi turna o ceaşcă de cafea de la aparatul de cafea de la primul etaj şi studia apoi neîncrezător conţinutul prin ochelarii săi de baga.

— Nu e Earl Grey, zise Clara făcându-i cu ochiul în timp ce lua o înghiţitură din ceaşca ei.

MacDeath bău şi el o gură şi se strâmbă puţin.

— Da, nu e Earl Grey, zise el. Dar mi-e prea lene să mai fac ceai şi am nevoie de ceva care să mă învioreze.

Se aşeză pe masa mică de lângă cafetieră, pe care se aflau un *Berliner Kurier* şi informări de la LKA.

— Ar trebui să mai ştiţi în ce măsură se potrivesc la criminal sacrificiul victimei, trecutul şi relaţia, nu-i aşa?

— N-ar fi rău.

— Ei bine, asta ne duce la întrebarea cu privire la motivaţia sa.

MacDeath ridică din sprâncene.

— Pe asta chiar mi-ar plăcea s-o ştiu, zise Clara ţinându-şi ceaşca cu cafea fierbinte în dreptul abdomenului şi savurând căldura care pătrundea de la ceaşcă spre corpul ei.

— Sunt pe cale să realizez profilul psihologic al făptaşului. E aproape gata. MacDeath bău uşor îngreţoşat din cafeaua neagră. Cât e posibil, desigur, căci prea multe elemente nu avem.

— Bine, atunci să trecem la subiect, zise Clara care ajunsese să se teamă că pe lumea asta nu mai exista niciun om care să răspundă scurt, la obiect şi fără divagaţii.

Winterfeld trebuia mai întâi să fumeze cinci minute la fereastră înainte să dea un răspuns; von Weinstein ţinea de fiecare dată mai întâi un curs de medicină, iar Hermann te fericea cu câte un referat de informatică înainte să dezvăluie din nou ceva care nu putea fi descoperit foarte repede. Iar acum se părea că şi MacDeath fusese primit în acest cerc al iniţiaţilor.

— Aşadar, care este motivaţia? întrebă Clara.

— Îmi permiteţi o contra-întrebare?

Clara simţi nevoia să-şi dea ochii peste cap. Desigur, tot nu venea cu un răspuns clar.

MacDeath o privi stăruitor.

— Care este cea mai puternică emoţie a omului? Şi nu-mi spuneţi acum „iubirea" căci nu e adevărat!

— Frica, zise Clara.

— Cincisprezece puncte! aprobă MacDeath. Frica este cea mai puternică emoţie, pentru că îi este aproape întotdeauna impusă omului. Frica nu ţi-o stârneşti niciodată de bunăvoie, spre deosebire de iubire care apare mereu de bunăvoie cu o motivaţie din interiorul omului. Frica, în schimb, ne este, de regulă, impusă de o forţă mult mai mare – o forţă la care trebuie să reacţionăm pentru a ne salva viaţa sau cel puţin buna stare. Şi reacţionăm în mod corespunzător. Dacă iubiţi un om, nu daţi neapărat imediat buzna peste el. Dar dacă se apropie de dumneavoastră un tip cu o drujbă huruitoare, atunci fugiţi cât vă ţin picioarele.

— Winterfeld spune că frica are ceva arhaic în ea.

— Când are dreptate, are dreptate, zise MacDeath. Sistemul fricii este în istorie la fel de vechi şi de arhaic precum simţul mirosului, de pildă, şi din acest motiv poate fi înşelat uşor. De asta ne cutremurăm la cinematograf când vizionăm un film horror, chiar dacă raţiunea ne spune că e vorba numai despre un film.

— Şi aici avem parte de filme horror, zise Clara. Dar de unele adevărate.

— În sistemul limbic al creierului se află amigdala. Ea este centrul de comandă al fricii, explică MacDeath. O structură străveche, primitivă, care abia dacă s-a schimbat în decursul evoluţiei umane.

Clara îşi dădu seama că asculta cu mare atenţie, în ciuda voinţei ei. Chiar dacă încă se mai întreba ce legătură aveau toate astea cu criminalul – cumva îi plăcea că în mijlocul agitaţiei din LKA, a vânătorii Celui Fără Nume şi a trecutului ei dezordonat, putea să asculte vocea calmă a lui MacDeath.

— Impresiile ori, mai bine zis, stimulii care provoacă frica, îşi continuă acesta explicaţia, sunt transmise de organele simţurilor prin intermediul talamusului direct către amigdala din creier. Fără ocolişuri, fără scurtături, fără estompări. În salivă creşte coeficientul hormonului de stres cortizol, tensiunea arterială creşte şi ea, la fel ca pulsul, glandele suprarenale secretă hormoni de stres, ficatul produce glucoză, pupilele se dilată.

— Iar pentru că amigdala e arhaică şi reacţia e arhaică, zise Clara. Fugim fără să ne mai gândim la asta.

Reacţionăm instinctiv ca un animal vânat, mânat de impulsuri vechi de milioane de ani.

— Exact. Există două structuri ale prelucrării informaţiei. Cortexul cerebral şi amigdala. Amigdala joacă rolul-cheie când vine vorba de a categorisi cu viteza fulgerului stimuli noi în buni sau răi, dăunători sau de dorit. Organismul trece cât ai clipi în sistem de apărare. Respiraţia se accelerează, stomacul se strânge, muşchii se încordează. Astfel, corpul este pregătit pentru fugă. Iar pentru răsplată sunt secretaţi hormonii fericirii, atunci când primejdia a trecut.

— Şi ce se întâmplă cu cortexul?

— Prin intermediul cortexului cerebral sunt prelucrate, cântărite şi evaluate informaţiile recepţionate, zise MacDeath. Aici este sediul a ceea ce numim raţiune. De fapt, aşa cum le-ar plăcea oamenilor luminaţi ai secolului XXI să stea lucrurile.

— Dar? întrebă Clara.

— Problema este că cele mai multe conexiuni pornesc de la amigdală spre cortex, şi nu invers. Arhaicul controlează raţionalul. Asta înseamnă că frica primitivă, iraţională…

— E mai puternică, îi completă Clara fraza.

— Bingo! Raţionaliştii pot să se supere cât vor, zise MacDeath, dar aşa a fost din vremuri imemoriale şi aşa va fi mii de ani de acum încolo, dacă tehnologia genetică nu creează la un moment dat un om nou şi plicticos.

— Dar criminalul nu mi se pare a fi prea temător.

MacDeath aprobă.

— Judecând după raţionalitatea, precizia şi lipsa de emoţie a e-mailurilor scrise, nu. Dar judecând după componenta arhaică, da. El mai luă o gură de cafea şi se scutură uşor. Astfel ajungem la a doua întrebare.

Puse ceaşca de cafea pe măsuţă.

— Ce vă spune termenul „înfricoşător”?

Clara rămase câteva clipe pe gânduri.

— Pentru mine e înfricoşător ceea ce e invizibil, dar ameninţător pentru că e acolo.

— O definiţie interesantă. Înfricoşătorul emană un pericol direct?

Clara scutură din cap.

— Nu, este mult mai subtil.

— Foarte corect. Aşadar, ceva înfricoşător e ceva care ne-a fost familiar, dar a dispărut în întuneric multă vreme şi acum iese la lumină.

— Şi asta nu ne place? zise Clara. Ca o rană veche care se deschide?

— Nu ne place deloc, zise MacDeath, deoarece am reuşit cu succes să nu ne gândim multă vreme la asta. De aceea recunoaşterea acestui lucru uitat ne înspăimântă, ne nelinişteşte. Este ceva ce ar fi trebuit să rămână ascuns şi acum a ieşit la iveală. Lucrurile uitate ne-au devenit străine. Nu ne mai sunt familiare, ci străine, nu cunoscute, ci dezvăluite. Pe scurt: înfricoşător.

— La fel ca mortul care iese din groapă?

MacDeath aprobă.

— Tot ce are de a face cu cadavre, morţi, zombie, morţii vii şi altele asemenea este prin definiţie înfricoşător. Iar criminalul nostru, asta cred eu, are pe lângă victimele sale încă un cadavru în pivniţă pe care îl cunoaşte şi de care se teme.

— Primul cadavru, prima sa victimă, al cărei ADN s-ar putea să fie stocat în gândaci? întrebă Clara.

— Cred că e foarte probabil, răspunse MacDeath.

— Iar acest cadavru, oricine ar fi fost, îl motivează să comită aceste fapte? întrebă Clara. Este originea şi impulsul pentru crimele sale?

MacDeath goli ceaşca de cafea şi o puse în maşina de spălat vase.

— E doar o idee, zise el. Dar profilul psihologic la care lucrez se bazează pe această presupunere.

Se îndreptă spre ieşirea din bucătărie.

— Veniţi cu mine în birou şi o să vi-l arăt.

20.

Julia auzi mieunatul familiar.

Deschise uşa şi privi pisica în ochi.

Ceea ce era neobişnuit, căci în mod normal pisica nu era la acelaşi nivel cu capul ei. Şi mai neobişnuite erau cizmele negre pe care Julia le văzuse scurt înainte ca privirea să îi alunece instinctiv în sus, uitându-se în ochii acuzatori ai pisicii, care mai mieună o dată. Animalul era ţinut de două mâini îmbrăcate în mănuşi negre. Bărbatul care ţinea pisica purta o mască neagră şi ochelari de sudură. Chipul fără ochi se uita nemişcat la Julia.

Cel mai rău lucru era foarfecă de grădină pe care bărbatul în negru o ţinea în dreptul labelor din faţă ale animalului.

— Scoţi un sunet, zise el, şi labele s-au dus.

„Princess, se gândi Julia şi se cutremură la imaginea care îi apăru în minte: două labe din faţă care nu mai erau decât nişte cioturi însângerate. Nu!" Strigătul îi rămase Juliei în gât, ca un bolovan pe care nu poţi nici să-l înghiţi, nici să-l scuipi afară. Simţi cum i se adunau lacrimi în ochi şi stomacul i se strânse atât de tare, încât o durere intensă îi scutură tot corpul. Simţi gustul amar al fierii în gură.

— Lasă-mă să intru, zise apariţia fără chip.

Julia se dădu înapoi, nu scoase niciun sunet, vedea doar foarfeca de grădină şi mănuşile negre care ţineau labele pisicii.

Străinul închise uşa în urma lui şi lăsă animalul să cadă. Julia se aplecă instinctiv ca să o prindă pe Princess. Atunci cotul străinului o lovi cu o forţă teribilă în tâmplă. Julia se prăbuşi la pământ fără cunoştinţă.

Străinul apucă pisica şi îi înfipse o seringă în spinare.

Se auzi un mieunat jalnic, apoi se lăsă liniştea.

Dar Julia nu mai auzi asta.

Bărbatul se uită scurt la corpul fără viaţă al tinerei femei, care zăcea la picioarele lui. Apoi se uită în sufragerie, la computer. Luă un post-it şi îl lipi pe camera web a laptopului, scoase toate cablurile care arătau a fi o conexiune de microfon. Nu se ştia niciodată cine era online. Iar el nu voia să fie deranjat. De filmat avea să filmeze îndeajuns de repede.

Privirea i se opri scurt pe pagina de Facebook.

Ultima postare a Juliei.

S-a întors pisica.

Se uită din nou în hol.

O, da.

Apoi văzu cheia pe comodă. Acum trebuia să se mişte repede. Să iasă, să aducă lucrurile de care avea nevoie din maşină şi să intre din nou. Aşa ca să nu-l vadă nimeni.

Îi făcu o injecţie fetei care zăcea pe podea şi dispăru ca o umbră în noapte. După trei minute se întoarse în locuinţă, cu două genţi sport mari.

Se uită din nou la fata fără cunoştinţă.

Apoi începu pregătirile.

21.

MacDeath făcu semn spre scaunul din faţa biroului său mare din lemn de stejar, pe care Clara şezuse şi la prima discuţie, apoi se aşeză cu elan la birou şi tastă ceva în computer. Imprimanta se trezi la viaţă şi scoase câteva pagini.

— Ce nu-i place arhaicei amigdale nu ne place nici nouă şi toate apelurile la toleranţă şi raţiune dispar ca un desen pe nisip, zise MacDeath în sunetul imprimantei, studiind-o pe Clara peste ochelari ca un psihiatru ce se afla. Exteriorul este cel de care fugim sau pe care vrem să îl omorâm.

El îşi coborî vocea:

— Care e diferit, străin, rău. Zicând acestea, scoase din imprimantă cam zece pagini, le capsă şi i le întinse Clarei peste birou. Ce face acest bărbat? întrebă MacDeath, în timp ce Clara se uita peste foi.

— Ucide femei.

— Şi câte a omorât până acum?

— Ştim doar de una, dar el susţine că ar fi mai multe.

— Mă tem că are dreptate, zise MacDeath. De ce ucide tocmai femei?

— Criminalii în serie ucid în funcţie de preferinţele sexuale.

MacDeath aprobă.

— Le-a violat pe femei?

— După cum se pare, nu.

MacDeath se lăsă pe spate şi se sprijini de spătarul scaunului.

— Aşa cum am mai spus până acum şi aşa cum veţi citi la paragraful al doilea, crimele în serie fără motivaţie sexuală reprezintă un fenomen pato-psihologic neobişnuit. Satisfacţia pe care o obţine criminalul prin ucidere nu este motivată în mod primar sexual.

Clara citi textul în timp ce asculta.

— Vorbiţi de sacrificiu, zise ea. Şi de catharsis. Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Hai să vorbim întâi de sacrificiu. MacDeath se aplecă în faţă. Să presupunem că ucigaşul chiar are un cadavru în pivniţă. Să presupunem că a ucis această persoană în timpul unei crize. Şi să presupunem că ar vrea să anuleze într-un anumit fel această crimă.

— Cum ar putea să anuleze o crimă?

— Vă amintiţi ce a spus despre victime sfinte?

El răsfoi pentru Clara până la finalul raportului, unde se afla e-mailul Celui Fără Nume.

Ea scrută rândurile pe care criminalul i le scrisese ei personal.

Ce credeţi, câţi alţi oameni zac de luni sau de ani întregi în locuinţele lor? *Oameni pe care nimeni nu-i caută, pentru că un cadavru mumificat nu miroase. Pe care nimeni nu-i caută, pentru că nimeni nu trebuie să-i caute*? *Pentru că sunt o irosire fără rost de material celular, creaturi inutile, a căror moarte e un sacrificiu sfânt*?

— Aici lucrurile devin din nou arhaice, zise MacDeath şi se lăsă din nou pe spătar. Gândul la sacrificiu, uciderea unei fiinţe, o faptă rea – să o numim păcat – la a anula o astfel de faptă este un instinct primar. Criminalul nostru a luat cu el organele şi sângele victimelor, poate pentru a efectua cu ele un ritual de sacrificiu propriu, bizar.

El se opri scurt înainte să continue cu explicaţia:

— Incaşii sacrificau zeilor însetaţi de sânge mii de oameni. În Ierusalimul Antic, li se sacrificau zeităţilor Baal, Moloh şi Astartea nou-născuţi, căci doar puritatea nou-născuţilor era considerată potrivită pentru a-i îmbuna pe zeii nemulţumiţi de defectele omenirii.

Clara se uită la craniul de pe dulapul din spatele lui MacDeath care rânjea la ea. MacDeath continuă:

— Valea Hinomului din Ierusalim, în ebraica veche „Gehinnom", era locul unde sângele curgea în valuri şi fumul de la carnea arsă se înălţa în valuri groase spre cer. Totul trebuie să fi fost într-atât de teribil, încât din numele văii – Gehinnom – a luat naştere cuvântul arab pentru iad „Geena".

— Sună plauzibil, zise Clara, dar astăzi…

— Astăzi, zise MacDeath, iar chipul său trăda un fel de încântare, de parcă ar fi condus cu bună ştiinţă toată discuţia spre un punct culminant, astăzi există aproape o jumătate de miliard de credincioşi care beau sângele unui anumit om şi îi mănâncă trupul. Un om care e de fapt zeu, dar care a devenit om. În fiecare duminică. La fiecare slujbă.

— Vă referiţi la euharistie? Clara se gândi la spovedania ei de miercurea trecută, în catedrala Sfânta Hedwig, se gândi la pasajul din Noul Testament. *Acesta este trupul Meu, care pentru voi se va jertfi, spre iertarea păcatelor.*

— Isus Cristos, zise MacDeath. El este potrivit catehismului catolic ultima victimă umană care I-a fost adusă unicului Dumnezeu adevărat, pentru iertarea păcatelor, pentru răscumpărarea omenirii, care altfel ar fi riscat să ajungă în iad din pricina păcatelor ei. Mielul de jertfă, care ia asupra Sa păcatele şi moartea, pentru a împiedica moartea veşnică a celorlalţi.

El îşi strânse buzele.

— La un moment dat, chiar şi Biserica a considerat asta puţin cam extrem, iar termenul iniţial de „jertfa sfintei liturghii" a fost înlocuită de „euharistie" sau „împărtăşanie". Protestanţii, care au fost oricum mereu mai crispaţi decât colegii lor catolici, au transformat totul într-un act simbolic şi l-au numit „cina Domnului".

El ridică din umeri.

— Dar asta nu schimbă cu nimic originea ritualului şi a dogmei.

— Care dogmă?

— Dogma că în liturghia catolică credincioşii chiar mănâncă trupul lui Cristos şi îi beau sângele.

Îi indică un paragraf din raport cu un citat scurt din catehismul catolic: „şi pentru că în această dumnezeiască jertfă a liturghiei este prezent acelaşi Cristos, ce Şi-a jertfit sângele pe altarul crucii, această jertfă este o jertfă reală pentru iertarea păcatelor". Prefectul Congregaţiei pentru Credinţă de la Roma vă poate confirma asta.

Clara închise ochii şi căzu pe gânduri.

— Iar pentru acest criminal, răspunse ea apoi, femeile pe care le ucide sunt jertfe pentru o crimă pe care a comis-o şi pe care ar dori s-o anuleze?

— Aşa s-ar putea să fie, zise MacDeath. Din păcate, nu cunoaştem decât o victimă, altminteri am putea să deducem din fizionomia şi informaţiile cu privire la fiecare victimă un profil al victimei pe care să-l asociem cu cel al criminalului.

Clara îşi notă câteva lucruri în blocnotes.

— Hai să rezumăm, zise ea apoi. Ucide femei, şi nu din motivaţie sexuală, ci pentru ca în calitate de jertfe să anuleze o faptă din trecut, pe care o regretă.

Ea ridică privirea din hârtii.

— Asta ar fi explicaţia motivului pentru care ucide, dar, cum lipseşte componenta sexuală, rămâne întrebarea: de ce ucide tocmai femei?

MacDeath o privi pe Clara foarte atent în timp ce aceasta vorbea:

— Şi nu e foarte limpede dacă făptaşul este într-adevăr un bărbat.

— Un punct foarte bun, stimată colegă, zise MacDeath şi se ridică. Şi astfel ajungem la paragraful al doilea. La catharsis, la purificare.

22.

Te poţi trezi în multe feluri. Adesea încă mai eşti în visul a cărui structură difuză este străbătută ici şi colo de fulgerele realităţii. Uneori, somnul e atât de adânc, încât starea de trezie vrea să se impună, dar lumea din vis este încă suficient de puternică pentru a transfera unele impresii într-o posibilă realitate. Celor care se află încă pe jumătate adormiţi li se pare că şi-ar crea propria realitate, ca un fel de creator asemenea unui zeu – şi asta până sună un deşteptător strident, lung şi susţinut şi găseşti energia de a te scula.

Trezirea se produce adesea încet, treptat. Câteodată ştim imediat că e sâmbătă şi putem să mai dormim şi savurăm moţăiala şi mai mult. Câteodată ştim că e luni sau marţi şi avem de rezolvat la serviciu la prima oră o discuţie dificilă pentru care nu ne-am pregătit suficient. Şi atunci ne trezim brusc şi nu mai putem dormi cu gândul la situaţia neplăcută care ne aşteaptă, chiar dacă am mai avea timp o oră înainte să fie nevoie să ne sculăm.

Câteodată ne trezim brusc dintr-un somn adânc şi negru, care acoperă tot, care ne ajută să uităm, aproape ca moartea, sora somnului. Un somn care a învelit spaimele amintirii şi ale realităţii într-un giulgiu al uitării. Am aflat seara că ne-am pierdut slujba sau că a murit un prieten drag sau o rudă. Încercăm să ne trezim şi dintr-odată amintirea revine – cu ascuţimea unui bisturiu şi luminozitatea unei explozii atomice. Iar teroarea pe care am uitat-o pentru o clipă şi care zăcea ascunsă sub pătura somnului se trezeşte la viaţă şi se ridică într-un triumf diabolic, asemenea unui vampir din mormântul său temporar, alungat doar pentru scurtă vreme de îngăduinţa trecătoare a somnului.

•••

Tânăra femeie pe nume Julia percepea vag contururile camerei ei şi văzu pe cineva care se mişca în dreptul ochilor ei. Simţea că nu era întinsă, ci aşezată, dar asta nu o neliniştea. Încă nu. O durere nedefinită pulsa în tâmpla ei stângă şi se răspândea încet în tot capul.

Dar nu era numai durerea. Simţea ceva în memoria ei, ca un bloc de stâncă uriaş, care e ţinut doar de o sfoară subţire şi care în momentul următor va cădea şi va strivi tot ce îi stătea în cale.

Deschise ochii.

Şi brusc, amintirea reveni. Mieunatul, zgâriatul la uşă. Princess. Labele. Foarfecă de grădină. Bărbatul negru…

Teroarea îşi crea drum prin corpul ei şi se acumula, pentru că nu putea rupe zăgazul, nu putea să se dezlănţuie într-un urlet, căci Julia avea gura

lipită cu bandă adezivă. Astfel urletul rămase în ea, iar teroarea continuă să alerge prin corpul ei ca o furtună, fără să găsească o supapă.

Abia acum își dădu seama că avea căști pe urechi și că picioarele și mâinile îi erau ca paralizate. Era legată cu bandă adezivă de scaunul de pe care se ridicase când auzise zgrepțănatul pisicii la ușă. Apoi se petrecuse acel lucru îngrozitor.

Privirea îi rătăci prin cameră.

Și apoi îl văzu pe el.

Pe omul negru.

Purta un costum negru din latex, mănuși și ochelari ca de sudor, astfel încât Julia nu-i putea vedea ochii și asta îi dădea, în mod paradoxal, un pic de speranță: dacă omul era mascat, nu voia să fie recunoscut. Și asta nu putea decât să însemne că o va lăsa în viață, nu? Cu toate astea, simți că i se face greață și se temea că îi va veni să vomite cât avea încă gura legată. Avea să se sufoce cu propria vomă? Iar străinul acela va sta și va privi.

Apoi îi auzi vocea. Profundă, nefirească, cumva distorsionată, direct în capul ei.

— Încheiem o înțelegere, zise bărbatul și se ridică.

Acum Julia își dădu seama de ce i se părea vocea bărbatului așa de distorsionată și totuși atât de clară în capul ei și de ce nu auzea nimic altceva în afară de această voce, de parcă bărbatul ar fi fost un zeu gelos care nu tolera alte sunete în jurul ei: străinul vorbea într-un microfon care îi distorsiona vocea și transmitea cuvintele în căștile pe care le avea ea pe cap.

— Uită-te aici, zise el.

Pe masă, lângă laptop se afla o sticlă transparentă. Privirea Juliei urmă temătoare mâinile bărbatului care luă o batistă și o aruncă în sticlă. În câteva secunde, batista se descompuse în bucăți mici și dispăru de tot.

— Acid sulfuric concentrat, zise străinul.

Juliei i se păru că o studiază atent, chiar dacă în spatele ochelarilor bizari ochii lui nu se vedeau. Fără ochi și fără suflet.

— Te întrebi, probabil, de ce îți arăt asta, vorbi bărbatul mai departe fără vreo mișcare sau gest în plus. Ei bine, vreau să lămurim ceva. Ai două posibilități.

El se uită spre sticlă.

— Posibilitatea numărul unu: eu îți dau jos banda adezivă de pe gură și tu nu țipi și faci ce îți spun. Atunci ne vom înțelege bine. Privirea lui o fixă din nou. Ai înțeles?

Ea aprobă din cap și tremură în același timp, pentru că sudoarea i se scurgea în ochi.

— Posibilitatea numărul doi, continuă străinul. Eu îţi dau banda adezivă jos şi tu ţipi. Atunci voi turna chestia asta, adăugă el lovind cu degetul în sticla cu acid sulfuric, peste tine şi îţi voi transforma capul într-o bilă însângerată, roşie şi plină de băşici.

El se întoarse din nou spre ea.

— Avem o înţelegere?

Ea aprobă, cuprinsă de panică.

— Avem o înţelegere, zise bărbatul din nou şi îndepărtă banda adezivă.

23.

Stătea în luminişul din pădurea întinsă, în timp ce norii grei acopereau cerul ca un giulgiu întunecat şi alergau pe cer mânaţi de furtună.

Din când în când, luna în creştere îşi făcea loc printre ei, iar ploaia cădea din cer cu picături mari care îi udau faţa. Stătea acolo, între copaci, nemişcat, ca încremenit, de parcă ar fi fost unul dintre ei.

În minte vedea doar chipul lui Elisabeth. O vedea ca pe o fată vie şi frumoasă şi o vedea ca pe un cadavru cu capul într-un unghi grotesc şi ochii goi, larg deschişi. Câteodată, vedea ambele chipuri într-unul. Erau chipurile care îi apăreau şi în coşmaruri. Ştia că avea să-şi piardă minţile dacă nu făcea nimic. Sau era deja nebun?

Avea doar două posibilităţi.

Să moară, ca să-şi găsească liniştea.

Sau să trăiască şi să încerce să repare ce făcuse.

După o oră, ud până la piele şi îngheţat, porni înapoi spre casă, ştiind ce avea de făcut.

•••

Vladimir mai avea încă folia neagră din plastic în care învelise de mai multe ori cadavrul lui Tobias. Nu mai avea nevoie de ea, căci Tobias putrezea, tranşat în sute de bucăţi, în canalizare. Aşa că putea să folosească din nou folia neagră.

Vladimir o înveli pe Elisabeth în ea şi îi transportă cadavrul, depunându-l pe fundul lăzii frigorifice. Din fericire, ea era mai mică şi mai uşoară ca Tobias.

Apoi, Vladimir începu pregătirile încă din noaptea aceea. Fură cheia de rezervă a căminului din biroul administratorului. Se sui pe o bicicletă şi se duse la casa fostei directoare a căminului, care se pensionase şi îşi cheltuia pensia în Mallorca, astfel încât nu era decât arareori acasă în Germania. Casa

era la circa cinci kilometri distanţă de cămin. Şi era neocupată pentru câteva săptămâni. Avea s-o folosească, pentru scurtă vreme. Iar apoi va dispărea şi va reveni la un moment dat. Căci această casă era perfectă pentru el şi pentru misiunea lui.

Misiunea lui sfântă.

Abia la ora trei noaptea se întoarse în cămin. Îşi luă una dintre jachetele roşii de ploaie şi două biciclete şi le pregăti la intrare.

Apoi, ultimul lucru fu să scrie o scurtă scrisoare de adio.

Am pierdut tot ce aveam. Părinţii, sora, viaţa. Aşa că viaţa mă va pierde acum pe mine.

Vladimir Schwarz

Scrisoarea o puse în cutia poştală din faţa biroului directorului.

Îmbrăcă jacheta roşie de ploaie şi se duse cu una din biciclete la lac. Pe a doua o ţinea lângă el. Una din ele o ascunse în tufele de pe latura vestică a lacului, pe cealaltă o lăsă chiar pe malul lacului.

Era primăvară, iar apa era încă foarte rece. Vladimir înotă până aproape de mijlocul lacului, îşi dezbrăcă jacheta roşie şi o lăsă acolo şi se întoarse la mal, unde ascunsese a doua bicicletă. Cu aceasta se duse la casa directoarei.

•••

A doua zi dimineaţă, când directorul descoperi scrisoarea, anunţă poliţia şi administratorul găsi una din biciclete pe malul lacului, Vladimir era deja în pivniţa boltită din noul său domiciliu şi îşi punea la cale următoarele acţiuni.

Trebuia să o aducă aici pe moarta Elisabeth şi să o conserve pentru eternitate. Mijloacele şi posibilităţile erau bune aici – acesta fusese şi motivul pentru care alesese tocmai această casă drept ascunzătoare.

Şi trebuia să repare crima de a-şi fi ucis sora şi să-şi reducă vina, făcând ca alţii să moară pentru ea.

24.

Imediat după jumătatea emisiunii apăru ea: Andira, *Păcatul.*

Din nou cu acel şal negru, pe care îl lăsă să cadă la pământ, din nou cu costumul de baie argintiu şi cu corpul acela perfect, din nou acea linişte

uimită în timpul căreia în studio nu se auzea decât scârţâitul cablurilor generat de mişcarea camerelor.

De data asta, imaginea Andirei putea fi văzută pe ecranele mari, ochii ei, gura şi zâmbetul ei. De data aceasta, oamenii din studio ştiau ce-i aştepta. Nimeni nu rămase cu gura căscată, uitând să îndrepte reflectoarele spre persoana potrivită.

Era din nou vremea corpului perfect, al femeii perfecte, a visului lui Leonardo da Vinci şi a lui Michelangelo, doar că în carne şi oase.

Albert Torino privi din nou picioarele cu formă perfectă, şoldurile unduioase, dar nu prea late, abdomenul neted, sânii perfecţi, chipul de o frumuseţe clasică şi părul blond platinat, ochii hipnotizanţi. Unghiile erau date cu ojă argintie şi sclipeau la fel ca piercingul din buricul ei. Ea îşi trecu lasciv limba peste buze şi şi acolo se văzu sclipirea unui metal argintiu.

„Şarpele şi Eva, se gândi Torino, într-o singură persoană."

Nu îşi putea lua ochii de la această femeie. Doamne, ce ar mai fi făcut cu ea în pat! În acelaşi timp îi trecură prin minte şi diverse modele de afaceri: *Cross Promotion* şi *Multi Channel Marketing,* contracte de discuri şi de prezentare de modă şi toate câte mai existau. Iar Andira îi aparţinea lui. El avea drepturile de piaţă pentru trei ani. El o descoperise.

„La naiba cu celelalte, îşi zise el, ea trebuie să câştige, trebuie să devină *Miss Shebay*." Apoi îi mai veni un gând: „Şi dacă nu vrea să se culce cu tipul care câştigă dreptul la o noapte cu ea? Dacă se strică lucrurile aşa?" Răspunsul îi veni imediat: „La naiba şi cu asta! Cunosc destui tipi din industria porno ca să-l mulţumesc cumva pe individ. Şi ca să-şi ţină gura, va primi cadou zece mii de euro. Pentru un prostănac de la ţară sunt bani mulţi. În orice caz, nu o să-mi stric vaca de muls, doar pentru ca un cine ştie ce idiot să salte pe ea preţ de cinci minute".

Publicul era în extaz şi se întâmplă aşa cum trebuia să se întâmple.

Andira deveni *Miss Shebay.*

25.

Numărul 14.

Televizorul încă mai mergea. Acum era pornit şi sonorul.

El îşi terminase opera şi îşi spăla sângele de pe mănuşile negre în baia Juliei. Nu exista nimic, nu erau amprente, solzi de piele, păr sau altceva ce l-ar fi putut trăda la locul faptei şi care i-ar fi putut anula statutul de Cel Fără Nume.

Era relaxat, nu simţea nicio emoţie. Pulsul abia dacă îi creştea un pic atunci când omora un om.

Dar fiecare crimă aducea cu sine un stres, iar când eşti stresat, pot cădea gene. De aceea purta masca de sudură închisă. Nu pentru a nu fi recunoscut – victimele l-ar fi putut recunoaşte liniştit, oricum mureau –, ci pentru a nu lăsa în urmă nimic, absolut nimic la locul faptei.

El sigilă cu grijă cele două pungi negre în care tocmai îndesase organele încă aburinde, calde şi ascunse canistra mare cu şase litri de sânge într-una din genţile sport.

Apoi închise computerul Juliei, luă buletinul, cheile, cardurile de credit şi un dosar cu acte şi contractul de închiriere şi alte documente periculoase şi le ascunse şi pe ele în genţile sport.

Cadavrul se afla pe pat, aşa cum o lăsase cu luni în urmă pe Jasmin. Dar de data asta se gândise la o surpriză anume pentru investigatori.

Totul era aşa cum trebuia să fie.

•

El luă telecomanda în mână pentru a stinge televizorul. Pe ecran se desfăşurau ultimele minute ale unui show de casting. Un bărbat scund, cu părul geluit stătea lângă o femeie superbă.

— Andira este *Miss Shebay*! strigă el, iar mulţimea ovaţionă.

Cel Fără Nume vru să plece, dar se opri şi adăstă câteva secunde în faţa televizorului. Pe chipul lui se aşternu un surâs îngheţat.

— Andira, şopti el, de parcă ar fi rostit numele unei sfinte în cadrul unei rugăciuni bizare, în timp ce îndrepta telecomanda spre televizor.

Şi apoi, de parcă tocmai ar fi vrut să-şi confirme hotărârea luată:

— Numărul 15.

Apăsă pe butonul roşu de închidere, iar ecranul se înnegri.

Un minut mai târziu, locuinţa era tăcută ca un mormânt.

Ceea ce, de altfel, şi era.

26.

— Astăzi ne facem de cap, zise Torino şi bătu din palme.

Albert Torino, Jochen şi Tom Myers urcau cu paşi repezi treptele care duceau de la Friedrichstraße la Grill Royal. Doar Tom Myers vorbea englezeşte la telefon cu angajaţii firmei sale din California.

Torino se simţea ca un zeu. Emisiunea fusese un succes deplin. Celelalte posturi luaseră deja legătura cu el; firmele mari de discuri muşcaseră

momeala şi până şi concernele de cosmetice şi de lifestyle erau interesate să încheie contracte de reclamă cu Andira.

„Mai bine să-i lăsăm să aştepte un pic", îşi zise Torino, deschizând uşa. Cei trei bărbaţi intrară în restaurant ca nişte cowboy în salon.

Deşi era vineri seară târziu, părea din nou că restaurantul avea să închidă în trei minute. Îi întâmpină tot chelnerul de data trecută.

— O masă pentru trei persoane, zise Torino. Şi ca să ne încălzim, o sticlă de *Veuve Clicquot.*

— Prea bine, se înclină chelnerul şi se întoarse spre fereastră. Domnilor le convine masa aceasta?

— Desigur, aprobă Torino. Şi meniurile, te rog!

— Îmi pare rău, zise chelnerul, dar bucătăria e deja închisă. Aş putea să vă ofer…

— Ia adu-l aici pe bucătar, îl întrerupse Torino pe chelner şi îi aruncă o privire care nu admitea obiecţii.

Bărbatul porni imediat să execute ordinul.

— În localul ăsta idiot nu e niciodată de mâncare, mârâi Torino. Doar nu suntem în Haiti, la naiba!

Câteva clipe mai târziu de masa lor se apropie un domn mai scund, cu mustaţă cenuşie.

— Tocmai i-am dat de înţeles tânărului dumneavoastră coleg că am dori să mâncăm, zise Torino cu braţele încrucişate, privindu-l neclintit pe şeful de sală.

— Îmi pare rău, domnule, dar bucătăria e închisă.

Torino băgă mâna în buzunar, scoase două bancnote de cinci sute de euro şi i le puse omului în mână.

— Acum e iar deschisă.

— Prea bine domnule, înclină şeful de sală capul, vă aduc meniul. V-aţi hotărât deja ce aţi dori să beţi?

— O, Doamne, dar tocmai am zis, exclamă Torino indispus, o sticlă de şampanie, şi apoi bere până vine doctorul. Haide, mai repede că ne dezmembrăm aici. Şi dacă nu e gheaţă pe jos, poţi să şi alergi.

— Prea bine, răspunse chelnerul şi se îndepărtă.

Cei trei bărbaţi se aşezară la masă. După venirea şampaniei, ciocniră.

— Aşadar, zise Torino şi luă o înghiţitură întorcându-se spre Tom Myers. Dacă astă-seară tot nu v-aţi hotărât încă cu *Landing Page,* aveţi la fel de mult simţ al afacerilor ca un sindicalist mort.

Myers îşi terminase una dintre numeroasele convorbiri, luă o gură mică de şampanie, de parcă ar mai fi avut planuri astă-seară şi se strâmbă.

— Sigur că a fost impresionant, începu el. Totul arată foarte bine, iar eu am făcut ce am putut, dar…

— Dar ce? făcu Torino şi se întunecă la faţă.

— Nu pot să iau hotărârea asta de unul singur.

În general, Torino ştia să se controleze foarte bine. Considerase întotdeauna că emoţiile şi pasiunile sunt deranjante pentru succesul unei afaceri. Existau desigur petreceri mari în branşa sa, dar de la lansarea *Integrated Entertainments* nu dăduse dovadă de emoţii prea mari. Pentru asta îi lipsea timpul. În afară de asta, Torino făcea parte dintre oamenii care considerau că riscurile unei afaceri, cuplate cu câştigurile mari, erau mult mai atrăgătoare decât jocul cu sentimentele. Emoţiile erau pentru visători şi idioţi. Cu toate astea, acum începea să-şi piardă răbdarea.

— Doar nu trebuie să te mai consulţi cu cine ştie ce avocaţi idioţi?

— Situaţia nu e simplă pentru noi, răspunse Myers. Cum zicea regele Prusiei? Bătrânul Fritz?

Torino şi Jochen-Porcul ridicară din umeri.

— Ăla zicea multe.

— Cine se joacă cu maimuţele poate fi muşcat uneori, sau ceva de genul ăsta, continuă Myers.

Chipul lui Torino se întunecă la auzul acestei comparaţii.

— Show-ul e un succes şi atrage o sumedenie de oameni, dar şi o sumedenie de indivizi defecţi. De aceea, pentru noi există, în continuare, riscul reputaţiei.

— Vrei să te joci cu maimuţa, dar să nu fii muşcat? întrebă Torino, în vreme ce Jochen îşi clătina paharul de şampanie, privindu-l încontinuu pe Myers cu ochii lui rotunzi de porc.

— Întotdeauna poţi fi muşcat, zise Myers şi bău din vârful buzelor încă o înghiţitură. Vrem doar să ne asigurăm că, după muşcătură, injecţia cu tetanos e în apropiere.

Dădu să se ridice.

— Şi pentru asta avem nevoie de avocaţi.

— Vrei să pleci deja? întrebă Torino. Abia am început.

Myers se ridică.

— O să verific asta cu departamentul juridic la Cupertino.

— Atunci sună de aici şi rămâi să sărbătoreşti cu noi, zise Jochen-Porcul.

Myers zâmbi pentru prima dată.

— Mulţumesc, dar trebuie să port în linişte convorbirile. Asta se poate mai uşor în camera mea de hotel. Îşi băgă telefonul BlackBerry în buzunar. De îndată ce am terminat, mă întorc. De la Hilton la Gendarmenmarkt nu sunt decât şase minute.

Torino aprobă. În privirea lui exista înţelegere, dar şi un pic de dezamăgire că treburile încă nu erau lămurite de tot.

— În regulă. Transmite-le avocaţilor să ia măcar de data asta în considerare potenţialul de câştig şi să nu se împiedice de cine ştie ce paragrafe.

— Aşa o să fac, zise Myers. Vorbim apoi.

Dădu din cap şi se îndreptă spre ieşire.

— La naiba! îi zise Torino lui Jochen şi duse mâna la mobil. N-o să-l lăsăm să ne strice petrecerea. Hai să chemăm fetele.

Torino şi Jochen îl urmăriră pe Myers care tocmai dispărea pe uşă.

Şi bărbatul cu părul blond scurt, care şedea la una dintre mesele de la ieşire, privi în urma lui Myers.

Un bărbat cu ochelari din oţel inoxidabil mat.

27.

— Catharsis, zise MacDeath şi începu să se plimbe ca un profesor în sus şi în jos prin birou. Purificare. Ca să zic aşa, conştiinţa este aerisită şi eliberată de lucrurile apăsătoare.

Se opri în dreptul tabloului cu *Judecata de Apoi.*

— Cu cât întâmplarea care trebuie reparată a fost mai traumatică, cu atât mai radical va fi catharsisul. Se opri scurt şi apoi continuă: Criminalul nostru ucide femei, evident fără o motivaţie sexuală. Înscenează un viol, pentru a-i deruta pe investigatori şi să se prezinte drept criminal super-inteligent, victorios, care nu poate fi prins. Corect?

— Corect.

— El ucide femei pentru a aduce jertfe cuiva. Asta ne duce la două concluzii. MacDeath o privi pe Clara întrebător. Una ar fi?

— Una ar fi, răspunse Clara, că persoana care a fost ucisă şi căreia îi cere iertare – căreia îi aduce jertfe sfinte – e tot o femeie.

— Foarte bine, aprobă MacDeath. Dacă tragem acum a doua concluzie, vom afla mai multe despre criminal.

— Şi anume?

— Are nevoie de catharsis pentru a se purifica pe sine.

MacDeath se întoarse la locul lui şi rămase direct sub craniul rânjit.

— Vreţi să spuneţi că ar fi putut fi abuzat? întrebă Clara. Înjosit? De mama lui? Ca un fel de Norman Bates al epocii internetului, care din cauza asta vrea să pedepsească femeile?

— Nu, zise MacDeath, asta mi se pare puţin probabil. Cei mai mulţi violatori sunt bărbaţi, la fel şi cei mai mulţi criminali în serie. Presupun că făptaşul nostru a fost abuzat de un bărbat.

— Extremele se pare că fac parte din natura masculină, oftă Clara.

MacDeath aprobă din cap.

— Motivul pentru care nu există un Michelangelo sau un Mozart feminin este acela că nu există şi un Jack Spintecătorul feminin.

— Este un compliment sau un semn de sărăcie pentru sexul feminin.

— Luaţi-l cum vreţi, dar e un fapt, zise MacDeath şi se aşează. Dar să continuăm.

Umblă iar la ajustarea scaunului său.

— Să studiem statistica şi să plecăm de la premisa că un bărbat a fost violatorul criminalului nostru. Să mai pornim şi de la premisa că acest bărbat l-a abuzat pe criminal când acesta era încă mic.

— Un pedofil? Şi în acelaşi timp homosexual?

Clara ridică surprinsă din sprâncene.

— Există unele lucruri care sugerează asta, zise MacDeath. Vedeţi cu câtă bucurie l-a folosit criminalul nostru pe homosexualul Jakob Kürten ca marionetă. Noi trebuia să credem că el era criminalul.

Clara văzu cu ochii minţii cadavrul legat de pat al lui Kürten, care era aşa de mumificat şi de uscat încât aproape că nu mai distingeai dacă era bărbat sau femeie.

— Şi gândiţi-vă la felul cinic în care se amuză în scrisoare pe seama lui Kürten.

MacDeath se aplecă şi arătă spre locul din raport.

Aţi crezut cu siguranţă că m-aţi prins. Dar nu aţi avut mai mult noroc decât Jakob Kürten cel mumificat când mai avea sânge în el.

— Uciderea lui Kürten şi probabil a altor bărbaţi a căror identitate şi-a asumat-o pentru a contacta şi a ucide femei a fost, pe de o parte, un instrument. Un instrument pentru a se face cu adevărat invizibil, Cel Fără Nume, despre care nu avem indicii şi care circulă invizibil prin oraş, la fel ca omul din mulţime al lui Edgar Allan Poe.

El se opri, de parcă ar fi trebuit să-şi ordoneze gândurile.

— Pe de altă parte, a fost probabil o răzbunare tăcută asupra homosexualităţii propriu-zise – indirect asupra persoanei care l-a abuzat în copilărie sau adolescenţă.

— Atunci, de ce nu a ucis doar bărbaţi? întrebă Clara.

— Încetişor, făcu MacDeath, nu trebuie să amestecăm exerciţiile impuse cu cele liber alese. Jakob Kürten – şi oricine altcineva mai zace acolo afară mort şi uscat în patul lui – a fost exerciţiul liber ales, care îl ajută să ne

induce în eroare. Dar în realitate nu a avut nevoie de ei. Femeile, în schimb, astea au fost impuse.

Clara închise ochii pentru a se gândi.

Când îi deschise din nou, întrebă:

— Avea nevoie de identităţile bărbaţilor pentru a ucide femeile şi a rămâne suficientă vreme nedepistat pentru a-şi duce opera la îndeplinire, indiferent care e aceasta?

— Exact.

— Dar în timp ce bărbaţii erau doar un instrument, femeile erau jertfele cu care doreşte să obţină iertarea unei prime victime?

MacDeath strânse din buze şi aprobă.

— Având în vedere ce ştim până acum, e destul de probabil.

— Iar catharsisul? întrebă Clara. Purificarea? Femeile joacă un rol şi aici?

MacDeath zâmbi strengăreşte.

— Ce credeţi?

Clara fu nevoită să zâmbească şi ea.

— Dacă întrebaţi aşa, aş zice că da. Dar de ce?

— Ei bine, ce ar fi putut să facă violatorul pedofil, homosexual sau cum o fi fost cu pe atunci tânărul nostru criminal?

Clara ridică din umeri.

— Să-l pipăie, să-l înjosească, să-l oblige la sex oral şi anal.

— Criminalul nostru a fost partea pasivă sau cea activă? întrebă MacDeath.

— La vârsta aceea, cu siguranţă pasivă.

MacDeath aprobă din cap.

— Criminalul nostru adolescent trebuia probabil să-l satisfacă pe violator oral, iar violatorul l-a abuzat anal. Sună plauzibil?

Clara se miră puţin auzind toate detaliile pe care le amintea MacDeath, dar părea să fie important.

— Da, sună plauzibil.

MacDeath se lăsă pe spate.

— Asta înseamnă că el, Cel Fără Nume, trebuia, cum se spune în cercurile homosexuale, să joace rolul femeii.

Clara făcu ochii mari.

— Iar prin uciderea femeilor, aici şi acum, el îndeplineşte catharsisul?

— E foarte posibil. Ucide ceea ce urăşte în el, ceea ce consideră a fi murdar. Ceea ce se asociază, de regulă, cu sexul feminin – slăbiciunea, moliciunea, faptul că bărbatul pătrunde în femeie – exact acestea sunt elementele de care criminalul se teme, care l-au traumatizat şi i s-au întipărit în minte în momentele de înjosire profundă.

MacDeath îşi împleti degetele, asemenea unui preot.

— S-a simţit ca o femeie, când a fost violat şi abuzat. Şi pentru a-şi curăţa psihicul şi a-şi uita ruşinea, încearcă să ucidă latura feminină din el…

— … omorând, ca înlocuitori, femei tinere şi atrăgătoare, îi completă Clara fraza.

— Da. Jasmin Peters era foarte atrăgătoare, zise MacDeath. Era personificarea femininului. Şi dacă mai există şi alte victime, şi mă tem că există, nici ele nu vor fi fost urâte. Nu ar fi avut voie să fie urâte, căci frumuseţea feminină pe care o ucide este egală cu slăbiciunea feminină pe care vrea să o distrugă în el însuşi.

Clara se uită la hârtiile din mâna ei şi apoi la MacDeath.

— Încă o întrebare, zise ea.

MacDeath zâmbi din nou cu zâmbetul lui ştrengăresc.

— Oricare doriţi, zise el. Sau mai bine, aproape oricare.

— De ce eu? zise Clara fixându-l cu privirea.

MacDeath continuă să zâmbească.

— Permiteţi contra-întrebarea obligatorie?

— Presupun că n-am de ales, zise Clara ridicând din umeri.

— Ce sunteţi dumneavoastră? întrebă MacDeath.

— O femeie, la fel ca victimele.

— Sunteţi şi victimă?

Clara simţi cum i se înnoadă stomacul.

— Dacă vă gândiţi la uciderea surorii mele… da. Dar de unde ar putea să ştie asta?

— Să pornim de la premisa că ştie, zise MacDeath. Dacă e aşa, el vede în dumneavoastră trei lucruri: în primul rând o victimă, în sensul unei tovarăşe de suferinţă, care a păţit, indirect, ce a păţit şi el.

— Şi în al doilea rând?

— În al doilea rând sunteţi victimă, în sensul de feminin. De asemenea atractivă, dacă îmi este permisă observaţia, chiar dacă nu blondă, adăugă el mijind ochii, şi tot indirect, nu puteţi nega că lui îi face plăcere să vă şocheze cu cruzimile sale.

Clara se gândi la ce spusese MacDeath mai devreme: *E un pic cam ca o mâţă care îi aduce mereu stăpânei şoricei morţi pe preşul de la intrare, fie că aceasta şi-i doreşte sau nu.*

— Şi în al treilea rând? întrebă ea.

— Contra-întrebare, zise MacDeath. Ce sunteţi? Aici şi acum?

— Aici şi acum? Comisar LKA.

— Corect. El se lăsă pe spătarul scaunului. Vă amintiţi de elementul pedagogic din actele sale? Vrea să vă arate ceva sau poate vrea să arate ceva

lumii întregi. Vrea să vă permită dumneavoastră, poate chiar lumii întregi, să participați la ritualul de jertfire și la catharsisul său. Căci, cu cât mai mulți oameni văd asta, cu atât mai sigur poate să fie că și-a îndeplinit sarcina în cel mai bun mod posibil.

MacDeath se aplecă înainte.

— Și cine ar putea aprecia mai bine expertiza unui criminal în serie profesionist decât o persoană care a fost indirect victima unuia, căci a trecut prin așa ceva? Care, în al doilea rând e o victimă, pentru că e femeie? Și în al treilea rând îi poate aprecia faptele cu o anumită competență, pentru că e specialitatea ei?

Clara își încrucișă brațele.

— Mă aflu în primejdie?

MacDeath clătină din cap.

— E greu de spus, dar nu cred. Cel puțin nu imediat. Trebuie să fiți prezentă până la final și asta o puteți face doar dacă trăiți. Arătă spre raport. Am scris ceva despre asta pe ultimele pagini.

— Dar, continuă el, ridicând un deget, dacă nu acționăm rapid, vor mai exista alți șoricei morți pe preșul de la intrare. Vă va răni în continuare, vă va chinui psihic.

Clara strânse pumnii.

— Chiar și așa, zise ea și auzi agresivitatea neajutorată cu care rostea cuvintele. De ce tocmai eu? Cât despre sora mea, au trecut douăzeci de ani de atunci. Cum ar putea să știe de asta?

MacDeath părea să fie și el puțin nedumerit.

— Recunosc, acesta este un element de legătură care ne lipsește, zise el. Și am face bine să-l găsim cât mai repede.

Cineva bătu, iar imediat după aceea ușa se dădu de perete. Hermann stătea în prag.

— Vești proaste, zise el. Cel mai bine veniți jos.

— Vești proaste? întrebă Clara ca un ecou.

Hermann aprobă.

— Foarte proaste.

28.

Hermann deschisese pagina de internet *Xenotube.* Unul dintre fișierele video de acolo se chema „Julia", postat de o Julia Schmidt.

— Cum l-ați găsit?

— Sistemul nostru de alertă, răspunse Hermann. Tocmai ne-a anunţat, iar filmul a fost pus online acum zece minute. Arătă spre fişier. Uite.

Clara citi numele filmului.

directorsCUT

Putea să-şi închipuie că acel „cut" avea aici altă semnificaţie.

Winterfeld stătea în spatele lui Hermann, împreună cu Clara şi MacDeath şi îşi trecea neliniştit mâna prin păr.

— Aşadar, prietenul nostru a ales să iasă în public, zise el. Audimax în loc de învăţământ individual.

— Da, zise Hermann, probabil din nou de pe computerul victimei. Ca „Julia Schmidt".

Duse mausul spre butonul de play.

— Să-i dau drumul? întrebă Hermann.

Winterfeld aprobă din cap.

Ecranul se făcu negru pentru câteva secunde. Apoi apăru o imagine, la fel ca prima dată. O fată blondă, drăguţă, şi aici cu obrajii scăldaţi de lacrimi, şi aici cu o expresie de panică în privire – ca o piatră de moară care trage sufletul spre fundul mării. Şi aici cele două mâini în mănuşi negre pe gâtul tinerei femei.

— Bună, Clara, zise ea.

Clara tresări fără să vrea când îşi auzi numele din gura victimei.

— Eu sunt Julia, continuă fata, tremurând şi înghiţind cu greu. Eu sunt faimoasă… toţi mă cunosc. Şi toţi… mă pot vedea…

Ea făcu o pauză, înghiţi ceva, apoi privi direct spre cameră, de parcă dedesubt s-ar fi aflat un prompter.

— Eu sunt un star… Eu sunt… mult mai drăguţă decât Jasmin. Pielea mea încă nu arată… ca pergamentul… iar ochii mei… ochii mei mai există încă.

Fata scuipă ceva pe jos.

— Eu sunt deja moartă, dar haosul… haosul continuă. Vino să mă vizitezi în locuinţa mea. Astăzi, vineri, pe 25 octombrie. Dar eu nu sunt prima… şi nici ultima.

Urmă sclipirea lamei cuţitului la gâtul ei.

Clara crezu că avea să i se oprească inima, în timp ce aştepta tăietura bisturiului, care avea să alunece ca un vânt al morţii peste gâtul Juliei şi să lase o tăietură subţire şi adâncă din care într-o secundă interminabilă avea să înceapă să curgă sângele, mai întâi încet, apoi tot mai repede, ca o cascadă a groazei.

Bisturiul se retrase, de parcă bărbatul s-ar fi pregătit de tăietură.

Apoi ecranul se înnegri.

Clara răsuflă.

— Ticălos sadic, şopti ea şi se gândi în acelaşi timp ce era cu adevărat sadic. Să arăţi o crimă la care nimeni nu se aşteaptă sau să nu arăţi o crimă la care se aşteaptă toţi.

Se uită când la MacDeath, când la Winterfeld care priveau amândoi cu chipurile palide ecranul.

— Oare mai trăieşte? întrebă Clara. Poate că filmul e într-adevăr de azi?

Hermann bătu agitat pe tastatură, chemă un tehnician IT şi arătă spre ecran.

— Verifică adresa asta de IP şi călcaţi-i pe bătături pe cei de la *Xenotube.* Şi comparaţi asta cu datele de la Evidenţa Populaţiei. Probabil că există o sumedenie de Julia Schmidt în Berlin, dar cred că putem să limităm căutarea cu acest film.

— Ea a spus că e mult mai drăguţă decât Jasmin, zise Winterfeld. Asta ar putea însemna că mai trăieşte.

— Sau ar putea să însemne că încă nu e mumificată, zise Clara. Poate că acest nebun vrea să ne facă să sperăm că nu a ucis-o, ca să ne agităm şi mai tare şi lui jocul de-a şoarecele şi pisica să-i facă şi mai multă plăcere.

Se întoarse spre Hermann.

— Când crezi că avem adresa?

— Jumătate de oră dacă ne grăbim, zise el.

— Câte persoane au văzut deja filmul?

Hermann se uită la statistica *Xenotube.*

— Până acum doar cinci sute. Scutură din cap. Totuşi, destul de mult, dacă stăm să ne gândim că în fiecare secundă sunt postate filme noi şi e online de doar cincisprezece minute. El se uită la Clara. Ar putea fi din cauza conţinutului horror, care arată mai autentic decât orice film horror. S-ar putea şi să promoveze linkul undeva în internet, pe platforme horror, pagini de *snuff* sau hardcore, care se află pe cine ştie ce servere din Rusia.

— Puteţi verifica, unde şi cum?

— Facem deja asta.

Hermann făcu semn spre doi tehnicieni.

Winterfeld îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la Clara.

— Serviciul de mesagerie a mai găsit ceva? Vreun mesaj către dumneavoastră?

Clara scutură din cap.

— Noutăţi în privinţa ADN-ului din gândaci?

— Nici asta.

— Şi acum, señora? întrebă Winterfeld. Ce facem acum?

Clara oftă şi trase adânc aer în piept.

— Mai întâi, trebuie să aflăm unde se află locuinţa Juliei Schmidt. De îndată ce aflăm, trimitem un comando de intervenţii şi izolăm locul cât putem de discret. Nu avem nevoie ca cine ştie ce tocilari avizi de senzaţii tari care caută acum în cartea de telefon adresa Juliei Schmidt să transforme apartamentul într-un loc de pelerinaj.

— Asta ne-ar putea ajuta, opină MacDeath. De ce să nu-i folosim pe tocilari să ne ajute fără voia lor la căutarea Juliei?

— Nu e o idee proastă, zise Hermann, care tocmai tasta ceva în calculator, dar există peste 400 de Julia Schmidt în zona metropolitană Berlin. La circa cinci sute de utilizatori care au văzut până acum filmul asta înseamnă cel mult doi oameni la fiecare locuinţă. Şi doi tipi care pândesc o locuinţă nu sunt prea evidenţi.

— Hai să uităm ideea, zise Clara. Să aşteptăm adresa corectă. De îndată ce o avem, mergem acolo. Sun imediat medicina legală, pentru ca autopsia cadavrului, dacă există unul, să se petreacă totuşi cât mai repede.

MacDeath îşi dădu jos ochelarii de pe nas şi privi când spre monitor, când spre Clara şi Winterfeld.

— Ştiţi ce înseamnă dacă el chiar a înregistrat filmul acesta astăzi? întrebă el.

— Da, răspunse Clara. Se amuză pe seama noastră şi vrea să ne arate cât e de puternic. În afară de asta, ne dovedeşte cu asta că nu mai are nevoie de mumificare, căci noi oricum nu-l putem găsi.

MacDeath aprobă din cap.

— E adevărat. Dar asta înseamnă şi că îşi poate permite mici neatenţii. Şi nu pentru că ne-ar subestima cumva.

— Ci?

MacDeath îşi plimbă ochelarii dintr-o mână în alta înainte să răspundă:

— Pentru că e posibil ca opera sa să fie aproape completă.

29.

Myers coborî cu liftul în parcarea subterană. Încercă să îşi verifice mesajele pe BlackBerry şi constată enervat că nu avea semnal.

La al doilea nivel al parcării uşa se deschise şi un bărbat de la serviciul de curăţenie urcă în lift. Într-o mână avea o mătură, cu cealaltă împingea un tomberon de care erau fixate diverse ustensile de curăţat şi care umplea aproape complet cabina liftului. Bărbatul îşi trăsese şapca strâmb pe cap şi mirosea a gumă de mestecat.

— Scuze, mormăi el.

— Nu face nimic, îl liniști Myers.

Bărbatul de la curățenie manevră tomberonul mare spre ușă, pentru a face un pic de loc și se așeză în spațiul devenit liber lângă Myers, făcându-și de lucru cu sistemul de fixare al tomberonului.

— Ați terminat treaba? întrebă el.

Myers nu avea chef de conversații, dar nu mai dura mult până să ajungă la mașină, așa că răspunse:

— Aș vrea eu, dar cu slujba mea treaba nu se termină niciodată.

Băgă mâna în buzunar să caute cheia de la Audi-ul TT pe care îl închiriase.

Inițial, crezu că niște fire de păr de pe picior se prinseseră în materialul pantalonului. Altfel nu-și putu explica înțepătura bruscă pe care o simți. Abia apoi văzu siringa din mâna gunoierului, care apăsă pistonul în jos.

Câteva secunde mai târziu îl învălui un întuneric plăcut, de nepătruns.

Cheile de la Audi îi alunecară din mână și căzură zornăind pe jos.

O mână se întinse după ele.

Nu era mâna lui Myers.

•••

Ușa liftului se deschise la al patrulea nivel al parcării. Gunoierul își împinse tomberonul din lift. Se duse la un Ford Transit, deschise ușile din spate, urcă tomberonul în dubiță cu oarecare efort și închise ușile.

Apoi se așeză la volan și porni motorul.

De îndată ce farurile luminară parcarea subterană, el își puse ochelarii.

O pereche de ochelari din inox mat.

30.

Hermann și echipa de la IT găsiseră adresa Juliei în timp record. Kreuzberg, Bergmannstraße 30. Exista o singură Julia Schmidt cu acest număr de IP și acel cont *Xenotube,* și comparația foto cu filmul fusese pozitivă.

Clara și Winterfeld organizaseră înainte o conferință telefonică cu Bellmann, care era în continuare la Wiesbaden, dar vorbea din limuzina care se îndrepta spre aeroportul din Frankfurt, pentru a prinde ultimul zbor spre Berlin.

— Cum se poate ca presa să fi aflat deja de asta? întrebase Bellmann. A fost un film printre alte milioane de filme.

— Da, replicase Clara, dar unul foarte crud. În afară de asta, nu ştim ce a mai făcut criminalul pentru ca vestea să ajungă în presă.

Într-adevăr, presa aflase de caz. În ediţiile online ale multor ziare se făcuse deja referire la film. Deosebit de pregnant era prezentat într-un ziar de scandal, iar linkul se propaga harnic pe internet.

Ucigaşul de pe internet – cine îl opreşte pe Spintecătorul de pe Facebook?

De îndată ce lucrurile primesc un nume, ele devin de la sine înţelese, se multiplică, se răspândesc asemenea virusurilor. Spintecătorul de pe Facebook. Opt reporteri sunaseră deja la departamentul de presă la LKA. Cei de acolo fuseseră chemaţi înapoi la serviciu. Mai devreme, Winterfeld şi Bellmann se puseseră de acord cu privire la o strategie comună de comunicare. Presei trebuia să i se comunice:

Deocamdată, nu este lămurit dacă a fost comisă o infracţiune sau dacă e vorba despre o glumă deosebit de proastă. Şi alegerea numelui (*Clara*) *poate fi întâmplătoare. Nu vom comenta asta câtă vreme există pericolul ca investigaţiile să fie compromise.*

Dacă presa afla de cine ştie unde pe baza unor informaţii furnizate de cine ştie cine că mai existase încă o crimă, răspunsul trebuia să fie:

Suntem pe urmele criminalului, dar nu putem dezvălui nimic din stadiul investigaţiilor, deoarece am putea pune în pericol potenţiale victime ca şi munca noastră de până acum. În afară de asta, nu este exclus ca Julia Schmidt să mai fie în viaţă. De îndată ce poliţia se va lămuri asupra acestui aspect, vom informa mai întâi rudele, apoi opinia publică.

Şi dacă era totuşi un criminal în serie:

Zvonul că făptaşul ar fi omorât deja mai multe femei este doar o speculaţie nefondată. Cei mai buni oameni ai noştri lucrează la caz şi vor prezenta foarte curând rezultatele opiniei publice.

•••

Ajunseseră cu comandoul de intervenţie la locuinţa Juliei Schmidt din Bergmannstraße 30. Locul faptei fu izolat. Maşinile de poliţie şi poliţiştii de la intervenţie îşi ocupaseră poziţiile.

Deja nimeni nu mai credea într-o glumă proastă.

Locuinţa Juliei era întunecată ca un mormânt.

Probabil că fusese deconectat tabloul electric, poate chiar de către ucigaş, pentru că în locuinţă curentul nu funcţiona. Nu avea rost să aştepte electricienii sau să repare singuri tabloul electric. Fiecare secundă conta.

Dar întunericul reprezenta un risc. Nimeni nu ştia dacă nu fusese tras pe undeva vreun fir subţire şi dur de metal, care putea să reteze capul unui om dacă se izbea destul de tare de el. Nimeni nu ştia dacă nu ticăia undeva vreo bombă care avea să explodeze la cel mai mic stimul luminos.

Nimeni nu știa dacă nu cumva ucigașul pândea din locuință cu ochelari cu infraroșu pentru ca la primul sunet să înceapă să tragă cu o armă automată. Doar lanternele Maglite ale comandoului de intervenție și lanternele din vehiculele de intervenție brăzdau cu raze reci întunericul.

Lumina se târa mai departe.

Camera Juliei arăta cam ca aceea a lui Jasmine, cât se putea vedea în razele de lumină care alergau pe pereți ca niște mici reflectoare. Postere, o reproducere înrămată după un van Gogh, *Noapte înstelată*, o sofa, un palmier. Frunzele palmierului aruncau mii de umbre pe pereți, ca niște șerpi care se retrăgeau scurt înainte de mușcătură, pentru a se lansa apoi cu forță. Apoi din nou întuneric. Și contururile care răsăreau din noapte sub lumina lanternelor. Lângă palmier, era o comodă cu o duzină de poze din concediu. Chipurile oamenilor din poză păreau niște caricaturi distorsionate de luminile și umbrele care alunecau prin cameră.

Lumina se târa mai departe.

Pe pat. Pe plapumă, pe pernă. Două picioare goale. O rochie albă.

— Aici e ceva, strigă Marc. Două alte fascicule de lumină se îndreptară într-acolo.

Cineva era întins pe pat. După contururi putea să fie o femeie, într-o cămașă de noapte albă, cu mâinile împreunate pe piept. Albul mărginit de dantele strălucea în contrast cu întunericul uleios. Dar mai era ceva care forma un contrast și mai puternic cu albul strălucitor al luminilor, ceva care în lumina rece a lanternelor părea la fel de întunecat ca întunericul din jur. Erau pete întunecate și stropi pe rochie.

Sânge?

— Julia Schmidt, aici e poliția judiciară. Vrem să vă ajutăm, dacă ne auziți, spuneți ceva.

Aceasta era Clara.

Niciun răspuns.

Și își dădură repede seama de ce nu venea niciun răspuns.

Fasciculele de lumină pătrunseră în întunericul din jurul patului, urcară mai sus, peste plexul solar, brațele împreunate, pieptul bombat, clavicule, gât…

Winterfeld trase șuierând aer în piept, când lumina se opri în acel loc. Era clar că persoana de pe pat nu dormea, că nu era anesteziată, că nu își pierduse cunoștința și putea fi trezită cu amoniac.

Era clar că Julia Schmidt nu mai era în viață.

Căci în lumina lanternelor se vedea că acolo unde fusese gâtul zvelt al femeii nu mai era decât un crater adânc, mai întunecat decât noaptea neagră precum cerneala.

Iar acolo unde fusese capul nu se mai afla decât un ciot însângerat care ieşea din cămaşa albă de noapte, un ciot de oase şi de tendoane tăiate.

Clara simţi nevoia să tragă adânc aer în piept.

— Decapitare, şopti ea, iar lumina lanternei se mişcă agitat de la stânga la dreapta.

— Avem nevoie de un reflector! strigă Winterfeld. Repede!

Pe coridor se auziră paşi care se îndepărtau grăbiţi.

Fasciculul de lumină de la lanterna Clarei alunecă în jos, peste craterul însângerat, decolteul cu dantelă al cămăşii, mâinile împreunate şi picioarele subţiri care se odihneau drepte la capătul patul, ca la statuia unei martire.

Apoi lumina se mişcă în sus.

Când lumina trecuse deja, creierul Clarei înregistră cu o întârziere de o jumătate de secundă ce văzuse cu o clipă mai devreme, dar nu reuşise să proceseze.

Un metru la stânga.

Clara mişcă lanterna spre stânga.

Spre raftul de deasupra patului. Pe care văzuse înainte o statuie de ghips a lui *Venus din Milo.*

Iar lângă statuie se afla ceea ce înregistrase creierul Clarei.

Capul despărţit de trunchi al Juliei, încadrat de părul blond care lucea în lumina rece a lanternelor o privea pe Clara cu ochii şi gura larg deschise. Colţurile gurii fuseseră trase în sus ca într-un rânjet, de parcă ar fi vrut să spună: „Bine aţi venit, străinilor, în împărăţia mea!"

Poezia despre spiritele mlaştinilor pe care bunica i-o spunea Clarei în copilărie i se înfiripă acesteia brusc în minte, în timp ce lumina lanternei mai adăstă o secundă pe capul fetei, pentru a cerceta apoi pereţii din jurul acestei scene de groază.

Trecător cu pasul rece, te oprește și citește.

Că și eu am fost ca tine, că și tu ai fost ca mine.

Exact deasupra capului, zece centimetri deasupra ultimelor şuviţe de păr blond lucind în lumina rece a lanternelor, pe peretele galben-pai erau scrise un număr şi un cuvânt într-o culoare de roşu întunecat, aproape la fel de întunecat ca noaptea.

Numărul 14.

31.

Cred în ceea ce se întâmplă exact acum. Nu cred în nimic ce va fi după Acum. Vă vorbesc vouă.

Acum!

Visul continuă.

Trezirea înseamnă amintire. Dar asta de acum este o prezenţă agitată, atemporală.

Să trăim visul.

Ajunge dacă ne trezim cu puţin înainte să murim.

Văd filmul încă o dată în mintea mea. Înainte de călătorie am comparat datele de Facebook şi de Dategate şi am găsit două posibile adrese. Prima ei greşeală.

Apoi în timpul discuţiei am aflat prin localizarea cu GPS unde se afla mobilul Juliei. A doua ei greşeală.

Apoi a postat pe Facebook că era acasă şi îşi aştepta pisica. Şi a pus o fotografie pe Facebook care mi-a arătat pisica. „Princess" a ei. A treia ei greşeală.

O a patra greşeală nu a mai avut când să facă, exact ca toate celelalte.

Pentru că era deja moartă.

La fel cu celelalte.

Funcţionează întotdeauna. Şi va funcţiona mereu.

Mai întâi aflu numărul.

Apoi îi găsesc adresa.

Apoi îi găsesc capul.

32.

Tom Myers visa că îi fusese dislocat maxilarul. Deschisese gura prea tare şi acum nu mai reuşea s-o închidă. Vedea foşti colegi de clasă, prietene vechi care râdeau de el, pentru că trebuia să umble cu gura deschisă.

Maxilarul îl durea, iar muşchii de la articulaţii îl ardeau. Ca prin ceaţă percepu o boltă întunecată. Cineva se mişca încet prin faţa lui încolo şi încoace. Tom Myers avea impresia că dormise ani întregi. În pulpa sa vibra o durere surdă.

Nu se întâmplase ceva? Parcarea subterană… liftul… şi apoi?

Avea gura uscată, pentru că nu putea să respire pe nas. Nasul îl durea şi îi era amorţit. Era prins cu o clemă de metal, astfel încât trebuia să respire pe gura deschisă.

Abia acum începea să-şi dea seama că simţea gust de metal pe limbă şi gingii. Mici plăcuţe care aveau gust de rugină. El tresări. Plăcuţele trebuiau să fie ascuţite, căci se tăiase la limbă şi simţi gustul de aramă al sângelui. Aramă şi sânge în gura lui. Voia să scuipe afară plăcuţele. Dar cum? Gura lui chiar era deschisă, nu era un vis. Nu o putea închide.

Nici de mişcat nu se putea mişca. Era legat. Capul îi era tras în spate cu un lanţ şi şedea pe un scaun de fier, ca un pacient pe scaunul dentistului.

Îl cuprinse panica. Încercă să se elibereze cu o mişcare bruscă, scoţând sunete guturale, căci de vorbit nu putea vorbi.

— Aveţi grijă, v-aţi putea tăia.

Aceasta era făptura care se mişcase până atunci ca prin ceaţă prin faţa lui.

Acum Tom îl putea vedea. Un bărbat mare, puternic, îmbrăcat în negru, care avea mişcări suple şi care îşi făcea de lucru la o masă de lângă scaun. Avea păr blond, scurt şi purta o pereche de ochelari cu ramă din inox mat.

Ciudat: aducea un pic cu gunoierul din lift.

Când străinul începu să vorbească, Myers se trezi de tot.

— Domnul Myers, de la *Xenotube,* nu-i aşa? zise bărbatul.

Myers simţi că îl iau fiori reci. De unde îi ştia numele? Şi ce era locul acesta? Ce se întâmpla? Fusese răpit? Cerere de răscumpărare?

— Domnule Myers, continuă străinul, am rupt un cutter şi am pus bucăţile la dumneavoastră în gură. Gura este ţinută deschisă cu cleşti chirurgicali care se folosesc în operaţie pentru a menţine deschisă gura pacientului.

Se uită la Myers cu ochi impasibili, în timp ce pe Myers îl cuprindea groaza, asemenea unui păianjen negru şi scârbos care i se târa pe spinare în sus.

O, Doamne! Ce se întâmpla? Cine era nebunul acesta?

În ochii străinului nu se putea citi nicio expresie. Erau reci şi calculaţi. Şi aveau o foame fără margini în a-şi atinge scopul.

— Aici, zise străinul, am o găleată cu apă.

El legănă găleata cu zece litri de apă prin faţa lui Myers, iar apa dădu pe afară şi îi stropi pantalonii acestuia.

— Vă veţi întreba ce legătură are această găleată cu apă cu bucăţile de cutter.

Creierul lui Myers lucra la capacitate maximă. Adânc în sinea sa o voce îl avertiza cu privire la planul perfid al acestui om negru.

Străinul afişă un zâmbet care era şi mai rece decât vântul de toamnă care bătea de sus în pivniţă.

— Poate nu avem nevoie de găleată. Trase demonstrativ găleata mai în spate, înainte să vorbească mai departe. Căci eu vreau ceva de la dumneavoastră.

Bărbatul cu ochelarii cu ramă de inox se aplecă în faţă, astfel încât faţa lui aproape că o atingea pe a lui Myers.

— Vreau codul de acces pentru Landing Page-ul de la *Xenotube.* Ştiu că există o scanare de iris prin intermediul unei camere web. Ştiu că computerul central a salvat structurile irişilor întregului grup de conducere al firmei. Şi mai ştiu că managerii de top de la *Xenotube* trebuie să clipească de trei ori în camera web pentru a primi accesul. Ştiu chiar şi că scanarea irisului pe Landing Page măsoară mişcările şi circulaţia sângelui. Pentru ca nimănui să nu-i vină ideea, zise el uitându-se la Myers aparent revoltat, să scoată ochiul unui manager pentru a sparge codul.

Myers se trase instinctiv înapoi şi se lovi cu capul de peretele de piatră.

Bărbatul cu ochelari ridică camera web cu un emiţător wireless în sus.

— Atunci vă rog să clipiţi de trei ori, domnule Myers, zise el şi adăugă şoptind: Căci eu vreau acces la *Xenotube.*

Landing Page-ul de la *Xenotube,* se gândi Myers. Patru sute de milioane de clicuri pe lună în toată lumea. Pentru ca acest nebun să-şi prezinte lumii filmele perverse sau cine ştie ce? Firma ar da faliment într-o lună, închisă de Ministerul Justiţiei, dispreţuită de toată lumea, cu reputaţia distrusă pentru totdeauna. Şi opţiunile de acţiuni ale lui Myers nu ar mai valora nici cât pivniţa asta puturoasă.

Myers scutură din cap. Asta nu avea voie să se întâmple.

— Imposibil, reuşi el să articuleze, în ciuda cuţitelor din gură, fără să se rănească la limbă sau la gingie.

O sprânceană a străinului ţâşni în sus. Ridică găleata.

— Nu vreţi să mă ajutaţi? zise el. Atunci nici eu nu vă pot ajuta.

Rămase scurt în această poziţie. Cu chipul imperturbabil şi figura atletică semăna cu un sacagiu aşa cum existau în Antichitate la fântânile arteziene romane. Apoi străinul vorbi din nou:

— Ce vine acum, eu numesc o clătire cu oţel. Vă întrebaţi ce înseamnă asta? Ei bine. Aveţi lame foarte ascuţite în gură. Iar eu o să vă torn în gură multă apă.

În timp ce vorbea, puse marginea găleţii la maxilarul inferior al lui Myers.

— Vă puteţi apăra cât vreţi, la un moment dat gura şi gâtul vor fi pline de apă şi nu veţi mai putea respira. Şi pentru că nu puteţi trage aer pe nas, veţi

avea opţiunea să vă sufocaţi ori să înghiţiţi apa cu lamele de metal cu tot pentru a putea respira din nou.

Myers simţi primele picături de apă pe buze. Chipul lui avea paloarea morţii.

— Şi veţi înghiţi apa, zise străinul. Să-i dăm drumul.

Myers care era ca paralizat de frică ştia ce-l aştepta. Lamele ascuţite care aveau să-şi taie o cale însângerată în gâtul său, făcându-i ferfeniţă esofagul şi stomacul ajutate de presiunea apei. O masă de carne însângerată, de durere şi de moarte.

Nu! Scutură cu ultimele puteri din cap şi apoi făcu semn că da. Da, o să fac orice!

— Daţi-mi…

Străinul ridică din nou sprâncenele şi trase un pic găleata la o parte.

— Da?

— Daţi-mi camera web, reuşi să articuleze Myers printre bucăţile de lame. Fac tot ce vreţi.

Străinul aprobă din cap.

— Un manager exemplar, zise el.

33.

Numărul 14

Dacă era adevărat, asta însemna că individul omorâse paisprezece oameni.

Iar poliţia nu ştia decât de trei.

Iar dacă femeile erau „jertfele sale sfinte" şi bărbaţii doar mijloace ajutătoare pentru îndeplinirea crimelor, atunci numărul victimelor putea fi chiar mai mare.

Stăteau din nou în laboratorul de medicină legală de la Moabit. Pe masa metalică de disecţie zăcea corpul fetei de 28 de ani îmbrăcată în cămaşă albă de noapte. Capul secţionat se afla alături de ea.

Clara se gândi fără să vrea la poveştile cu vampiri. La Lucy din *Dracula* al lui Bram Stoker, care zăcea în coşciugul ei într-o cămaşă albă de noapte şi căreia Abraham van Helsing, vânătorul de vampiri, îi înfige un ţăruş în inimă şi apoi îi taie capul.

Investigatorii plasaseră mai multe reflectoare mari în locuinţă pentru a face fotografii şi a lua probe de pe covor, mobile şi împrejurimi. În lumina puternică a reflectoarelor, imaginea moartei fusese şi mai îngrozitoare decât

în lumina lanternei. Corpul decapitat al fetei al cărei cap se găsea la zece centimetri deasupra cadavrului mutilat, pe un raft, și rânjea.

Clara simțise mirosul de sânge și de frică, dar nu și mirosul morții, pentru că procesul de descompunere nu începuse încă. Crima se petrecuse cu doar trei ore în urmă. Pe ciotul gâtului care ieșea din cămașa albă de noapte erau urme de mușcături. Mai întâi Clara chiar se gândise la vampirism, dar urmele de mușcături proveneau de la o pisică refugiată sub pat când polițiștii năvăliseră în încăpere. Pisica purta o curelușă la gât pe care scria cu litere aurii „Princess".

„Opera sa e împlinită", spusese MacDeath. Iar ei nu reușiseră să o împiedice.

— Din nou o femeie tânără și drăguță, zise von Weinstein și își aranjă ochelarii pe nas. I-a tăiat gâtul și i-a desprins capul de trup, din câte îmi pot da seama.

Își puse mănușile și arătă cu ajutorul unui băț subțire de metal spre un loc cartilaginos și însângerat la laringele cadavrului.

— Aici în bronhiile superioare a avut loc aspirarea sângelui în esofag. Victima mai trăia, așadar, când i-au fost provocate cele două răni la gât. Întrebarea este ce a fost mai întâi.

Stabilirea succesiunii rănilor mortale, determinarea rănii care a provocat moartea era una dintre cele mai importante sarcini ale medicinii legale.

Clara cunoștea numeroase cazuri în care victima era mai întâi sufocată și apoi spânzurată, ca să pară ca o sinucidere. Sau cineva era bătut până la moarte și apoi aruncat în drum, unde trecea o mașină peste el și făptașii sperau ca investigatorii să creadă într-un accident de circulație.

În cele mai multe dintre cazuri, medicina legală descoperea astfel de trucuri, căci pe baza marginilor rănii se putea stabili exact ce se petrecuse.

Von Weinstein puse bățul de metal în rana de la nivelul laringelui.

— Separarea arterei carotide are margini de rană, așadar, semne de vitalitate, zise el, în vreme ce rănile de pe ciotul capului, care au apărut în urma decapitării, nu prezintă aceste caracteristici.

Se uită la Clara și la MacDeath.

— Decapitarea a avut loc post-mortem.

Clara simți că poate respira. Din fericire, nebunul o decapitase pe fată abia după moarte. Sângele inspirat care ajunsese în bronhii după tăierea laringelui putea proveni de la ambele răni. Dar marginile rănii de la gât erau ușor neregulate, iar sângele țâșnise în cantitate mare – o dovadă că victima încă mai trăia în acel moment. Dar la rănile provocate de decapitare nu se vedeau astfel de semne de „vitalitate", deoarece fata era deja moartă în acel moment. Pe baza acestor semne de vitalitate medicii legiști puteau nu doar

constata care dintre actele de violenţă a provocat moartea, ci şi care armă a provocat moartea, ceea ce era foarte important mai ales la crimele cu mai mulţi făptaşi şi arme diferite.

Von Weinstein descrise cu bățul de metal o linie lungă de la trunchi până la şoldul moartei.

— Şi aici a despicat trunchiul până jos şi a scos toate organele, zise el. Apoi a îmbrăcat cadavrul cu cămaşa albă de noapte pentru a-şi ascunde opera măcar pentru scurtă vreme.

Clara găsea că oricum imaginea era îngrozitoare. Capul desprins de trup care rânjise cu gura şi ochii mari din întuneric făcea categoric parte din categoria imaginilor traumatice pe care nu le puteai uita aşa de uşor.

— Cred că el a acoperit-o cu bună ştiinţă, zise MacDeath.

— E foarte posibil, confirmă von Weinstein, crima nu s-a petrecut de prea multă vreme.

Bătu cu bățul de metal în cadavru. Clara îşi dorea ca la un moment dat el să înceteze cu obiceiul ăsta.

— Ora morţii? întrebă ea.

— Astăzi, seara mai devreme, zise von Weinstein şi se uită în raportul criminalistic, care se afla pe masă.

— Criminaliştii au măsurat temperatură rectală a victimei. Mai erau încă 37 de grade Celsius.

Puse raportul la loc pe masă.

— Dacă pornim de la premisa că a stat la temperatură normală timp de trei ore şi apoi la fiecare oră temperatura scade cu un grad, ora morţii este cu trei ore în urmă, poate mai puţin.

— Individul devine prea expansiv, zise Clara. Omoară pe cineva şi anunţă poliţia la câteva ore distanţă.

— Se pare că îşi poate permite, zise von Weinstein, căci încă nu am reuşit să-l prindem.

El îşi aranjă ochelarii pe nas.

— Dar pe scurt despre ora morţii: nu există acumulări de sânge pe spate, aşa cum e de aşteptat când cadavrul zace multă vreme pe spate. Dar aceste indicii nu sunt oricum relevante, căci…

— … pentru că făptaşul i-a scos tot sângele? întrebă Clara. Ca la Jasmin Peters.

— În acest caz corpul şi faţa sunt de o paloare neobişnuită, chiar şi pentru un cadavru. De asta aş crede că aproape că nu mai există sânge.

Von Weinstein îşi puse mănuşi de plastic şi tăie cu un bisturiu artera femurală, apăsând cu mâna pe traiectul arterei. Apărură câţiva stropi de sânge, dar nu mai mult.

— Artera femurală este alături de artera abdominală cea mai mare cale de aprovizionare cu sânge a corpului. El șterse sângele cu un șervet de hârtie. Iar aici nu mai e sânge aproape deloc.

— Asta ne întărește teoria jertfei ritualice, zise MacDeath care stătea cu mâinile încrucișate lângă masă. Iar cămașa albă de noapte nu mi se pare a fi nici ea o alegere întâmplătoare.

— De ce nu?

— Potrivit raportului criminalistic, nu au fost găsite urme de ADN pe cămașa de noapte. Câteva bucăți de piele uscată ale moartei, nimic altceva.

Von Weinstein scoase din nou raportul.

— Asta ar putea însemna că făptașul a cumpărat special cămașa pentru a îmbrăca astfel victima.

— În știința forensică, asta se numește „Undoing", zise MacDeath. Îmbrăcând astfel cadavrul și așezându-l pe pat cu brațele încrucișate, el vrea să-și ceară astfel iertare de la ea. Vrea să își repare fapta.

— Teza despre marea jertfa ritualică, despre care ziceți că se va termina în curând?

— Cu cât se apropie mai tare de final, cu atât mai mare va fi identitatea dintre jertfele pe care le aduce și persoana căreia i-ar putea fi menite jertfele.

MacDeath își dădu jos ochelarii și se frecă la ochi.

— Și ar mai fi ceva, zise Clara și vorbi mai departe abia când toți o priveau cercetător. Adică nu e nimic.

— Nimic? întrebă von Weinstein.

— Lipsește ceva.

— Da. Von Weinstein arătă spre gât. Capul.

— Capul, aprobă Clara. Și gândacii.

— La naiba, așa e, zise MacDeath. Nu au fost gândaci deloc.

Von Weinstein aprobă.

— Poate că nu era nevoie. El a folosit gândacii pentru a accelera mumificarea și a evita astfel mirosul generat de descompunerea cadavrului. Se uită spre trupul de pe masă. Dacă anunță poliția imediat după crimă, nu trebuie să evite nimic în afară de arestarea sa iminentă.

Clara își mușcă buzele.

— Bine ar fi, zise ea, dar încă își mai poate permite să ne trateze ca pe niște țânci și să nu fie prins. Pe de o parte, e rece ca gheața și totuși inconștient.

Ea se uită la MacDeath. Acesta aprobă.

— Nebunul acesta e plin de contradicții.

— Şi capul desprins de corp? întrebă von Weinstein. Asta nu prea arată a „Undoing”.

MacDeath ridică din umeri.

— Să nu uităm că avem de a face cu un psihopat. Nu ne putem aştepta la prea multă raţionalitate.

Clara se gândi la discuţia cu MacDeath despre rolul ei de judecătoare – teoria conform căreia în seria de crime a Celui Fără Nume ea trebuia să servească şi ca expertă, şi ca victimă în acelaşi timp.

— Poate capul are o semnificaţie aparte? întrebă ea.

— Posibil, răspunse von Weinstein, dar care anume? Spaimă? Şoc?

— Un mesaj? întrebă Clara. Cumva măcelărirea pe care o făcuse făptaşul cu capul nu se potrivea cu atenţia cu care îşi îmbrăcase victima. Îi pusese Juliei cămaşa de noapte şi îi încrucişase braţele şi acoperise rănile.

Clara era convinsă că făptaşul voia să-i atragă atenţia asupra ceva. Ceva trebuia să mai fie ascuns pe undeva, precum cifra 13 în filmul cu Jasmin Peters.

— Puteţi cerceta capul mai întâi? întrebă Clara.

— Oricum trebuie să deschidem cutia craniană conform Codului de procedură penală, răspunse von Weinstein şi bătu din nou cu băţul pe cămaşa albă de noapte. Ştiţi asta.

— V-aş ruga să radiografiaţi capul înainte, zise Clara.

Von Weinstein privi surprins.

— Facem, dacă îmi spuneţi de ce.

— Pentru că am putea găsi ceva, replică Clara. Aşteptăm afară. Daţi-ne de veste de îndată ce aveţi radiografia.

34.

Soţul decedat al fostei directoare de cămin în casa căreia se ascunsese Vladimir fusese profesor de zoologie, care împăia animale în scopuri ştiinţifice. Acesta fusese şi motivul pentru care Vladimir îşi alesese această casă ca domiciliu provizoriu. Era perfectă pentru planurile sale.

În pivniţa mare, boltită, exista un vechi laborator cu substanţe chimice şi cărţi despre conservarea şi mumificarea de animale şi cadavre. Acolo aflase Vladimir despre gândacii negri ai morţii, *Blaps Mortisaga,* care puteau extrage toată apa dintr-un cadavru. Trebuia să-i crească, trebuia să amenajeze un terariu pentru ei.

O adusese pe sora sa moartă într-o acţiune de noapte riscantă din cămin în casă. Apoi o mumificase aşa cum scria în carte, cu preparate, bisturie şi ace şi o conservase pentru eternitate. Ca memorial şi semn până se va încheia misiunea sa. Ea zăcea tăcută într-un colţ al marii pivniţe împreună cu gândacii care aveau să rezolve restul. La sfârşit o zidise într-una dintre nişe. Acolo avea să rămână până la întoarcerea sa.

Altele aveau să moară pentru ea, pentru a repara vina sa – o jertfă de ispăşire pentru păcatele lui şi ale ei.

În ultima seară în casa directoarei cercetă camera de lucru a soţului acesteia. Biblioteca foarte cuprinzătoare a zoologului conţinea şi lucrări de ocultism şi magie neagră. Vladimir citi despre importanţa sângelui în imaginarul antic şi medieval şi în cercurile oculte. Când sângele ardea, spiritele din infern se adunau în jurul focului. Citi despre rădăcina de mătrăgună care putea să ia înfăţişare de om, studie ritualurile care erau descrise acolo. Trebuia să legi un câine cu rădăcină de mătrăgună şi să-l omori. Prin zvârcolirea animalului aflat pe moarte, rădăcinile erau scoase din pământ şi aveau, aşa se credea, puterea de a lua formă umană.

Citi şi renumitul *Grand Grimoire,* o carte franţuzească de vrăji din secolul al XVI-lea, care descria cum puteai readuce un mort la viaţă şi ce jertfe erau necesare. Şi un adevăr traversa toate aceste scrieri ca un fir roşu: mereu trebuia să moară o fiinţă pentru ca alta să poată trăi.

Apoi caprei i se va despica grumazul, iară pielea i se va beli şi în flăcări i se va azvârli carnea până când în cenuşă se va fi prefăcut, scria pe paginile îngălbenite de vreme: „Adică iei gâtul caprei, o jupoi şi laşi carnea în foc până se face scrum".

Citi numele demonilor care ajutau la trezirea morţilor: Belial, Lilith, Astartea, Lucifer, Moloh şi Adramelec, termeni sinistri ai unei raţiuni pe cale de dispariţie, care se roagă disperată de călăul ei să-i pună capăt chinului de moarte.

Citi şi povestea contesei maghiare Elisabeta Báthory din secolul al XVI-lea.

Elisabeth.

Fusese obligată să se căsătorească la cincisprezece ani.

La cincisprezece ani, Elisabeth avusese primul prieten. Şi la cincisprezece ani murise.

Báthory fusese căsătorită cu contele Ferencz Nadásdy, un urmaş al lui Vlad Dracul, contele Dracula.

Vlad Dracul – Vladimir.

Dracula, domn peste şobolani şi lupi.

Vladimir, domn peste gândacii negri.

Îi aduc sângele drept jertfă.

Citi povestea de groază a contesei Elisabeta Báthory, care poruncea uciderea de virgine pentru a se scălda în sângele lor ca să rămână veşnic tânără. Cercetătorii vorbeau de peste şase sute de victime, până când cineva descoperise acea uzină de crime.

„Nimeni nu trebuie să mă prindă, îşi jură Vladimir. Îi voi jertfi lui Elisabeth sânge şi organe şi le voi arde aici, pe acest altar."

El se uită la cadavrul îmbălsămat care îi apăru în faţa ochilor minţii, zidit în nişa din perete, cu corpul uscat şi mumificat şi ochii morţi îndreptaţi nemişcaţi spre tavan. El avea să o scoată din nou afară când va veni vremea.

Avea cincisprezece ani când a murit.

Cincisprezece femei îi voi jertfi.

Sângele, trupul, viaţa lor.

Şi nimeni nu mă va prinde.

Căci eu nu sunt Vladimir.

Nu mai sunt.

Eu sunt cel invizibil.

Celălalt.

Străinul.

Răul.

Eu sunt Cel Fără Nume.

Noaptea, păşi peste pragul casei şi dispăru. Din oraş, din ţară.

Şi deveni o parte a nopţii.

Până când avea să se întoarcă pentru a-şi definitiva opera.

35.

— Am găsit ceva!

Trecuseră zece minute.

Pe chipul lui Weinstein se vedea clar surpriza.

Clara şi MacDeath se grăbiră înapoi în sala de autopsii. Craniul Juliei Schmidt fusese deschis cu fierăstrăul, iar creierul se afla într-un vas de metal. Von Weinstein ţinea ceva cu un cleşte chirurgical, ceva plin de sânge şi mucus, ceva ce nu ai fi bănuit acolo, ceva ce nu avea ce căuta într-un craniu deschis, între ţesutul cerebral şi baza craniului.

— Calota cranianã era intactă, asta se vede şi pe radiografie, zise von Weinstein. După ce i-a tăiat capul, criminalul i-a băgat acest obiect în nas şi l-a împins până în creier cu ajutorul unei tije metalice şi a unui ciocan.

Scutură din cap şi înghiţi în sec.

— De afară nu se putea vedea şi, pentru că îi scosese tot sângele, din nas nu a mai curs nimic.

Clara clipi, încercând să-şi pună ordine în gânduri şi se uită la obiect, încercând să şi-l imagineze fără crustele de mucus în care era învăluit. Apoi se uită la von Weinstein, MacDeath şi din nou la obiect.

— Ăsta nu e cumva…?

Von Weinstein aprobă destul de resemnat.

— Ba da, este, zise el. Un stick USB.

36.

După mai bine de douăzeci de ani, Vladimir se întorsese în casa directoarei de cămin, care murise între timp. Casa în care o zidise pe Elisabeth. Casa care astăzi nu mai servea decât ca depozit de materiale pentru căminul de copii. Nu prea venea nimeni pe acolo, dar oferea avantajul nemaipomenit că avea curent şi legătură telefonică.

În perioada care urmă, Vladimir îşi aranjă pivniţa pentru scopurile sale, o transformă într-un purgatoriu digital al terorii. Acum avea şi banii necesari. Acum avea şi cunoştinţele necesare. Cunoştinţele despre o lume nouă. Lumea calculatoarelor.

Era o lume curată, care strălucea prin monitoarele cu reflexii verzi în bolta întunecată a pivniţei, o lume din cifre de unu şi zero, clare şi separate de parcă ar fi fost ajustate cu un bisturiu. Fără mizerie, viaţă sau carne.

Odată cu apariţia internetului, lui Vladimir i se deschiseseră posibilităţile pe care le aşteptase de atâta vreme. Şi când apărură apoi şi primele site-uri de dating, putea în sfârşit să găsească femei care semănau cât mai mult cu Elisabeth. Aici existau fotografii şi descrieri: aici existau informaţii despre oraşele în care locuiau femeile. Aici le putea selecta, contacta şi afla mai multe despre ele. Până când, în cele din urmă, ştia totul despre ele.

Vladimir descoperi care dintre bărbaţi aveau cel mai mare succes pe site-urile de dating. În acest scop intra fraudulos în reţelele de dating şi compunea un profil masculin perfect. Cel mai bine reuşea să ia de la altul totul atunci când îi aparţinea chiar şi viaţa acestuia. Iar asta nu era posibil decât dacă îi ucidea pe bărbaţi.

Învăţase multe în viaţa sa anterioară. La început punea mâna pe conturile bancare ale morţilor, până când le golea. Mai târziu concepu un program care îi asigura suficiente mijloace financiare cash: transfera de pe conturile

morţilor sume în cenţi în conturi necunoscute. Dacă viramentul era reuşit, contul exista. Atunci aranja de pe contul mortului încasarea unei datorii şi retrăgea din contul necunoscut cât mai mulţi bani posibil. Apoi se ducea cu cardul mortului la un automat bancar, deghizat, căci ştia că acestea aveau camere de supraveghere şi ridica de la diverse bancomate la intervale scurte de timp câte două mii de euro, până dispărea cu zece mii de euro sau mai mult în noapte şi ardea laptopul victimei.

Pentru a-şi îndeplini planul de a jertfi cincisprezece femei care arătau ca Elisabeth, avea nevoie de timp. Nimeni nu trebuia să observe ce făcea. Şi nimeni nu trebuia să le caute pe victime.

Se uită la cadavrul mumificat al surorii lui pe sarcofagul negru din piatră pe care i-l construise.

Vechii egipteni credeau că morţii trebuiau conservaţi, pentru a putea trăi mai departe în lumea de dincolo. Dar se putea şi altfel. Puteai să mumifici morţii, pentru ca aceştia să trăiască mai departe în lumea asta. Cel puţin virtual. Nimeni nu avea să îi considere dispăruţi.

Căci societatea avea şi o altă latură, mai întunecată. În acest caz nu latura întunecată a diverselor fapte, crime şi omucideri, abuzuri sau violuri, ci latura întunecată a lipsei de acţiune, lipsa de implicare şi anonimatul.

Vladimir intrase ca hacker în baze de date de medicină legală şi criminologie. Citise despre oameni care zăcuseră morţi timp de cinci ani în locuinţele lor, fără ca să bage cineva de seamă. Oameni care mureau, putrezeau şi se uscau în locuinţe pline de gunoaie şi de mizerie, ronţăiţi de animalul lor de companie care apoi murea şi el de foame alături şi era găsit mort şi el.

Mai întâi venea putrefacţia, apoi uscarea. „Mumificare secundară”, scria în rapoartele de medicină legală. Vladimir văzuse fotografiile.

Aceşti oameni nu interesau pe nimeni. Locuiau şi mureau în singurătate. Dar femeile pe care Vladimir voia să le ucidă nu erau singure. Şi din nou, tehnica îi oferea o soluţie. Reţelele sociale prin intermediul cărora comunicau milioane de oameni. Vladimir se adânci în lumea reţelelor şi platformelor de dating. Platformele heterosexuale „obişnuite” şi cele neobişnuite. Platformele gay pentru acei bărbaţi pe care voia să-i folosească drept marionete. Şi cele mai rele pagini dintre toate, paginile special interest, unde existau oameni care voiau să fie torturaţi sau chiar ucişi, care voiau ei înşişi să tortureze, să ucidă şi să mănânce alţi oameni.

Pe aceste pagini, Vladimir descoperi un chip cunoscut. Pe care îl ştia încă de la orfelinat. Din camera cu filmele ninja. Din pivniţa din spălătorie.

Luă legătura cu el.

Avea să-l găsească.

Şi avea să-l omoare.

37.

Sadismul începe cu torturarea animalelor, când animalele supravieţuiesc. Următoarea etapă e torturarea până la moarte a animalelor. Apoi erau torturaţi oameni care supravieţuiau. Apoi ultima etapă e când sunt oamenii torturaţi până la moarte.

Ingo M. prinsese în copilărie broaşte şi le umfla cu un pai până plesneau. Nu că ar fi explodat – plesneau în interior şi mureau în chinuri. Lui Ingo asta i se părea cumva excitant.

Dar la un moment dat, asta nu i-a mai ajuns. Şi a căutat animale mai mari. Şi mai târziu a căutat oameni. Fete şi băieţi, pe care putea să-i convingă mai uşor. Era uşor să-l faci pe un copil să creadă că era favorizat şi să îl obligi să facă anumite lucruri fără să arate a abuz. La început, Ingo lăsa copiii să plece după ce se „juca" cu ei, dar la un moment dat devenise prea riscant. La urma urmelor, ei ar fi putut să vorbească. Asta nu puteau dacă erau morţi.

Teama din ochii lor era elixirul vieţii pentru Ingo.

Strigătele şi plânsul erau sângerarea sufletului lor.

Iar Ingo M. înghiţea lacrimile copiilor morţi.

Dar nu era simplu să ajungă la cei care îl excitau cel mai mult. Câteodată trebuia să se mulţumească şi cu prostituaţi obişnuiţi. Pe aceştia nu putea să-i omoare, dar pentru câţiva bani făceau aproape tot ce voia el.

Era începutul anului şi pe jos mai era încă zăpadă. Ingo cunoscuse pe internet un tip tânăr, care corespundea perfect gustului său. Numele său era Chill şi era înalt, blond şi antrenat. Şi submisiv. Avea să facă tot pentru el, să suporte fanteziile murdare ale lui Ingo şi nu va insista asupra unui prezervativ. Avea să accepte totul. Informaţiile de pe internet erau foarte edificatoare. Ingo le vedea, nu, le mirosea deja.

Se întâlniră în pivniţa unui club care era în Berlin prima adresă pentru petreceri în general şi pentru petrecerile homosexualilor în special. Acolo unde podeaua era uneori alunecoasă când curgea sânge la sesiunile SM. Duduia tehno hardcore şi la un moment dat perechile dispăreau pe rând în câte un dark room. Ingo se întâlni cu prostituatul care îşi spunea Chill. Îl pipăi, îl căută în pantaloni.

— Două sute pe noapte? întrebă el ca să acopere bubuiala tehno. Toată noaptea. Fără tabuuri.

Chill aprobase.

— Şi totul fără prezervativ?

Chill aprobase din nou.

Se duseră într-un buncăr pe care Ingo M. îl închiriase. De regulă acolo exersau diverse trupe de muzică, dar nu şi noaptea la două. Pivniţa era izolată fonic, trei etaje sub pământ, iar uşa se putea încuia. Aici Ingo M. le sugrumase deja pe trei dintre micile sale victime după ce terminase cu ele, se uitase în ochii lor ca să vadă ce se petrecea când mureau. Dar de cele mai multe ori nu văzuse decât aceeaşi panică şi aceeaşi implorare ca în orele de dinainte, iar la final aproape că se enervase din cauza asta.

În pivniţa buncărului se găsea aproape tot ce avea nevoie: sfoară, căluş, cătuşe, un scaun care era doar din metal şi ancorat în podea.

Într-un colţ se afla o cameră, căci lui Ingo îi plăcea să filmeze ce făcea. Computerul lui se afla, de asemenea, acolo. Pe acest calculator erau salvate cele mai îngrozitoare filme. Nu exista wireless şi nici internet în buncăr, dar asta îi convenea lui Ingo. Imaginile erau doar pentru el, căci, dacă era prins, se termina cu vânătoarea.

Era pervers, dar nu era prost.

Chill, care se dezbrăcase, se aplecă şi-i desfăcu lui Ingo pantalonii. Delicios. După aceea avea să-l lege pe individ şi să-l umilească. Asta era ceea ce-i plăcea lui Ingo. Chill era un tip mare şi puternic, dar Ingo nu se temea. La urma urmei, el îl plătea pe individ şi dacă toate legăturile se rupeau, tot mai avea şi pistolul din spatele micului dulap.

Ingo simţi cum i se întărea tot mai mult erecţia, când Chill îi desfăcu pantalonii. Ingo bălea de excitat ce era şi se uita cu ochii mari, arzători în jos, ca să-l vadă pe Chill la „lucru".

De îndată avea să-l ia în gură şi totul va dura mult, foarte mult. La Ingo va dura mult până…

Ceva zbură brusc spre el. De la o secundă la alta, totul era scufundat în roşu, în durere şi şoc. În capul lui Ingo era un vuiet teribil şi avea gust metalic în gură. Ceea ce cu câteva secunde mai înainte fuseseră dinţii şi buzele sale, se transformase acum într-o carne tocată, însângerată şi plină de cioburi.

Simţi un lichid arzător la nas şi la buzele măcelărite şi privi în ochii lui Chill, care acum nu mai era aşa de supus, ci îl privea cu un amestec de dispreţ rece şi anticipare sadică.

Apoi Ingo percepu un miros înţepător, pe care îl ştia încă din vremea când lucrase ca îngrijitor în spital.

Cloroform.

38.

„E ceva acolo afară.

Vrea ceva de la mine.

Iar eu sunt o parte a planului său."

Un stick USB cu un mesaj, ascuns în capul unui cadavru, înfipt acolo prin nas.

Încă un mesaj de la el.

Cuvintele lui MacDeath:

Celălalt.

Străinul.

Răul.

Dăduseră drumul la laptop. MacDeath îl sunase pe Winterfeld şi îl informase cu privire la macabra descoperire.

Pe stick se afla un singur fişier de text.

Cu degetele tremurând, Clara clică de două ori pe fişier.

Se deschise un program.

Apoi apăru textul.

Către Clara Vidalis, LKA

Ar fi exagerat să-mi exprim uimirea că aţi găsit şi citit acest mesaj, căci ştiu ce multe calităţi pozitive aveţi, pe care le aveţi în comun cu celelalte femei.

Aveţi unele lucruri în cap, la fel ca ultima mea victimă. Şi de parcă asta nu ar fi suficient, astăzi aţi aflat că am ucis deja 14 femei. Sigur că am avut nevoie în acest scop de câteva marionete masculine, astfel încât Jakob Kürten nu e singura victimă.

Aşadar, 14 plus X.

Impresionant, nu-i aşa? Sau poate pentru dumneavoastră: înspăimântător.

Ştiu că se apropie weekendul şi vreţi să plecaţi în concediu, dacă nu mă înşel. Dar încă nu am terminat.

În seara asta este vorba despre două lucruri:

Vă arată ce ne leagă şi vă arăt în acelaşi timp ce aţi omis să faceţi.

Şi dacă apoi mai aveţi putere – căci nu o să vă placă deloc ce o să vă arăt – aveţi permisiunea şi onoarea de a mă vâna în continuare.

A mă vâna, reţineţi.
Căci de prins, nu o să mă prindeţi.
Pentru că nu exist.
Treziţi-vă, înainte să muriţi.
Din nimic.
Cel Fără Nume

39.

Acum Ingo vedea lumina.

Tuburile de neon, care luminau din tavanul pivniţei sale.

Vru să îşi lingă buzele, dar limba lui se trase înapoi, pentru că ceea ce simţi nu erau buza de sus şi cea de jos şi dinţii din faţă, ci un terci dureros din carne sfâşiată şi dinţi sparţi. În gură avea aşchii de dinţi care alunecau de colo-colo ca nişte bărci pe o mare din sânge şi salivă. De îndată ce mişca gura simţea dureri îngrozitoare, însoţite de sunetul oaselor care nu se uneau. Poate că avea maxilarul rupt.

„Ticălosul dracului!" strigă Ingo în adâncul său. Trebuia să fie sclav de sex pentru două sute de euro pe noapte. În schimb, sărise brusc în sus, dăduse cu capul de gura lui şi îi distrusese buzele, îi spărsese dinţii şi îi rupsese maxilarul.

Ingo şedea pe scaunul metalic care era ancorat în beton. Scaunul pe care îl cunoştea foarte bine. Scaunul de care îi legase şi pe care-i abuzase pe mulţi alţii – doar că acum el era legat cu cătuşe la mâini şi la picioare de acest scaun.

Dincolo de durere şi de teamă, creierul lui Ingo lucrase în continuare şi dăduse dovadă de o raţionalitate impresionantă, pe care creierul uman o rezerva pentru astfel de situaţii. Gândurile sale erau împărţite şi se concentrau pe trei probleme.

În primul rând: ce avea de gând individul să facă cu el?

În al doilea rând: cum putea să-l convingă să-l elibereze?

Şi a treia şi cea mai importantă dintre probleme: cine era acest individ?

Bărbatul care îşi spunea Chill se îmbrăcase la loc. Şedea cât se poate de liniştit la computerul lui Ingo şi se uita la imagini. Când observă că Ingo îşi recăpătase cunoştinţa, se întoarse.

La tâmplă îi curgea un firicel subţire de sânge în jos pe obraz, fără ca el să pară că băgase de seamă. Rana provenea de la impact, când se ridicase atât de brusc şi îl lovise pe Ingo cu capul cu toată forţa.

— Cine eşti? întrebă neclar Ingo.

Printre buzele însângerate apăruseră balonaşe de aer amestecat cu sânge.

Bărbatul se ridică, îşi întinse corpul masiv, îşi şterse cu un deget sângele de la tâmplă, îşi linse degetul şi zâmbi scurt, apoi îşi puse ochelarii.

O pereche de ochelari cu ramă din inox mat.

— Cine sunt? întrebă el cu chipul la fel de lipsit de expresie ca al unei statui. Sunt cel mai cumplit coşmar al tău.

40.

Clara conducea maşina pe Turmstraße, spre Tempelhof, spre clădirea LKA, în timp ce MacDeath aprinsese lampa pentru citit şi parcurgea raportul investigaţiei.

Clara activă difuzorul telefonului şi sună la sediu. Se auzi vocea lui Hermann. Se părea că molfăia din nou mult-îndrăgiţii săi ursuleţi.

— Vreo veste nouă de pe frontul computerelor? întrebă Clara.

— Nicio activitate, răspunse Hermann. Filmul criminalului însă are succes. L-am luat imediat de pe serverul *Xenotube,* dar din păcate fusese copiat deja de câteva sute de utilizatori şi repostat pe alte servere. E ca un virus.

— Ce face presa? întrebă Clara în continuare.

— Ne calcă pe nervi. Bellmann şi Winterfeld au de lucru încontinuu. Am confirmat descoperirea cadavrului, dar nu am spus nimic despre stickul USB şi toate celelalte.

Clara aprobă.

— Asta ne-ar mai fi lipsit! Apoi după o pauză: Ce se aude cu ADN-ul din gândaci?

— Am făcut încă o dată presiuni asupra spitalelor. În Berlin aproape am terminat.

— Şi a apărut vreun rezultat?

Clara auzi molfăială satisfăcută, înainte ca Hermann să răspundă:

— Nimic, din păcate. Cum stau lucrurile la voi?

— Vă aduc în curând stickul. Colegii de la criminalistică sunt în locuinţa Juliei şi cercetează tot.

Clara o coti spre Gara Centrală.

— Din păcate, din nou fără urme de piele sau ADN. Şi nici amprente ori ceva folositor, exact ca la Jasmin Peters.

„N-o să credeţi, dar aici nu e nimic”, îi transmiseră colegii de la criminalistică.

„Aveţi dreptate, nu vă cred, fusese răspunsul Clarei, aşa că investigaţi mai departe.”

— Dar chiar şi un criminal aparent perfect mai face greşeli, continuă Clara. Poliţia îi chestionează pe vecini, dacă au auzit ceva suspect între orele 17 şi 20. Problema e doar că nu ştim cum arată individul şi în Berlin toată lumea îşi vede doar de propriile probleme.

Ea rămase scurt pe gânduri.

— La medicină legală se efectuează o analiză ADN pentru cămaşa de noapte şi pielea cadavrului. În afară de asta, creierul este analizat în căutare de otrăvuri, droguri şi alte mijloace pe care le poţi asocia cu anumite grupuri sociale.

Clara trecu de Gara Centrală şi o coti la stânga în tunelul care ducea la Tempelhof.

— Din păcate, în afară de creier nu mai avem alte organe, aşa că analiza va fi subţirică.

— OK, făcu Hermann, o să-i comunic lui Winterfeld. Vă anunţăm de îndată ce avem ceva nou.

— Mulţumesc, zise Clara. Ajungem imediat la sediu.

Închise şi privi o vreme tăcută înainte în tunelul cu lumini galbene.

— Ce ziceţi, MacDeath? întrebă ea apoi. Sunt în pericol? El a zis să mă trezesc înainte să mor.

MacDeath se gândi puţin înainte să răspundă:

— Admit că sună ca o ameninţare. Dar mai degrabă pentru faptul că ar trebui să înţelegeţi legăturile mai repede. Şi de parcă ar vrea să vă ameninţe să nu îi staţi în cale.

— Dar tocmai asta e sarcina mea, sarcina noastră a tuturor, zise Clara privind încrâncenată drumul.

Luminile gălbui treceau pe lângă ea, la fel ca nişte gânduri pe care nu le poţi prinde.

— Ce părere aveţi, ce mai are pregătit nebunul ăsta pentru mine? întrebă ea apoi. Zicea că voia să-mi arate ceva în seara asta.

MacDeath ridică din umeri.

— Un alt e-mail, o altă transmisie? În orice caz ar trebui să reacţionăm imediat la asta, căci, în grandomania sa egocentrică, s-ar putea să dezvăluie fără să vrea prea multe informaţii. S-ar putea ca în trufia sa să facă o greşeală care să ne dea şansa să îl prindem.

— Să sperăm, mormăi Clara.

— Ceea ce vrea să vă arate, continuă MacDeath, este evident foarte important pentru el. Şi se pare că şi pentru dumneavoastră.

O studie prin ochelari în calitatea sa de psihiatru.

— Iar el a spus că nu va fi simplu pentru dumneavoastră.

Îşi dădu ochelarii jos şi şi-i curăţă cu fularul, în timp ce maşina ieşea din tunel şi semiluna strălucea printre norii negri de ploaie, cufundând lumea în lumina ei palidă.

— Cel mai bine ar fi să ne gândim împreună ce ar putea să fie, iar dumneavoastră vă pregătiţi sufleteşte, pentru ca mesajul criminalului să nu vă ia prin surprindere.

— De ce nu? răspunse MacDeath. Există în apropiere de sediul LKA un local foarte drăguţ unde se bea un scotch foarte bun. Nu e tocmai zona unde te-ai aştepta să găseşti aşa ceva, dar cumva localul funcţionează în continuare. Câteodată mai am nevoie de un alt mediu ca să mă gândesc, în afară de asta, un pic de combustibil e bun ca să accelereze gândurile şi să le ducă în direcţia bună. Aşa e sigur şi la dumneavoastră, nu?

Ea se gândi un pic, dar de fapt se decisese deja.

— Da, cu plăcere. Analizele curg. Acum oricum nu putem face nimic.

Conduse paralel cu linia de metrou şi o coti pe Mehringdamm.

„De fapt, e absurd, se gândi ea, să beau acum whisky şi să mă prefac că ar fi weekend."

Dar era totuşi sfârşit de săptămână.

„Dacă vine tentaţia, cedează-i, căci nu se mai întoarce prea repede", zicea Oscar Wilde.

Şi câteodată era mai simplu să rezolvi o problemă dacă nu te gândeai încrâncenat la ea toată ziua. Asemenea bărbatului căruia o zână îi spune că va avea voie să dezgroape o comoară din grădină, dar nu trebuie să se gândească la elefanţi roz.

— Ce ar putea să fie legătura asta a mea cu acest nebun? întrebă ea după o vreme.

— Poate ceva din trecutul dumneavoastră, răspunse MacDeath în timp ce se uita pe fereastră la luminile care alergau pe lângă ei. Nu, nu poate, se corectă el apoi. Cu siguranţă.

41.

Aflase de la el tot ce trebuia să ştie. Multe nu voise să le dezvăluie de bunăvoie, aşa că bărbatul negru care îşi spunea Chill îl mai ajutase să

mărturisească tot. Se uitase la fotografiile de pe laptopul lui Ingo şi îl întrebase despre el. Şi apoi băgase laptopul în geanta sa mare, neagră.

Acum Ingo M. şedea tremurând şi scăldat în sudoare în faţa lui. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— De ce? întrebă el cu greu.

Bărbatul se întoarse.

— De ce? Încă nu ai priceput? Încă nu ai habar cine sunt?

Ingo M. scutură din cap.

— Îţi aminteşti de orfelinatul de pe vremuri? De băiatul de doisprezece ani cu care te uitai la filme ninja? „Ca să înţelegi noaptea, trebuie să devii parte a nopţii?"

Deschise geanta neagră şi scoase un obiect pe care Ingo nu reuşea să-l deslușească aşa cum trebuia.

— Îţi aminteşti de filmele pe care le foloseai drept momeală, pentru a-ţi obţine sclavi pentru sex? Îţi aminteşti de spălătoria unde m-ai bătut până mi-am pierdut cunoştinţa? „Dacă mai faci asta încă o dată o să fie vai de tine, ai zis atunci când te-am pârât la director. Asta de aici o să ţi se pară paradisul." Dar directorul nu a luat nicio măsură împotriva ta. Pentru că avea nevoie de tine.

În ochii lui Ingo se reflecta uimirea, teama şi începutul unei amintiri. Vladimir. Băiatul care venise cu sora lui la orfelinat, după moartea părinţilor într-un accident. Pe care şi-l alesese pentru el. Cu care se uitase la filme. Cu care se jucase.

— Tu erai? Vladimir? Dar e imposibil! Doar eşti mort! Te-ai înecat în lac. *Eşti mort*! zbieră Ingo ascuţit, în timp ce individul care îşi spunea Chill, ridică în faţa lui obiectul, pentru a-l recunoaşte mai bine.

Era un arzător Bunsen. Vladimir îl puse sub scaunul pe care era aşezat Ingo.

— Eşti mooort! zbieră Ingo cu vocea frântă de isterie.

Îşi amintea acum cum îl pusese pe Vladimir la pământ, cum se aşezase pe el, îi scuipase în faţă şi îi spusese: „Ar fi fost mai bine pentru tine, dacă nu m-ai fi cunoscut niciodată". Iar băiatul îi răspunsese: „Dar pentru tine ar fi fost chiar mai bine".

La scurtă vreme se sinucisese. Cuvintele directorului: „Vladimir Schwarz se pare că s-a sinucis. I-am găsit jacheta în lac. Bicicleta e încă acolo. Trebuie să ne aşteptăm la ce e mai grav.

— Eu sunt mort? Bărbatul în negru îşi apropie chipul de al lui Ingo, astfel încât nasul său era la un lat de deget de bărbia însângerată a celuilalt.

— Eu nu am murit, dar ceva în mine a murit. A murit ceea ce ai ucis tu în mine. Şi nu numai la mine, la mulţi alţii.

Arătă spre laptopul care se vedea din geanta neagră.

Se aplecă apoi şi puse arzătorul sub scaun.

— Eu sunt judecător şi călău. Căci ceea ce tu ai ucis te va ucide acum.

Aprinse cu o brichetă arzătorul de sub scaun.

— Eu nu sunt mort, zise cel care se numea, de fapt, Vladimir şi care stătea ca un înger al răzbunării în faţa lui Ingo, în timp ce flăcările încingeau camera şi Ingo M. simţea arşiţa teribilă care urca spre fundul şi picioarele lui. Eu sunt moartea.

Vocea răsună ca o profeţie apocaliptică, în timp ce Ingo M. urla şi se zbătea, scuipând sânge şi bucăţi de dinţi din gură, iar cătuşele îi tăiau în carne, când încerca să smulgă scaunul de metal din ancora sa şi să scape de flăcări. Mirosul de carne arsă umplea încăperea, în timp ce urletele acopereau fâsâitul arzătorului şi Ingo M. vedea în puţinele clipe în care nu se concentra pe durere, silueta neagră nemişcată în cadrul uşii fixându-l cu privirea.

— Porcule! zbiera Ingo M, în timp ce focul îi provoca dureri atroce în partea de jos a corpului. Nu eşti mai bun decât mine. Eşti chiar mai rău! Mult, mult mai rău!

— Tu ai creat o lume bolnavă, zise Vladimir, care observa crudul spectacol sprijinit de perete cu ochelarii din inox mat pe nas. Şi la fel ca toţi oamenii care creează o astfel de lume bolnavă, ai impresia că această lume te va scuti pe tine?

În locul unui răspuns, Ingo scoase doar un sunet gutural, când flăcările îi cuprinseră pulpele şi abdomenul şi nori uleioşi de fum se ridicau spre tavanul năpădit de licheni şi de muşchi.

— Ucide-mă! strigă el. Te rog! Nu mai suport!

— Să te ucid?

Vladimir împinse cu piciorul drept arzătorul de sub scaun.

Durerea cea mai rea dispăru. Dar rămase o arsură teribilă, constantă, care îi măcina carnea lui Ingo. Apropierea leşinului dispăruse din nou din privirea lui.

Vladimir stătea în faţa lui, ameninţător ca un vampir, care se ridicase din mormânt. Întinse mâna în spate şi scoase ceva dintr-un toc şi îl ţinu în mână. O lamă ascuţită sclipi în lumina galbenă a focului şi în albeaţa neonului din tavan.

Era spada scurtă a unui samurai. Un wakizashi.

Ridică sabia şi o îndreptă spre Ingo M. care o privea plin de teamă, dar şi cu un val de recunoştinţă şi uşurare şi apoi închise ochii, aşteptând moartea care spera să fie rapidă şi mai puţin chinuitoare.

Dar în locul sunetului urât care vestește străpungerea cărnii de metal, Ingo M. auzi un clic. Cătușa de pe încheietura mâinii drepte. Mâna era liberă. Putea să-și miște brațul, nu prea mult, dar putea să apuce lucruri pe o rază în jurul lui. Se întrebă amorțit de ce făcuse torționarul său gestul acesta, când primul obiect pe care îl putea apuca și folosi, se înfipse cu un sunet înfundat în micuța masă de lemn, aflată direct lângă el.

Wakizashi nu nimerise ținta. Stătea înfiptă, încă tremurând de la forța loviturii, în masa de lemn și își aștepta menirea finală.

— Harakiri, zise Vladimir și se uită la sabie și apoi la Ingo. Harakiri nu e rezervat doar samurailor.

Cu aceste cuvinte împinse arzătorul înapoi sub scaun, își puse geanta neagră pe umăr și se îndreptă spre ieșire, urmărit de urletele victimei, căruia îi fusese și el victimă odinioară.

Vladimir închise ușa grea a pivniței cu o bufnitură. Părăsi buncărul prin tunelul din pivniță și ajunse la scara care ducea de la al treilea etaj subteran spre suprafață, în timp ce urletele lui Ingo M. se estompau, până când nu se mai auziră deloc.

42.

„Poate că e ceva din trecutul dumneavoastră? Precis e ceva din trecutul dumneavoastră!"

Cuvintele lui MacDeath îi răsunau Clarei în minte, în timp ce se îndrepta pe coridor spre biroul ei.

Cel Fără Nume ucisese paisprezece femei, dacă nu mai multe. Și ea ce făcea? Privea spre trecut. Dar poate că trecutul era exact metoda cu care îl putea prinde pe criminal.

Prin trecut, Clara înțelegea aproape mereu pe sora ei, Claudia. Care era moartă. Probabil că din pricina ei.

Părinții Clarei o numiseră pe Claudia „cel mai bun accident", căci nu fusese deloc planificată. Clara avea deja zece ani la nașterea Claudiei, dar văzând-o pe sora ei crescând, descoperind lumea, ei i se părea că își retrăia anii timpurii ai copilăriei.

Și de atunci bănuia ceea ce avea să devină mai târziu certitudine: primii ani ai copilăriei fuseseră cea mai frumoasă perioadă a vieții.

Ce timpuri idilice trăise în mica localitate de lângă Bremen, unde se instalaseră părinții ei! Toată vara ușa terasei era deschisă: era vineri, școala se terminase, în frigider era limonadă rece și înghețată; în garaj se afla o

bicicletă, iar soarele strălucea. Sâmbăta se făceau grătare, iar vecinii veneau în vizită cu copii lor. Copiii din casa de vizavi îşi aduceau iepuraşii, care ţopăiau curioşi prin grădină. Alţi vecini îşi aduceau porcuşorii de Guineea, din care doi dispărură pe undeva. Unul a fost mâncat de pisica din vecini, ceea ce dădu naştere o vreme la o mare agitaţie.

Nu existau încă telefoane mobile sau forumuri pe internet, reţele ori segmentarea copiilor în funcţie de hainele de marcă şi de accesorii, în schimb, erau pajişti verzi nesfârşite, păduri întunecoase şi misterioase şi apusuri de soare în ceaţa de seară în care dansau muşte de-o zi şi ţânţari, iar zilele se sfârşeau la fel de palpitant pe cum începeau.

Pescuitul pe buşteanul interzis, unde chipurile bântuia fantoma bătrânului ţăran care se înecase acolo cu o sută de ani în urmă. Jocurile de-a v-aţi ascunselea la ferma veche, aflată în proprietatea familiei Lüder, o familie bogată de ţărani. Mângâiatul pisicii rotofeie care picotea toată ziua în faţa şurei. Călăritul pe un cal bătrân şi binevoitor, care tolera orice şi îşi ducea traiul ultimilor ani în grajdul familiei Lüder. Sunatul la soneria căminului de asistente din apropierea spitalului şi la casele din vecini şi fuga voioasă de dojana locuitorilor înţelegători pe străzile luminate de soare.

Nu departe de fermă se afla un izlaz. În fiecare seară, bătrânul Lüder venea să-şi mâne vacile acasă. Claudia ştia să-l imite aproape perfect pe bătrânul ţăran, în ciuda vocilor lor diferite. Clara nu va uita niciodată imaginea Claudiei care la cinci ani alerga de-a lungul gardului de pe izlaz şi striga vacile să vină acasă, iar ciurda se punea pufnind în mişcare în urma ei. Bătrânul Lüder nu ştia dacă să se supere sau să se amuze, alese însă în cele din urmă ultima variantă.

— Nu poţi să-ţi baţi aşa joc de bietele animale, o certase Clara, ca soră mai mare, pe Claudia, care o privise mirată, de parcă asta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— De ce? dorise ea să ştie.

Copiii au un fel anume de a întreba de ce. Un pic curioşi, dar şi un pic ofensaţi şi dezamăgiţi pentru că lumea le făcea viaţa atât de complicată prin miile de interdicţii şi îngrădiri.

Cu cât se gândea Clara mai târziu la asta, cu atât i se părea mai trist că adulţii cinici nu mai puteau percepe sinceritatea neîngrădită şi curiozitatea sinceră cu care un copil descoperă lumea, bucuria cu care construieşte castele de nisip şi visează despre castele din poveşti şi ţări străine ori plânsul amar când se întrista pe lume.

„Dumnezeu îi iubeşte pe cei care mor tineri", îi spusese odinioară bătrânul Lüder.

Clara îşi şterse lacrimile din ochi şi intră în birou.

43.

Vladimir studie fotografiile de pe computerul lui Ingo.

Imagini cu oameni legaţi, pe moarte sau morţi, cei mai mulţi clar sub douăzeci de ani.

Şi apoi văzu o fotografie pe care stătea scris un nume. Mai exact numele era scris pe un obiect care se vedea în fotografie.

Era numele uneia dintre victimele lui Ingo.

Vladimir începu să cerceteze: despre familie, despre profesii.

În cele din urmă dădu peste un alt nume.

Şi o altă profesie.

Ea avea să fie.

Ea îi va supraveghea opera.

Ea avea să-i ofere iertarea.

El o va include în opera sa, de îndată ce va începe.

Şi îi va scrie.

Cât de curând.

Ea era, la fel ca Ingo M., parte a planului său. Iar Ingo M. era parte a planului ei.

44.

Clara deschise uşa biroului ei.

„La un drink cu MacDeath, se gândi ea. De ce nu?"

Oricum nu putea face nimic câtă vreme nu avea niciun rezultat gata. Şi era aproape miezul nopţii.

„Doar nu ai de gând să începi ceva cu el?" întrebă o voce în sine ei.

Căci MacDeath era destul de simpatic, în felul în care o confrunta cu realitatea uneori brutală, iar asta îl făcea chiar mai interesant pentru ea. În afară de asta, era cinstit, iar Clarei îi plăcea asta. Existau prea mulţi care încercau să calmeze, să nu vorbească de lucruri rele şi prea puţini care îţi spuneau lucrurile pe şleau.

„Dar de ce ar trebui să încep ceva cu el? se întrebă tot ea, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu avea să se întâmple. E un coleg. Avem o colaborare profesională. Nici măcar nu ne tutuim încă."

„Aşa zice toată lumea", replică cealaltă voce.

Clara se enervă când intră în birou şi îşi verifică foarte conştiincioasă încă o dată mailurile din ziua aceea.

Avea patru mesaje noi. Parcurse numele.

Privirea îi rămase agăţată pe un expeditor.

Julia Schmidt.

Inima începu să îi bată mai tare. În acest moment ştia că acest mesaj putea fi numai de la el.

„O să vă arăt ce ne leagă", scrisese el.

Clara uită de MacDeath, uită de întâlnire. Făcu dublu clic pe mesaj.

Niciun text. Doar un ataşament. Un fişier media.

„O altă crimă? Sau iarăşi investigatorii filmaţi, de data asta în locuinţa Juliei Schmidt?"

Clică pe butonul play al Media playerului.

Ecranul rămase o vreme negru. Apoi apăru cu scris alb: Porniţi, vă rog, sonorul!

Clara porni sonorul calculatorului. Pe fundalul filmului se auzea un zumzăit, cu care putea seta în mod optim volumul.

„Tipul se pricepe la puneri în scenă. Se gândeşte la toate."

Apoi Clara îi auzi pentru prima dată vocea – dacă aceasta era vocea lui, şi nu a unei alte victime nefericite, obligate să îşi ţină slujba la propria înmormântare.

Vocea era profundă. Înfricoşătoare, întunecată şi distorsionată. Când răsună vocea, imaginea se schimbă. Din negru apărură nişte structuri gri, neclare. Dar Clara nu-şi putea da seama ce erau.

— *Clara Vidal*s, zise vocea profundă, distorsionată, *v-am spus că veţi primi veşti. A venit momentul.*

Câteva secunde de linişte, apoi vocea continuă:

— *Cu ceva vreme în urmă am omorât un bărbat, care a murit în chinuri inimaginabile*.

La cine se referea? Jakob Kürten? Îl torturase cumva? Medicii legişti nu constataseră nimic altceva în afara secţionării arterei carotide, asta dacă pe cadavru se mai putea constata ceva.

— *Vă întrebaţi, desigur, de ce vă povestesc asta, căci nu este vorba de niciunul dintre instrumentele mele ajutătoare care au de a face cu faptele mele actuale*, continuă vocea, de parcă i-ar fi citit Clarei gândurile. *Nu este unul dintre cei cu care aţi făcut deja cunoştinţă şi care au avut onoarea de a-şi da viaţa pentru a-mi oferi mie o nouă identitate.*

Făcu o pauză.

— *În orice caz, bărbatul nu are nicio legătură cu opera mea*.

„Aşadar, nu e Jakob Kürten ori unul dintre acei morţi necunoscuţi, se gândi Clara. Dar unde vrea să ajungă?"

— *Vă voi povesti despre acest bărbat*, vorbi vocea mai departe, *pentru că are legătură cu noi doi. Pentru că are legătură cu motivul pentru care v-am scris, pentru care v-am ales ca să îmi contemplaţi opera, pentru că eu sunt cel care realizează ce nu aţi putut face dumneavoastră*.

Clara asculta vocea distorsionată. „La ce se referă? Ce nu putea ea face şi el putea?"

Secvenţa de film deveni o idee mai clară, dar era în continuare greu de recunoscut. Arăta ca suprafaţa lunii în penumbră: cratere, adâncituri, abisuri negre.

Naiba ştia ce voia criminalul să-i arate!

Vocea răsună din nou:

— *Este vorba despre două lucruri*: *pe de o parte, vă arăt ce ne leagă. Pe de altă parte, vă arăt ce aţi neglijat să faceţi*.

Clara privea încordată ecranul, în timp ce cuvintele rostite de vocea distorsionată îi răsunau în cap.

— *Bărbatul pe care l-am ucis avea o preferinţă pentru copii*.

Clara tresări de parcă ar fi călcat pe un cablu de înaltă tensiune. De îndată numele îi reveni în minte. Un nume, un chip, o întrebare.

„Vii să mă iei?"

— *Acest bărbat*, continuă vocea, *a abuzat copii*.

Făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să savureze momentul cât de mult se putea.

— *Copii care aveau zece, doisprezece ani. Şi a abuzat tineri. Tineri aşa cum eram eu odinioară*.

Deşi Clara asculta ca în transă, în timp ce o scuturau valuri de şoc, încă mai putea gândi limpede.

„Criminalul a fost şi el o victimă. Şi ceea ce a suferit el dă acum înapoi lumii. Altfel. Mai rău." Ea pierduse ceva, el pierduse ceva. Asta îi făcea să se asemene?

Imaginea deveni treptat mai clară. Părea să arate un bărbat care şedea pe un scaun. Ceva se afla pe jos. Totul era negru, parcă ar fi fost carbonizat.

— *Dar eu am supravieţuit*, răsună vocea cu o notă de triumf. *L-am căutat mai târziu pe acest bărbat pentru a mă răzbuna. Şi l-am ucis. Cum, vedeţi aici.*

Acum Clara putea desluşi imaginea. Se cutremură. Era un corp omenesc pe scaun. Carnea, muşchii şi pielea erau arse complet. „Carnea omului e formată din ţesut gras, se gândi Clara iar acesta arde la fel de bine ca parafina." Privirea i se îndreptă fără să vrea spre trunchiul mortului. Din

abdomenul care plesnise de la căldură, maţele se revărsau ca nişte ţipari stranii şi resturi negre şi arse de ţesut atârnau de pe oasele înnegrite.

Clara îşi aminti de acest caz. Citise dosarul. Ingo M. se numea bărbatul. Îi găsiseră cadavrul cu câteva luni în urmă într-un buncăr. Era legat cu cătuşe de un scaun de metal. Taburetul era dintr-o împletitură de sârmă, iar sub scaun se afla un arzător Bunsen. Bărbatul arsese. Arsese multă vreme. Privirea Clarei rămase aţintită pe ecran. Şoldul stâng al lui Ingo M. era expus, un os înnegrit de care erau lipite fragmente de ţesut ca un cauciuc topit la soare. Zona genitală nu mai era decât un crater negru, fumegând.

Dar el nu murise de la arsuri. O mână a bărbatului nu era încătuşată. Iar lângă bărbat se afla o sabie de samurai. Cu asta îşi tăiase singur artera carotidă.

„Ai de ales, se gândi Clara, să arzi în chinuri sau să te execuţi singur."

— *Aveţi dreptate*, vorbi vocea bărbatului mai departe, de parcă i-ar fi citit gândurile, *nu l-am ucis cu adevărat. S-a sinucis. Altminteri*, urmă iarăşi o pauză, *flăcările l-ar fi trimis direct în iad*.

„Sigur, se gândi Clara cinic, tu nu eşti un criminal. Sabia a fost, flăcările au fost, bisturiele au fost – nu tu."

Privi mai departe, încrâncenată, în ecranul pe care din capul plesnit de la căldură a lui Ingo M. se scurgea ţesut cerebral roşu întunecat, iar din chipul lui nu mai rămăsese decât o ruină neagră.

Imaginea dispăru treptat.

Apăru o altă imagine. Era verde în ea. Şi alb. Era încă neclară, dar se limpezea treptat. Ameninţător de mult se limpezea. Iar ceva îi spunea Clarei că ceea ce avea să vadă imediat n-avea să fie bine pentru ea. Că îi va cauza. Că va fi chiar mai rău decât cadavrul ars de pe scaun.

Mai rău decât CD-ul cu crima.

Mai rău decât capul tăiat de pe raft.

Mult mai rău.

— *L-am interogat pe acest bărbat*, zise vocea, *în felul meu. L-am făcut să admită că a mai abuzat şi pe alţii în afară de mine*.

Clara înghiţi în sec, pentru a împiedica acidul din stomac să se reverse în esofag şi să-i transforme gura într-un iad dezgustător. Totul în Clara urla să oprească imediat filmul, să scoată ştecherul din priză şi să fugă din birou, să bea whisky cu MacDeath şi să uite de tot.

Dar nu o făcu. „De ce facem lucruri care sunt interzise şi greşite? Poate tocmai pentru că sunt interzise şi greşite. Fantoma perversiunii."

Străinul vorbi mai departe:

— Acest bărbat nu numai că a ucis şi abuzat copii. Se obişnuise să apară la înmormântarea victimelor sale. Îmbrăcat discret într-un costum negru. Asta îl excita. Şi a făcut fotografii de la înmormântare.

Clara bănuia deja ce fotografie voia să-i arate criminalul, cine făcuse fotografia şi ce avea să vadă pe ea. Şi bănuia şi că nu avea să-i facă bine, că mai bine ar fi murit chiar în această clipă decât să vadă acea fotografie. Cu toate astea, privea ca hipnotizată ecranul.

Vocea continuă:

— A făcut fotografii ale mormântului şi numelui. A developat fotografiile acasă şi le-a expus la el, le-a privit şi s-a satisfăcut singur. Din nou o pauză, care anunţa următoarea spaimă: *Dar câteodată asta nu-i ajungea*.

Imaginea deveni mai clară. Verdele şi albul. Undeva marmură. „Ar putea fi flori, se gândi Clara, şi piatră."

— Nu faceţi decât să amânaţi momentul, Clara, căci ştiţi deja.

Clara îşi strânse buzele pentru a nu urla la auzul următoarelor vorbe.

— Bărbatul pe care aţi vrut să-l vânaţi şi să-l prindeţi a stat lângă dumneavoastră la înmormântarea surorii.

Clara simţi că era pe cale să-şi piardă cunoştinţa, însă adrenalina îi ţâşni precum kerosenul prin artere. Participase atunci la înmormântare ca în transă şi nu acordase nicio atenţie participanţilor la înmormântare. Acum, încordată şi aşezată pe scaun, cu degetele înfipte în tăblia biroului, ea privea atât de intens fotografia de parcă ar fi vrut să se târască în ecran.

Telefonul sună.

Tare, strident, poruncitor.

Dar Clara auzea doar vocea care trăgea tot mai multe salve înfricoşătoare.

— Acolo unde voi, poliţiştii, aţi eşuat cu metodele voastre de interogatoriu, eu am scos adevărul la lumină, zicea criminalul care îşi spunea Cel Fără Nume. *A urlat, a scâncit, a implorat. Dar până la urmă a vorbit. La final vorbesc toţi*. Din vocea lui răzbătea un fel de mândrie. *E adevărat*: *bărbatul şi-a violat, torturat şi ucis toate victimele. A făcut fotografii de la înmormântare şi cu piatra de mormânt şi s-a satisfăcut singur, privindu-le. Dar unele dintre victimele sale… Cum aş putea să formulez asta*?

Clara îşi dădu seama că vorbitorul nu îşi căuta cuvintele, ci lungea în mod intenţionat discursul, pentru a o chinui şi mai mult.

— La unele dintre ele dragostea trecea dincolo de moarte.

Clara se întinse instinctiv după o foaie de hârtie şi vomită brusc şi violent. Apoi aruncă scârbită hârtia în coşul de gunoi.

Telefonul tot mai suna, dar lumea se reducea pentru Clara Vidalis la acea voce şi la imaginea care devenea tot mai clară, şi despre care subconştientul

Clarei ştia deja ce urma să vadă şi ce încerca raţiunea cu ultimele sforţări să ascundă de ea.

— *Mi-a spus cum a făcut-o. Că morţii erau un pic… altfel. Că putea pătrunde în ei prin mai multe locuri. Erau mai* moi.

Clara icni din nou, dar nu mai avea ce să vomite. Creierul îi era parcă golit de orice, iar stomacul era o masă care tresălta într-o baltă de acid, ochii îi erau scăldaţi în lacrimi, roşii şi privind hipnotizaţi pe ecran. Ea se cramponă şi mai tare cu degetele de marginea biroului, riscând să-şi rupă unghiile.

— *El a ucis-o pe Claudia, Clara. Şi a stat la înmormântare lângă dumneavoastră. Şi el a dezgropat-o şi şi-a făcut de cap cu ea, mereu şi mereu*.

Clara nici nu mai auzea telefonul. Se uita cu ochii mari la ecran, ca la o zeitate arhaică, îi asculta mesajul demonic care părea să o lovească asemenea blestemului unui zeu răzbunător, în timp ce valuri de şoc o scuturau, de parcă ar fi adormit, murit şi trezit la viaţă în aceeaşi secundă.

— *Fotografia pe care tocmai o priviţi, am găsit-o la el. Şi eu l-am ucis, nu dumneavoastră*.

Urmă din nou una dintre acele pauze sadice.

— *Dumneavoastră, Clara*, continuă vocea pe un ton brusc mult mai ferm, de parcă ar fi ajuns la final. *Dumneavoastră nu aţi făcut nimic. Aţi stat în toţi aceşti ani acolo, v-aţi rugat, aţi plâns, v-aţi făcut reproşuri şi aţi sperat în faţa unui mormânt gol.*

Degetele Clarei se înfipseră în cantul biroului. Unghiile îi erau la fel de albe ca şi chipul.

Şi acum văzu imaginea.

Florile, coroanele care cu coloritul lor aprins nu se potriveau deloc cu realitatea morbidă şi cu urâţenia morţii şi cu descompunerea. Cuvintele scrise pe panglici: „Nu te vom uita niciodată. Ne lipseşti. Eşti într-o lume mai bună. Părinţii tăi. Clara. Bunicul şi bunica".

Citatul de pe piatra de mormânt din *Apocalipsa* după Ioan:

Am fost mort şi iată sunt viu.

Privirea Clarei alunecă mai departe pe imagine, care acum se vedea cu toate detaliile. Urmări ca un drogat animaţia fotografiei care se ridică încet în sus şi dezvălui numele care se afla pe piatra de mormânt.

Ziua cea mai rea din viaţa Clarei fusese cea în care aflase despre moartea surorii ei.

Până astăzi.

Avusese nevoie de douăzeci de ani ca să reuşească să treacă peste asta. Şi în decurs de două minute, criminalul distrusese totul.

Vocea tăcu, iar pe ecran apăru imaginea.

Iar Clara citi pe piatra de mormânt cuvintele pe care le citise de atâtea ori şi care, cu toate astea, îi ardeau de fiecare dată ochii ca o rază din plasmă lichidă.

Claudia Vidalis

* 18 iunie 1982 † 23 octombrie 1990

Degetele Clarei se desprinseră de pe marginea biroului, iar ea se prăbuşi la pământ, fără cunoştinţă.

Telefonul suna în continuare.

PARTEA A TREIA

MOARTEA

Tu trembles, carcasse? *Tu tremblerais bien davantage, si tu savais o ’u je te m’ene.*
Tremuri, cadavre? Ai tremura şi mai mult
dacă ai şti încotro te voi conduce.

Vicontele de Turenne

1.

Camera în care se trezi era albă. Podea albă, pereţi albi, jaluzele albe, cearceafuri albe. Ea ştiu imediat că era o rezervă de spital.

„De ce eşti aici?”

Privirea îi alunecă peste patul alb, peste aparatul EKG, care îi arăta pulsul şi peste pereţi, până la fereastra dincolo de care un stejar mare se legăna în bătaia vântului de toamnă. Câteva ramuri băteau în geam, asemenea degetelor unui uriaş prietenos.

Era, probabil, după-amiază devreme. Ce se întâmplase? Ieri-seară fusese încă la medicină legală, apoi în birou şi apoi…

Amintirea o lovi cu forţa unui baros.

Mailul de la Cel Fără Nume.

Imaginea lui Ingo M. care şedea ars pe un scaun.

Imaginea pietrei de mormânt a surorii ei.

Clara se simţea stoarsă, de parcă toată energia, încrederea şi credinţa ei în lucrurile posibile fuseseră stinse cu o lovitură. Criminalul îl omorâse pe ucigaşul surorii ei. El îndeplinise răzbunarea pe care, ea, Clara, ar fi vrut să o realizeze. Şi dintr-odată, acel ticălos, care îi omorâse sora şi îi distrusese viaţa Clarei, apăruse de cine ştie unde, pentru a dispărea apoi din nou în lumea morţilor. Clara nici măcar nu ştia ce se petrecuse cu cadavrul surorii ei.

Văzuse piatra de mormânt. Fotografia pe care, aparent, criminalul o găsise pe hardul lui Ingo M.

Dar ce se întâmplase apoi? Își pierduse cunoștința? Se prăbușise?

Clara era sigură că la spital îi făcuseră o injecție cu un calmant, dar cu toate astea era cât se poate de trează. Înainte să-și dea seama ce făcea, apăsă pe butonul roșu și se ridică în capul oaselor.

La scurtă vreme, o asistentă medicală băgă capul pe ușă.

— Doamna Vidalis, v-ați trezit, constată ea.

— Așa e. Clara se uită pe pat și pe noptieră. Trebuie să dau imediat un telefon. Unde este mobilul meu?

— Ieri-seară ați suferit un colaps circulator și ați fost fără cunoștință treizeci de minute. Apoi ați fost adusă aici, v-ați trezit pentru scurtă vreme și apoi ați dormit, zise asistenta cu păr blond, buclat, intrând în rezervă și uitându-se la ceas. Timp de unsprezece ore, ca să fim exacți. Trebuie să rămâneți peste weekend pentru observație.

Era sâmbătă, dacă nu se înșela. Clara se gândi la Cel Fără Nume, care nu avea să-și ia cu siguranță liber la sfârșit de săptămână, doar pentru că ea zăcea în spital.

Ea atinse podeaua cu picioarele și desfăcu cablurile de la EKG – și aproape că se dezechilibră.

Asistenta se grăbi spre ea să o sprijine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să rămâneți culcată, o certă ea. Și trebuie să vă relaxați.

— Mă simt mai bine când sunt tensionată, zise Clara și privi în jur. Chemați-l pe domnul Winterfeld de la LKA. Știe că sunt aici, nu?

— El a fost adineauri aici, dar încă mai dormeați, zise asistenta. A venit împreună cu un doctor Friedrich, tot de la LKA.

Făcu o pauză.

— Aveți voie să primiți vizitatori, dar nu prea mult. Mai ales nu aveți voie să vă agitați. Nu vrem să mai leșinați încă o dată.

— O să mai leșin o dată dacă nu vorbesc cu Winterfeld, zise Clara. Știu că aveți intenții bune, dar chemați-l, vă rog, sau dați-mi mobilul.

Asistenta oftă, se duse la dulap și scoase mobilul din geanta Clarei.

— Poftim, îi zise ea cu reproș. Puteți telefona de afară, din zona pentru vizitatori. Vă ajut.

2.

Winterfeld își trecu mâna prin păr și se lăsă pe spate pe scaunul care se afla lângă patul Clarei. Apoi se uită în jur și expiră pufnind.

— Aici nu e voie să fumezi nicăieri, zise el. Ei bine, să privim lucrurile ca o detoxifiere pe termen scurt.

Se uită la Clara.

— Vă simţiţi mai bine?

— Sincer? întrebă Clara. Nu.

Winterfeld îi povestise de seara de ieri. MacDeath o găsise pe Clara zăcând lângă scaunul de birou în propria vomă. Încercase mai înainte să sune, dar nu răspunsese nimeni. Computerul era deschis, la fel şi media playerul. MacDeath îi verificase Clarei pulsul, o pusese într-o poziţie laterală stabilă, apoi chemase doctorul. Apoi el şi Winterfeld se uitaseră la film, de aceea ştiau ce îi arătase criminalul Clarei. Ştiau că, în principiu, Clara era şi ea o victimă a criminalului. El nu o răpise, nu îi făcuse fizic niciun rău. Dar îi violase sufletul.

— Ştiţi ce a spus despre sora mea? întrebă Clara. Că se pare că nu mai e în mormântul ei?

Winterfeld tăcu o vreme, apoi aprobă chinuit.

— Cazul lui Ingo M. este repus pe rol. Dacă acest bărbat l-a abuzat într-adevăr pe Cel Fără Nume în copilărie, atunci poate reuşim să ajungem aşa la el. Îşi împleti degetele. Atunci nu am găsit nimic. Încăperea din etajul inferior al buncărului a ars complet, iar focul a distrus toate urmele. A ars până s-a consumat tot oxigenul.

Îşi frecă din nou mâinile, neliniştit.

— Nu am găsit resturi ale unui calculator sau hard pe care ar fi putut fi fotografii. Probabil că ucigaşul l-a luat cu el.

Clara se uită pe geam la ramurile copacului. Ingo M. abuzase copii, fete şi băieţi. Şi apoi morţi. „Teoria clasică a elasticului din pato-psihologie, se gândi ea. Dacă elasticul e întins prea tare, la un moment dat îşi pierde elasticitatea şi nu mai poate reveni la forma iniţială."

Un suflet omenesc slab putea deveni un astfel de elastic. Putea să înceapă absolut nevinovat. Cu sex prin telefon şi vizite la bordel. La un moment dat însă, astea nu mai ajungeau. Apoi veneau SM, copii, diverse fetişuri, poate la un moment dat crimă, torture porn – şi, în cele din urmă, necrofilie, sex cu morţii.

Aparent, Winterfeld voia să treacă repede peste subiect, pentru a nu o agita din nou inutil pe Clara, dar aceasta nu se lăsă:

— Sora mea! Şi mormântul ei! Solicit să fie efectuată o exhumare.

Winterfeld aprobă.

— Asta se va întâmpla probabil oricum. Dar chiar vreţi să ştiţi rezultatul? Vreţi să treceţi iar prin asta?

— Nu vreau să trec prin asta, dar trebuie.

Ea se ridică şi încercă să meargă câţiva metri. Funcţiona mai bine ca înainte, dar tot trebuia să se mai ţină de ceva.

— Incertitudinea de a nu şti dacă se află sau nu în mormânt e cel mai rău lucru. Ea mai făcu câţiva paşi. Trebuie să ies de aici, zise apoi. Trebuie să-l găsesc pe individul ăsta. Şi mai ales, trebuie să aflu cine este acest Ingo M. El este motivul pentru care am ajuns să lucrez în poliţie, el este motivul pentru care de douăzeci de ani încoace sunt chinuită de vină. Iar ieri a apărut ca din senin. Mort. Aparent, ucis de bărbatul pe care îl vânăm.

Ea se uită la Winterfeld.

— Trebuie să aflu mai multe despre el, altminteri o să înnebunesc.

Winterfeld aprobă.

— Avem o singură problemă, señora. El îşi întinse nasul de vultur spre fereastră şi privi stejarul mare ale cărui ramuri băteau uşor în fereastră. Bellmann a aflat de toată treaba. Şi ştiţi că e un mare apărător al regulamentului.

Winterfeld întinse degetul mare şi bătu în el cu arătătorul celeilalte mâini.

— În primul rând, nu sunteţi în stare să munciţi acum. În al doilea rând, acum veni rândul arătătorului, trebuie să fim foarte atenţi din pricina presei. Iar în al treilea rând – bătu în degetul mijlociu – se poate ca filmul să vă fi distrus capacitatea de gândire obiectivă. Criminalul v-a rănit atât de adânc, încât aţi clacat.

El îşi împreună mâinile mari.

— Nu este tocmai reacţia aşteptată din partea unei comisare LKA care acţionează raţional. Mai ales acum când presa ne urmăreşte din pricina Spintecătorului de pe Facebook şi la noi sună telefonul din cinci în cinci minute.

— Dar asta nu e vina mea, zise Clara. Nu eu l-am rugat pe individul ăsta să-mi trimită filmul. Şi faptul că nu am putut reacţiona foarte calm la asta ar trebui să fie clar.

Pe obraji îi curgeau lacrimi. În acelaşi moment îşi dădu seama că la fel de puţin era şi vina lui Winterfeld sau a lui Bellmann.

— Asta e adevărat, zise Winterfeld, îi luă scurt mâna şi i-o strânse ca un profesor blând. Iar eu sunt ultimul care să creadă că o fixaţie subiectivă asupra criminalului ar putea fi un dezavantaj. Căci vreţi să-l prindeţi, nu-i aşa?

Se aplecă spre ea.

— Neapărat, aşa-i?

Clara privi în gol, cu chipul lipsit de expresie, în timp ce în cap filmul i se derula din nou.

— Neapărat.

O vreme se lăsă liniştea.

— S-a mai întâmplat şi altceva? întrebă Clara. Vreau să zic, criminalul a mai făcut ceva?

Winterfeld îşi aranjă cravata. Apoi scutură din cap.

— Deocamdată e linişte, însă mă tem că nu e linişte adevărată. E liniştea de dinaintea furtunii.

— Iar când va veni furtuna, zise Clara, eu voi zăcea aici în pat, în timp ce vor muri alţi oameni.

Winterfeld expiră.

— Spitalul o să ne facă zile fripte, dacă plecaţi acum de aici, zise el. Sunteţi în concediu medical până luni. Iar ca şef, eu trebuie să respect asta, altfel risc să ajungă în faţa comisiei de disciplină. În afară de asta, Bellmann vrea să evite agitaţia. Ştie că sunteţi persoana potrivită pentru acest caz, dar este îngrijorat că presa va afla informaţii despre starea dumneavoastră şi va începe să speculeze.

Privirea Clarei se întunecă, căpătând o expresie de furie şi disperare, iar în ochi îi străluceau lacrimile.

— Asta înseamnă, întrebă ea cu voce încordată, că e un dezavantaj că vreau să-l prind pe acest criminal?

— Prea bine, zise Winterfeld, o să vorbesc cu Bellman şi o să cer să vă acorde permisiunea să lucraţi în continuare la acest caz. Şi o să-i spun că eu nu am obiecţii în acest sens. Iar treaba cu spitalul o lămurim noi cumva. Presa nu ştie că lucraţi la caz, iar aşa o să şi rămână, dacă avem noroc.

Se uită încă o dată la stejarul din faţa geamului.

— Dar trebuie să mă ajutaţi.

— În ce fel?

— Trebuie să vorbiţi cu Bellmann. S-a întors ieri-noapte de la Frankfurt şi a asistat live la povestea cu dumneavoastră. Trebuie să-l convingeţi că sunteţi în stare să rezistaţi fizic şi psihic.

Clara scutură din cap.

— Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor, dar cred că m-ar costa mai multă energie să-l conving pe Bellman, decât să-l prind pe criminal.

Winterfeld se ridică.

— Acestea sunt regulile. Iar el e şeful. Arătă spre uşă. Eu rezolv cu spitalul, iar dumneavoastră vorbiţi cu Bellmann. Îmi spuneţi când sunteţi pregătită şi venim să vă luăm.

Clara aprobă şi încercă să pară cât se poate de hotărâtă, dar ştia că nu funcţiona.

3.

Andira Althaus, *Păcatul,* tocmai se întorcea de la sala de fitness acasă, în locuinţa pe care o împărţea cu două prietene când îi sună mobilul.

Toată săptămâna îi era ocupată şi planificată, la fel ca aceea a unui manager de top. Fitness, yoga, prezentări de modă, de desuuri. Andira strângea bani pentru o operaţie de chirurgie estetică. Voia să aibă sânii DD. Încercase deja şi la serviciul de escorte, în segmentul de preţ ridicat. Era destul de umilitor să-şi desfacă picioarele în cine ştie ce apartamente de cinci stele pentru şefi burtoşi, dar existau puţine slujbe în care puteai câştiga fără studii mai mult de 4 000 de euro – pe zi. Iar clienţii erau foarte discreţi, pentru că aveau nevoie să fie. Fără fotografii, fără filme, fără vorbă.

„The sky is the limit", se gândi Andira. Ea era *Miss Shebay,* iar lumea i se deschidea.

Vorbise imediat cu agentul ei la telefon. „Asta e o superşansă, îi spusese agentul, vinde-te bine, dar nu te lăsa păcălită. Şi înainte ca acest Torino să scape de tine, mai bine scapi tu de el. Ţelul nostru este Hollywood, ai înţeles?"

Evident că înţelesese.

Se uită la mobil.

Un prefix din State.

Hollywood?

Andirei începu să-i bată inima mai tare.

— Alo? răspunse ea.

— Alo, replică o voce cu accent american. Vorbesc cu Andira Althaus?

— Da. Ea îşi aruncă geanta de sport pe pat şi se duse în sufragerie. Cu cine vorbesc?

— Ne-am văzut scurt ieri, în emisiunea cu Albert Torino. Sunt Tom Myers, de la *Xenotech.* Urmă o scurtă pauză. Ştii cine sunt?

Inima îi bătea tot mai tare. Sigur că ştia! *Xenotech.* SUA, California.

— Sunteţi directorul executiv, nu-i aşa? Pentru drepturile de film pe *Xenotube*?

— Asta şi mult mai mult, zise vocea. Ascultă, nu am prea mult timp. Apariţia ta de ieri a fost excelentă. Dar eşti prea bună pentru Germania. Cineva aşa ca tine ar putea să devină celebră în SUA.

Din nou o scurtă pauză.

— Ai vrea să devii celebră?

Ei i se părea că visează.

Hollywood. Beverly Hills.

— Normal!

— Fii atentă, zise Myers. Eu sunt la Hilton, în Gendarmenmarkt. Şoferul meu tocmai se întoarce de la aeroportul Berlin Tegel. A luat câteva geamantane pentru mine care au sosit din SUA şi va trece prin Wedding spre Berlin Mitte. Ar putea să treacă să te ia şi vorbim apoi la Hilton? Poate să te ia de undeva de pe drum?

Ea se gândi la întâlnirea pe care o avea peste câteva minute şi o şterse imediat dintr-un calendar imaginar.

— Desigur, Müllerstraße 38. Dacă vine de la Tegel, o să treacă exact pe aici.

— Grozav, îi dau telefon. Coboară peste cincisprezece minute. Pe curând.

El închise.

Andira era mai fericită ca niciodată. Avea să folosească următorul sfert de oră pentru a se aranja, apoi îşi va pune o şapcă şi ochelari, ca să n-o recunoască toată lumea şi îl va aştepta pe şofer.

4.

Atunci când nu ştia încotro să se îndrepte mai departe, Clara se ruga. Pentru limpezime a minţii, putere şi tărie. Mai multă tărie decât avea acum.

Îngenunche în micuţa capelă a spitalului, cu privirea îndreptată spre altarul unde Isus se afla răstignit pe cruce, cu mâinile şi picioarele străpunse de cuie. Dacă se uita suficient de mult la El, Clarei i se părea că vedea cum se scurgea sângele din răni. Poate că era unul dintre dezavantajele serviciului ei, căci pentru ea orice punere în scenă a morţii şi violenţei avea ceva real. Dar poate că era şi un semn. Poate că ea era cea care sângera. Poate că ea era cea care trebuia să moară, asemenea lui Isus pentru a renaşte ca o Clara nouă, mai puternică.

Discuţia cu asistenta medicală şi cu Winterfeld îi distrăsese pentru scurtă vreme atenţia; acum imaginile reveniseră. Imaginile şi amintirile.

Ea tremura încă în ciuda calmantului, încercând să lupte cu lacrimile, iar imaginea pietrei de mormânt îi tot revenea în minte. Această bestie, Ingo M., stătuse lângă ea la înmormântare. Nu numai că îi violase şi ucisese sora, dar nu îi dăduse pace nici după moarte.

Ea îşi strânse atât de tare mâinile împreunate, încât încheieturile i se albiră, iar mâinile îi arătau ca nişte pumni, cu care voia să-l distrugă pe Cel Fără Nume.

„Îl ai pe Cel Fără Nume, dar pe Ingo M. nu îl mai ai, nu-i aşa? se întrebă ea. Iar pentru că ucigaşul pe care voiai să-l prinzi e deja mort, acum trebuie să-l prinzi pe cel care mai trăieşte încă."

Clara trebui să admită că nu uciderea tinerelor femei era motivul principal pentru care voia să-l prindă pe criminalul fără nume. Ci faptul că el, Cel Fără Nume, îl omorâse pe Ingo M. Bărbatul pe care îl vânase o viaţă întreagă. Bărbatul din pricina căruia se angajase la LKA şi care îi transformase viaţa într-un coşmar din sentimente de vină şi frustrare.

Clara îl ura pe criminalul fără nume, pentru că ucisese bestia pe care voia să o omoare ea – trebuia să o omoare ea pentru a-şi găsi din nou liniştea.

Dar acum era îngenuncheată aici, în capela spitalului, oficial incapacitată, iar colegii de la LKA se sfătuiau cu Bellmann dacă putea să lucreze mai departe. Dar Bellmann putea să fie încăpăţânat. Poate că îi retrăgea cazul, astfel încât altcineva avea să-l aresteze pe criminal şi să salveze ultima potenţială victimă.

„Asta nu se poate întâmpla, îşi jură Clara. Trebuie să termini ce ai început, altminteri nu te vei mai putea privi în oglindă."

Trebuia să-i convingă pe toţi că ea era cea mai potrivită pentru această sarcină. Trebuia să le arate clar că faptul că devenise personal mai degrabă simplifica decât complica lucrurile. Răzbunarea era ca focul. O treabă curată. Unul loveşte, altul loveşte ca răspuns. La fel de dur, ba chiar mai dur. Dar pentru asta aveai nevoie de putere. Clara trebuia să-şi trezească această putere şi să o folosească. Puterea de a-l convinge pe Bellmann. Puterea de a-şi depăşi trauma în două ore, şi nu în doi ani. Puterea de a crede din nou în ea însăşi.

Se uită la statuia lui Isus. „Spune-mi că pot fi puternică", şopti ea şi închise ochii.

Şi treptat i se formară imaginile în minte. Imagini vechi de numai opt zile. Fusese cea mai neagră zi de până atunci în cariera de poliţistă a Clarei, dar la final fusese cel mai mare triumf al ei.

„Să mori şi să renaşti."

•••

Imaginile deveniră mai clare.

Clara zăcea pe podea. La o distanţă de şase metri de ea, se afla chipul Vârcolacului. Cu ochii întunecaţi de ură. Marc şi Philipp se postaseră la intrare. Clara era întinsă pe jos, pe covor. Pe un scaun răsturnat se afla arma Heckler & Koch PSG 1, pe care i-o luase unui poliţist de la trupa de comando, după ce Vârcolacul îi rupsese acestuia nasul şi aproape că îi distrusese laringele. Degetul arătător de la mâna dreaptă era pe trăgaci, iar pointerul laser al lunetei arăta direct spre fruntea psihopatului. În întunericul ochilor

săi sclipea o energie distructivă, care era la fel de puternică precum lumina laserului.

Clara îl avea în vizor. Doar că avea un ostatic. Una din cele două femei. Cea care mai era încă în viaţă.

Clara aflase după aceea ce se petrecuse în locuinţă. Ultima victimă a Vârcolacului. Fusese o pereche lesbiană. Femeile care se distrau între ele, iar el rămânea pe uscat trebuie să fi declanşat în Bernhard Trebcken o furie înfiorătoare, însoţită de sete de sânge şi dorinţă de distrugere. O legase pe una din cele două femei, o violase pe aceasta în faţa partenerei ei de mai multe ori şi apoi îi tăiase artera carotidă cu un fierăstrău electric. Apoi, tranşase victima cu un topor, în faţa ochilor partenerei traumatizate.

Clara aprecie distanţa care separa vânătorul de vânat, în timp ce mirosul de sânge şi de moarte pe care îl cunoştea şi de care se temea atârna în aer, acest miros al fricii, al durerii, al intestinelor.

Mirosul răului.

Membre tăiate. Picioarele, mâinile şi capul primei victime zăceau pe covor. Peste tot erau stropi de sânge. Chiar în faţa Clarei se afla un deget. Ea recunoscu oja. Violet-închis cu fulgere albe. „Făcute la salon", se gândi ea. Apoi alungă gândul. Privirea îi alunecă pe covorul plin de sânge, spre picioarele ostaticei care tremura, spre mâna dreaptă a lui Trebcken care ţinea fierăstrăul însângerat şi mai departe, în sus, la ochii plini de ură, care o priveau pătrunzător ca ochii unui mort.

Vârcolacul era aşezat pe podea, cu femeia care era încă în viaţă lângă el. Mâinile îi erau legate şi gura lipită cu bandă adezivă. Mâna stângă a criminalului era încleştată în părul femeii şi îi trăgea capul spre spate în mod brutal, apăsându-i fierăstrăul electric pe gât, cu degetul pe butonul de pornire.

— Lasă arma în jos, târfă, zbieră el spre Clara, sau îi tai gâtul!

Apăsă lama fierăstrăului pe gâtul femeii palide şi tremurânde.

Clara încercă să atragă privirea femeii spre ea. „Uită-te la mine, nu la monstrul ăsta, uită-te la mine." Şi, într-adevăr, femeia privi spre ea. Toată încrederea, toată speranţa, toată credinţa în bunătatea lumii dispăruse din ochii ei.

— Trebcken, aruncă fierăstrăul şi n-o să păţeşti nimic, zise Clara.

Vârcolacul scuipă dezgustat şi apăsă lama fierăstrăului mai tare pe artera femeii înspăimântate.

— Du-te la dracu', curvă! Dispari sau o omor şi pe târfa asta!

Din colţurile gurii i se scurgea salivă.

Tremuratul victimei i se transmise şi lui, astfel încât picăturile cădeau în linii bizare, şerpuitoare la pământ.

— Cară-te sau îi tai gâtul.

Clara se gândi puţin.

O mişcare a degetului şi femeia ar fi moartă, sângerând în mai puţin de câteva secunde până la moarte.

Situaţia era fără ieşire.

Dar exact acestea erau momentele în care Clara ştia de ce îşi alesese această meserie, şi nu alta. Erau aceste situaţii extreme în care îşi aduna toată puterea şi siguranţa – indiferent de unde – pentru a gândi corect şi a face ce era corect. Doar ce era corect.

— Nu am ajuns până acolo, zise ea, dar parcă ar fi rostit cuvintele cu vocea alteia. Vreau să-ţi spun ce se va întâmpla. Voi apăsa pe trăgaci, iar un glonţ îţi va străpunge fruntea cu o viteză de şapte sute de metri pe secundă şi îţi va transforma sistemul nervos din creier într-un terci gri-roşiatic. În decursul a câteva microsecunde vei fi mort de la gât în jos, fără să ştii. Iar degetul tău de pe fierăstrău va fi la fel de folositor precum… precum cel de acolo.

Ea ridică bărbia şi arătă spre degetul tăiat aflat în faţa ei cu oja violet cu fulgere albe pe unghii.

— Aşa crezi?

Timpul păru să stea în loc. Totul se mişca cu încetinitorul, de parcă motorul realităţii ar fi fost dat cu două viteze mai jos. Clarei i se părea totul ireal, lent şi amorţit.

Vârcolacul urlă şi sări în sus, trăgând-o pe femeie după el. Din gură îi ţâşnea salivă şi reflecta lumina pointerul laser.

— La dracu' cu tine, cu…

Mai departe nu mai reuşi să ajungă, căci în acelaşi moment răsună explozia surdă a armei Heckler & Koch. Ceva metalic ţâşni cu viteză dublă faţă de cea a sunetului ca o ceaţă gri prin încăpere, iar apoi, acolo unde mai devreme fusese lumina roşie a pointerului laser pe fruntea Vârcolacului se afla acum o gaură mare. Ochii săi rămaseră încremeniţi între uimire şi vid, înainte ca ura din ei să se stingă, iar în acelaşi moment creierul îi explodă. Preţ de una sau două clipe rămase în picioare, cu mâna încă în părul victimei, cealaltă pe fierăstrăul electric, în timp ce peretele alb din spatele lui era stropit de sânge, fragmente de oase şi de creier. Apoi privirea i se stinse definitiv. Căzu pe spate cu un sunet ud şi plescăitor, pe capul care îi explodase în spate.

Clara simţi că poate din nou să respire.

— Lovit! zise ea.

•••

Deschise ochii.

Încă mai vedea crucea. Mâinile, picioarele, sângele.

Poate că era așa.

Probabil că trebuia să treacă mereu printr-un iad de teamă, sânge și lacrimi pentru a învinge la final.

Probabil că durerea era biletul de intrare pentru victorie.

Dar dubiile îi dispăruseră.

Nu existau decât două posibilități: fie murea Cel Fără Nume, fie murea ea.

Altceva nimic.

Clara se ridică, încă nesigură pe picioare, dar privirea îi era limpede și de gheață, când fixă pentru ultima oară crucea ca un pointer laser.

„Cel Fără Nume", se gândi ea.

— Te voi găsi, rosti ea cu vocea joasă, în timp ce păși pe culoarul capelei. Și te voi ucide.

5.

Un Mercedes negru S Class semnaliză dreapta și se opri în dreptul numărului 38 de pe Müllerstraße. Geamul întunecat fu coborât. Un șofer în costum negru și cravată se aplecă peste scaunul din dreapta și privi afară. Andira se îndreptă spre limuzină.

— Sunteți Andira Althaus? întrebă șoferul și deschise portiera din dreapta față.

— Eu sunt. Și dumneavoastră? Sunteți șoferul lui Tom Myers?

— Corect, zise el. Vă deranjează dacă luați loc pe scaunul din față? Domnul Myers va rămâne în Germania mai mult decât planificase inițial și tocmai i-am luat bagajele de la aeroport.

Arătă cu degetul în spate.

— Au venit noaptea asta cu FedEx. Portbagajul e plin și la fel și bancheta din spate.

Andira se uită amuzată la geamantanele Samsonite, care ocupau toată bancheta din spate.

— Nicio problemă, zise ea și urcă. Din față oricum se vede mai bine.

Șoferul îi întinse un prospect color de mai multe pagini.

— Trebuie să vă dau asta. American Diamond. E un format de emisiune din Los Angeles. Bănuiesc că Mr. Myers va vrea să vorbească despre asta cu dumneavoastră.

Mercedesul porni de pe Müllerstraße spre centrul orașului, în timp ce Andira citea încordată prospectul. Pe ultimele pagini erau listați partenerii

emisiunii: CBS, Warner Brothers, Trump Inc. În faţa ochilor ei se înălţau America, Los Angeles, Beverly Hills, Las Vegas, New York. Era aproape incredibil. Ieri era încă o necunoscută, iar azi fericirea era atât de aproape încât mai că o atingea. Era visul american, iar Andirei i se părea că se afla deja în Lumea Nouă.

De asta nici nu observă că şoferul scoase ceva dintr-un compartiment mic de lângă volan.

Iar înţepătura injecţiei în picior o simţi doar pentru o fracţiune de secundă înainte ca totul să se întunece dinaintea ei.

Şoferul coti lângă Chauseestraße şi se îndreptă spre autostrada oraşului în timp ce îşi aranja ochelarii.

O pereche de ochelari cu ramă din inox mat.

6.

Biroul directorului doctor Alexander Bellmann, şeful LKA Berlin, arăta ca un stat-major. Privelişte spre Tempelhofer Damm şi suprafaţa mare a fostului aeroport Tempelhof, în faţa sa biroul uriaş cu fotoliu mare din piele, în spatele biroului rafturi şi câteva, puţine fotografii. În fotografii, Bellmann, cu chipul său slab şi părul cărunt lângă diverse personalităţi. Preşedintele federal, şeful de la Scotland Yard şi directorul de la FBI. O fotografie îl înfăţişa undeva în Asia, cu Condoleezza Rice.

Biroul era gol. Două fotografii cu soţia şi cele două fiice, care probabil că îl cunoşteau doar din ziare, un monitor mare, un laptop cu docking station şi două telefoane. Alături, un BlackBerry. Pe birou, încă un dosar şi un colţar, un bloc de hârtie şi un creion. În rest nimic. Nu mărunţişuri, puţine lucruri personale şi fără teancuri de dosare, ca în biroul lui Winterfeld. Aici şedea un bărbat a cărui întreagă atenţie era îndreptată spre ceea ce era important în acest moment.

Fapte şi rezultate.

Înţelegere şi rezolvare.

Ridicarea piedicii, ţintire, tragere.

Şi apoi urma următorul lucru în vizor.

Se întâmpla destul de des ca Bellmann să-şi petreacă sâmbetele la birou. Mai ales când, în timpul săptămânii, nu apucase să lucreze deloc. Săptămâna trecută fusese la Wiesbaden, la BKA, întâlniri, prezentări, conferinţe. Tot ce nu rezolvase în această săptămână rezolva azi. Luni dimineaţă, secretara lui va găsi pe birou un teanc uriaş de indicaţii semnate şi mai bine de cincizeci

de mesaje în inbox. Duminica, în schimb, Bellmann nu era niciodată la birou. Acea zi era rezervată totuşi mai mult sau mai puţin familiei.

Tocmai deschisese un dosar când intră Clara. Cu un gest scurt îi indică un scaun din faţa biroului său, în timp ce parcurgea mai departe hârtiile din dosar. Apoi închise dosarul cu un pocnet, ca o capcană de urs.

— După cum ştiţi, începu el în locul unei formule de salut, privind întâi pe fereastră înainte să se întoarcă spre Clara, după cum ştiţi, sarcina noastră este să prindem infractorii. Unii dintre ei sunt extrem de periculoşi, alţii, mai puţin. Unii sunt nebuni, alţii, nu.

Clara se foi neliniştită pe scaunul ei, în timp ce încerca să pară calmă şi concentrată. Introduceri de genul acesta din partea lui Bellmann, care de regulă nu aveau nimic de a face cu tema discuţiei, nu erau în general un semn bun.

— Ştiţi că vă apreciez foarte mult, doamnă Vidalis, şi vă consider printre cei mai buni când vine vorba de a vâna criminali psihopaţi. Criminali precum Vârcolacul. Nebuni, mai pe şleau.

„Şi pe criminalul fără nume", se gândi Clara.

Dar Bellmann nu aminti de el.

— Dar eu, ca şef al LKA Berlin, ar trebui să fiu la fel de nebun pentru a putea vâna astfel de oameni?

El zâmbi rece, arătând cu degetul spre sine şi o privi pe Clara ferm.

— Nu înţeleg… făcu ea nedumerită.

Bellmann deschise dosarul, scoase ceva de acolo care arăta ca un ziar şi făcu semn spre imaginea centrală.

— Căci ar trebui să fiu într-adevăr nebun, dacă v-aş mai lăsa să lucraţi la acest caz, după cele petrecute noaptea trecută.

Clara privi ziarul.

Serie de crime sângeroase în Berlin.
A ucis spintecătorul de pe Facebook deja 14 femei? Există o legătură între comisarul Clara Vidalis şi criminal?

Bellmann scutură încetişor din cap.

— Nu ştiu cum reuşeşte presa să afle mereu astfel de informaţii, dar asta e situaţia. Poate că şi criminalul contribuie puţin la asta, dar nu ştim sigur.

Bellmann puse ziarul pe masă astfel încât Clara să poată citi articolul şi continuă:

— Aţi realizat împreună cu doctorul Friedrich profilul „Celui Fără Nume", zise el şi scoase o mapă pe care o deschise, şi spuneţi acolo că punerea în

scenă îi este importantă. Şi cu cât povestea e prezentată mai bine şi mai senzaţional şi noi arătăm mai proşti, cu atât e mai bine pentru el.

— Atunci ar trebui să-l prindem cât mai repede, zise Clara care se surprinse îndoind o agrafă de hârtie.

Bellman observă asta imediat.

— Asta ar trebui, zise Bellmann şi închise mapa. Dar nu aşa cum îşi închipuie el. Nu aşa încât să se ajungă la o cruciadă a răzbunării a unei poliţiste rănite şi afectate psihic, care nu mai poate gândi drept din pricina urii.

— Să îmi fie cu iertare, domnule doctor Bellmann, dar pot să gândesc în continuare foarte drept.

— De asta nu mă îndoiesc, zise Bellmann. Dar în cazul acesta?

Se uită la agrafa de birou răsucită şi apoi la Clara. Nu.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Sunteţi implicată personal. Criminalul l-a ucis pe bărbatul care probabil că a omorât-o pe sora dumneavoastră. Şi asta nu o să uitaţi niciodată. Se uită pe fereastră. Iar asta vă răpeşte agerimea obiectivă de care avem nevoie în această profesie.

Clara se gândea încordată. „Sunteţi implicată personal." Era adevărat că asta putea să fie un dezavantaj, dar şi un mare avantaj.

— Doctore Bellmann, zise ea şi se îndreptă de spate, adunându-şi toată puterea, uitând de agrafa stricată de birou. Ceea ce dumneavoastră consideraţi a fi un dezavantaj ar putea reprezenta foarte bine un avantaj.

El ridică din sprâncene.

— Ah? Asta trebuie să-mi explicaţi. Dar nu încercaţi, vă rog, să-mi vindeţi dezavantajele ca avantaje, căci dialectica vânzătorului de asigurări nu funcţionează la mine.

— Ştiu, zise Clara. Dar situaţia e în felul următor: trecutul comun pe care îl avem eu şi criminalul, şi anume că am fost amândoi răniţi de Ingo M., creează din relaţia infractor-comisar un câmp de tensiune de care el se foloseşte, dar de care ne-am putea folosi şi noi.

Bellmann asculta, fără să replice nimic. Clara continuă:

— Dezavantajul pe care îl vedeţi dumneavoastră dacă eu mă ocup mai departe de caz, şi anume că aş fi mânată de dorinţa de răzbunare, poate fi în acelaşi timp un dezavantaj pentru criminal. Şi anume atunci când el va găsi de cuviinţă să-mi dea lovitura de graţie şi va deveni neatent.

Bellmann se încruntă.

— Vreţi să spuneţi că îşi permite o greşeală, dar numai dacă dumneavoastră rămâneţi în continuare implicată în caz, iar el e suficient de motivat să realizeze un show special pentru dumneavoastră?

— Exact. Dacă eu ies din joc, el ar putea să-şi continue ritualurile criminale în liniște, așa cum a făcut cu douăsprezece dintre celelalte femei, ale căror cadavre tot nu știm unde se află – dacă există.

— Ați vorbit de „lovitura de grație". V-ați gândit că el ar putea să vă omoare și pe dumneavoastră?

Clara strânse din buze și aprobă.

— Da. Am discutat despre asta cu doctorul Friederich. Există această posibilitate. Dar o considerăm improbabilă, căci eu îi pot admira opera doar dacă trăiesc. Unui mort nu-i poți arăta nimic, nu-i poți povesti nimic.

Bellmann rămase pe gânduri înainte să răspundă:

— Să presupunem că vă ocupați în continuare de caz, în această situație veți discuta fiecare pas cu directorul Winterfeld și cu mine. Ne veți informa despre fiecare mail, despre fiecare CD sau orice altceva primiți de la acest nebun, indiferent ce oră din zi sau din noapte e. Ați înțeles?

— Am înțeles, răspunse Clara.

Trecură zece secunde în care Bellmann privi în continuare gânditor pe fereastră.

— Bine, zise el în cele din urmă și bătu în masă. Voi discuta imediat cu doctorul Friedrich cu privire la profilul criminalului.

Se uită din nou la mapă.

— Cu toate astea, ar trebui să fiu nebun să vă permit să lucrați mai departe la caz.

Clara simți că o cuprinde disperarea. Își bătuse joc de ea? Îi dăduse speranțe, pentru ca acum să le distrugă?

— Dar aș fi la fel de nebun, continuă Bellmann, dacă nu am folosi fiecare avantaj minuscul în favoarea noastră, și anume în cazul acesta că făptașul vrea să pună în scenă un spectacol pentru dumneavoastră și de aceea probabil că va face o greșeală.

— Asta înseamnă…?

Chipul Clarei se lumină.

Nu își putea ascunde decât cu greu euforia. În meseria ei nu era bine să-ți manifești sentimentele. Sentimentele pe care le lăsai libere erau ca sângele care atrăgea rechinii.

— Asta înseamnă că voi vorbi cu doctorul Friedrich și apoi vă voi da de știre, zise Bellmann și făcu semn spre ușă, ceea ce însemna că discuția se încheiase. Dar plecați de la premisa, doamnă comisar principal, că îl vânați mai departe pe acest criminal fără nume.

Zâmbi, atât cât se putea vorbi la Alexander Bellmann de un zâmbet.

— Voi încerca să țin presa la distanță. Și dumneavoastră îmi promiteți că îl veți prinde repede pe nebun.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse Clara şi se ridică.

•••

Îşi turnase o ceaşcă de cafea de la cafetiera din bucătăria de la etajul trei şi înghiţise cu ea un calmant. Înainte de asta, stătuse iar cu Winterfeld în dreptul ferestrei deschise, în timp ce acesta fuma repede un trabuc şi azvârlea chiştocul afară.

MacDeath era în biroul lui Bellmann. Discutau despre profilul criminalului. Hermann nu avea nimic nou de raportat pe frontul IT, iar spitalele încă nu reuşiseră să identifice ADN-ul izolat din gândac.

Se părea că această urmă se înfundase. În schimb, singura speranţă a Clarei era să afle mai multe despre Ingo M. Nu era doar o chestiune personală. Ingo M. îl cunoscuse pe criminal. Poate că se putea transforma într-o urmă care să ducă la acesta?

Poliţiştii care dăduseră atunci peste cadavrul ars îi trimiseseră Clarei dosarul şi chiar îi furnizaseră câteva contacte. Sunase deja la mai mulţi dintre aceşti oameni. Dar într-o sâmbătă la cei mai mulţi dintre ei răspundea doar robotul.

Clara ura să aştepte decizia definitivă a lui Bellmann. Ura să aştepte până când o suna cineva înapoi pe subiectul Ingo M. Ura să aştepte ca oamenii de la IT să descopere ceva nou. Dar se părea că era singurul lucru pe care îl putea face momentan. Să aştepte o decizie. Să aştepte mesajul de „Go” de la Bellmann.

Şi să aştepte următoarea veste de la criminalul fără nume.

7.

Winterfeld intră în bucătărie şi îşi puse ceaşca goală în maşina de spălat vase.

— O veste bună şi una proastă, señora, zise el. Veniţi repede.

Clara îl urmă pe Winterfeld care înaintă cu paşi repezi pe coridor.

— Care e vestea cea bună? întrebă ea.

— Lucraţi în continuare la caz. O cotiră pe coridor. Aţi făcut treabă bună la Bellmann, iar eu şi MacDeath am închis sacul.

„Slavă Domnului!” Clara se gândi la momentul petrecut mai devreme în capela spitalului, în timp ce ea şi Winterfeld urcau scările spre etajul patru.

— Şi cea proastă?

Winterfeld deschise uşa şi o ţinu pentru ca ea să treacă şi apoi arătă spre departamentul de IT.

— Avem iar un filmuleț pentru dumneavoastră.

Clara avea impresia că luase cocaină în loc de calmant.

— Tot de la el? întrebă ea.

— Așa se pare.

Winterfeld deschise ușa spre biroul celor de la IT. Hermann stătea acolo cu doi tehnicieni, care erau de serviciu în acea zi de sâmbătă.

Unul dintre monitoarele mari de la Apple sclipea în întuneric. Era deschisă o pagină video. Era Landing Page-ul de la *Xenotube.* Clara se apropie. Era un fișier video de două minute lungime. Titlul: *Shebay – versiunea pentru adulți – prezentată de Cel Fără Nume.*

— E Landing Page-ul de la *Xenotube,* zise Clara.

Hermann aprobă resemnat.

— Asta vor vedea milioane de oameni, dacă nu mă înșel.

Hermann aprobă din nou din cap.

— Și acolo a plasat un film? Pe Landing Page?

Întrebarea era retorică, căci filmul era acolo. Imediat Hermann va apăsa pe butonul de play și sufletul Clarei va fi cutremurat din nou de ceva îngrozitor și întunecat.

„Un film snuff pe Landing Page la *Xenotube*?"

Clara inspiră adânc. Poate că totuși acest criminal va însemna căderea ei. Poate că era așa de puternic, încât acesta va fi ultimul ei caz. Sau poate că el nu exista deloc. Poate era la fel de invizibil ca metroul când mergea în subteran, ca omul negru care stătea sub pat și ieșea numai noaptea. Care trăia în întuneric și ne apărea în coșmaruri doar ca parte a nopții. Poate că era însuși diavolul.

— Hai să terminăm mai repede, zise Clara.

Hermann apăsă pe butonul de play.

Ecranul se înnegri, în timp ce din off se auzi o voce întunecată:

— Mi-am permis, Clara Vidalis, să vă prezint din nou o mostră a talentului meu. Și dumneavoastră, Torino, ticălos care sunteți, v-am luat starul emisiunii. Căci acum urmează *Shebay,* versiunea pentru adulți.

Era aceeași voce distorsionată pe care Clara o auzise și cu o seară înainte. Simți pe dată că o cuprindea aceeași teroare ca și atunci.

Vocea continuă:

— Pentru dumneavoastră, Torino, ea e o fabrică de bani, pentru mine este o jertfă sfântă, care va dezvălui lumii finalul. Încununarea operei mele.

Acum se putea vedea o imagine.

O pivniță întunecată cu piatră umedă, luminată de o lampă de neon tremurătoare. Cineva ședea pe un scaun. Legat. O femeie. Circa douăzeci și cinci de ani, cu corp de model. Purta o rochie albă.

„Julia Schmidt a fost îmbrăcată tot cu o astfel de rochie."

Peste capul tinerei femei fusese trasă un fel de mască din pânză. Ea scotea sunete înfundate, de parcă ar fi încercat să vorbească printr-un căluș.

— Acum ai voie să spui ceva, declară vocea, iar camera se îndreptă spre tavan.

Se vedea lampa de neon. Și se vedeau pietre mucezite, umede.

— Am fost luată ostatică! Nu știu unde sunt! strigă o voce de femeie. Eu sunt Andira Althaus, starul de la *Shebay.* Ajutați-mă! Scoateți-mă de aici!

— Te vor scoate de aici, se auzi vocea din off, în timp ce camera era în continuare îndreptată spre tavanul sumbru, dar cu siguranță nu așa cum îți dorești tu.

— Tom Myers m-a sunat, strigă Andira. Myers, puteți să mă auziți? Și apoi mai strident: Unde e? Unde e?

— Tom Myers? zise vocea întunecată. O, el e aici.

Se auzi un zgomot, ca o ușă care se deschidea. Apoi un strigăt ascuțit al tinerei femei, urmat de un sunet înfundat, când cineva îi îndesă căluşul în gură.

— Pentru toți prietenii *Shebay,* zise vocea distorsionată, într-o oră urmează continuarea. FSK 18!

Ecranul se înnegri.

•••

Clara simți nevoia să se așeze.

Trebui să se gândească la cuvintele pe care i le scrisese criminalul în primul mail. Se întâmplase joi, dar i se părea că trecuseră ani de atunci.

Căci acolo unde alții sunt doar umbră, eu sunt noaptea.

Acolo unde alții sunt doar ucigași, eu sunt moartea.

— Câți oameni au văzut deja filmul? întrebă ea.

— Patru milioane, zise Hermann. Este Landing Page-ul german al *Xenotube,* cel mai mare portal video din lume. Și dacă pornim de la premisa că filmul a fost copiat și repostat, probabil că sunt mai mulți.

Clara își sprijini capul în mâini și își frecă fruntea.

— E cel mai rău scenariu posibil. Toată lumea vede ce face nebunul ăsta, iar noi nu știm nici măcar cine e.

În schimb, toată lumea auzise numele Clarei. Exact ceea ce Bellmann dorise să împiedice cu orice preț.

— Bellmann a văzut deja asta? întrebă Clara.

— Nu-mi pot închipui, zise Hermann. Nu cred că se uită la pagini din astea. Nu fac decât să-l tulbure.

— Avem deja adresa de IP, de unde a transmis?

— Suntem pe cale să o găsim, dar până acum nimic. Ar putea fi codată.

— Cum naiba a ajuns pe Landing Page?

Din nou se lăsă o tăcere resemnată.

— Şi cine este acest Torino? întrebă Clara.

Ea îşi notase imediat numele.

— A moderat ieri emisiunea *Shebay,* zise Hermann. M-am uitat scurt. Un casting show destul de dezgustător. Versiunea brutală pentru *Germanii au talent.*

— Am nevoie de numărul omului, zise Clara. Fix şi mobil. Şi adresa. Firmă şi privat. Imediat.

— Dacă toate joburile ar fi aşa de simple, zise Hermann şi tastă solicitarea într-o bază de date.

8.

Capul lui Albert Torino părea să aibă dimensiunea unui dulap când fu trezit dintr-un somn de plumb de soneria pătrunzătoare a telefonului său mobil.

Era întins lângă o tânără într-un pat de apă uriaş. Pe podea zăceau o sticlă de şampanie şi o scrumieră plină ochi. Judecând după lumina de afară, trebuia să fie după-amiază târziu.

Fuseseră la Grill Royal şi apoi încă în două alte cluburi şi se distraseră cu nişte fete şi ciocniseră zdravăn în cinstea debutului de succes a emisiunii *Shebay.* La început, Torino se enervase că Myers nu mai dăduse niciun semn, dar la un moment dat ajunsese prea beat ca să-i mai pese. Avuseseră milioane de spectatori. În prima seară. Era un rezultat senzaţional. Cu sau fără *Xenotube.*

Mobilul ţârâia în continuare pătrunzător. Torino bău restul de şampanie dintr-un pahar de pe noptieră, ca să-şi umezească buzele. Limba i se lipea ca un peşte uscat de cerul gurii. În gât avea un gust oribil, iar capul parcă îi fusese băgat într-un ciocan pneumatic.

Se uită uşor tâmp la telefonul care suna în continuare şi apoi la tânăra femeie care acum se trezise şi ea. Cum o chema? Monique sau aşa ceva. Avea să-i cumpere imediat la Starbucks o cafea şi o brioşă şi o s-o trimită în drumul ei şi apoi va vorbi cât mai repede cu Myers. Poate că tocmai Myers îl suna.

Dar nu cunoştea numărul de pe ecran.

— Alo? întrebă el.

— Bună ziua, numele meu e Clara Vidalis, de la poliţie, LKA Berlin. Vorbesc cu Albert Torino, de la *Integrated Entertainments*?

Se trezi brusc.

Monique sau cum naiba o chema se trezise şi ea de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cine e?

— Taci din gură, şuieră Torino.

— Ce aţi spus? întrebă vocea de la celălalt capăt.

— Nimic, nimic, zise Torino. Mai e cineva aici cu mine. Apoi după o pauză: Cum aţi spus că vă numiţi?

— Clara Vidalis, comisar principal, LKA Berlin, repetă vocea, uşor enervată. Lucrez la departamentul crime, secţia de pato-psihologie.

Torino simţi un junghi.

— Am făcut ceva?

— Dumneavoastră nu, dar altcineva. Vă spune ceva numele de *Shebay*?

— Ce fel de întrebare e asta? Torino se aşeză în capul oaselor. E invenţia mea!

— Ştiaţi că există o continuare? întrebă comisara. Şi anume astăzi, pe Landing Page la *Xenotube*?

Ochii lui Torino sclipiră. Nu înţelegea de ce îl suna tocmai poliţia pentru asta, dar poate că Myers făcuse în sfârşit ceea ce trebuia să facă. Poate că pusese parte din emisiune pe Landing Page şi cineva sunase la poliţie cu o reclamaţie despre încălcarea moralităţii sau cine ştie ce. Deşi era ciudat că Myers nu discutase treaba asta şi cu el. Plus că era foarte ciudat că îl sunaseră de la departamentul crime.

— Pe Landing Page la *Xenotube*?

— Aşa este, zise vocea. Până acum a avut patru milioane de vizitatori. La fel de mulţi ca la emisiunea *Tabăra din junglă.*

— Dar… e grozav.

— Mă îndoiesc că vi se va părea grozav, zise comisara. Cu siguranţă, nu după ce veţi vedea filmul.

Torino se ridică şi se duse cu paşi nesiguri spre biroul său unde se afla un iPad. Deschise *Xenotube.* Era într-adevăr pe Landing Page. Se uită la film. Auzi vocea care răsuna din off şi nu lipsi mult să vomite chiar acolo, pe loc.

Îşi văzu chipul, care se reflecta în ecranul negru al iPad-ului. Palid ca moartea.

— La dracu'!

Avea impresia că stomacul i se strânsese la dimensiunile unui bob de mazăre.

— L-aţi văzut? întrebă comisara.

— Aia era Andira? întrebă Torino în locul unui răspuns.

Vocea mi se părea cunoscută.

— E foarte posibil.

— La naiba! Cine face așa ceva?

— Noi speram să aflăm asta de la dumneavoastră. Cum nu veni niciun răspuns, comisara continuă: E vorba de cineva periculos, foarte periculos.

Făcu o pauză.

— Când puteți ajunge aici? LKA, Templehofer Damm numărul 12. Sunați-mă la numărul acesta când ajungeți.

— Douăzeci de minute, gemu Torino și se năpusti în baie.

Monique se uită nedumerită după el.

— Ce fel de film a fost ăla? Suna înfricoșător.

— Taci din gură, zise Torino și își adună hainele.

— Mă gândeam că acum o să mergem să luăm un mic dejun drăguț, așa mi-ai promis ieri. Ea puse botul. Și nu-mi mai tot spune să tac din gură.

— Taci din gură.

El sări într-un picior, cu pantalonul îmbrăcat pe jumătate, își puse casca bluetooth în ureche și formă numărul Andirei.

Mesagerie vocală.

Apoi numărul lui Myers.

Mesagerie vocală.

Le lăsă celor doi un mesaj scurt și îi rugă să-l sune de urgență.

Și simți că era ceva anume care nu mersese bine deloc.

Deloc.

•••

Vladimir se uită la cele două mobile care sunară unul după celălalt.

Apoi se uită în camera de alături unde Andira ședea legată pe scaun.

Și apoi se uită în spatele lui, unde zăcea Tom Myers cu gâtul rupt și ochii albicioși privind fără strălucire în gol.

Vladimir zâmbi rece și nesimțitor ca o șopârlă.

Venise vremea pentru final.

9.

Mobilul Clarei sună. Era Albert Torino.

— Așteptați jos, zise ea, o să vină cineva să vă aducă la etajul patru.

La etajul patru în departamentul de IT al LKA domnea disperarea pură. Hermann și experții în computere aflaseră că ucigașul ajunsese cumva la codul cu care se puneau fișiere video direct pe Landing Page la *Xenotube.* În

film era vorba despre un bărbat, Tom Myers, care, aparent „era şi el acolo". Tom Myers era Managing Director la *Xenotech,* aflaseră ei, şi era în acest moment într-adevăr în Berlin, aşa cum rezultase dintr-o verificare rapidă a hotelurilor de cinci stele din oraş. Poate că ucigaşul îl răpise şi îl obligase să-i dea codul. Apoi instalase un troian pe serverul de la *Xenotube,* care menţinea printr-un tunel conexiunea deschisă. Singura modalitate de a lua filmul de pe site era să deconecteze serverul principal al *Xenotech,* în Palo Alto, California şi să scoată o vreme pagina de pe internet.

Bellmann se implicase personal şi suna acum la BKA în Wiesbaden, pentru ca să obţină prin Interpol o blocare a paginii în SUA. Căci cu ajutorul tunelului şi troianului, criminalul putea transmite mai departe şi să posteze alte filme.

— Trebuie să scoatem imediat filmul de pe net, urlase Bellmann în aparat când vorbise cu expertul IT al BKA la telefon. La nevoie răscoliţi-i pe cei de la ambasadă sau pe ministrul de externe, dar nu se poate ca acest pervers să-şi prezinte filmele pentru milioane de oameni şi noi să nu putem întreprinde nimic.

— Aici nu suntem în China, zbierase şi expertul IT, unde guvernul poate să deconecteze orice. Iar serverul e în California. Ştiţi cât e ceasul acolo? Nu e nici ora opt dimineaţa şi e sâmbătă. E ora perfectă ca să obţii ceva.

— Tipul e viclean, zisese Clara. Şi-a ales exact ora potrivită. Se foloseşte de distanţă şi acţionează din apropiere.

— Şi eu cred că e undeva aici în Berlin, spusese şi Winterfeld. Nu e în Rusia sau China. Cunoaşte locurile şi e mobil. Ştie foarte bine cât îi ia să ajungă din punctul A în punctul B. A răpit-o probabil pe această Andira şi îşi pregăteşte marele final. Şi care e acesta cred că nu vrem să ne gândim.

Uşa se deschise şi intră un bărbat cu părul geluit, pieptănat pe spate, urmat de un poliţist. Chipul său bronzat şi nebărbierit era palid şi avea ochii mici de oboseală, dar şi măriţi de spaimă, ceea ce îi conferea un aspect grotesc.

— Sunteţi Albert Torino? întrebă Clara.

— Eu sunt, răspunse acesta şi îşi şterse cu o batistă sudoarea de pe frunte.

Urcase probabil scara în viteză, în loc să ia liftul. Clara simţea resturi de alcool.

— Ce vrea acest pervers? întrebă Torino. Ce ştiţi despre el?

Îşi şterse şi faţa.

— Cum a reuşit s-o găsească?

— Tipul e ca Google, zise Hermann abătut şi îl privi sumbru pe Torino. Găseşte pe oricine.

Torino studie statura masivă a lui Hermann, care aşezat pe scaun nu era mult mai mic decât în picioare.

— Ah, îl ştiţi deja?

— Andira nu este prima lui victimă, zise Clara. Bănuiesc că aţi citit ziarele. Spintecătorul de pe Facebook?

— Ăsta e tipul? Torino scutură din cap. Dar cum a ajuns pe Landing Page la *Xenotube*? Şi ce are de gând?

— Ne gândeam că ne-aţi putea răspunde dumneavoastră la întrebarea asta, răspunse Clara. L-a amintit şi pe prietenul dumneavoastră Tom Myers în film.

— L-a obligat pe Myers să-i dea dreptul de acces la Landing Page, zise Torino. E foarte clar. Nu se putea altfel.

Se şterse din nou pe frunte.

— Când l-aţi văzut pe Myers ultima oară?

— Ieri-seară, la Grill Royal. Zicea că voia să vorbească în linişte la telefon în camera de hotel şi să se întoarcă apoi la noi.

— La hotel nu a mai ajuns, zise Clara. Am sunat acum la Hilton.

— La dracu'! blestemă Torino. Dar de ce Andira, de ce Myers, de ce *Shebay,* asta nu ştiu. Scoase o aspirină din buzunarul de la sacou şi o înghiţi pe uscat. În afară de asta, doar sunteţi marele LKA, care ştie şi poate tot. Trebuie să descoperiţi de la ce adresă de IP a trimis acest pervers filmul. Până şi eu aş reuşi asta. Ar trebui să aibă deja la uşă trei echipaje de poliţie.

— Asta vă explic imediat, zise Hermann şi ronţăi câţiva ursuleţi de jeleu. Din păcate, nu e chiar aşa de simplu. Mai întâi e rândul dumneavoastră.

— Uitaţi ce e, interveni Winterfeld. Emisiunea dumneavoastră *Shebay* nu reprezintă tocmai mântuirea Occidentului. E de un prost gust ieşit din comun, disprețuieşte femeia şi e stupidă, chiar mai stupidă decât *Tabăra din junglă.*

— Şi are rating mare, mârâi Torino.

— Una n-o exclude pe alta, zise Winterfeld. Dimpotrivă.

Îşi trecu mâna prin păr.

— Nu s-ar putea să existe oameni cărora emisiunea dumneavoastră să nu le placă? Care au o poliţă de plătit? Şi care vor să se răzbune pe dumneavoastră? Căci un lucru ar trebui să fie clar: chiar dacă după acest video nu mai urmează nimic, *Shebay* e gata îngropată.

Torino îşi frecă mâinile şi se uită în jur.

— Aveţi nişte cafea pe aici? întrebă el. Mai am puţin şi leşin.

Unul dintre tehnicieni se ridică.

— Vă aduc o cană. Zahăr şi lapte?

— Neagră.

Torino se aşeză pe masă.

— Aşadar, zise Clara. Cafeaua o primiţi imediat. Şi vă gândiţi dacă nu v-aţi certat în ultima vreme cu cineva.

— Cu cine? Torino scutură din cap. Sigur că ai duşmani când eşti un afacerist de succes, oamenii sunt invidioşi şi ranchiunoşi poate pentru că i-am concediat cu o mie de ani în urmă sau pentru că le-am suflat o afacere. Duşmani mulţi, onoare multă. Dar cine e în stare de aşa ceva? La naiba! Nu-mi trece nimic prin cap.

— Radicali de dreapta? Grupări de extremă stânga? Fanatici religioşi? întrebă Winterfeld.

Clara nu era foarte sigură că discuţia va avea vreun rezultat.

Aşa cum îl ştia ea pe criminal, nu era genul care să fie implicat în vreuna din aceste grupări. Chiar şi pentru un fanatic religios era prea calculat şi prea meticulos.

Sosi cafeaua. Torino bău cu înghiţituri mici.

— Cât vă beţi cafeaua, pot să vă explic de ce nu avem o adresă de IP, zise Hermann şi se duse spre o tablă de pe perete. Şi poate între timp vă vin în minte nişte duşmani.

Şterse nişte cuvinte de pe tablă.

— A auzit cineva de o reţea TOR?

Nu răspunse nimeni.

— Să rămânem la călătoria la Roma, continuă Hermann.

Clara ştie deja povestea.

Desenă un sat şi un oraş mare pe tablă.

— Cineva vrea să ajungă din acest sat A la Roma. Satul A e un calculator local, Roma e serverul pe care acest tip vrea să posteze. Dacă totul funcţionează cum ar trebui să funcţioneze de obicei, de pe server poţi citi adresa de IP. La Roma se ştie din ce sat e omul.

— Şi de unde TOR?

Torino sfărâmă o aspirină în cafea.

Clara îl privi dezgustată.

— TOR e prescurtarea pentru „The Onion Ring", zise Hermann. Ca un inel de ceapă. TOR instalează un client, un aşa-zis Onion-Proxy. Acest client îşi descarcă o listă cu toate serverele TOR existente. Acestea sunt prevăzute cu o semnătură digitală. De îndată ce există lista, Onion-Proxy alege o rută întâmplătoare printr-un server TOR. Clientul negociază cu primul server TOR o conexiune criptată. Când aceasta este realizată, este prelungită cu încă un server. Şi aşa mai departe.

Desenă mai multe pătrate care reprezentau serverele, pe tablă.

— Fiecare server recunoaşte doar pe cel de dinainte şi pe cel de după, astfel încât expeditorul mesajului rămâne anonim.

— Încă o dată pe înţelesul nostru, zise Clara. Clientul nu emite de la adresa sa de IP, ci transmite mesajul prin intermediul mai multor servere ale unor terţi care nu sunt cunoscute de serverul final?

— Corect. Hermann aprobă de parcă ar fi fost cea mai simplă treabă din lume.

Ceea ce şi era pentru IT-işti, dar nu şi pentru muritorii de rând.

— De ce nu rămânem la jocul cu Roma? întrebă Clara.

— Bună idee. Hermann desenă alte sate pe tablă. În loc să plece din satul A direct la Roma, omul nostru trece prin satul B, C şi D. Din satul D ajunge în cele din urmă la Roma.

— Şi la Roma se ştie despre el? întrebă Clara.

Torino, care urmărise discuţia cu o expresie nedumerită, privi tabla mijindu-şi ochii.

— La Roma se ştie doar că vine din satul D. Hermann încercui satul D. Restul este criptat. Satul B ştie că vine din satul A, satul C ştie că vine din satul B şi satul D ştie că vine din satul C.

Se uită în jur.

— Dar niciunul nu ştie tot.

— Şi cine poate pune aceste servere la dispoziţie? întrebă Clara.

— Oricine cu un calculator şi capacitate mare de stocare se poate înregistra acolo. Asta e ideea din spatele TOR, explică Hermann. Criminalul nostru a transmis din satul A. Satul B este poate un server în Rusia, satul C – un centru de calcul mobil al Google undeva în Antarctica…

— Google e în Antarctica? întrebă Torino şi mai nedumerit.

— Da, acum avem centre de calcul plutitoare în Oceanul Îngheţat, fără glumă. Hermann dădu din cap. Acolo răcirea e gratis.

— O lume nebună, zise Clara şi scutură din cap.

— Deci Google în Oceanul Îngheţat şi satul D, continuă Hermann, cine ştie ce server din China sau India ori mai ştiu eu unde.

— Teribil de complex, zise Clara. Dar nu se pot porni cercetările din satul D? Ar trebui să se poată.

— Da, se poate, confirmă Hermann. Din păcate, trebuie să te grăbeşti foarte tare. Coborî vocea: Liniile de conexiune sunt schimbate o dată la zece minute. În loc de satul D, avem deodată satul M, în loc de satul C, e satul X şi aşa mai departe.

— La naiba! Clara scutură din cap. Acest tip e incredibil.

— Trebuie să se poată afla unde e cu instrumentele poliţiei, zise Winterfeld. Aici nu vorbim de cine ştie ce secretoman care trimite mai

departe poze cu femei în pielea goală, de care nu trebuie să afle soţia. Aici vorbim de o investigaţie împotriva unui criminal în serie.

Hermann dădu iar din cap.

— Experţii IT din BKA sunt pregătiţi să supravegheze primul şi ultimul nod al conexiunii, aşadar, satul A şi satul D. Apoi se poate rula o evaluare statistică şi, dacă avem noroc, dăm peste adresa de IP a serverului iniţial. Problema e doar că…

— … durează prea mult. Clara zâmbi disperată. Am dreptate?

— Cel puţin o jumătate de oră, zise Hermann. Şi dacă între timp criminalul iese de pe net sau selectează altă reţea TOR, treaba s-a terminat. Şi dacă nu e prost, va face fix asta.

Se lăsă o linişte resemnată.

Apoi Clara vorbi:

— Aşteptăm analiza ADN, aşteptăm Interpolul, aşteptăm BKA-ul, aşteptăm serverul corect, aşteptăm până când domnul Torino îşi aminteşte de vreun duşman, aşteptăm informaţii despre Ingo M… Mai putem să facem şi altceva în afară de aşteptare?

Hermann tocmai deschidea pagina de internet de la *Xenotube.* Deodată făcu ochii mari.

— Putem, zise el. Mă tem că există noutăţi.

10.

Albert Torino ieşise în lume să arate mediilor de masă din Germania cine era cel mai tare.

Şi să facă o emisiune care să fie mai dură şi mai extremă decât *Fear Factor,* mai cinică decât *Tabăra din junglă.*

Crezuse că mass-media germană era New Orleans, iar el, Albert Torino, era uraganul Katrina.

Dar orice extremă aduce după sine o extremă şi mai mare. Fiecare uragan îşi găsea o tornadă. Fiecare foc îşi găsea o erupţie vulcanică. Şi la urmă orice demon ajungea la diavol.

•••

Hermann pornise filmul.

Ecranul rămase negru câteva secunde, apoi o văzură iar pe tânăra legată de scaun. Era într-adevăr Andira, cu gura lipită cu bandă adezivă argintie, într-o rochie albă care arăta ca un linţoliu.

Ea tremura, iar ochii ei aveau o strălucire ciudată, care se putea observa la oamenii care din panică se resemnaseră deja, pentru că bănuiau că inevitabilul avea să se producă.

Lângă Andira se afla bărbatul negru.

Cu vizor netransparent.

Cu mască neagră.

Cu mănuşi negre.

La fel ca pe CD-ul pe care Clara îl primise cu trei zile în urmă. Dar de data asta mai mare. Mai rău, mult mai rău.

Vocea distorsionată spuse:

— Îmi ţin promisiunea.

Silueta neagră se aşeză lângă fata în rochie albă, care stătea pe scaun. Clarei, imaginea i se părea ca o pictură întunecată a morţii.

— Zece milioane de spectatori, zise Hermann resemnat, arătând spre afişajul de lângă video. Mai mulţi decât *Tabăra din junglă.*

Clara dădu doar din cap.

Nu ştia ce era mai rău să afle această informaţie sau ceea ce se petrecea sub ochii ei.

— Îmi ţin promisiunea, repetă glasul. Continuarea de la *Shebay* începe acum şi, la fel ca la *Shebay,* puteţi să votaţi ce se va petrece.

În partea de jos a filmului apăru adresa unei pagini web. Clara îşi notă repede URL-ul. Hermann introduse adresa pe alt monitor. Clara văzu cu coada ochiului un chestionar. Puteai bifa ceva pe el şi transmite răspunsul.

Bărbatul în negru se uită în cameră. Clara avea impresia că i se uita direct în suflet.

— Opera mea este aproape completă, zise el. Eu sunt Cel Fără Nume şi o voi ucide.

Dispăru din imagine. Camera trecu peste masa pe care se aflau instrumente şi obiecte. Unele erau arme, altele nu erau concepute să ucidă. Dar acolo, în acea pivniţă întunecată, pe masa prăfuită, cu camera care se clătina, ele deveneau un teatru al misterelor şi al groazei. O toporişcă, un cuţit, o bormaşină, un fierăstrău, un pistol, un baros. Şi multe altele. Numele acestor instrumente apăreau şi pe chestionarul de pe pagina de internet. Pentru bifare.

Clara ar fi dorit să-şi ferească privirea, dar rămăsese cu ochii agăţaţi de ecran, atrasă ca un magnet de acest film îngrozitor, care nu era doar o continuare pentru *Shebay,* ci şi o continuare a primului CD diabolic cu care începuse acest caz.

— O s-o ucid, zise vocea din nou, iar camera se întoarse spre masă şi spre instrumentele mortale de pe ea.

— Iar voi, cei de afară, acum bărbatul în negru arăta cu ambele arătătoare spre cameră şi spre spectatori ca un showmaster al groazei, puteţi alege cum va muri.

Camera făcu un zoom în faţă, astfel încât acum nu se vedea decât capul cu faţa ascunsă de masca neagră şi de ochelarii de sudor, care se holba în cameră ca un cap de mort.

— Bine aţi venit, zise craniul, bine aţi venit în comunitatea morţii. Bine aţi venit la conţinutul groazei, generat de utilizatori. Bine aţi venit, doamnelor şi domnilor, la Moartea 2.0.

11.

În LKA domnea panica. Filmul putea fi văzut peste tot şi se părea că era adevărat, la fel de real ca şi armele şi victima. Iar criminalul părea să fie foarte serios.

Moartea 2.0, comunitatea morţii, mediul care îi transforma pe spectatori din observatori pasivi în creatori activi atinsese o limită, faţă de care jocurile de gladiatori din Roma antică păreau nevinovate. „O să o ucid. Iar voi puteţi decide cum va muri." Un *snuff video* interactiv, unde spectatorii îl puteau influenţa pe criminal cum să-şi omoare victima. Nimeni nu mai avusese până acum aşa o idee bolnavă. Televiziunea începuse să mai rupă barierele tabuurilor sociale, căci ruperea tabuurilor face rating, dar nu era vorba numai de rating. Era vorba şi de teoria benzii elastice: că trebuia să fie mereu mai mult, mai extrem, mai rău. În *Tabăra din junglă,* oamenii erau dispuşi, pentru câteva zeci de mii de euro, să mănânce insecte, să se scalde în mizerie şi să se lase priviţi zile întregi în închisoarea din junglă. Dacă oamenii se făceau de râs în public pentru zece mii de euro şi se prostituau în public pentru douăzeci de mii, ce ar face pentru mult mai mulţi bani? Dacă Moartea 2.0 era doar începutul? Vor exista oameni care pentru un sfert de milion de euro vor permite să li se taie o mână în direct? Şi alţii care se lăsau ucişi pentru două milioane, după ce trăiseră înainte trei ani ca nişte nababi?

În toată această panică, sună telefonul Clarei.

— Vidalis, zise ea scurt.

— Bună ziua, doamnă Vidalis, numele meu e Kosinsky de la Clinica Marienburg. Un coleg de la LKA mi-a dat numărul dumneavoastră.

— Despre ce e vorba? întrebă Clara.

Nu-şi putea da seama în acest moment ce ar dori de la ea un domn Kosinsky.

Răspunsul veni prompt:

— Am informații despre Ingo M.

În sfârșit.

— Sunteți salvatorul meu, zise Clara. Cine e?

— Ingo M. a fost din 1982 îngrijitor în Orfelinatul Fundației Thomas Crusius. Și nu mă mir că a dat de necazuri.

— Ce vreți să spuneți?

— Ingo M. era suspectat de mai multe cazuri de abuz împotriva copiilor și adolescenților, dar nu s-a putut dovedi nimic, poate și pentru că directorul nu a acordat prea multă importanță situației. Dar mai e și altceva.

— Ce anume?

Clara privi afară spre cerul plin de nori și mâzgăli niște notițe.

— În perioada în care a lucrat la orfelinat, au dispărut fără urmă mai mulți copii, printre aceștia și doi frați, Elisabeth și Vladimir Schwartz. Cei doi sunt considerați dispăruți din 1982. Pe atunci aveau cincisprezece și treisprezece ani.

Clara își notă repede informațiile pe un bilet.

— Elisabeth Schwartz cincisprezece și Vladimir Schwartz, treisprezece ani, mormăi ea. Din ce motiv aveți aceste informații despre acești frați?

— Am preluat acum cinci ani clinica orfelinatului de la Fundația Thomas Crusius. Înainte, orfelinatul avea propria clinică, dar apoi totul a fost închis. E oricum totul infestat cu azbest. Dar, în felul acesta documentele au ajuns la noi. Făcu o pauză. Ați avut noroc, într-o jumătate de an, termenul de depozitare ar fi expirat și noi am fi distrus totul.

— Am avut a doua oară noroc, zise Clara. Elisabeth Schwartz și fratele ei sunt considerați dispăruți? Din 1982? Aveți informații despre mediul din care proveneau sau detalii despre unde au fost văzuți ultima oară?

— Noi, din păcate, nu, zise medicul. În orfelinat s-ar putea să mai existe documente. Dar m-aș grăbi. Totul s-a petrecut foarte demult încât probabil că totul a fost distrus. Orfelinatul a fost micșorat deja de trei ori și probabil că va fi preluat de o unitate mai mare. E foarte posibil ca sediul actual să se închidă definitiv.

— O să mă ocup de asta, zise Clara. Puteți să-mi dați adresa și un posibil partener de discuție?

— Desigur, vi le dau imediat.

•••

Winterfeld patrula nervos în sus și în jos, în timp ce asculta raportul Clarei. Era prezent și MacDeath, care fusese cu puțină vreme înainte la Bellmann pentru a pregăti o scurtă declarație pentru presă cu privire la

modul de acţionare a criminalului, care să sune plauzibil, dar să nu dezvăluie prea multe.

— Elisabeth Schwartz avea cincisprezece ani când a dispărut? întrebă Winterfeld. Şi fratele ei avea treisprezece ani?

— Da, aprobă Clara. A trecut al naibii de mult timp de atunci, dar poate că se mai poate realiza o legătură cu uciderea lui Ingo M. S-ar putea ca fraţii să se numere printre victimele abuzate.

— O presupunere destul de vagă, după atât de mult timp, zise Winterfeld.

Clara ridică din umeri.

— Avem altceva?

— Nu, vorbi MacDeath. Nu avem. Dacă eşti pe cale să mori şi ai un singur antidot, n-ar trebui să te cerţi pe culoarea pastilei.

— Eu nu mai zic nimic, zise Winterfeld. Puteţi să mergeţi. O să menţin poziţia aici cu MacDeath.

Se uită la Clara, din nou profesorul binevoitor.

— Fiţi atentă, señora, da? Chiar dacă criminalul nu va ieşi din dulapul orfelinatului, Bellmann se aştepta ca în starea dumneavoastră să nu plecaţi în misiune, ci să nu vă mişcaţi de aici.

Clara zâmbi şi se ridică.

— Dacă avem noroc, se mişcă doar maşina.

Îşi puse pardesiul şi băgă arma în toc.

— Vă sun de îndată ce aflu noutăţi. Ar trebui să mă întorc în patruzeci de minute.

— În ordine, zise Winterfeld. Dacă trebuie, vă sunăm, desigur.

Ea îi făcu semn cu ochiul, coborî în parcarea subterană şi părăsi LKA pe ieşirea din spate, o luă pe Tempelhofer Damm înspre sud, în timp ce liota de reporteri şi cameramani se înghesuia la intrarea principală.

12.

Jurnaliştii şi reporterii de la intrarea LKA o preocupau încă pe Clara când o luă pe Tempelhofer Damm spre sud. Chiar dacă presa indica anumite situaţii defectuoase, pe care politica le ignora, ceea ce ajuta poliţia în munca ei, Clarei un lucru i se părea încă foarte straniu: la o infracţiune care făcea rating erau toţi de faţă şi aşteptau soluţii, şi soluţii rapide. Dar miile de victime ale altor criminali, care muriseră în moduri mai puţin spectaculoase decât victimele criminalului fără nume ori cei care îşi duceau viaţa în teamă

şi paranoia, pentru că se aşteptau mereu la o lovitură mortală – toate aceste victime îi erau indiferente liotei din faţa intrării principale a LKA.

„Un mort e o tragedie, spusese Stalin, un milion de morţi sunt statistică pură."

Clara ştia prea bine că poliţia nu era privită ca „prieten şi susţinător", la fel cum ştia şi că nu doar infractorii erau duşmanii ei, ci şi anumiţi reprezentanţi ai justiţiei şi politicii. Un poliţist care îl lăsa inconştient pe un demonstrant violent stârnea mai multă revoltă decât trei recidivişti drogaţi care violau o fată şi o aruncau din maşină la marginea unui drum de ţară.

De ce nu primeau suficient ajutor de la justiţie şi politică? Exista aşa o fascinaţie perfidă pentru încălcarea limitelor aşa cum citise despre baronii bogaţi din povestirile marchizului de Sade? Cu cât fapta era mai gravă şi mai brutală, cu atât era mai improbabil ca ea să fie pedepsită, de parcă societatea ar fi fost un film *snuff* supradimensionat sau un film porno horror, pe care cei puternici îl priveau salivând, cu o poftă obscenă, în timp ce dorinţa lor de a combate infracţiunile se limita la delicte neimportante. Maşinile oamenilor normali erau pline de tot soiul de stickere, pentru microparticule, mediu, zone de parcare, plata parcării şi alte mecanisme de control la care fiecare parcare greşită era sancţionată, dar pedofilii recidivişti erau lăsaţi în libertate, pentru că refuzau să se supună unui tratament psihiatric staţionar, astfel încât poliţia era obligată să-l supravegheze tot timpul, ceea ce costa mult mai mult decât viaţa, libertatea şi drepturile a o duzină de copii. Shakespeare vorbise despre lumea care era o scenă. Astăzi, realitatea era uneori o tabără din junglă a morţii în timp real.

„De ce le-or plăcea acelora de sus infracţiunile?" se întrebase odată Winterfeld referindu-se la politică şi justiţie, după ce băuse un pahar de vin roşu în plus. „E foarte simplu. Pentru că ei înşişi sunt infractori."

Dar şi lumea acestora era în pericol, cum se văzuse în exemplul Berlinului. Focul nu discrimina. Ardea tot ce era combustibil. Iar focurile deveneau tot mai mari. Era o lume care treptat dădea pe afară de atâtea focuri care pătrundeau în zona burgheză din Berlin Mitte. Căci aşa cum violenţa şi infracţiunile urcau din sudul oraşului şi din Neukölln ca nişte gaze puturoase ale unui cadavru înecat, aşa pătrundea şi din Wedding aceeaşi ameninţare, se scurgea în jos, ca sângele unui înjunghiat care îşi croia drum de la etajul patru spre locuinţa de dedesubt, până când apărea ca o pată urâtă, roşu maronie, iar primii stropi ameninţau să cadă.

„Sunt ca nişte copii, se gândi Clara. Oameni care cred că ameninţarea nu există, câtă vreme ţin ochii închişi. Dacă eu nu o văd, nu mă vede nici ea pe mine." Urletul devenea mai mare când erau loviţi cei care bagatelizau toate relele. Când o jurnalistă din aşa-zisa „presă liberală" era lovită din spate cu o

scândură din gard şi lăsată mai mult moartă decât vie – bine ai venit în realitate – şi se afla apoi că făptaşii erau tineri recidivişti, care au scăpat nepedepsiţi şi de data asta, atunci intervenea teroarea. În ciuda ochilor închişi.

„Nimic nu convinge mai mult decât cinci centimetri de oţel muşcător în carne", îi spusese odată un şef al unei trupe de intervenţie mobilă, care îi înfipsese unui răpitor în timpul interogatoriului cuţitul în pulpă şi apoi răsucise. Când ajunsese la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, poliţiştii aflaseră unde se aflau fiica şi soţia răpite ale bărbatul care era şantajat de răpitori. Fuseseră găsite, deshidratate, distruse psihic şi pe jumătate moarte de foame, dar încă în viaţă. Iar Karl, cel care smulsese informaţia, fusese concediat imediat şi pus sub acuzaţie.

Erau singuri. Bellmann şi Winterfeld, Hermann şi MacDeath, Clara şi toţi ceilalţi. Dacă nu se ajutau singuri, nu o făcea nimeni.

•••

Orfelinatul Fundaţiei Thomas Crusius arăta de parcă urma să se închidă mâine. Coridoare goale, rame ruginite la ferestre, tencuială căzută de pe pereţi. Ici şi colo câţiva copii şi din când în când câte o asistentă sau un supraveghetor.

Zece minute mai târziu, Clara şedea în biroul directorului Mertens, care avea să-şi mai păstreze funcţia doar pentru încă patru săptămâni şi care apoi trebuia să lucreze în alt orfelinat; nu ştia încă unde. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era grăsuţ şi foarte dornic să o ajute pe Clara. Venise special în această sâmbătă la orfelinat pentru a vorbi cu ea. Dar ziarul nu-l citise căci se abţinu de la întrebări despre criminalul fără nume, ceea ce Clarei îi convenea. Avea în faţă un dosar cu hârtii îngălbenite, scrise cu cerneală albastră, al căror aspect şi miros îi aminteau de perioada şcolii.

— Nu mai există prea multe informaţii, după cum vedeţi, zise directorul şi puse două ceşti cu cafea aburindă pe masă înainte să se aşeze. Iar eu sunt doar de cinci ani aici. Celălalt director a murit acum doisprezece ani de un infarct.

„Grozav martor", se gândi Clara. Bău din cafeaua fierbinte şi parcurse paginile.

— Aveţi cumva informaţii cu cine îşi petrecea Elisabeth timpul?

Mertens scutură din cap.

— Nu cred că existau pe atunci note scrise, iar treizeci de ani mai târziu, cu atât mai puţin. El răsfoi documentele. A venit aici cu fratele ei după ce le-au murit părinţii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clara.

— Un accident de maşină. Au murit ambii părinţi. Mertens ridică din umeri. Din câte ştiu erau germani proveniţi din Rusia, care nu aveau rude aici. De aceea au ajuns copiii la orfelinat. Probabil că autorităţile au considerat prea complicat să-i trimită înapoi. Şi ambii vorbeau perfect germana.

Mai răsfoi câteva pagini.

— Elisabeth a dispărut într-o bună zi, după ce şi prietenul ei dispăruse.

— Prietenul ei?

— Da. Tobias Schäfer, scrie aici. Mertens trecu cu degetele peste pagină. Erau văzuţi adesea împreună. Apoi Schäfer a dispărut brusc, iar Elisabeth la scurtă vreme după aceea. Bănuim că au fugit împreună.

— S-a mai aflat ceva despre ei?

Mertens strânse din buze şi scutură din cap.

— Nu. Povestea lor m-a făcut curios, de aceea am mai studiat o dată dosarul înainte să veniţi. Nu ştiusem povestea până acum. Luă o gură de cafea şi se strâmbă. Fiecare cămin are poveştile sale înfricoşătoare, iar Tobias se pare că e povestea înfricoşătoare a acestui orfelinat.

— Şi Vladimir?

— El era fratele lui Elisabeth. Şi el a dispărut deodată, parcă l-a înghiţit pământul. Mertens se încruntă. Deşi la el totul sugera că s-ar fi sinucis.

— Sinucis?

— Da. Se pare că s-a înecat în lacul de după colţ.

Arătă cu degetul spre afară.

Clara ridică din sprâncene.

— I-a fost găsit cadavrul?

Mertens scutură din cap.

— Aici nu scrie nimic despre asta. Probabil că nu.

Clara începu să analizeze lucrurile. Vladimir. Oamenii care se înecau în lacuri erau aduşi aproape întotdeauna de apă la mal şi descoperiţi. Poate că băiatul nu-şi luase viaţa? Poate că dispariţia lui Elisabeth şi a lui Tobias avea legătură cu el? Dar totul se petrecuse cu treizeci de ani în urmă.

— Vladimir a fost căutat?

Mertens căscă.

— Da. A fost chemată chiar şi o echipă de scafandri. Dar la un moment dat au renunţat. Nu exista nicio presiune externă. Nu erau rude, aparţinători. S-a emis un act de deces şi asta a fost.

Clara îl privi pe Mertens.

— Şi dacă nu s-a sinucis şi, în schimb, a dispărut cine ştie unde?

Mertens ridică din umeri.

— Aici mă întrebaţi prea multe. Nici nu-mi imaginez unde ar fi putut să se ducă băiatul. Nu avea pe nimeni în afara orfelinatului. Nu, sunt destul de sigur că s-a sinucis. Vreţi să ştiţi de ce?

— Desigur, zise Clara.

— Mai întâi îi mor părinţii. Sora lui e tot ce mai are pe lume. Apoi aceasta fuge cu Tobias. Dintr-odată toată lumea s-a dus. Mama, tata, familia, sora. Poate să fie prea mult pentru un copil.

Clara căzu pe gânduri. Tobias sau Vladimir. Ar putea fi unul din ei ucigaşul? Unul din ei să o fi ucis pe Elisabeth? Fugise Tobias cu ea şi apoi scăpase de ea? Sau cei doi nici nu mai reuşiseră să fugă împreună pentru că erau morţi? Ucişi de altcineva? De cineva care nu voia să-şi piardă sora? De Vladimir?

— Vă mulţumesc, domnule Mertens, zise Clara. Vă mai amintiţi să fi fost cineva în legătură cu Elisabeth, Tobias sau Vladimir? Cineva care să mai fie în viaţă?

Se gândi la fostul director, care murise de infarct.

Mertens se uită în tavan câteva secunde.

— Doamna Borchert, zise el. Doctor Silvia Borchert. Dar ea a murit deja de mai mulţi ani.

Clara îşi notă informaţiile. Avea să-l sune imediat pe Hermann să-i dea numele.

— Ce făcea ea?

— A fost pe atunci scurtă vreme directoarea orfelinatului, zise Mertens. Spiritul bun al casei. Sub conducerea ei un tip ca Ingo M. nu ar fi fost angajat niciodată. De câteva ori i-a invitat pe copii la ea acasă. Se duceau toţi cu autobuzul. Avea o casă la câţiva kilometri de aici. Azi serveşte drept depozit de materiale şi unelte. Din când în când, administratorul se duce acolo şi aduce sare pentru drum sau cine ştie ce. În orice caz, la câteva zile de la sosirea lui Vladimir şi Elisabeth aici, doamna Borchert s-a pensionat şi şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului în străinătate, Mallorca, dacă nu mă înşel. Dar casa a păstrat-o până la moartea ei.

— După pensionare nu a mai fost niciodată acolo?

Mertens clătină din cap.

— Nu am idee. Dacă da, destul de rar. Dar acum casa e oricum depozit de materiale şi unelte, după cum v-am spus. Mai există curent şi telefon, totul este plătit de cămin, însă nu m-ar mira ca la un moment dat să se prăbuşească de la sine. Cel mai târziu atunci când se va închide orfelinatul, se va stinge şi acolo lumina definitiv.

— Aveţi o adresă?

Mertens deschise un sertar şi scormoni prin el.

— Sigur. O secundă. Administratorul v-ar putea spune mai exact, dar el nu e azi aici. Săpă prin sertare şi scoase un bilet. Iată.

Îi întinse Clarei biletul. Aceasta îşi notă adresa în agendă şi făcu o poză cu telefonul.

— Mulţumesc, zise ea şi îşi puse pardesiul, dând mâna apoi cu directorul Mertens. Vă sun dacă mai am întrebări. Dar deocamdată am terminat. Vă mulţumesc pentru ajutor.

Coborî scările cu paşi repezi, înainte să-i vină lui Mertens ideea de a-i pune întrebări despre Spintecătorul de pe Facebook. Apoi se aşeză în maşină, se uită la adresa casei Silviei Borchert şi porni.

•••

În mijlocul pădurii se afla un luminiş mare cu un mic deal, pe care se afla casa ce servea acum de magazie. Ziduri cenuşii, la fel de triste ca şi culoarea de plumb a cerului, ferestre închise, care priveau în gol ca nişte ochi orbi.

Trunchiuri de copaci rupţi se iveau ca nişte dinţi stricaţi din pământul noroios al pădurii. Copacii care încă mai erau în picioare îşi întindeau crengile aproape golaşe spre cer ca nişte caracatiţe gigantice.

Casa avea ceva îndesat, ca un animal la pândă, de parcă, de teama furtunilor şi norilor grei care treceau pe deasupra podişului se îngropase mai adânc în sol, iar ferestrele şi uşile pândeau din pământ ca un soldat din tranşee.

„Adevărul se află dedesubt", se gândi Clara. Se gândi la comparaţia cu pietrele pe care în meseria ei tot trebuia să le întoarcă – pietre care la suprafaţă păreau netede şi curate, dar sub care viermuiau larve şi insecte în mijlocul mizeriei.

Iar această casă? Această casă îndesată şi mare? Acum ştia că nu mai era locuită, dar emana ceva sinistru şi ameninţător. „Aproape ca o casă bântuită", îi trecu Clarei prin minte.

Îşi luă arma în mâna dreaptă şi o băgă în buzunarul drept al pardesiului. Apoi se îndreptă spre uşa casei care se afla pe verandă. O uşă masivă şi o etichetă îngălbenită la sonerie.

Numele nu mai era uşor de citit.

Ea apăsă cu precauţie clanţa. Uşa se deschise. Nu cu scârţâitul înfricoşător la care se aşteptase Clara, ci încet şi uşor. Uşa dezvălui un coridor întunecat. Clara trase adânc aer în piept, deschise uşa încă un pic şi păşi peste prag.

13.

În casă era o liniște de mormânt.

O cuprinse un sentiment straniu.

„Oare chiar e bântuită casa asta?”

Simți cum o cuprinde teama. În ciuda inimii care îi bătea să-i sară din piept, ea respira cât putea de încet. Nu din pricina liniștii grele și atmosferei apăsătoare. Mai exista și un alt motiv: Clara avea senzația nedefinită că altcineva o putea auzi.

Lumina mohorâtă a înserării cenușii pătrundea de afară pe coridor și arunca umbra Clarei în culori mate pe podeaua din lemn scârțâitor. Se simțea curent de aer de undeva pe coridor. Era rece și îmbâcsit, de parcă ar fi venit dintr-o peșteră subterană.

Clara deschise prevăzătoare ușa din dreapta ei, cu pistolul din buzunar cu piedica desfăcută și bine strâns în mână. Ajunse într-o sufragerie. Magazia de materiale se afla probabil în partea din spate a casei. Aici totul arăta de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Prin jaluzelele trase pătrundea doar puțină lumină în încăpere. O canapea, o masă cu o față de masă demodată și îngălbenită. În apropiere de ușă se afla un telefon. Pe rafturi se depusese și praf, și mizerie. Când Clara deschisese ușa, ceva fugise pe covor.

Șobolani.

În stânga ei se afla o altă încăpere. Se părea că era o cameră de oaspeți, căci Clara văzu un pat demodat cu arcuri uriașe în saltea, care cedau cât lungimea unei mâini de îndată ce te așezai pe ea. În această cameră, jaluzelele erau trase până jos. Clara își aprinse lanterna. Raza de lumină se târî pe pereți și peste un cărucior de modă veche pentru servit, pe care se aflau pahare prăfuite.

În capătul coridorului se afla o altă ușă. Clara o deschise cu precauție și înaintă cu grijă pe coridor, cu lanterna îndreptată spre podea.

„Aici nu e nimeni, își zise ea. Îți irosești timpul.”

Cu toate asta, continuă să înainteze cu pași înceți, raza lanternei îndreptată spre podea și arma strânsă în mână în buzunarul din dreapta.

După câțiva metri ajunse la o deschidere de unde simți că venea aer rece, îmbâcsit. În podea era deschisă o trapă, iar o scară abruptă ducea în jos. Din deschizătura care se căsca înaintea Clarei ca un gâtlej puturos, răzbătea aer cu miros de pământ. Coborî scările cu lanterna într-o mână, iar arma în cealaltă. Pe un coridor lung. În spate o ușă. Ușa se deschise ușor. Prea ușor.

Clara ajunse într-o încăpere mare. De teamă și încordare percepea totul doar schematic.

Deodată tresări.

Ce se afla în mijlocul încăperii? O masă mare?

Ceva se afla pe masă.

„Poate ar fi bine să scot arma, se gândi ea, ca să…”

Și apoi tresări așa de tare, încât era să-i scape un țipăt.

Văzuse un chip, rânjit și fără buze cu păr blond și dinți îngălbeniți.

Pielea era ca pergamentul, ochii închiși îndreptați spre tavan.

Brusc, ușa se trânti cu un sunet puternic. De data asta, Clara se sperie așa de tare, încât scăpă lanterna. Simți ceva la picioare – un alt picior? – iar lanterna alunecă pe pardoseală până se opri la capătul coridorului, raza ei luminând inutil un colț de zid.

Apoi auzi o respirație reținută, foarte aproape, undeva în semiîntuneric, când o mână puternică îi apăsă ceva peste gură și nas.

Clara cunoștea mirosul.

Cloroform.

„La naiba, asta a mers prost”, mai apucă să gândească, înainte ca totul să i se întunece în jurul ei.

14.

Winterfeld se uită la mobil, citind mesajul pe care tocmai îl primise.

— La naiba! înjură el.

Alergă în jos pe coridor, sunând în același timp la comandoul de intervenție mobil.

— Cinci oameni, imediat! zise el. În trei minute la ieșire. Informarea, după!

Se uită încă o dată la mobil și apoi deschise ușa biroului lui Hermann.

— Avem necazuri, zise el.

Verifică adresa. Puse mobilul pe calculatorul lui Hermann.

— Clara? întrebă acesta.

Winterfeld reuși doar să dea din cap.

— Am trimis-o singură în gura lupului!

Îl sună pe MacDeath în timp ce Hermann descifra conținutul mesajului.

— HRMSDRF DIN 18 N BER, citi Hermann, asta poate să fie Hermsdorfer Damm. N Ber înseamnă Nordberlin. Și acolo există un Hermsdorfer Damm.

Se ridică, își puse jacheta de piele și se uită la Winterfeld.

— Cincisprezece minute, dacă alergăm ca mânați de draci!

— Ce altceva? replică Winterfeld şi îl bătu pe umăr. Tu rămâi aici, avem nevoie de cineva online în centrală.

Hermann aprobă nemulţumit.

Când Winterfeld ajunse în parcarea subterană îl aşteptau cinci oameni de la trupele de intervenţii cu arme Heckler & Koch şi MacDeath. Se urcară în maşina de intervenţie care demară în trombă, trecând de liota de reporteri care încă se mai înghesuiau la intrare. Cu luminile pornite goniră cu 120 la oră pe Templehofer Damm spre nord, spre autostrada oraşului.

— Un mesaj de la Clara, ziceţi? întrebă MacDeath care şedea în spate cu oamenii de la intervenţii şi îşi punea grabnic centura.

Winterfeld aprobă şi îi arătă SMS-ul.

— A mers ca dracu', zise el. Bine că Clara a mai putut să scrie.

MacDeath şi ceilalţi poliţişti se aplecară spre telefon.

Sunt captivă
HRMSDRF DIN 18 N BER
CLARA

15.

Era acelaşi ritual dintotdeauna când ajunseră la casa de pe Hermsdorfer Damm. Ca întotdeauna când era vorba de luat cu asalt o clădire sau de a o cerceta. Doi poliţişti înaintară prin grădină, alţi doi aşteptau în spatele unei maşini, parcate chiar în faţa casei. Microbuzul negru, civil al poliţiei era la ceva distanţă şi nu se deosebea de un vehicul normal.

Poliţiştii îşi acoperiseră armele din mâna dreaptă şi le ţineau lipite de corp, când Winterfeld apăsă pe sonerie. MacDeath şi alţi doi poliţişti se aflau mai la distanţă, între poarta grădinii şi uşă.

Winterfeld mai sună o dată. Un bărbat la vreo patruzeci şi ceva de ani cu păr rar, deschise uşa.

— Da, vă rog?

— Winterfeld, poliţia judiciară, zise Winterfeld şi îi ţinu bărbatului o hârtie ştampilată sub nas. Avem un mandat de percheziţie. Vă rog să ne lăsaţi să intrăm.

Bărbatul se lipi de perete şi clătină din cap fără să înţeleagă, în timp ce Winterfeld şi poliţiştii năvăleau ca o avalanşă în casă.

•••

— Asta aş fi putut să vă spun şi eu, bombăni omul clătinând din nou din cap.

Fiul şi soţia lui stăteau uluiţi alături.

— Arătăm noi ca nişte răpitori?

Pe frunte îi apăruse o cută de furie, în timp ce îl privea duşmănos pe Winterfeld. Acestuia îi părea evident rău, căci îşi tot trecea mâna prin păr.

— Ce voiau toţi poliţiştii, tată? întrebă băiatul de doisprezece ani, care găsise totul foarte palpitant.

— Nu ştiu, zise bărbatul în continuare furios şi nedumerit, uitându-se la Winterfeld. Nu am idee.

Se uită când la Winterfeld, când la poliţiştii de la intervenţii şi apoi iar la Winterfeld.

— Mai bine v-aţi ocupa de criminalii şi violatorii care umblă liberi, în loc să vă ocupaţi de amenzi şi să le stricaţi oamenilor weekendul. Îşi încrucişă braţele. Şi mandat sau nu, asta va avea urmări, domnule Winterfeld. Aşa ceva nu pot să accept ca un cetăţean cinstit care respectă legile. Nu mai suntem în RDG. Stasi nu mai există.

Winterfeld oftă şi se uită la ceas şi la mobil. Era prea grăbit ca să mai discute mult cu bărbatul. Trebuia să afle imediat unde se afla Clara într-adevăr.

— Ne pare rău, zise Winterfeld. Informare greşită. Şi credeţi-mă, tocmai pe criminali şi violatori îi vânăm acum.

— Atunci vânaţi unde nu trebuie, zise bărbatul care era în continuare supărat. Faceţi-mi o favoare şi dispăreţi!

•••

— La naiba! zbieră Winterfeld când se urcară la loc în maşină şi formă un număr. Încercase să o sune pe Clara, dar nu răspundea nimeni.

Acum suna la IT.

— Hermann, zise el, eşti sigur că nu există decât un Hermsdorfer Damm? Ce? Încă unul lângă Dresda? Nu, nu ar mai fi nordul Berlinului.

Se uită la casele pe lângă care trecea microbuzul.

— Putem să aflăm unde e mobilul de pe care am primit SMS-ul? Mobilul Clarei? Ascultă răspunsul lui Hermann. Putem, dar durează un pic? Mă gândeam eu. Te sun imediat înapoi.

Lăsă mobilul în jos şi se uită în spate, spre MacDeath şi poliţişti.

— Ceva nu se potriveşte aici. Ceva nu se potriveşte deloc.

Mai formă o dată numărul Clarei.

Telefonul sună.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

16.

Sunetul telefonului o trezi pe Clara dintr-un somn de plumb. Cârpa de pe gura ei avea un gust de praf care o făcea să icnească. Ședea pe podeaua rece, în spatele ei – un perete la fel de rece. Deschise ochii și clipi de mai multe ori și văzu o încăpere din tavanul căreia atârna un singur bec. În colțul încăperii se afla o găleată. Alături se afla o priză. Îi amintea Clarei în mod neplăcut de pivnița unde criminalul fără nume o filmase pe Andira.

Telefonul suna în continuare. La fel de persistent ca și ieri-seară când văzuse filmul înfiorător al criminalului și își pierduse cunoștința. Deschise ochii de tot. Privirea ei urmări sursa sunetului și se îndreptă spre ușă, unde văzu două cizme negre, două picioare și pieptul puternic al unui bărbat îmbrăcat în negru. În mâna stângă ținea telefonul care suna, ca pe un trofeu. Se uită mai întâi la mobil, apoi își îndreptă privirea spre Clara, o studie cu ochii săi albaștri, prin ochelari.

Ochelari cu ramă mată din inox.

— Știți cine vă sună? întrebă bărbatul.

Clara era încă prea amorțită de la cloroform ca să simtă frică sau să țipe. Dar cumva i se părea că mai auzise vocea o dată. Așa cum era acum, nedistorsionată.

Vocea continuă:

— Prietenul dumneavoastră grijuliu, Winterfeld.

Bărbatul deschise telefonul, scoase bateria și cartela SIM.

— Dacă prietenii dumneavoastră încearcă să localizeze telefonul prin GPS, ar mai avea nevoie de cinci minute… El îndoi cartela între degetul mare și arătător, ținând bateria și mobilul în mâna stângă, care tremura un pic. Aceste cinci minute au trecut.

El se uită scurt la cartela SIM distrusă și își îndreptă privirea spre capătul camerei, unde ședea Clara, apoi își aranjă ochelarii pe nas.

— Clara Vidalis, zise bărbatul, știu că bietul Winterfeld e foarte îngrijorat. Tocmai l-am trimis într-o călătorie spre nordul Berlinului, unde speră să vă găsească. Din păcate, sunteți la patruzeci de kilometri distanță de nordul Berlinului și legată.

Clara reuși surprinzător de bine să-și controleze teama. Nu avea nicio idee despre ce avea de gând bărbatul să facă cu ea, dar știa sută la sută cine era, chiar dacă nu-și putea explica sieși de ce nimerise în această casă tocmai

în ghearele lui. Dar ceva îi spunea că era mai bine să-l asculte. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai mare era şansa ca Winterfeld să o găsească sau ca ei să i se ofere o şansă să fugă. Dacă era într-adevăr bărbatul pe care îl credea, undeva aici trebuia să fie ţinută şi Andira. Atunci trebuia să-şi ducă show-ul la bun sfârşit, iar pentru asta avea nevoie de concentrare.

„Asta dacă nu cumva, se gândi ea, iar ideea o umplu de groază, crede că îşi face viaţa uşoară şi mă omoară şi pe mine."

Dar s-ar potrivi asta cu el? Doar ea trebuia să-i urmărească jocul până la sfârşit. Asta spusese MacDeath. Iar asta nu putea să facă decât dacă rămânea în viaţă. Aşa era, nu? Sau nu făcea decât să-şi închipuie lucruri, ca să nu-şi petreacă ultimele clipe de viaţă într-o teamă de nedescris? Căci ucigaşul nu purtase mască, o privise direct în faţă. Iar ea era comisar de poliţie. Nu te prezentai aşa deschis şi uşor de recunoscut decât dacă voiai să-ţi ucizi mai târziu ostaticii.

Clara se întrebase mereu cum avea să fie dacă o păţea şi ea. O „moarte nenaturală", cum spuneau medicii legişti. O lamă de cuţit, o lovitură mortală, un glonţ, o cădere de la etaj. Pe cât erau de mulţi oameni, pe atât de multe moduri de a muri existau.

— Dacă e să o păţeşti şi tu, îi spusese Karl, poliţistul suspendat pentru că înfipsese cuţitul în pulpa unui răpitor, dacă e să o păţeşti, să te rogi să fie cineva care ştie să tragă bine.

Zâmbise cu răutate.

— Am auzit destule poveşti despre oameni care au sângerat ore întregi, au înnebunit de durere. Iar un poliţist de la judiciar, care îşi face treaba bine, nu moare întotdeauna de moarte naturală.

„Nu va avea o moarte bună."

Clara ştia la ce se referise Karl. Să fii dispus să accepţi moartea, ştiind că e inevitabilă şi că poate veni în orice zi. Căci zi de zi sunt împărţite cărţile de joc, iar pentru unii asta înseamnă sfârşitul. Iar la un moment dat îţi venea şi ţie rândul.

— Nu am nici cea mai vagă idee cum aţi ajuns aici, doamnă Vidalis, zise bărbatul care îşi zicea Cel Fără Nume, dar aţi reuşit. Sunt impresionat.

Ieşi scurt din cameră şi se întoarse cu un obiect în mână. Privind mai atent, Clara observă că era un termoplonjor. O cuprinse teama, de parcă ar fi călcat pe un cablu electric. Ce avea de gând acest nebun?

El rămase în colţul încăperii, fără să se apropie de ea.

— Deveniţi mai bună, zise el. Înainte stăteaţi doar ani la rând la mormântul surorii dumneavoastră, mai exact la mormântul gol al surorii dumneavoastră.

Clara simţi o dorinţă de nestăvilit să-i strivească ticălosului craniul cu una dintre pietrele mari din perete.

— Pe Ingo M. nu l-aţi găsit timp de decenii, zise el. Dar acum m-aţi găsit pe mine. Felicitări!

Da, îl găsise. Dar nu aşa cum îşi imaginase ea. Filmul cu Ingo M. mort pe care i-l trimisese criminalul i-l indicase pe ucigaşul surorii ei şi apoi o pusese pe urma făptaşului. Dar asta nu mai conta acum, căci se afla în puterea lui.

Şi nimeni nu ştia că era aici.

— Ingo M., zise el şi păru să savureze durerea pe care acest nume i-o provoca Clarei. Părea aşa de plictisitor, corect, adaptat şi banal! Dar aşa sunt toţi.

Clara observă cu cât dispreţ vorbea de alţi criminali şi infractori. De parcă el ar fi fost ceva mai bun. De parcă ar fi fost mai important.

Îşi aminti de cuvintele dintr-un mesaj.

Sunt mai mult decât micii şi proştii infractori, pe care îi vânaţi şi îi prindeţi voi. Aceşti făptaşi naivi care gândesc cu ce au mai prost pot cădea mai devreme sau mai târziu în capcane rudimentare, pentru că nu sunt altceva decât o protoplasmă tremurătoare şi fără minte. Eu însă sunt mai mult, sunt mai mare, sunt peste tot. Eu sunt cel care vă pune vouă capcane.

El îi întinsese într-adevăr o capcană. Poate chiar una mortală.

— Bunul Ingo avea un aspect aşa de comun, repetă individul, dar vă asigur că tot ceea ce mi-a povestit a fost chiar şi pentru mine *neobişnuit.*

Se apropie câţiva paşi de Clara şi rămase în mijlocul încăperii.

— Nu suntem toţi foarte pricepuţi în a ne mărturisi păcatele. Ne place să spunem că am păcătuit, dar arareori mărturisim totul. Nici dumneavoastră nu o faceţi, nu-i aşa, doamnă Vidalis? Sau aţi mărturisit, miercurea trecută la catedrala Sfânta Hedwig, totul?

El o privi întrebător, în timp ce pe Clara o luă cu frig pe şira spinării.

„Spovedania. De unde ştia individul de asta?"

— Mai ştiţi ce v-am spus? întrebă el. Miercuri în faţa statuii Fecioarei? Am zis că frumuseţea adevărată e întotdeauna inabordabilă.

El dădu din cap.

— Şi aşa şi este.

În acel moment pe Clara o izbi amintirea cu claritatea arzătoarea a unei explozii atomice. Bărbatul înalt, care stătuse alături de ea la statuia Fecioarei în catedrala Sfânta Hedwig. Sunetul metalic al monedei care căzuse lângă Clara în cutia milei. Mişcările sale, graţia sa – aceleaşi cu ale acestui bărbat. Părul blond şi tuns scurt. Ochelari cu ramă mată din inox.

„Nu se poate", exclamă Clara în gând.

Ingo M. stătuse la înmormântarea surorii ei lângă ea.

Iar acest bărbat stătuse în ziua morţii surorii ei, când ea, Clara, se spovedise, lângă ea.

În ziua în care primise seara primul CD de la el.

De la el.

De la Cel Fără Nume.

— V-aţi spovedit de păcate, zise el, dar eu sunt sigur că nu aţi spus totul.

Făcu câţiva paşi înapoi.

— La fel ca Ingo M.

Ridică doct degetul şi Clara se gândi că îi amintea un pic de MacDeath.

— Ingo M., continuă el, era un sadic care îşi transformase monstruozitatea în normalitate, dar o ţinea ascunsă de ochii lumii, astfel încât pornirile sale perverse mucezeau în interiorul lui până când, la un moment dat, izbucneau şi îmbâcseau împrejurimile cu miros de cadavre putrezite.

Se uită la ea.

— Cu cât faptele pe care trebuia să mi le mărturisească deveneau mai îngrozitoare, cu atât trebuia să folosesc măsuri mai dure ca să le şi recunoască. Deoarece ştiam că ele erau acolo.

Îşi strânse mâinile mari şi îşi trosni încheieturile.

— Faptul că făcea fotografii cu pietrele de mormânt ale victimelor sale în faţa cărora se satisfăcea singur acasă mi l-a mărturisit abia când l-am făcut mai vorbăreţ cu un cleşte şi un aparat de cositorit.

Individul făcu din nou câţiva paşi în faţă.

— Dar ştiam că mai era ceva în adâncul său care trebuia să iasă. Şi abia când i-am conectat plombele cu amalgam la curent mi-a povestit că a dezgropat-o pe sora dumneavoastră. Şi că a făcut sex cu cadavrul ei! De mai multe ori.

Un zâmbet scurt din partea Celui Fără Nume, la fel de rece precum capătul universului.

— Dar acum trebuie să ducem lucrurile la bun sfârşit, doamnă Vidalis, zise el şi îi dădu Clarei timp să reflecteze la toate, pe când în capul ei se învârtejea un haos de gânduri. Sunteţi spectatoarea şi judecătoarea mea, aşa cum probabil aţi bănuit deja, dar nu o să permit să îmi distrugeţi ultima jertfă sfântă. În cincisprezece minute o voi ucide pe Andira. Atunci opera mea va fi completă.

El o ţintui pe Clara cu privirea şi se înclină.

— Pe dumneavoastră nu o să vă omor, continuă el. Dar nici nu o să permit să-mi stricaţi jertfa sfântă. Nu ar fi trebuit să veniţi aici, aşa cum v-am şi scris. „Aţi vrut să mă prindeţi şi aţi fost prinsă de mine. Iar dacă vreţi să mă ucideţi, veţi fi ucisă de mine.”

Făcu din nou câţiva paşi în spate.

— La dumneavoastră va fi ca la Ingo. Eu însumi nu o să vă omor, ci focul o va face. Ceea ce aţi mirosit deja aici, explică el şi bătu cu piciorul în găleată, este benzină.

Cu aceste cuvinte, conectă termoplonjorul în priză şi îl aruncă în găleata cu benzină.

— Rămâneţi cu bine, zise el şi se înclină din nou. Sper doar că aveţi plămâni buni. Căci o să pută înfiorător înainte să facă bum.

Se uită o ultimă oară la Clara şi apoi lăsă uşa să se trântească în urma lui.

17.

Clara stătea în întunericul pivniţei în timp ce de la putoarea de benzină îi lăcrimau ochii şi bolboroseala lichidului din găleată devenea tot mai puternică.

Doar câteva minute, apoi totul avea să se sfârşească. Pereţii erau destul de stabili pentru a reţine o explozie, astfel încât valul exploziei o va transforma într-o păpuşă neagră, ruptă, plină de cenuşă.

Aici nu trebuia să-şi închipuie cum avea să se sfârşească totul.

Fie va merge repede, ca un fulger orbitor şi se termina, fie avea să ardă în chinuri, iar moartea prin asfixiere o va ajuta un pic.

Dar de ce făcea asta? Voia doar ca ea să participe la jocul lui, să-l studieze? Iar acum o omora?

Deodată văzu chipul lui MacDeath cu ochii minţii şi îi auzi cuvintele. „Nu băgaţi de seamă cel mai simplu răspuns la întrebarea de ce face acest individ lucruri contradictorii."

„Şi care e răspunsul?" întrebase ea.

„Faptul că e nebun."

Imaginea lui MacDeath dispăru în timp ce Clara se afla pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa din pricina aburilor de benzină.

Cu ultimele puteri deschise din nou ochii.

„Adună-te!"

Avu din nou un moment în care i se păru că se privea pe sine însăşi de undeva de sus şi deodată găsi puterea de a face ce era necesar şi corect.

Da a face ceea ce învăţase teoretic în cursurile de yoga şi sporturi de luptă, dar ceea ce nu aplicase încă niciodată. Ceea ce părea teribil, dar posibil. Ceea ce trebuia să facă, pentru a nu muri.

Trebuia să-şi disloce braţul.

„Poate fi utilă treaba cu dislocatul braţului”, îi spusese Winterfeld abia miercurea trecută. Iar astăzi era nu doar util, ci şi necesar dacă voia să supravieţuiască.

Durerea din încheietură o ardea ca focul, de parcă găleata cu benzină ar fi explodat fix lângă umărul ei. Când braţul stâng îi atârna moale lângă corp, era scăldată în sudoare. Trase încheietura umărului în jos şi avu impresia că îi curgea oţel lichid prin oase. Aproape că strigă de durere, atrăgând astfel atenţia Celui Fără Nume, dar reuşi să tragă încheietura până sub lanţurile care o legau. Presiunea asupra corpului ei slăbi, lanţurile atârnau lejer şi reuşi să-şi scoată braţul drept, neafectat din legăturile metalice. Cu braţul drept, se desprinse din lanţuri ca un fluture din crisalidă. Apoi îşi dădu pardesiul jos, îl lăsă acolo, se ridică şi se îndreptă cu paşi nesiguri spre uşă.

Cel Fără Nume părea să fie foarte sigur de sine, căci nu încuiase. Clara deschise cu ultimele puteri uşa, în timp ce putoarea de benzină aproape că o adusese în pragul leşinului. Se uită pe coridorul întunecat, închise uşa în urma ei şi ieşi afară clătinându-se.

Tocmai se aruncase într-o altă încăpere întunecată la pământ când o explozie teribilă cutremură uşa grea din oţel pe care abia ieşise.

Clara inspiră agitată aerul îmbâcsit, închise ochii şi se gândi, în vreme ce durerea provocată de încheietura dislocată a umărului îi alerga prin corp.

„Ce aş face acum, dacă aş fi criminalul? se întrebă ea şi îşi răspunse pe dată, singură: Să mă asigur că prizoniera mea e moartă.”

Cel Fără Nume lăsase într-un fel victimele în viaţă în lumea digitală, pentru ca nimeni să nu le dea dispărute. La Clara era invers. Trebuia să facă în aşa fel încât să pară moartă, pentru ca nebunul să o lase în pace.

Se duse poticnit înapoi în încăperea care mirosea pătrunzător a fum şi benzină şi unde pereţii erau mânjiţi cu cenuşă. Îşi puse pardesiul zdrenţuit şi înnegrit pe ea şi se întinse nemişcată la pământ.

Câteva secunde mai târziu pe coridor se auziră paşi.

18.

Cel Fără Nume deschise uşa grea a pivniţei în care o ţinuse pe Clara şi îşi trecu privirea prin încăpere, zări ghemotocul carbonizat care zăcea într-un colţ şi pe chip îi apăru o grimasă, un amestec de tristeţe şi satisfacţie. Se duse înapoi la computerul lui. Trebuia să evalueze chestionarul, să vadă ce bifaseră utilizatorii şi în ce fel avea să o omoare pe Andira. Privirea lui alunecă peste instrumente: toporişcă, bormaşină, drujbă, baros… Dar mai

adăugase un câmp pentru comentarii. Doar de curiozitate. Şi aproape mai rele decât toate acele instrumente erau propunerile unora dintre utilizatori, despre cum să o omoare pe Andira. Chiar şi Vladimir Schwarz era şocat de fanteziile sângeroase ale unor oameni aparent normali.

„Am fost până acum singurul normal?" se gândi el şi se pregăti de emisie.

19.

Clara trase adânc aer în piept când se află din nou pe coridor. Îşi ţinuse răsuflarea în tot acel răstimp cât criminalul rămăsese în uşă. Îi simţise privirea şi se luptase să nu inspire aerul plin de aburi de benzină şi să îşi piardă cunoştinţa, pentru că asta ar fi însemnat moarte sigură.

Timpul fusese la limită. Acum trăgea absolut isteric aer în piept în cealaltă parte a pivniţei şi se străduia să nu facă prea multă gălăgie. Acest aer îmbâcsit i se părea cel mai curat şi mai pur aer pe care îl respirase vreodată.

Se strecură pe coridor şi se mişcă încet pe scara de la pivniţă în sus. „Telefonul din sufragerie", se gândi ea. Mobilul era distrus, dar trebuia să dea cumva de Winterfeld.

În cele din urmă se afla din nou acolo unde stătuse cu scurtă vreme în urmă. În faţa telefonului de culoare bej, acoperit de un strat gros de praf lipicios. Până acum credea că astfel de modele existau doar în filmele horror, iar acestea nu funcţionau exact atunci când eroii trebuiau să se salveze de nebuni sau când îi urmărea cineva.

Dar aici horrorul era real, la el acasă. Aici acest telefon exista cu adevărat. La fel ca şi canapeaua pătată, masa cu faţa de masă îngălbenită şi demodată, praful şi şobolanii.

Clara auzi tonul. Simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

Spre deosebire de filmele horror, acest aparat funcţiona cu adevărat. Probabil că îl folosea administratorul orfelinatului când depozita aici diverse materiale sau venea să ia materiale. Iar nebunul care locuia la subsol păstrase anume acest telefon demodat, pentru a putea să-şi sune anonim, fără afişarea numărului apelantului, victimele.

Clara învârti discul cu degetele tremurătoare şi formă numărul lui Winterfeld. Discul părea să se învârtă chinuitor de încet.

— Winterfeld, se anunţă acesta.

Clara nu fusese niciodată mai fericită să-i audă glasul.

— Clara la telefon, zise ea cu o voce care nu tolera întreruperi. L-am găsit. Veniţi cât de repede puteţi.

Îi dădu adresa.

— Asta e la sud de Mariendorf, zise Winterfeld agitat. O să avem nevoie de câteva minute!

— Veniţi ca mânaţi de diavoli! Şi aduceţi trupele de intervenţie!

— Le avem deja, señora, zise Winterfeld.

Clara auzi bucuria, dar şi teama din vocea lui.

— Rămâneţi pe poziţie!

•••

Veniseră într-adevăr ca mânaţi de diavoli.

Acum poliţiştii de la trupele de intervenţie coborau cu armele de asalt scările pivniţei şi asigurau încăperile la dreapta şi la stânga, în timp ce Winterfeld, MacDeath şi Clara, care abia mai putea pune un picior în faţa celuilalt, îi urmau.

Trecură de coridorul întunecat.

Trecură de încăperea în care Clara aproape că arsese de vie.

Spre încăperea unde trebuia să aibă loc ritualul.

Acolo domnea o linişte stranie.

Marc sparse uşa cu un berbec şi sări înapoi, în caz că înăuntru criminalul ar fi tras cu un pumpgun.

Dar în încăpere era linişte, dacă făceai abstracţie de hohotele isterice ale Andirei, care era legată de scaun lângă masa cu sortimentul brutal de arme şi instrumente. Purta în continuare rochia albă, care acum era pătată cu fiere verzuie.

Dar se părea că tânăra era neatinsă.

Doi poliţişti o eliberară, în timp alţii se grăbeau pe coridor în jos, la capătul căreia se afla uşa înaltă şi lată care îi amintea Clarei de uşa de la dormitorul lui Jasmin Peters, în spatele căreia începuse teroarea. Uşa care îşi dezvăluia secretele întunecate doar dacă era deschisă cu forţa.

Totul se petrecu ca în transă.

Ultimii paşi pe coridor.

Andira traumatizată, care lovea în jurul ei isteric, şi căreia poliţiştii au fost nevoiţi să-i acopere gura, ca să nu-l alerteze pe criminal.

Uşa grea pe care trupele de intervenţie o deschiseră uşor şi care se deschise spre interior precum poarta iadului, ca şi cum Charon, vâslaşul de pe râul Styx, care trecea sufletele în lumea de dincolo, le-ar fi strigat ca în *Infernul* lui Dante: „Lăsaţi orice speranţă, voi, cei care intraţi!”

Iar în faţa lor se înălţă ceva uriaş, de neconceput.

20.

Cel Fără Nume auzi vocile şi paşii. Ştia că veneau.

Dar opera lui era completă. Altfel decât plănuise, cu toate astea era completă.

Privirea care i se tulbura treptat se îndreptă spre partea îndepărtată a încăperii, spre sclipirea monitoarelor şi a focului – spre sicriul pe care se afla ea.

De ani întregi!

De decenii!

Pierdută, dar nu trecută. Ascunsă, dar nu uitată. Moartă, dar visând.

Şi, pe măsură ce privirea i se împăienjenea mai mult, ochiul lui interior devenea mai vigilent în timp ce se apropia de o altă lume. Văzu toţi oamenii pe care îi jertfise trecând într-o tăcere ascultătoare prin faţa maestrului.

Îl văzu pe Tobias, pe care îl omorâse în cămin cu un ciocan şi al cărui craniu era strivit ca o cutie de carton vechi. Care se prăbuşise ca o coloană din piatră. Al cărui cadavru îngheţat îl tranşase şi aruncase bucăţile în toaletă. Îi amintise de pieţele de peşte pe care le văzuse în copilărie la Marea Baltică.

Îl văzu pe Ingo M., care îl abuzase şi îl chinuise şi căruia i se transformase în cel mai rău coşmar, făcut scrum şi legat de scaun la etajul trei al buncărului subteran. Mâna dreaptă scheletică, din care se vedeau oasele înnegrite cu fâşii de piele atârnând de ea, era lăsată în jos, acolo unde se afla wakizashi, spada scurtă a samuraiului cu care îşi tăiase în disperare artera carotidă. Văzu sângele care ţâşnea din arteră şi picăturile care cădeau în foc, unde se transformau într-un fum roşu, fantomatic.

Şi îl văzu pe Jakob Kürten, giftgiverul, fetişist SM şi răspânditor al virusului SIDA, care susţinea că îl excita să-i infecteze pe alţii. Care îşi comandase singur bisturiele cu care fusese omorât şi cu care Cel Fără Nume omorâse şi alte victime. Căruia îi dăduse un orgasm mortal, înainte să-i taie gâtul, iar sângele să-i ţâşnească la fel ca într-o ejaculare a morţii. A cărui sămânţă o luase ca s-o plaseze în vaginul lui Jasmin Peters, pentru a simula un viol şi a-i pe duce investigatori pe o pistă greşită.

Jakob Kürten fusese primul pe care îl ucisese, eviscerase şi mumificase. Acum trecură prin faţa lui, în tăcere alţi bărbaţi care fuseseră marionetele lui şi care încă mai zăceau, uscaţi, privind spre tavan, aşteptând să fie descoperiţi.

O văzu pe Jasmin Peters, care îşi ţinuse propriul discurs al morţii şi a cărei sacrificare o filmase. O văzu pe Julia Schmidt, căreia îi tăiase capul şi îi înfipsese în creier un stick USB cu un mesaj pentru Clara Vidalis.

Şi văzu peste douăsprezece femei, despre care nimeni nu ştia unde li se aflau cadavrele – despre care nimeni nu ştia măcar că sunt moarte.

Încă nu.

Ultimul îl văzu pe Tom Myers, căruia toate opţiunile sale de acţiuni şi toţi banii nu-i serviseră la nimic şi care zăcea acum cu gâtul rupt în pivniţă la perete, cu mâinile încordate într-o luptă eternă cu moartea, de parcă încă s-ar mai fi ferit de moartea care îl luase deja.

Muriseră toţi. De mâna lui.

Căci acolo unde alţii erau umbre, el era noaptea. Acolo unde alţii erau criminali, el era moartea.

El era nimic şi era totul.

Era omul cu coasa. Era apusul.

El era Cel Fără Nume.

Vor exista şi alte victime.

Ritualul nu se terminase.

21.

Primul lucru pe care îl auzi Clara fu un piuit monoton, amestecat cu trosnetul şi foşnetul agresiv al focului.

Intra iar în încăperea care se deschidea ameninţătoare în faţa ei şi a celorlalţi poliţişti. Arăta ca varianta din epoca internetului a viziunii iadului închipuită de Hieronymus Bosch, o lume electronică, în care nu domnea Larry Page sau Mark Zuckerberg, ci Gilles de Raïs şi H.P. Lovecraft.

Lung de douăzeci de metri şi înalt de patru metri, înaintea lor se întindea o încăpere precum stomacul giganticului Leviatan.

În dreapta, se afla un şemineu înalt cât un stat de om, în care ardea un foc cu fum negru, ale cărui flăcări aruncau umbre mişcătoare pe pereţii muceziţi. Pe peretele de vizavi sclipeau rece un server şi monitoare, înşirate acolo şi a căror estetică high-tech sterilă era în contradicţie stranie cu pivniţa năpădită de mușchi şi plină de infiltraţii. Era un purgatoriu dantesc, o lume a spiritelor bizară, la fel de ireală şi ameninţătoare ca internetul în care apăruse cu ajutorul serverului şi duzinii de computere, domnitorul acestui Tartar.

Pe o masă lungă se înşirau mai mult de zece laptopuri, deasupra lor chei de locuinţe, paşapoarte, carduri de credit şi fotografii, alături instrumente pentru spargeri, cleşti, răngi şi sârme.

„Identităţile digitale ale celor care mai trăiau doar virtual, în realitate fiind morţi de mult."

În spatele lor, instrumente gândite în alte scopuri. Mănuşi de cauciuc, seringi şi bisturie de unică folosinţă. Tăvi de metal, furtunuri şi canistre.

În două terarii mari cât nişte căzi, mişunau gândacii negri. Mirosul de citrice care emana de la ei se împletea cu aroma de funingine a focului, cu mirosul steril al electronicii arse şi cu atmosfera îmbâcsită, a pivniţei, creând o impresie generală pe care nu o puteai descrie decât ca ireală.

Dar centrul acestei lumi subterane o şocă pe Clara cel mai tare, deşi cu câteva ore mai devreme aruncase o privire asupra ei, înainte ca nebunul să o ia prin surprindere. În centrul încăperii era un podium din lemn, conceptul ca un sarcofag egiptean. Pe acest sarcofag era întins cadavrul unei fete tinere, îşi dădu Clara seama acum, mumificat, cu ochii închişi, îndreptaţi spre tavan, cu pielea ca pergamentul uscat, mâinile scheletice îndoite pe piept, dinţii galbeni din gura fără buze rânjiţi într-un rânjet îngrozitor. Părul blond strălucea în continuare ca aurul lichid, datorită cine ştie cărui tratament. Era îmbrăcată într-o rochie albă, un amestec de linţoliu şi rochie de mireasă, ca o regină moartă pe locul ei veşnic de odihnă.

„Elisabeth."

Ea era cea căreia i se aduceau jertfele.

În faţa sarcofagului se afla un bloc de marmură ca un altar, pe care erau aşezate diferite vase de alamă. Alături, lame şi cuţite de măcelar. Suprafaţa odinioară albă era întunecată de la sângele scurs.

„Sângele şi organele."

„Jertfele."

Şi în faţa lor şedea el.

În partea de jos a sarcofagului, la picioarele mumiei, care zăcea aici evident de mai multe decenii.

În faţa a patru monitoare mari şi trei monitoare mici, într-un amestec de servere, calculatoare şi tastaturi, webcam-uri şi microfoane şedea domnitorul acestui Tartar virtual, regele acestui infern digital. Cel care fusese noaptea, când alţii erau umbre. Cel care fusese moartea, când alţii erau criminali. El şedea cu capul aplecat, pe masa de alături – o pereche de ochelari cu ramă mată de inox.

Cel Fără Nume.

Aici îşi planificase manevrele, contactase victime neştiutoare cu identităţi false, le vizitase, le filmase, le ucisese, eviscerase şi le luase sângele şi

organele pentru a le sacrifica aici pe altar şi în foc, înainte să treacă la următoare victimă. Numărul 11, numărul 12, numărul 13, numărul 14…

Aici era el. Liniştit şi nemişcat, cu capul lăsat în piept, el, care răspândise atâta teamă şi moarte, era nemişcat ca o statuie.

Pe unul dintre monitoare era deschis un program de mail.

Privirea Clarei se îndreptă spre monitor.

În meseria ei învăţase să recunoască dintr-o singură privire toate detaliile importante şi să discearnă lucrurile importante de cele neimportante, căci exact asta o putea face să supravieţuiască în următoarele minute.

De aceea, percepu încăperea din pivniţă, sarcofagul, computerele în mai puţin de două secunde.

În următoarea secundă zări instrumentul de măsurat pulsul pe care Cel Fără Nume şi-l fixase cu o sondă de gât şi care îi conduse privirea spre aparatul EKG care mai devreme piuise monoton şi care acum aproape că nu se mai auzea, deoarece frecvenţa inimii bărbatului de la masă se redusese dramatic. Aparatul EKG îi conduse apoi privirea Clarei spre un ceas de bombă care ducea patru cabluri spre cele patru colţuri ale tavanului.

Clara remarcase şi mai devreme cele patru recipiente mari, dar le percepuse doar schematic, ca din colţul ochiului. Acum privirea ei se apropie ca un teleobiectiv de acele recipiente. Văzu însemnele chimice de pe suprafaţa albastră a recipientelor. $C_7H_5N_3O_6$. Nu era chimistă, dar cunoştea formula. C_7H_5 era o legătură de toluen, constând din şapte atomi de carbon şi cinci de hidrogen, legaţi cu trei grupe de azot NO_2, din pricina structurii întreite nitro, numită şi tri-nitro-toluen.

Sau pe scurt TNT.

Clara urlă cât de tare putea:

— IEŞIŢI AFARĂ IMEDIAT! AFARĂ!

Şi o rupse la fugă.

22.

Forţa exploziei fu devastatoare. Clara şi ceilalţi se năpustiră pe uşa casei şi se aruncară pe jos în spatele maşinii de intervenţie.

Valul de presiune trecu peste ei ca suflul unui zeu furios. Scânduri, bucăţi de piatră, mobilă, rame de ferestre şi sticlă fuseseră aruncate în sus ca la o erupţie vulcanică. Fibra de sticlă din acoperiş rămase agăţată în ramurile copacilor golaşi. Bârne şi bucăţi de mobilier aterizară trosnind la cincizeci de metri distanţă de casă pe pământul înmuiat de ploaie. Ciorile şi alte

păsări se ridicară cârâind înspăimântate din pădurea din jur, iar din cer căzu o ploaie de cenuşă şi particule de praf, în timp ce norii se retrăgeau, iar ultimele raze ale unui apus roşiatic îşi croiau ezitant drum prin ceaţă.

Cel Fără Nume îşi luase singur viaţa. Şi ar fi vrut să-i ia cu el pe toţi ceilalţi. De aceea o lăsase pe Andira în cealaltă încăpere. De ce să omori un singur om, dacă puteai să omori zece? Robert Ressler atrăsese atenţia asupra deosebirii dintre criminali în serie şi criminali în masă.

Urechile Clarei şuierau ca după un concert Heavy Metal. Ultimele raze de soare ale zilei luminau casa distrusă, care se iţea din pământul arzând ca un crater fumegând, asemenea unui craniu explodat al unui sinucigaş care îşi trăsese un glonţ în gură şi a cărui viaţă interioară atârna acum în copaci, asemenea stropilor de creier pe planta de apartament. Îl văzu pe Winterfeld cum se îndrepta cu paşi nesiguri spre maşina sa, îl văzu pe MacDeath ai cărui ochelari se spărseseră, îi văzu pe Marc şi Philipp, care îşi pierduseră amândoi căştile, însă îşi ţineau în continuare strâns armele Heckler & Koch.

Şi îi văzu pe cei doi poliţişti care o predară pe Andira în grija medicilor de pe ambulanţă şi a psihologilor poliţiei, după ce o smulseseră pe tânăra femeie, care striga şi urla isteric, lovind în jur, din casa morţii.

— S-a terminat! îi strigă unul din poliţişti şi o scuturâ, în timp ce ea privea în jur cu ochii goi, sticloşi. A trecut. Nu poate să-ţi mai facă nimic. E mort. Mort!

Clara ignoră durerea din braţul stâng care îi atârna moale pe lângă corp şi se ridică. Se apropie cu paşi prevăzători de casă, se uită într-o parte, spre Andira şi spre maşina de la salvare, privi spre soarele care apunea şi apoi spre pământ. Şi acolo găsi ceva, ceea ce văzuse în urmă cu câteva clipe din colţul ochiului, ceva care rămăsese neatins în mijlocul infernului de flăcări şi plutise în tot haosul încetişor spre pământ.

O ridică.

Era o fotografie alb-negru.

Arăta o fetiţă de circa zece ani. Care avea părul blond împletit în cozi şi ochii alerţi, plini de viaţă şi de curiozitate. Pe dos cineva scrisese cu un stilou demodat: Elisabeth, 1978.

Clara privi prin fotografia alb-negru care se contopea cu lumina roşiatică a soarelui la apus şi se uită apoi spre ruina cenuşie, fumegândă a casei. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

Elisabeth.

„Seamănă un pic cu Claudia."

•

Clara porni mai departe, cu paşi înceţi, cu fotografia în mâna tremurândă, spre soarele care apunea şi care, printre norii negri de ploaie, ceda tot mai mult locul nopţii. Nu voia să vorbească acum cu nimeni.

Se mai uită o dată la fotografie, la ochii strălucitori ai fetiţei, în care sclipeau atât de multă curiozitate şi bucurie.

Şi lacrimile, veniră în sfârşit.

Elisabeth şi Claudia.

Ambele fuseseră smulse din viaţă prea devreme, ambele – printr-un act teribil de violenţă. Ambele aflaseră despre lumea adulţilor doar pentru că această lume le omorâse. Dar ceea ce rămânea erau sinceritatea, bucuria adevărată şi curiozitatea cu care descoperiseră şi exploraseră lumea în viaţa lor de copii şi amintirea celor care rămăseseră în urmă. În lumea reală. În lumea formată din teamă, durere şi sânge şi moarte.

Şi aşa cum o fotografie arăta mereu frumosul şi indestructibilul, indiferent ce se petrecuse de atunci în realitate, la fel vor rămâne Claudia şi Elisabeth pe veci copii şi vor purta pentru totdeauna lumea copiilor în suflet, indiferent unde le purtaseră aripile morţii. Şi la fel vor rămâne în amintirea celor care adăstau mai mult în lumea celor vii.

Superbe, nevinovate şi indestructibile.

În inimile celor care le iubeau.

Pentru totdeauna.

EPILOG

Cu cât un om a murit mai demult, cu atât îl înţelegi mai bine.

Iar Clarei i se părea că o mai văzuse pe sora ei o dată cum alerga fără griji pe pajiştea verde şi stârnea vacile vecinului – tocmai datorită fotografiei salvate din infernul de flăcări.

Clara avea braţul în eşarfă. Trebuia să-l ţină liniştit cel puţin două săptămâni. „Va fi un concediu destul de odihnitor", se gândi ea. Poate că nu va pleca prea departe, poate la Marea Baltică ori în Danemarca. Îşi va suna prietene vechi, pe care nu le mai văzuse de o veşnicie. Şi se va gândi ce cadouri să le facă de Crăciun rudelor şi prietenilor. În curând venea noiembrie, mai bine mai devreme decât prea târziu.

Bellmann era încă în birou, o felicită pe Clara şi îi scuturâ îndelung mâna, la fel şi Winterfeld, Hermann şi băieţii de la trupa de comando.

Ultimul care veni fu MacDeath. Vechii săi ochelari erau sparţi şi purta acum o pereche deosebit de urâtă.

— Acum că s-a rezolvat totul, zise el şi îi făcu cu ochiul, am putea să ne gândim la whisky-ul nostru, ce ziceţi?

Pe Clara o umflă râsul. Un râs zdravăn şi satisfăcător.

— Cu ochelarii ăştia? Ea râse şi mai tare fără să ştie de ce. Nu ştiu zău…

MacDeath se aşteptase la mai multe răspunsuri, dar nu la acesta.

— Luni o să am o pereche nouă.

— Vă sun imediat, zise Clara şi râse în continuare.

Se duse în birou şi se aşeză pe scaun, deschise ultima oară înainte de concediu laptopul ca să-şi verifice mailurile şi încremeni.

Un expeditor îi sări în ochi.

Vladimir Schwarz.

•

Acesta să fie mailul pe care îl expediase cu puţin înainte ca ei să pătrundă în mausoleul subteran? Mailul unui bărbat care nu mai exista, dar care întindea încă o dată mâna din groapă?

Ea deschise mailul. Din nou un fişier media. *Citeştemămaiîntâi.* Alături un pdf. *Citeştemădupă.*

Cu degete tremurătoare deschise fişierul media.

Ecranul era negru.

Apoi văzu încăperea.

Aceeaşi încăpere pe care o văzuse nu demult în casa blestemată, înainte ca totul să explodeze.

Şi apoi îl văzu pe Vladimir.

Cel Fără Nume.

Purta un tricou negru, la fel cum îl văzuse înainte, şi privea fix în cameră.

— Clara Vidalis, zise el, iar privirea lui de şarpe o atrase ca un magnet. Mulţi dintre noi speră să devină actori sau vreun alt fel de celebritate. Scutură din cap cu un rânjet sadic. Dar nu vom deveni. În schimb, ne însingurăm, ne îmbolnăvim şi îmbătrânim disperaţi.

Îşi dezveli dinţii.

— Iar dacă avem măcar o dată noroc, totul se termină. Dacă avem noroc, nu ne aşteaptă un iad, care e la fel de monoton, pustiu şi plin de false speranţe ca viaţa pe care o ducem acum – căci atunci nu va fi pentru optzeci de ani, ci pentru totdeauna.

O privi pe Clara nemişcat, preţ de câteva secunde.

— Dar să revenim la chestiune. Dacă veţi deschide acest mail înseamnă că aţi supravieţuit. Vă felicit. Dar înainte să ciocniţi în cinstea acestui eveniment şi să vă lăudaţi cu asta, vreau să vă redau realităţii de care aveţi atâta nevoie în meseria dumneavoastră.

Clara, credeţi probabil că aţi câştigat, că aţi obţinut ceva care să vă reducă din vină. Dar la final nu aţi salvat decât un singur om. Iar câţi alţii au murit? La câţi alţii s-a petrecut exact ceea ce vă arăt acum?

El se opri. Clara se întrebă îngrozită ce avea să se întâmple? Ce voia să-i arate?

Dintr-odată, el ţinea două bisturie în mâini. Le puse la încheietura celuilalt braţ, la cot şi îşi tăie cu două mişcări rapide venele. Apoi ridică braţele în sus. Sânge deschis la culoare îl stropi pe faţă, pe tricou, ţâşni pe tastatură. Un singur strop nimeri pe cameră, iar acum totul se vedea ca printr-un bizar filtru de roşu, precum soarele de mai devreme, apunând pe câmp.

Ochii îi deveniră sticloşi, dar el vorbi mai departe, de parcă toate astea nu se petreceau, de parcă altcineva ar fi rostit cuvintele.

Dar era el. Vladimir Schwarz.

Cel Fără Nume.

— În ataşament veţi găsi un pdf, zise el.

Clara îşi dădea seama că vocea îi devenea tot mai slabă.

— Conţine numele şi adresele tuturor victimelor mele. Mergeţi acolo şi uitaţi-vă la ele. Restul de douăsprezece femei şi şase bărbaţi, pe care încă nu i-aţi văzut.

El tuşi şi vorbi mai departe:

— Mai bine spus, şapte bărbaţi. Căci acum m-am sinucis pentru a îndeplini jertfa sfântă de cincisprezece şi vă iau şi posibilitatea de a mă expune în vreun fel în cine ştie ce instituţie de boli mintale ca un trofeu sau să mă daţi pe mâna aşa-zişilor analişti.

El îşi duse mâinile la frunte ca un gânditor, în timp ce sângele din rănile deschise îl stropea pe faţă. Clara nu ştia ce era mai teribil: sângele care desena modele groteşti pe chipul lui Vladimir sau faptul că nu părea să-i pese de sângele, sângele lui, care curgea.

— Aţi salvat o victimă, Clara. O victimă salvată, de partea dumneavoastră, paisprezece femei şi şapte bărbaţi morţi de partea mea.

Rânji diabolic cu chipul atât de cenuşiu şi de palid, aproape ca al unui mort, din care se stingea culoarea vieţii, la fel cum se stinsese mai devreme lumina soarelui de pe casa distrusă.

Încă un rânjet strâmb, dezvelind dinţii şi gingiile golite de sânge, ceea ce îi dădea aspectul unui craniu.

— Vor veni alţii după mine, care vor mări numărul şi care vor trece mult peste douăzeci şi unu. Iar dumneavoastră? Veţi trece de numărului unu ori veţi rămâne în continuare inactivă, aşa cum aţi stat ani de zile în faţa mormântului gol al surorii dumneavoastră?

Clara aproape că nu mai putea respira, nu putea face altceva decât să asculte neclintită.

— Căci eu nu sunt primul, zise Cel Fără Nume, şi nu sunt nici ultimul.

Aceleaşi cuvinte pe care le rostiseră şi Jasmin, şi Julia.

Ridică pentru ultima dată mâinile albe-cenuşii.

Clara se uită în ochii care o priveau cu un amestec de indiferenţă şi răceală şi în care viaţa aproape se stinsese, în timp ce jeturile de sânge se opreau treptat.

— Clara, zise el o ultimă oară. Eu sunt Vladimir. Eu sunt deja mort. Dar haosul continuă.

Ecranul se înnegri.

mastică

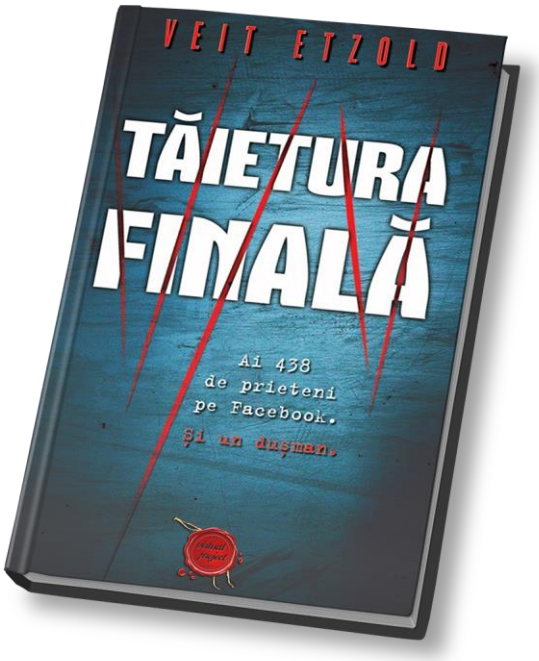
VEIT ETZOLD
TĂIETURA FINALĂ
Ai 438 de prieteni pe Facebook. Și un dușman.